

ТЕРЕЗА МЕДЕЙРОС ОТМЪСТИТЕЛЯТ

Превод от английски: [Неизвестен], 2006

chitanka.info

ПРОЛОГ

Англия, 1279 година

Момчето се промъкна в замъка. Аромат на розмарин го удари в носа и стъпките му се забавиха. Той затвори за миг очи и се остави ароматът да замае сетивата му, както миналата нощ, когато мащехата му бе направила реверанс пред него, докато танцуваха. Къдриците ѝ милваха бузата му, докато го водеше. Той отвори очи. Тъмни мигли обрамчваха безрадостни дълбини.

Не биваше да идва тук. И на пулта на баща си можеше да се научи да пише музика. На придворни маниери се учеше долу в залата. Коя рицарска добродетел можеше да овладее в стаята на мащехата си? Баща му щеше да се върне от война след две седмици. Искаше само да види мащехата си — да ѝ благодари за любезността и грижите, докато баща му отсъстваше. Пред отворения прозорец издрънчаха копия, последвани от шумен смях. Дворът, където пажовете се упражняваха, сякаш се намираше в друг свят. Пред него се простираше празна стая, заляна от слънце. Усещаше разочарование и облекчение, докато вървеше напред с котешка гъвкавост, която не подходеше на четиринайсетте му години.

Завесите в същото наситено синьо като очите ѝ бяха вдигнати и разкриваха измачканите чаршафи. Той се наведе над резбованата рамка на леглото и докосна предпазливо, с треперещи пръсти, вдлъбнатината в пухената възглавница, оставена от главата ѝ.

От алкова зад него се чу тих шум. С широко отворени очи и чувство за вина той отскочи от леглото и удари главата си в дървения балдахин. На гладкото чело се вдълбаха гневни бръчки.

Бе забравил бебето. Сестра му стоеше в люлката от дъбово дърво, остатъците от пелените ѝ в малките ръце. Русите къдрици се бяха измъкнали от бонето и блестяха на лунната светлина като ореол. Долната ѝ устна трепереше, кръглите сини очи бяха пълни със сълзи. Но малката не плачеше. Позата ѝ сякаш казваше, че тя ще стои там

вечно и ще чака някой да дойде и да я вземе на ръце. Вероятно той трябваше да се погрижи за нея, преди да е паднала от люлката и да е счупила глупавата си малка главица.

Когато се приближи към детското легло, малката протегна ръце към него и се усмихна през сълзи. Ами ако пелените ѝ бяха мокри? Той се огледа дали някой не го наблюдава и внимателно я вдигна от леглото. Тя беше топла и мека и тежеше колкото малко прасенце. Не можеше да си представи, че стройната му, грациозна мащеха с буйни тъмни къдрици е дала живот на толкова безформено същество. Той отдалечи бебето от себе си, сякаш щеше да го ухапе. Какво да прави сега с това малко същество?

Но тя знаеше добре какво да прави с него. Изгука тихо и сложи глава на гърдите му. Юмручето ѝ се склочи около един кичур от тъмната му коса, сякаш за да му напомня за присъствието си.

Без предупреждение очите му се напълниха със сълзи. Толкова отдавна не беше плакал, че вече изобщо не помнеше това чувство. Даже когато почина майка му. Скри лице в сладко ухаещите къдрици на бебето и се опита да преглътне давящата го буца в гърлото. Тя беше толкова чиста и свежа, абсолютно недокосната от мъчителната вина за чувствата му към майка ѝ. Почувства се покварен, недостоеен да държи в ръцете си това невинно същество.

Вратата се отвори, влезе мащехата му. Като видя златната главичка на бебето до неговата, очите ѝ потъмняха и тя изтръгна малката от ръцете му.

— Досажда ли ти малката глупачка? Прощавай. Не знам как винаги успява да се освободи от кърпите, с които я увивам.

Усещайки ръцете си празни, той проследи как тя отново уви тромавите крачета в ленените платна и ги стегна. Устните на детето затрепериха, но то не заплака. Очичките му бяха устремени не към майка му, а към него.

— Не е ли достатъчно голяма да ходи? — попита несигурно той.

— Да ходи и да ѝ се случи нещо лошо? Какво знаят момчетата за бебетата? Пелените ще направят крачетата ѝ прави и силни. — Мащехата му се усмихна и показа прелестна трапчинка. — И ще я научат на онова нежно поведение, което всеки мъж цени у съпругата си. — Тя улови ръката му и меките ѝ пръсти с цвят на слонова кост се плъзнаха игриво по кокалчетата му. — Ела, забрави малката хлапачка.

Имаш да учиш още много, преди да се върне баща ти. Трябва да те науча да правиш хубав реверанс.

Отдалечи го от люлката и заповяда:

— Просто си представи, че съм твоята кралица.

Той се покашля несигурно. Наистина се чувстваше като пред кралица, когато се отпусна на коляно и посегна към протегнатата ѝ ръка. Средният ѝ пръст беше украсен с годежния пръстен на баща му, целия в смарагди и рубини. Момчето сведе глава. Не можеше да я докосне. Ръцете му се свиха в юмруци. Когато тя го помилва, дъхът му спря. Върхчетата на пръстите ѝ очертаха линията на ухото му под гъстата тъмна коса.

— Моят мъж — пошепна тя. — Маят сладък малък мъж. Да знаеш на колко много неща мога да те науча...

Когато тя привлече главата му към кадифената си гръд, той затвори очи. Ала когато сгуши лице в меката пълнота, не видя мрак, а укорния израз в две кръгли очи с цвета на пролетно небе.

ПЪРВА ЧАСТ

*Вземи тази роза, о, девойко.
Защото тя е цветът на
любовта.*

И с нея ще намериш любимия.

(неизвес
тен автор)

Англия, 1298 година

Нослето на зайчето трепереше само на няколко стъпки пред нейното. Ако някой се окажеше толкова близо до Ровена, колкото тя беше до зайчето в този момент, със сигурност щеше да заяви, че и нейното носле, обсипано с лунички, трепери. Тя лежеше в сладко ухаещата трева на мочурището, опряла брадичка на скръстените си ръце. Внезапно широкото кепе се смъкна над сините ѝ очи, лекото движение стресна заека и той избяга. Ровена изруга тихо и се изправи, намествайки кепето си. После се зае да почиства бодлите от наметката си. Часове наред беше лежала във високата трева, опитвайки се да спечели доверието на животинчето, което вече подскачаше весело в розовото утро, без да иска и да знае за къркорещия ѝ стомах.

Тя размаха заплашително юмрук, после разкаяно се засмя. Дългият нож, който стискаше в десницата си, бе станал ненужен и тя го прибра в калъфа му на колана. После се запъти обратно към Ревълууд, където я чакаха осем гладни гърла. Явно братята ѝ щяха да останат гладни и днес.

Като единствена дъщеря на семейство със седем сина, един братовчед и баща, който непрекъснато блестеше с отсъствието си, Ровена с много търпение и оригинални хрумвания бе успяла да убеди близките си, че изобщо не се притеснява от паяжините, които лека-полека завладяваха жалките остатъци от Ревълууд. Още в ранна детска възраст тя бе разбрала, че единственият ѝ шанс да избяга от очакващия я живот на непосилен робски труд е да стане превъзходна готвачка или умел ловец. Тя стана и двете. Посвети се с въодушевление на новите си задачи и предостави на братята си да работят на полето и да се грижат за замъка. Това ѝ осигури така желаното свободно време да броди из блатата и горите, които заобикаляха бащиния ѝ имот.

Ровена разпери ръце и заподскача от камък на камък, за да прекоси плитката рекичка. Пак не бе убила нищо. Малкият Фреди сигурно вече беше приготвил шиша за печеното, а тя не носеше дори една птичка. Най-малкият ѝ брат спаси застрашеното от гладна смърт

семейство от перспективата да се хранят единствено с червено зеле още с първите си несигурни крачки, когато отиде до пращния котел на печката. Естествено веднага падна в котела и пронизителните му викове огласиха залата, докато големият Фреди, първородният син на семейството, не дойде да го извади.

Мъртвопиян след раждането на най-малкия си син и смъртта на майката, баща им бе дал на пищящото новородено името Фредерик, както беше кръстил и най-големия си син. През следващите години той често твърдеше, гордо изпъчил гърди, че в чест на най-големия си син бил кръстил бебето Родерик. Баща им много се гордееше с първия плод на слабните си. При всяка нова грешка Ровена сърдито го смущаваше в ребрата и шепнеше в ухото му, че брат им се казва Фредерик, но таткото само вдигаше рамене и отново посягаше към чашата с вино.

Под стъпките на Ровена шумолеше суха трева. Меката светлина на лятната вечер забулваше местността в лавандулова мъгла — спомен за безкрайните часове, през които беше тичала по ливадите. Как свиркаше на чучулигите и дебнеше плахите сърни в гората... връщането й вкъщи с празни ръце щеше да издаде на братята й с какво се бе занимавала цял ден, освен това означаваше, че днес отново щяха да ядат само варено цвекло.

Вирнала решително брадичка, тя извади ножа от колана си и закричи към гората. В този миг пронизителните звуци на тропет огласиха тишината и тя се стресна.

Татко! Баща й се бе върнал! Ровена се обърна рязко и хукна към рушания се замък, който наричаше свой дом, за да види чаровния скитник, когото наричаше свой баща.

Бяха минали цели осем месеца, откакто той бе тръгнал да търси щастието си по широкия свят, без да се сбогува с децата си. Някога, в далечното минало, се връщаше от „пътешествията“ си с пълна кесия златни монети и ги изсипваше върху момчетата като предвестник на по-щастливи времена. Ровена се смееше и събираше монетите от пода, макар да знаеше, че много скоро ще се наложи да ги даде за следващото пътуване на баща си. Нерядко обаче той се връщаше с празни ръце, оплакваше се, че главата му бучи непоносимо, и риташе кучетата, налягали пред камината. Ала никога не вдигаше ръка срещу

децата си, защото дори Ровена беше по-висока от него с десетина сантиметра.

Колкото и безплодно да беше пътуването му, той никога не се връщаше без малко подаръче за единствената си дъщеря.

Преди ѝ носеше дантели и кадифени панделки, обаче миналия път ѝ бе донесъл парче щавена кожа и кама с формата на сърп. Ровена изказваше желанията си с откровеност, която със сигурност не беше наследила от баща си.

В пристъп на проникателност, която наистина споделяше с баща си, тя се сети, че завръщането му щеше да отклони вниманието на братята ѝ от факта, че се връща с празни ръце. Особено ако баща ѝ не носеше на седлото убито животно, както често се случваше, когато скитанията му се увенчаваха с успех.

Обрулените от вятъра зидове на Ревълууд се появиха в полезрението ѝ, когато се изкачи на хълма. Тя спря и разтърка гърдите си, защото бодежи затрудняваха дишането ѝ. Родната къща на майка ѝ се гушеше в края на мочурището, изпопадалите външни стени вече не предлагаха защита срещу острия вятър, който влизаше свободно през големите цепнатини. Но под бързо изчезващата светлина на лятното слънце старият замък сияеше като болезнено отражение на старото си великолепие.

Ровена изведнъж бе обзета от бурна радост и нададе силен вик, докато тичаше надолу по склона. Ала като видя скопения жребец на баща си, вързан за гредата до вратата с празен чувал под муцуната си, гърлото ѝ моментално пресъхна и трябваше да преглътне. Помилва потната шия на жребеца и с гримаса на отвращение изтри ръцете си в панталона. Животното, което бе пъхнало глава във ведрото с вода, изпъхтя уморено. Опитвайки се да се отърси от лошото предчувствие, Ровена мина по дебелиите, полуизгнили дървени греди на временния мост над тъмния ров, който обграждаше замъка.

Бойниците, избити в дебелиите стени за стрелците с лъкове, пропускаха известно количество светлина. Ровена примигна, за да привикне с полумрака, и огледа подобното на пещера помещение. Огънят, който изглеждаше съвсем мъничък в огромната камина, напразно издигаше пламъците си към сводовете и пръскаше по-скоро трепкащи сенки, отколкото светлина и топлина. Ровена се намръщи

още повече, като видя как малкият Фреди бъркаше с дървената лъжица в железния котел, от който се носеше сладникавата миризма на цвекло.

Тя се отдалечи от вратата, предупредена от шумните стъпки на братята си, които се втурнаха в залата, нарамили коси и мотики, и се заоглеждаха търсещо.

— Къде е татко? — попита големият Фреди.

Петимата мъже след него бяха с гладки коси и тесни рамене и изглеждаха като негови дребни и бледи близнаци. Фреди захвърли косата си на пода, другите си размениха изпълнени със съмнение погледи, но побързаха да последват примера му. На стълбата се показва Ъруин, братовчедът на Ровена. Кръглото му лице изглеждаше необичайно мрачно, в ръцете си въртеше ръждясалия тромпет, с който беше дал сигнала.

— Баща ви е горе — оповести той. — Искате да се съберете. Каза, че нямал много време.

Още докато Ъруин говореше, от горния етаж се чу оглушителен шум, последван от грозен рев и поток най-разнообразни проклетия. Всички вдигнаха глави и се загледаха в тавана, сякаш заедно със сипещия се от гредите прах щяха да получат обяснение за тайнственото съобщение на Ъруин. Големият Фреди потърка очи.

— Татко пиан ли е или е в лошо настроение, Ъруин? Ъруин се почеса с тромпета по главата.

— Не ми се вярва да е пиан. Точно обратното — изглежда напълно трезвен.

Братята на Ровена си закимаха. Новината ги смая и им вдъхна страхопочитание. Само Ровена изпуктя недоверчиво.

— Глупости! Някога виждал ли си татко напълно трезвен, Ъруин?

Братовчедът й се обърна към нея, неспособен да скрие възхищението, което блесна в кравешките му очи.

— Не. Но и никога не съм го виждал такъв, какъвто е днес.

Ровена го щипна по носа с обич и презрение.

— Щом ти казваш, че е трезвен, аз ще ти кажа, че сигурно си пийнал повечек ейл.

Ъруин се насили да се усмихне, докато братята й избухнаха в луд смях при представата как немощният им братовчед тайно излива канче бира в гърлото си.

— Татко сигурно е ужасно гладен — предположи Ровена, убедена в правотата си.

Погледът, с който я удостои малкият Фреди, беше абсолютно лишен от укор и тя се засрами ужасно от празните си ръце. Защо си бе позволила да се наслаждава на хубавия летен ден, вместо да хване нещо за ядене? При мисълта за храна всички присъстващи се огледаха гладно. Черните крайчета хляб, натопени в мас, които бяха получили за закуска, бяха хубав, но съвсем слаб спомен. Ровена решително се запъти към стената, където висяха лъкове и колчани със стрели, но гласът на брат ѝ я спря.

— Ябълки, Ровена. Ще му опечем малко ябълки. Ще ги сложа в жаравата. Знаеш, че татко много ги обича.

Ровена пое с благодарна усмивка чувалчето, което ѝ подаде Фреди. Малкият беше умен колкото всичките ѝ братя, взети заедно. Тя нахлупи шапката над ушите си и избяга навън в падащата нощ.

Едва вратата се бе затворила зад нея, когато на стълбата се появи баща им и с препъване заслиза към залата.

Майчице, помисли си малкият Фреди, Ъруин е прав. Когато е пиян, татко никога не се препъва.

Изчезнала бе гордата походка, нямаше го замаяно доволния израз на лицето, стъпките бяха тромави, сякаш краката му стъпваха в разтопено олово, в погледа блещукаха неизплакани сълзи. Линдзи Фордис, барон Ревълууд, застана на последното стъпало и огледа смълчалите се младежи, сякаш ги виждаше за първи път.

— Велики боже, не знаех, че сте толкова много! — Той разтърка очи, сякаш се надяваше да намали броя им.

— Девет сме, чичо Линдзи, като смятаме и Ровена — отговори Ъруин, който както винаги се стараеше да се хареса.

Баронът се огледа отново.

— А къде е Ровена? Не я виждам.

Малкият Фреди излезе напред.

— Отиде да донесе ябълки, татко.

— Може би така е по-добре. — Докато вървеше към синовете си, Линдзи Фордис влачеше десния си крак — иначе лекото му накуцване днес беше болезнено видимо. Той се отпусна тежко на стария си стол и дървото изскърца под тежестта му.

— Вода, Фреди — изграчи той. Облегна се назад и затвори очи, без да обръща внимание на големия и малкия Фреди, които се скараха за стомната с вода и я разплискаха по босите си крака. С тихо проклятие големият Фреди изтръгна съда от ръцете на момчето и наля вода в ръждиво канче. След това предостави на братчето си честта да поднесе напитката на баща си с елегантен поклон.

Линдзи пое канчето с треперещи ръце и го изпразни на един дъх, сякаш съдържаше нещо много по-приятно от мръсна вода и един заблуден комар.

— Елате при мен, момчета. Имам добри новини — оповести той. Разпери ръце, сякаш искаше да ги притисне наведнъж до гърдите си, и се ухили. Младите мъже направиха няколко колебливи крачки към него, само Ъруин се отдръпна назад.

— Ела и ти, Ъруин. Никога не бих те изключил от едно прекрасно приключение само защото си имал нещастieto да се пръкнеш от слабините на друг мъж.

Ъруин се изчерви и също пристъпи напред.

— За какво приключение говориш, чичо Линдзи?

Братята си размениха неразбиращи погледи, неспособни да си представят, че може да има и друг живот освен онзи, който познаваха. Нима не беше истинско приключение да садят зеле и цвекло по каменистите ниви, които упорито отказваха да дадат плод!

Баща им се наведе напред и намигна съзаклятнически.

— Вижте, синове мои, при това пътуване имах истински късмет. Тъкмо когато се бях запътил към дома, за да споделя новото си богатство с високо ценените си наследници... — Той се изсмя, но смехът не стигна до очите му — Кесията ми беше толкова натежала от златни монети, че старият жребец едва ме носеше.

Малкият Фреди скръсти ръце под гърдите и присви очи с ясно изразено недоверие.

— Тогава реших да отседна за една нощ в замъка на един приятел.

Ъруин се запита какво ли означаваше да имаш приятел. Досега не беше срещнал нито един човек, с когото не беше роднина.

— И в замъка се играеше на зарове, нали, татко? — прекъсна го остро малкият Фреди.

Създателят му разроши с обич сребърно-русите му къдрици.

— О, Роди, ти никога не пропускаш да ме учудиш.

— Фреди — поправи го механично момчето, мушна се под ръката на баща си и се върна до камината, където се зае отново с котела.

— И така — продължи невъзмутимо баронът, — след като се освободих от тежкия си товар, разбира се, само за да облекча живота на верния си жребец, продължих да играя на зарове с моя стар познат, син на търл, чийто васал съм бил преди много години. Момчето винаги ме е обичало. Сега е могъщ и изискан рицар.

Нещо в начина, по който бащата подчерта последните думи, накара малкия Фреди да застане нащрек. Той се изправи, забравил за яденето, и се обърна към баща си.

— Първо залагах онова, което имах. После заложих и онова, каквото нямах. Може би бях пийнал малко повече ейл. — Той вдигна ръка и в знак на обяснение раздалечи палеца и показалеца.

При този жест малкият Фреди разпери ръце, колкото можеше, за да поправи грешното заявление. Труин се изкиска и бързо вдигна ръка към устата си. Когато Линдзи се обърна към тях, Фреди се направи, че се протяга.

Баронът вдигна рамене.

— Така загубих цялото си богатство. Когато узна, че ме е лишил от всички средства, старият ми приятел загуби самообладание. Със злостастната си памет на победител той се досети, че се бях похвалил с прекрасните си синове, които се грижат достойно за замъка в мое отсъствие. Накратко, уговорихме се, че един от вас, щастливци, ще служи на моя приятел в продължение на година. — Той засия, сякаш очакваше изблик на въодушевление. Отговори му само мълчание.

— Ти си проиграл на зарове едно от децата си? — Малкият Фреди се мушна между братята си и се изстъпи пред баща си.

Усмивката на Линдзи Фордис угасна. Той потърка главата си, зарови пръсти в косата си и разкри голото теме, които иначе грижливо криеше.

— Не е точно така. Нямах друг избор. — Той измери синовете си с недоволен поглед и захвърли принудената си веселост. — Моят приятел каза, че лично ще дойде в Ревълууд, за да избере едно от момчетата ми. Ако не се съглася, щял да дойде да ви посети с главата ми, набучена на копие то му.

— О, чичо... — пошепна Ъруин и лицето му позеленя.

— Имаш късмет, че не е твой враг. Този благороден рицар има ли си име? — попита Фреди и отново присви очи.

Фордис изтри потта от челото си с ръкав. Въпреки скромния огън му бе станало непоносимо горещо. В този миг на двора изгърмяха копита и той се вцепени. След кратка тишина вратата се отвори с трясък и се удари толкова силно в стената, че едва не се изтръгна от пантите.

Ровена нахлу в залата като слънчев лъч, който пробива застоялия пушек. Дивият, сладък аромат на мочурището беше полепнал по косите ѝ, по кожата и по грубо изтъканата туника, бузите ѝ бяха зачервени от свежия въздух, очите ѝ светеха възбудено. Тя се насочи право към баща си и захвърли чувалчето с ябълки, което носеше. Думите се затъркаляха от устата ѝ по-бързо от падналите ябълки.

— О, татко, толкова се радвам, че се върна вкъщи! Къде беше скрил белия жребец, та не го видях преди? Това е най-красивият кон, който съм виждала през живота си! Нима този път наистина си намерил късмета, който толкова пъти ти убягваше?

Тя падна на колене пред стола му и сложи в скута му букетче ерика, без да му даде време да отговори.

— Донесох ти любимите ти цветя, а малкият Фреди обеща да ти опече ябълки. Горещи, сладки и сочни, точно както ги обичаш. Те са сто пъти по-вкусни от някой стар заек, опечен на шиш. О, татко, колко е хубаво, че си отново вкъщи! Вече си мислехме, че никога няма да се върнеш.

Тя го прегърна устремно и при този бурен изблик на привързаност шапката падна от главата ѝ. По гърба ѝ се разпиля водопад от руси къдрици.

Фордис не вдигна ръце да я прегърне и остана скован в прегръдката, ѝ. Ровена вдигна лице и изведнъж осъзна, че в залата цареше тишина, нарушавана само от пращенето на цепениците в камината. Баща ѝ избегна въпросителния ѝ поглед и в продължение на един дълъг, страшен миг тя повярва, че бе видяла долната му устна да трепери.

Проследи погледа му и замръзна. Братята ѝ бяха подредени в толкова права редица, каквато никога не беше виждала. В средата стоеше сияещият Ъруин.

Тогава от трепкащите сенки на огъня излезе непознат мъж и Ровена потрепери. От мястото, където седеше, имаше усещането, че е погледнала от дъното на дълбок кладенец право в очите на истински великан. Неразгадаемият му поглед я уплаши, прикова я към мястото ѝ и тя повярва, че е погледнала в лицето на смъртта. Мина доста време, преди да събере сили да отмести очи.

— Татко? — пошепна глухо тя и помилва хладната, трепереща ръка на Линдзи. Той зарови пръсти в косата ѝ, устремил поглед в далечината.

— Ровена, смятам, че е редно да почакаш отвън, докато уредим случая по мъжки.

— Вие изобщо не споменахте, че имате дъщеря, Фордис. — Погледът на чужденеца се премести от бащата към дъщерята и обратно.

Линдзи обгърна раменете на девойката, сякаш трябваше да я защити. Подигравателният смях на непознатия изпълни залата. Само Ровена чу глухото проклятие на баща си, когато разбра, че сам беше издал отношението си към нея.

— Вие проявихте интерес към синовете ми — обясни задъхано баронът и на слепоочието му запулсира тънка вена.

— Но вашият интерес не е такъв. Всеки го вижда.

Мъжът се приближи и Ровена стана бързо — инстинктът ѝ подсказа, че не бива да остава на колене пред този непознат. Без да трепне, тя впи поглед в тежката ризница на гърдите му. От широките рамене до обутите в ботуши крака облеклото му беше черно — черно като очите, които я измерваха с безсрамен поглед. Тя му отговори с леко кимване и скръсти ръцете си под гърдите.

Когато се вгледа по-внимателно в лицето му, Ровена откри, че очите му не бяха черни, а дълбоко, кадифено кафяви. Тъмният им цвят не ѝ позволяваше да чете в зениците, но със сигурност бяха умни и будни. Извитите гъсти вежди придаваха на лицето му израз на лека подигравка и Ровена изпита чувството, че той тайно в себе си ѝ се надсмиваше, макар че лицето му не помръдваше. Черната коса беше грижливо подрязана, но на няколко места стърчеше, което според нея

беше знак за необузданост. Само едрият ръст и грубата мъжественост, която излъчваше, предпазваха добре оформените черти от определението „красиви“. През главата ѝ мина мисълта, че ако лицето му не изразяваше такава безогледност, щеше да изглежда наистина красив.

Той протегна ръка и попипа косата ѝ, сякаш беше възхитен от светлия ѝ цвят. Меката къдрица се нави от само себе си около пръста му.

Ръката на Ровена се стрелна под туниката, но преди да вдигна ножа си за удар, мъжът сграбчи грубо китката ѝ и оръжието падна със звън на каменния под. Тя прехапа устни, за да не извика. Мъжът разхлаби хватката си.

— Момичето има повече огън от всички останали, взети заедно — каза той и се оттегли към камината. — Ще взема него.

Братята се развикаха негодуващо. Баронът падна тежко на стола си и закри лицето си с ръце.

— Няма да ви дам сестра си! — Звънкият детски глас на малкия Фреди се издигна сред виковете на братята му.

Рицарят се облегна на камината и в погледа му блесна подигравка.

— Не го вземай толкова навътре, момче. Не е завинаги. Ще ми служи само една година.

Ровена се извърна към баща си. Устните му се движеха, но не издаваше нито звук. Братята ѝ изричаха грозни заплахи, но не мръдваха от местата си, сякаш се бяха сраснали с пода. Ровена неволно се запита дали пък не си бяха загубили ума. Блещукащите очи на чужденеца не обещаваха утеха. Той следеше ставащото и очевидно се наслаждаваше на хаоса, който беше сътворил. Около очите му се образуваха фини бръчици, а когато ѝ намигна, създадената от самия него интимност между двамата я уплаши до смърт. Стресната, Ровена забрави въпросите, които напиреха на устата ѝ.

Шепотът на баща ѝ беше точно толкова висок, колкото непознатият да го разбере.

— Казахме син, нали?

— Не, Фордис. — Заплашителният отговор на рицаря накара всички да млъкнат. — Казахме деца. Позволихте ми да взема едно от вашите деца, за да ми служи в продължение на година.

Коленете на Ровена омекнаха. Трябваше да положи огромни усилия, за да се задържи изправена.

— Не можете да вземете единствената ми дъщеря — пошепна баща ѝ и молбата в гласа му беше очевидна. — Проявете малко милост. Рицарят изпухтя пренебрежително.

— Милост? Какво знаете вие за милостта, Фордис? Аз дойдох да ви науча на справедливост.

Бащата на Ровена събра цялата си смелост и удари с юмрук по облегалката на стола.

— Няма да позволя!

Чужденецът спокойно сложи ръка върху дръжката на меч, който висеше на колана му. Мускулите под бронзовата кожа се раздвижиха.

— Двубой ли искате? — осведоми се любезно той.

Линдзи Фордис се поколеба само миг. После се обърна към дъщеря си.

— Ровена, ще трябва да придружиш този мил господин.

Девојката примигна смаяно. Не можеше да разбере защо баща ѝ неочаквано се беше предал.

Малкият Фреди се втурна напред, размахал над главата си големия черпак като оръжие. Рицарят се обърна с изваден меч. Ровена хвана ръката му, но баронът беше по-бърз и от двамата. Бруталният юмручен удар свали момчето на пода. Фреди се сгърчи, от устата и носа му потече кръв. Очите му светнаха гневно.

— Не ставай глупак — изсъска баронът. — Той ще те убие, а после ще убие и мен.

Без да сваля меч, непознатият се обърна към редицата мрачно мълчащи момчета.

— Ако някой от вас желае да оспори правото ми да отведа сестра ви, с удоволствие ще се бия с него.

Широкото острие блестеше в сиянието на огъня. Големият Фреди отговори на погледа на мъжа в продължение на един миг, стиснал ръце в юмруци, после се обърна и опря чело о топлите камъни на камината.

Рицарят проследи с разширени от изненада очи как Ъруин излезе напред, все още с тропета в ръка. Баронът направи крачка към него, но Ъруин тромаво падна на дебелия си задник пред камината и се загледа в тропета, сякаш го виждаше за първи път. Рицарят прибра меч си в ножницата.

— Облогът си е облог. — Фордис подръпна нервно разръфаните краища на овехтелия си жакет. — Както знаете, аз също съм барон, човек на честта.

Той въздъхна, сякаш честта му тежеше като товар, и непознатият се изсмя студено. Смахът беше толкова неприятен, че всички потръпнаха.

Линдзи обхвана лицето на Ровена с ръце и заговори нежно:

— Трябва да тръгнеш с него, скъпа. — Той преглътна мъчително. — Няма да ти стори нищо лошо.

Непознатият проследи сцената, потънал в загадъчно мълчание, ръцете му бяха скръстени под гърдите.

Ровена се вгледа търсещо в лицето на баща си, с отчаяната надежда да чуе смях, който да обясни присъствието на рицаря като груба шега. Надеждата пламна само за миг и угасна, задушена от празнотата в метличино-сините очи, които бяха само бледо, кръвясало отражение на нейните.

— Добре, татко, щом така искаш, ще отида с него.

Мъжът направи крачка към нея и разви въжето, което бе окачил на колана си. Баща ѝ се отдръпна бързо, за да е на сигурно разстояние от тежкия меч и страшния мъж, който го носеше.

Ровена сложи ръцете си на гърба.

— Не е нужно да ме връзвате.

Без да каже дума, рицарят издърпа ръцете ѝ отпред. Ровена се опита да не трепери, когато стегна въжето около китките ѝ. Само тихият глас издаде гнева, който бушуваше в гърдите ѝ.

— Щом татко каза, че трябва да тръгна с вас, ще го направя и без да ме връзвате.

Тъмната му глава остана наведена над ръцете ѝ, докато правеше възела. След като нави другия край около китката си, той я поведе към вратата, все така мълчаливо. На прага Ровена спря, за да вдигне шапката си. Усетил опъването на въжето, мъжът го дръпна, но Ровена устоя на натиска, отказа да го последва. Очите им се срещнаха в безмълвен двубой. Без предупреждение той дръпна въжето и Ровена политна напред. Изправи се и за миг в очите ѝ блеснаха гневни сълзи. Много бързо обаче наситената синева се изясни и тя го забърза навън след него с шапката във вързаните ръце.

Момчетата последваха сестра си като мрачна траурна процесия. Баща им вървеше последен. Малкият Фреди беше между двамата си най-големи братя, челото му бе грозно смръщено.

Навън беше нощ. През клоните на старите дървета падаше светлината на пълната луна и потапяше местността в призрочно сияние. Големият Фреди изохка възхитено, когато от бялата мъгла, скриваща обора, се отдели бял жребец. При звука на стъпките им животното затанцува неспокойно.

Погледът на Ровена бе привлечен като с магия от златната юзда на огромния жребец, украсена със скъпоценни камъни във всички цветове на дъгата. Защо този богат и пребогат мъж беше изминал целия дълъг път до Ревълууд, за да вземе детето на един бедняк? Враждебно стегнатите рамене на рицаря, когато се метна на гърба на коня и завърза въжето за седлото, не я окуражаваха да задава въпроси. Подкованите с желязо копита на коня риеха в земята и тя неволно се запита на какво разстояние трябваше да ги следва, за да не я стъпчат.

Ъруин излезе пред коня, сякаш беше свикнал да препречва пътя на жребци, носещи въоръжени рицари. Мъжът въздъхна и се облегна на седлото.

— Уважаеми господарю? — Ъруин усети колко пискливо прозвуча гласът му, покашля се и започна наново: — Уважаеми господарю, държа да ви напомня, че ни лишавате от единствения слънчев лъч в нашия мрачен живот, като го отвеждате със себе си. Откъсвате единственото цвете в нашата градина на отчаянието. Разбира се, говоря от името на всички ни.

Братовчедите на Ъруин се спогледаха и се почесаха по главите. Ровена направо си пожела рицарят да пришпори коня и да стъпче жалкия хлапак, за да сложи край на смущението й.

— Умееш да поднасяш молбите си доста цветисто, момче — отвърна чужденецът и всички се изненадаха от мекия му глас. — Учудвам се защо не си влоши красноречието си, за да убедиш баща й да бъде по-предпазлив със залозите, когато играе на зарове.

Скрит зад големия Фреди, баронът се осмели да хвърли към рицаря поглед, изпълнен с омраза.

— Значи няма да се откажете? — попита Ъруин.

— Не.

— Тогава ви моля да не се отказвате и от тежкия товар на рицарството. Моля ви да се отнасяте към моята скъпа братовчедка с почитанието, което оказвате на останалите същества от слабия пол.

Ровена усети как пръстите я засърбяха. Ако ръцете ѝ бяха свободни, щеше да му удари плесница. За да се успокои, си припомни колко пъти го беше мятала на пода и го беше гъделичкала, докато започне да моли за милост.

От гърлото на непознатия отново се изтръгна къс, неприятен смях.

— Не се притеснявай, момче. Ще ѝ окажа уважението, което оказвам на всяка красива жена. Хайде, махни се, за да не те смачка конят ми.

Ъруин отскочи настрана и рицарят изплющя с юздите. Ровена се затича още преди жребецът да е тръгнал. Не искаше конят да я повлече. Хвърли бърз поглед през рамо към семейството си, след миг чу приглушен удар на юмрук, улучил човешка плът, а след него и добре познат звук: заслепен от ярост, малкият Фреди се бе нахвърлил върху Ъруин.

Когато близките ѝ се скриха от погледа ѝ, тя съсредоточи цялото си внимание върху каменистата земя под ходилата ѝ и съществуването ѝ се ограничи в това да движи краката си, без да се спъне и да попадне под копитата на коня.

Не знаеше колко време бе минало, когато краката я заболяха непоносимо, земята се разми пред очите ѝ и започна все по-често да се спъва. Ако паднеше, с нея беше свършено. Скоро оставиха зад себе си меката трева на мочурището и влязоха в гората. Гъстите клони на дърветата превръщаха ярката лунна светлина в измамна мрежа от шарки и сенки. Ровена не забеляза един стърчащ корен и се удари болезнено в коляното, после се спъна в един камък, който беше само мътно петно сред хлъзгавите листа. След известно време вече ѝ се струваше, че е прекарала целия си живот да тича след развяващата се опашка на огромния жребец и непоклатимия гръб на сатанинския му ездач.

Парещите ѝ стъпала все по-често излизаха от такта и само защото се държеше с последни сили за въжето, което стягаше китките ѝ, тя успяваше да предотврати падането. Шапката ѝ беше ужасно смачкана, но тя не я изпускаше от ръцете си.

— Извинявайте... — изпъшка глухо тя. Широките рамене не се помръднаха.

— Прощавайте... сър?

Отново нищо. Ровена имаше само един начин да привлече вниманието му. Седна и уви краката си около въжето, за да не се влачи по корем. Беше предвидила, че мекият слой борови иглици по земята ще я предпази. За съжаление обаче не бе помислила, че рицарят ще продължи невъзмутимо напред, докато дупето ѝ плесна в плиткото поточе, което трябваше да прекосят.

Най-сетне мъжът спря и обърна коня си, за да може да я види. В този момент Ровена не беше сигурна кого мразеше повече — наглия жребец или още по-наглия му ездач, който вдигна въпросително едната си вежда. Тя се отпусна в меката трева на брега на поточето и затвори очи. Рицарят слезе от коня и въжето поддаде. Ровена въздъхна доволно и се протегна, вдигна вързаните си ръце над главата и бавно отвори очи. Мъжът бе коленичил на няколко стъпки от нея и пълнеше кожен

мях с вода, без нито за миг да откъсва поглед от крехката фигурка край потока.

Панталонът ѝ беше мокър и това неприятно усещане обагри бузите ѝ с червенина.

— Какво беше намерението ви, милорд — да ме удавите като излишно котенце, или в сърцето ви все пак има искрица милост към мен?

— Защо просто не ме помоли да спра?

— А вие щяхте ли да ме чуете? — Ровена напразно се стараеше да успокои дишането си.

— Разбира се.

Ровена извъртя очи и бързо се извърна, за да скрие очевидното си недоверие.

— Как ли напереният паун, който се пише за ваш баща, е успял да отгледа толкова глупави деца? — поинтересува се той, когато стана и окачи кожения мях на седлото.

— Не сме глупави — възрази обидено Ровена. — Нямате право да ни се подигравате.

Той прекоси потока с една крачка и клекна пред нея.

— Някога баща ви беше рицар. Не ми се вярва, че не може да си служи с меч.

Очите на Ровена блеснаха гордо.

— Татко е бил принуден да сложи оръжие не по своя вина. В една битка срещу уелските дяволи бил тежко ранен и оттогава куца.

Гарет изпухтя презрително.

— А какво ще кажеш за шестимата големи мъже, които нарича свои синове? Пуснаха те да тръгнеш с мен, сякаш това е най-естественото нещо на света. И ти ми забраняваш да ги наричам глупави овчици!

— Вие сте в състояние да убиете всеки от тях, нали?

Гарет вдигна рамене.

— Може би.

— Значи не са нито глупави, нито страхливи, а умни.

Лицето на рицаря се изкриви и той избухна в смях. За момент чертите на лицето му станаха момчешки и почти меки.

— Боя се, че онова, което им липсва дори по-болезнено от смелост, е ум. Кое беше онова дебело хлапе? Вече се бях уплашил, че

ще ме прасне с тропета.

— Това е Ъруин. Не е млад. Колкото мене е.

— Нима това го прави мъж?

Ровена отчаяно затърси отговор, който да прогони подигравката от лицето му, но още щом си отвори устата, ѝ стана ясно, че е избрала грешните думи.

— Ъруин е моят годеник.

Когато рицарят отново избухна в смях, тя се намръщи обидено.

— Той ми е братовчед. Татко го избра за мой годеник и го взе в дома ни, когато беше още малко момче — побърза да обясни тя. — Тъй като знаеше, че не може да ми даде зестра, татко ме сгоди за Ъруин, за да ми спести обидата да остана неомъжена.

— Доколкото виждам, тази перспектива не те притеснява особено.

Ровена въздъхна. Изобщо не помисляше колко абсурдно беше да седи на брега на потока с един непознат и да обсъждат сърдечните ѝ проблеми.

— Обичаш ли този Ъруин?

— Изпитвам известна привързаност към него. Той е част от семейството.

— Като вярно куче? — засмя се мъжът.

Ровена кимна кратко и призна:

— По-скоро бих обикнала костенурка.

— Този изблик на чувства беше трогателен. Нима сърцето ти не се разтопи от силните му думи?

Ровена поклати глава.

— Вие не познавате Ъруин. Той отдавна чака случай да издрънка поетичните си глупости пред някой благородник.

На устните му отново заигра усмивка. Той повдигна брадичката ѝ с един пръст и огледа лицето ѝ под лунната светлина. Ровена примигна, обзета от внезапна умора.

— Аз щях да се бия до смърт, за да предпазя годеницата си от участта да падне в ръцете на мъж като мен — промърмори той и очерта с върха на пръста си линията на долната ѝ устна.

Сърцето на Ровена заби силно. Никога не беше чувала подобни думи. Опита се да се усмихне, макар че казаното от него не ѝ носеше утеха. Той я гледаше отвисоко и тъмните му очи бяха скрити в сенките

на гората. Последните следи от веселие изчезнаха от лицето му. Ровена премести тежестта си, изведнъж осъзнала колко ранима беше в тази поза: тя лежеше наполовина във, наполовина вън от потока, с вързани ръце и този загадъчен непознат пред нея. Мокрият панталон беше залепнал за бедрата ѝ, кожата ѝ проблясваше сред изпаренията на водата.

Мъжът изтръгна смачканата шапка от ръцете ѝ, наложи я на главата ѝ и грижливо напъха косите ѝ под нея.

— Щом трябва да се показваш пред хората в този вид и да се къпеш в потоците като полудяла от любов нимфа, носи поне тази глупава шапка, за да обезкуражаваш натрапниците.

Той я вдигна на крака и отвърза китките ѝ. От панталона ѝ капеше вода. Без да каже дума, Гарет се качи на седлото. Ровена се усмихна с надежда.

— Сигурна съм, че татко вече е научил урока си. Смятам, че оттук ще намеря пътя към къщи.

— Ще седнеш ли най-сетне пред мен или трябва пак да те вържа? — Рицарят я гледаше безизразно.

Тя се приближи предпазливо към грамадния жребец. Имаше чувството, че е като джудже в сравнение с ездача, който седеше така спокойно на гърба му. Преглътна и попита:

— Значи все още искате да дойда с вас?

Внезапно една силна ръка я вдигна и я сложи пред него на седлото. Мокрият панталон залепна за дупето ѝ, но неприятното усещане бързо изчезна, когато конят препусна в буен галоп. Ровена разбра, че заради нейната гордост бяха изгубили много време.

Жребецът летеше по горския път, но тропотът на копитата му почти не се чуваше, приглушен от дебелия пласт борови иглици. Ровена се наведе напред, за да е на сигурно разстояние от широкия гръден кош на рицаря, но той рязко я дръпна отново към себе си и я намести удобно в свивката на мускулестата си ръка.

— Не мърдай. Може да уплашиш жребеца — заповяда той. Ровена се предаде. Имаше чувството, че е в прегръдката на някой великан. Много скоро конят излезе от пътя и продължи между дърветата, сякаш следваше непозната карта, известна само на горските обитатели. Гърдите на непознатия бяха като пристанище, което я предпазваше от ниско висящите клони.

Когато разбра, че ръката под гърдите ѝ беше главно за да ѝ попречи да падне от коня, тя се облегна назад и се отдаде на необичайното чувство за сигурност, което ѝ вдъхваше топлата мъжка гръд. Много скоро заспа безметежен сън.

Ровена се събуди тъкмо навреме, преди да падне на колене, когато рицарят без особена грижовност я хвърли на земята. Тя се прозя и разтърка очи. Между дърветата проникваше светлина на факли. Нощта се огласяше от свирене на лютня и многогласна глъчка, примесена с пияни смехове. Ровена примигна учудено и вдигна глава към строгия си придружител.

— Сега трябва да тичаш след мен като послушен паж — обясни той. — Скрий хубаво косата си и не сваляй шапката. Надявам се да е достатъчно късно и онези да са много пияни, за да повярват, че си момче.

— Това не е ли вашият дом?

— Не. Но за нощувка е достатъчен.

Конят потегли в лек тръс. Замаяна от съня, Ровена се запрепъва зад него, без да има ни най-малка представа как би трябвало да се държи пажът на един благороден рицар.

Без да се обърне, Гарет обясни кратко:

— Когато се оттегля за нощувка, ти си свободна да правиш, каквото си щеш. Но те съветвам да помислиш добре, преди да хукнеш да бягаш. Ако избягаш, ще се върна в замъка на баща ти и ще избия цялото ти семейство. А ако те намеря, което е много вероятно, ще си пожелаеш и ти да си между мъртвите.

Ровена стисна зъби и продължи напред. От думите му косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Представи си безжизненото тяло на малкия Фреди със зейнала рана на гърдите и потрепери. В сърцето ѝ пламна гняв, но много бързо се уталожи, когато мъжът се обърна и я погледна пронизващо. Кимна му и отвори широко очите си, за да им придаде невинно изражение.

В двора на чуждия замък цареше оживление. Навсякъде горяха факли. Тъкмо когато стигнаха до подвижиш мост над широкия и дълбок ров, се появиха няколко двойки, излезли на нощна разходка. Един от мъжете спря пред коня на рицаря.

— Добре дошъл! Празникът едва започва — заяви той с леко дрезгав глас. После извъртя очи и се стовари по лице на коравата земя, разперил ръце като за поздрав.

Жената, която бе повел със себе си, се върна с танцуваща стъпка в двора, докато другите двойки изчезнаха в тъмнината като кискаци се призраци.

Рицарят заобиколи неподвижната фигура с коня си, без да удостои падналия дори с поглед. Ровена го последва, като се стараеше да не се докосва до пияния мъж.

Гарет скочи от гърба на коня и подаде юздите на дребно хлапе, което изникна внезапно от сянката. Лицето му беше надупчено с белези от едра шарка. Преди да направят и три крачки, жената се появи отново, този път подръка с друг мъж, който също се клатушкаше застрашително. Ровена се дръпна, за да не я блъснат. Пронизителният смях на жената разкъса нощния въздух. Ровена проследи с отворена уста как лапите на мъжа обхванаха хълбоците на жената и извиха тялото ѝ назад. Тя вдигна крака и склучи стъпала на гърба му. Ръмжейки доволно, мъжът я притисна към стената.

Ровена бе забравила напълно рицаря, докато не усети силната хватка, с която той я издърпа да не гледа грозната сцена. Докато подтичваше след него, тя непрекъснато се извъръщаше, за да види зачервеното лице на жената, по което се смесваха болка и екстаз. Затова не видя мъжа, който им препречи пътя, и се удари в плетената му ризница с такава сила, че халките издрънчаха оглушително.

— Кой е тук? Гарет, човече, ти ли си наистина? — прозвуча дълбок глас.

— Не — отвърна тя, без да помисли, — аз съм Ров...

Рицарят бързо затвори устата ѝ с ръка.

— Да, Блейн, аз съм. Боя се, че при сблъсъка пажът ми загуби и малкото мозък, който имаше в главата си. Ще се наложи да го напляскам хубаво, за да го вразумя. — Той свали ръката си от устата на Ровена и я цапна по тила.

Стройният мъж, който ги бе посрещнал, я потупа сърдечно по гърба. Взя се в лицето ѝ с помътнелите си очи и на тънките му устни се появи усмивка. Ровена изохка сърдито. Отдавна беше отминало времето, когато се отнасяха към нея като към дете.

— Кой е нещастникът, осмелил се да довери детето си на твоите безмилостни ръце? — попита Блейн и макар че беше обърнат към рицаря, погледът му се плъзна изпитателно по тялото ѝ чак до увитите ѝ в кожи стъпала.

— Трябва ли да ти напомня колко пъти тези „безмилостни ръце“ са те вдигали на седлото по време на турнирите? — отвърна Гарет, ала Блейн не му обърна внимание и продължи да оглежда Ровена. Даже я обиколи, за да я види по-добре.

— Малко е дребничък според мен...

— И ти някога беше дребен, Блейн. — Гарет сложи ръка на рамото му и насочи несигурните му стъпки към подвижния мост. — Забрави ли как те хвърлих с една ръка от прозореца, когато бяхме още момчета?

— Как бих могъл да забравя? Нали паднах в един къпинов храст и прекарах остатъка от нощта в бъчва със сапунена вода, за да размекна задните си части. — Когато минаха покрай горяща факла, Блейн сложи ръка пред очите си, за да ги защити от светлината, а с другата прегърна приятеля си. — Въпреки това си добре дошъл в Ардендон! Господи, какъв глупак съм! По-добре да те бях хвърлил на рибите в рова около замъка. Нали знаеш, че ядат месо?

Гарет извъртя очи.

— След като камилите избягаха, мислех, че си загубил интерес към екзотични животни.

— Когато престолонаследникът се изфука с най-новото си домашно животинче — един глупав лъв, реших, че трябва да измисля нещо наистина оригинално, за да го надмина. — Блейн мрачно поклати глава. — Всеки ден губя двама-трима гости. Едно обикновено падане и хоп! — човека вече го няма. Остават само оглозгани кости. Всяка сутрин след изгрев слънце пращам слугите да ги съберат от брега. Но какво да се прави?

Той се олюля и за малко да се строполи в рова с месоядните риби, но Гарет го задържа и го потегли със себе си. Ровена вървеше след тях, устремила поглед в гърба на рицаря, защото се страхуваше, че наистина може да види оглозгани човешки кости в мазно блещукащата вода под тях.

Двамата мъже прекосиха двора и влязоха в рицарската зала. Преди да седне със сър Блейн на масата, Гарет ѝ хвърли поглед, в

който светеха хиляда предупреждения, и тя кимна.

Когато остана сама, без могъщия си придружител, Ровена се почувства странно изгубена. Скри ръцете си в ръкавите и започна да си подсвирква, правейки се, че непознатите наоколо изобщо не я интересуват. Мъжете и жените в залата се намираха в най-различни стадии на пианството и повечето бяха съвсем оскъдно облечени. Когато обходи с поглед голямото помещение, Ровена видя нещо, от което устата ѝ се напълни със слюнка и я направи сляпа за всичко останало.

Тя си проби път през буйно танцуващите двойки и се приближи до голямата маса, ала не посмя да посегне. Едър мъж в червена кадифена наметка се ухили и окуражително я бутна към масата.

— Побързай, момче. Тези лакомници ядат като невидели, но се надявам, че все ще откриеш няколко сочни късчета месо.

Ровена не знаеше да се смее ли или да плаче. Мъжът погледна в святкащите ѝ очи и поклати глава. Сигурно я бе помислил за луда, защото побърза да се отдалечи. На масата, дълга почти двадесет стъпки, бяха остатъците от празничната вечеря в Ардендон. В Ревълууд не виждаха толкова ядене за цяла година.

Коремът на Ровена къркореше оглушително и тя се разкрачи, за да не падне. Наполовина изядена глиганска глава я зяпаше от средата на масата със стъклени очи. След като се огледа скритом, тя грабна ябълката, сложена за украса в муцуната, и я скри в джоба си. Треперещите ѝ пръсти се потопиха в една сребърна купа и когато се появиха отново, по тях беше полепнала златножълта маса, сладка като топлото утринно слънце в пролетен ден. Тя се осмели да я оближе и вкусът на подправени ябълки замая сетивата ѝ. Ровена премлясна и затвори за миг очи.

Откакто се помнеше, водеше полугладно съществуване и сега дълго трупаният глад се отприщи изведнъж. Тя обиколи масата няколко пъти, опита от всяка чиния и купа, огледа замаяно грамадната табла, на която бяха струпани остатъците от цяла крава, но се уплаши от едно едро куче, което я измерваше със злобен поглед. Задните му лапи бяха потопени в някакъв мазен сос. Ровена светкавично измъкна изпод носа му едно сочно пилешко бутче и грабна стомничката с ейл, която стоеше забравена между сливите с мед.

Щом се наяде, тя се отпусна на стъпканата тръстика по пода и въздъхна доволно. Никога не беше усещала стомаха си толкова пълен. Залата се завъртя около нея. Копринените шалове на танцуващите жени минаваха пред очите ѝ като цветни петна. Повечето мъже бяха в светлочервени и сини жакети. Ровена изтри запотеното си чело и се замисли що за хора са тези, които хабят дървата си за буен огън посред лято.

— Виждаш ли как ѝ завъртя главата с очарованието си? — изсъска наблизно злобен женски глас.

Ровена вдигна глава и видя синя копринена рокля, изпъстрена цялата с петна. До масата стоеше жена със злобна усмивка на кръглото лице.

— Да знаеш, че Алис ще вдигне полите си, преди да дойде утрото — изрече едрата, костелива жена до нея. — Сър Гарет рядко получава отказ.

Ровена проследи погледите на двете жени и очите ѝ се разшириха от учудване. Строгите черни дрехи на нейния похитител рязко се отличаваха сред червените, зелени и сини петна наоколо. Той стоеше, вдигнал единия си крак на столче и свел тъмната си глава към засмяна жена. С всяка пошепната дума ръката на жената се плъзгаше нагоре по бедрото му. Около устата му играеше скована усмивка, която нямаше нищо общо с онази, която Ровена бе видяла край потока. Той помилва стройната шия на жената с небрежна нежност, извърна глава и претърси залата с поглед. Ровена се скри в сянката под масата, защото не искаше да срещне тъмните му очи.

— Накара краля да го посвети в рицарство, макар че едва бе навършил седемнайсет!

— И правилно! Обзалагам се, че ако и ти беше застанала между уелския меч и стария Лонгшанкс на бойното поле, напоено с английска кръв, и теб щеше да посвети в рицарство. — По-едрата от двете жени зад Ровена си взе нещо от масата и го пхна в устата си. — Дали да ида да пусна една муха в пудинга на Алис?

— По-добре се дръж настрана. Тази нощ тъмният рицар ще пусне в пудинга на Алис много повече от една муха — отговори с дрезгав смях тънката.

— Алис ще се справи с Дьо Креси, повярвай. Все пак е надживяла двама съпрузи, нали?

— Въпреки това се обзалагам, че няма да преживее днешната нощ с Дьо Креси. — Двете жени се изсмяха коварно.

— Виждаш ли как Мортимър ги наблюдава ревниво? Струва ми се, че самият той има слабост към Гарет. Я да видим дали е достатъчно пиян да извърши една глупост!

— Или е достатъчно глупав, за да позволи да го убият. — Мършавата жена се засмя злобно, дръпна приятелката си от масата и няколко пъти я настъпи по шлейфа, докато тя го грабна и го метна на ръката си. При това движение закачи няколко танцьори и предизвика опасни подхлъзвания.

Жените спряха пред висок, тънък мъж с бледо лице и застанаха от двете му страни. Елегантните му дълги пръсти продължиха да дърпат струните на лютнята. Жените му заговориха настойчиво, като често-често хвърляха многозначителни погледи към Гарет и дамата до него. Музикантът поклати глава, но дебелият жена се притисна до него и опря огромните си гърди о неговите. Той вдигна рамене и кимна. Жените се отдръпнаха и си зашепнаха оживено. Потънала в мислите си, Ровена извади изпод шапката си един кичур и го пхна в устата си.

Веселата мелодия спря изведнъж и танцьорите се развиваха разочаровано. Само един мъж недалеч от Ровена не разбра, че музиката е замлъкнала, и продължи да танцува, въртейки невидимата си партньорка. Изпълнителят извади от джоба на жакета си глинена бутилка и отпи дълга глътка. Няколко капки вино опръскаха ризата му.

— Продължавайте да свирите, Мортимър! — извика сърдито един олюляваш се рицар. — И по-късно можете да утолите дяволската си жажда!

— Свирете, а аз ви обещавам да ви изпратя пажа си, за да утоли и другата ви жажда — подкрепи го гръмогласно сър Блейн.

Под виковете и ревовете на множеството Мортимър вдигна ръка с чисто женски жест на благодарност. Блейн се прекръсти бързо, сякаш бе видял дявола, и гостите избухнаха в смях. Ровена се усмихна, без да разбере за какво се говореше. Сър Гарет беше все така наведен над жената в яркожълта одежда и очевидно не забелязваше липсата на музика. Докато Ровена го наблюдаваше, той мушна ръка под бонето на жената и помилва лебедовата ѝ шия. Как ли тази крехка шия носи тежкото брокатено боне на главата, запита се неволно Ровена и попипа

собствената си шия, успокоена от здравината ѝ. Колкото и несигурна да беше в момента главата ѝ, можеше да разчита, че няма да падне.

Пръстите на Мортимър се плъзнаха галбовно по струните и подеха горчиво-сладка мелодия. Множеството замлъкна. Певецът и музикантът, когото всички познаваха, се оказа учудващо сръчен.

— Слушайте внимателно, уважаеми дами и господа, имам нова песен за вас — обяви тихо той.

Мъчително сладката мелодия изтръгна сълзи от очите на Ровена. Обзеха я копнеж по познатото и силна носталгия и тя бързо изтри сълзите си с кичура, който беше дъвкала. Жените и мъжете заобиколиха Мортимър, въпреки общото пиянство жадни за свежи стихове и нови мелодии. Музикантът наведе глава, дългата коса напада по лицето му и слушателите се приближиха, за да разберат тихите му думи.

— Чух тази балада само преди два месеца в един замък в Тур, от другата страна на Ла манша.

Сър Гарет смръщи чело и се изправи. Недобро предчувствие се промъкна в сърцето на Ровена и я разтрепери. Гарет втренчи поглед в сведената глава на певеца и лицето му помрачня.

Мортимър запя с дълбок, обработен глас.

*Прекрасната Илейн
Бе подло убита.
Невярното ѝ сърце
Замлъкна в болка.*

С нервно мърморене и покашляне тълпата се отдръпна крачка назад.

*Красивата Илейн
Избяга от мъките
И написа с умираща ръка
Името на рицаря на стената.
Красивата Илейн...*

Ровена тъкмо затананика сладката мелодия, когато гласът на Мортимър изведнъж заглъхна в грозно хъркане. Лютнята падна със звън на камъните, трубадурът се свлече след нея. Гарет стъпи на гърлото му с тежкия си ботуш и опря меча си в гърдите му. Множеството образува полукръг около двамата. Ровена видя как жените, които бяха насъскали Мортимър да изпълни песента, се измъкнаха бързешком навън. Тя стана и бързо напъха косата си отново под кепето.

Очите на Гарет святкаха като черни диаманти. Широките му гърди се вдигаха и спускаха неравномерно.

— Ако искаш и занапред да чуруликаш весело, птичко, сега ще ми кажеш кой е написал тази песен — изръмжа той. Бледите ръце на Мортимър се вдигнаха в няма молба. Гарет повдигна леко черния си ботуш, но острието на меча му хлътна по-дълбоко в гънките на жакета. — Хайде, говори, или ще замлъкнеш завинаги.

Мортимър се изкашля мъчително.

— Нали казах — чух тази песен в Тур, в един замък.

— Какъв замък? На кого принадлежи?

— Вече не си спомням.

— Лъжеш. — Гарет отново го настъпи по гърлото.

Множеството се раздели, за да пропусне сър Блейн. Господарят на замъка сложи ръка на рамото на приятеля си и го обърна към себе си. Гарет изфуча и в продължение на един дълъг миг Ровена повярва, че ще отсече с един замах главата на своя домакин.

— Укроти гнева си, братко по оръжие. Талантливи певци се намират много рядко. Ще ми струва много усилия да си намеря нов, затова те призовавам да не убиваш този нещастник. Прости му безсрамието, само този път. Може би наистина е било само недоразумение. — Усмивката на сър Блейн беше изкуствена.

Гарет погледна втренчено приятеля си. Безизразното му лице се изкриви в грозна маска. След няколко безкрайно дълги секунди той кимна и прибра меча си в ножницата, но не махна крака си от гърлото на певеца.

Приведе се и тихите му думи отекнаха ясно и разбираемо в цялата зала:

— Ако още веднъж чуя тези думи от устата ти, те ще ти бъдат последните.

Гарет напусна залата с дълги крачки и гостите страхливо отстъпиха от пътя му. Ровена тръгна след него, без да знае дали трябваше да го последва, но спря, когато той стигна при жената с очи на сърна. Посегна безмълвно към ръката ѝ, тя стана и се запъти с него към стълбата, като хвърли тържествуващ поглед към гостите в залата. На първата площадка Гарет спря и претърси помещението с поглед, докато откри Ровена, готова да го последва, ако ѝ дадеше знак.

Той ѝ кимна, но тя не разбра дали това беше предупреждение или одобрение. После изчезна с дамата на горния етаж.

Един кискащ се паж си проби път между гостите, помогна на Мортимър да стане и с дръзки жестове изтупа прахта от дрехите му. Присъстващите се разотидоха, като описваха дъга около счупената лютия. Без музика нямаше танци и празникът приключи. Онези, които още можеха да се държат на краката си, се прибраха в квартирите си в замъка или излязоха навън в нощта. Другите се увиха в наметките си и налягаха по пейките, масите или направо на пода. Едно дребно русо хлапе избута чиниите и купите от един ъгъл на голямата маса и се сви на кълбо на освободеното място. Ровена се вгледа в сладкото му лице и с копнеж се запита какво ли правеше сега малкият Фреди. Помилва препълнения си корем и се сви в ъгъла, като събра малко тръстика, за да ѝ послужи за възглавница.

Неволно си припомни мъжа и жената, които беше видяла на влизане. Представата, че в този момент прелестното лице на лейди Алис се кривеше по същия начин, извика усмивка на устните ѝ. Още по-трудно ѝ беше да си представи как Гарет грубо набучва жената на копието си като уловен бръмбар. Даже свинете в Ревълууд, когато семейството ѝ още притежаваше свине, показваха повече финес в размножаването си. Отново я заля вълна на носталгия. Когато едно жълто куче се настани до нея и я близна по носето, тя го прегърна и потъна в дълбок сън.

Докато се изкачваше по стълбата, Гарет усещаше ръката на Алис в своята — студена и недействителна. Песента на Мортимър още звучеше в ушите му, рефренът го подиграваше. В очите на Алис светеше любопитство. Сигурно и тя чуваше песента. Той пусна ръката

й без предупреждение, но тя нямаше време да го укори, защото вратата на стаята беше точно пред тях.

Когато влязоха, пажът с детско лице и зачервената слугиня, които бяха заели стаята в отсъствие на господарите, побързаха да се оттеглят, хихикайки смутено. Смехът им огласи коридора и Гарет бързо затръшна вратата. После смъкна смачкания чаршаф от матрака. При този акт на трудно потискано насилие по гърба на Алис пробягаха студени тръпки, които задълбочиха радостното ѝ очакване. Гарет изпита лошо предчувствие.

Тя се плъзна към него като листо, отронено от вятъра. Той я хвана здраво за ръката и я привлече към себе си. Устните ѝ се разделиха жадно и го всмукаха в езеро от пламтяща лава. Даже когато тялото му реагира, той се запита колко от жените, които влизаха в леглото му, го правеха, защото бяха любопитни дали слуховете, които се носеха за него, отговарят на истината.

Внезапно Алис се отдръпна, очите ѝ потъмняха, в зениците им светна подкана. Пръстите ѝ се вкопчиха като нокти на птица в кожените му ръкавици и ги свалиха от ръцете му.

В паметта му се събуди неприятен спомен. След като погребва Илейн, месеци наред страдаше от кошмари. Много пъти сънува как гниещото ѝ тяло влиза в залата и костеливите пръсти драскат по вратата му. Будеше се окъпан в пот, с вик на уста, треперещ от страх.

Отново привлече Алис към себе си и зарови лице в меката ѝ шия, за да прогони спомена. Силните му пръсти милваха горната част на тялото ѝ под плътния брокат.

Очите му внезапно се отвориха — изведнъж, без да го иска, си бе припомнил нещо друго в ръцете си, също така топло. Спящото момиче на път към замъка. Тялото ѝ, крехко и топло, се гушеше в неговото. Главата ѝ почиваше на ръката му и мекият ѝ дъх проникваше през халките на ризницата му като лек пролетен вятър. Тя беше толкова млада, че той се почувства стар, пленник в прегръдките на една жена, която почти не познаваше. Отново видя пред себе си момичето, което стоеше в средата на залата, скрило под шапката тежките си златни коси. Тя изглеждаше по-достойна и по-изискана от пианите гости, само очите издаваха, че ѝ липсва самоувереност. Те бяха устремени към него, сякаш волята му можеше да предугади мислите ѝ. Споменът за момичето предизвика неловкост. Дали Ровена щеше да избяга или бе

решила да се вслуша в предупреждението му? Случайната му среща с баща ѝ беше предопределена от съдбата. Твърде дълго я беше търсил, за да я изгуби сега.

Алис простена под устните му, пръстите ѝ се плъзнаха към слабините му и със сръчност, която издаваше дългогодишен опит, започнаха да го милват. Гарет издаде дълбок стон и се посвети на удоволствието. Смъкна шапчицата от главата ѝ и дългата ѝ коса го обгърна като златен облак.

Ровена се събуди изведнъж, когато твърда ръка затисна устата ѝ. Тя не се уплаши и светкавично посегна към ножа си. Ръката ѝ остана празна, затова пък нападателят бръкна грубо под одеждата ѝ.

— Ако ти си момче, сладък пажо, значи аз съм благородна девица или весталка — прошепна плътен глас до ухото ѝ. Догарящият огън не ѝ позволи да види лицето на непознатия. Ръката му се спусна по гърдите ѝ, слезе надолу към панталона и изведнъж я сграбчи грубо между краката. Паниката прогони сънливостта ѝ и Ровена започна да се отбранява сериозно. Триумфалният вик на мъжа заглъхна изведнъж, когато юмрукът ѝ улучи гладко избръснатата му брадичка. Той хвана китката ѝ и я изви болезнено.

— Проклятие, момиче, може да се биеш като момче, но се кълна, че преди да е свършила нощта, ще бъдеш много щастлива, че не си се родила момче.

Горещият му дъх, вонящ на ейл, я удари в лицето. Мокри, жадни устни затвориха устата ѝ. Тя стегна коляно с намерение да го изрита в слабините, но срещна само въздух, защото в същия момент над тях се надвеси тъмна сянка и тежестта на мъжа внезапно изчезна. Тя седна и шумно пое дъх. Шапката ѝ падна и златните къдрици се разпиляха по гърба. Приглади кичурите, паднали над очите ѝ, и видя как Гарет е притиснал към стената домакина сър Блейн и е опрял нож в гърлото му.

В това неудобно положение Блейн изобщо не се опита да се отбранява.

— А ти какво очакваше, приятелю? Нима повярва, че съм толкова пиан, та да я сметна за момче? Тази прекрасна уста наистина е създадена да служи на някой рицар, но не като паж, в никакъв случай.

Ровена предпазливо докосна устните си и се учуди колко горещи и подути бяха.

Гарет беше захвърлил обкованите с желязо кожени ръкавици. Мускулите на ръката му се открояваха като възли под къдравите черни косъмчета.

— Няма да досаждаш на дамата. — Камата в ръката му не се отдръпна нито на сантиметър.

Блейн присви очи.

— Щом не си предложил на тази... тази дама по-добра защита, а си я оставил да спи сама в залата ми, как смееш да ме обвиняваш, че ѝ предлагам закрилата си?

— Ти ѝ предлагаш много повече от закрилата си. Ако твърдиш, че не се грижа достатъчно за своя паж, това означава ли, че ме предизвикваш на двубой, приятелю?

Блейн извърна поглед. На бузата му затрепка мускулче. Усмивката на Гарет беше безрадостна.

— Така си и мислех. — Той пусна Блейн и прибра камата си. — Хайде, бъди добър и си потърси удобно легло. Така постъпват всички почтени пияници. Страхувам се, че разочаровах Алис. Може би тя ще прояви готовност да излекува наранената ти гордост.

Блейн се насили да се усмихне разкаяно и потърка брадичката си.

— Предлагам да се въоръжиш по-добре, преди да отведеш момичето горе. Малката е много войнствена.

— Знам. Видях всичко.

Гарет хвана Ровена за ръцете и я изтегли да стане. Тя нямаше друг избор, освен да го последва. Когато стигнаха до изхода на залата, Ровена се обърна. Блейн гледаше след тях. Усмивката беше изчезнала от лицето му и в очите му светеше чувство, което многократно надвишаваше пиянския гняв.

Стълбата беше твърде къса. Преди да осъзнае какво я чака, Ровена стоеше в средата на скромна спалня и нервно мачкаше шапката си. Вратата се затвори с трясък. Тази нощ никога ли нямаше да свърши? Тя се опита да не трепери, когато Гарет помилва бузата ѝ с два пръста.

— Причини ли ти болка?

Тя поклати глава.

— За какво ме доведохте тук, за да се възползвате от мен ли? —
Беше толкова изтощена, че допусна да изрече истинските си чувства. Мъжът се изсмя презрително и ѝ обърна гръб.

— Велики боже, не! Нямам никакво желание да се забавлявам с мръсни хлапачки от блатата.

Ровена отвори уста да му обясни, че точно този следобед се беше окъпала в бистрия поток, но бързо я затвори. Ако сладката, чиста земя на блатото щеше да я спаси от вниманието на високопоставения сър Гарет и приятелите му, тя беше готова да се откаже завинаги от къпането.

Без да я погледне, Гарет свали туниката си през главата. Широките му рамене бяха покрити с плетеница от бледи белези. Ровена неволно се запита кой ли белег е бил предназначен за краля.

— Не е чудно, че изглеждате така — изрече като на себе си тя. —
Тази вечер предизвикахте на двубой всички с изключение на мен.

Гарет се обърна с блеснали очи. Къдрави тъмни косъмчета покриваха гърдите му. Ъглите на устата му се повдигнаха и образуваха нещо, което при не толкова добре владеещ се мъж би било развеселена усмивка. Едва сега Ровена разбра, че бе изрекла мисълта си гласно. Бързо се отпусна на стария килим пред камината и започна да плете косите си с неспокойни движения.

Гарет се изтегна на леглото и матракът падна почти до пода. Тъмната му глава се появи над дървената табла.

— Но никой не прие предизвикателството ми, нали?

— Толкова ли сте добър?

Той се изтегна по гръб на леглото и изръмжа нещо, което Ровена прие като съгласие. Като забеляза, че само разваляше косата си, се отказа от безнадеждното начинание. Колко ѝ липсваха сръчните ръце на малкия Фреди! Тя въздъхна, легна на килима и се уви хубаво в наметката си. Липсваше ѝ и топлата козина на кучето от залата. Замаяна от случилото се през деня, тя затвори очи. В следващия миг върху ѝ падна тъмна сянка.

Гарет стърчеше над нея и Ровена спря да диша. Ей сега щеше да затвори устата ѝ със силната си ръка, да притисне твърдите си устни в свивката на шията ѝ... Ала нищо такова не се случи. Той ѝ хвърли едно одеяло и ѝ подаде камата си.

— Ако някой се опита да ти досажда — включително и аз, — използвай я.

Без да мигне, Ровена се взря в тъмните очи. След секунди леглото изскърца отново и Гарет изчезна от полезрението ѝ. Тя зачака мълчаливо да чуе равномерното му дишане — сигурен знак, че е заспал, — но дълго време не чу нищо. Накрая заспа, стиснала в десницата си дръжката на малката кама.

Когато се събуди, Ровена беше сама в обляното от утринното слънце помещение. Тя стана, протегна скованите си крайници, разтърка очи. Пухената завивка се свлече в краката ѝ. Смачканите чаршафи на празното легло бяха единственият знак, че някой го е използвал. Тя се огледа виновно, после с доволна въздишка се отпусна на мекия дюшек. Не помнеше преди колко години бяха продали и последното легло в Ревълууд. Сега всички спяха на стари сламеници в голямата зала. Претърколи се по корем и зарови лице в меката възглавница. С лекота се намести в отпечатъка на едрият мъж, който беше спал в леглото преди нея. Вдъхна дълбоко миризмата на кожа и гъши пух, претърколи се отново по гръб и се залюля, като се смееше от радост. Дървената рамка изохка протестиращо, но Ровена изобщо не ѝ обърна внимание и продължи да се люлее, докато вратата се отвори.

Гарет застана на прага с чифт мокри панталони, преметнати на ръката му. Ровена моментално спря, но дюшекът под нея продължи да се люлее още цяла минута. Изражението на Гарет не издаде какво мисли, но Ровена за първи път в живота си се запита как ли изглежда в

този момент. Опипа смутено главата си и откри полусплетена коса, още повече разрошена от съня.

Тя се опита да се усмихне.

— Добро утро, сър. Очаквам да чуя какво трябва да направя за вас.

Той вдигна вежди и затвори вратата. Ровена прехапа устни.

— Искам да кажа, като ваш паж, милостиви господарю. — Тя се плъзна от леглото, старайки се да изглежда непринудено. — Седя тук и ви чакам, за да ви обслужа като паж. Разбира се, трябва да ми кажете какво да направя. — Ровена смутено изкриви лице и за миг се замисли дали не беше по-добре да даде обет за мълчание. Запъти се да вдигне одеялото от килима, но той ѝ препречи пътя.

— Камата ми, моля. — И ѝ протегна ръка.

— Тъкмо щях да я взема.

— Точно от това се опасявах.

Гарет отстъпи настрана и на минаване тя се докосна до него. Наведе се и затърси камата в гънките на завивката. Бутна я в ръката му и бързо се отдръпна назад. Гарет я мушна в ботуша си и се наведе да вземе останалите си вещи.

— В последната стая в края на коридора ще намериш ведро с топла вода. Вярно е, че е от вчера, но въпреки това можеш да я използваш.

Ровена равнодушно поклати глава.

— Не, господарю, нямам нужда. Къпах се миналия месец.

Гарет рязко вдигна глава и тя трябваше здраво да стисне зъби, за да не сведе очи пред заплашителния му поглед. Наистина ли едва вчера се беше окъпала в хладната, шумяща вода на потока, а после дълго лежа под топлото слънце, за да изсъхне? Този тиран никога нямаше да узнае това.

Гарет промърмори нещо неразбираемо и сръчно завърза кожените си ръкавици, после очаквателно ѝ протегна ръце. Ровена моментално отстъпи назад, докато коленете ѝ се удариха в ръба на леглото.

Гарет се покашля. От лъскавите ръкавици висяха кожени ремъци.

— Би ли била така добра да ги завържеш? — помоли той, олицетворение на измъчено търпение.

Ровена се приближи бавно. Истинският паж помагаше на господаря си да се облече, нали? Но какво трябваше да направи сега? Езичето ѝ се подаде между устните, докато се опитваше да върже твърдите ремъци на здрав възел. Два пъти завърза палеца си, а третия път — малкия си пръст и кичур коса, заплела се между ремъците. Гарет изръмжа нещо неразбрано и издърпа ръката си.

— Тъй като не искам да загубиш всичките си пръсти и разкошната си коса, ще си намеря друг да свърши тази работа.

Ровена скри ръце зад гърба си и преплете пръсти. Гарет нетърпеливо навлече плетената ризница.

— Остани тук и ме чакай. Ще ида да намеря Блейн, за да му благодаря за гостоприемството. После потегляме.

Ровена си припомни тежката ръка между бедрата си и веднага си представи няколко начина, по които можеше да благодари на Блейн за гостоприемството — в повечето основна роля играеше грамадният боздуган на баща ѝ. Тя се опита да скрие злобните си мисли, като си даде вид, че е заета да прибира разбърканите коси под шапката си. Когато Гарет излезе, тя вече седеше на леглото, скръстила ръце в скута си.

Чакането бързо я изнерви. Освен това мъничката искра в стомаха ѝ много бързо се превърна в истински пожар. След като снощи се беше нахранила до насита, тя веднага разбра, че искрата беше глад. Толкова дълго беше живяла с това усещане, че то беше станало нормално за нея.

Кръстоса крака, след малко скочи и се заразхожда из стаята. Пи малко вода, изхвърли останалата през прозореца и пак седна. Парещата дупка в стомаха ѝ се уголемяваше с всяка минута и заплашваше да я погълне.

Ровена отвори вратата и огледа коридора, после се измъкна навън. Беше по-рано, отколкото бе предположила. По стълбите лежаха неподвижни фигури в най-различни стадии на съня или пиянството. Ровена с мъка си проправи път между тях и слезе в рицарската зала. Един мъж се опита да я хване за глезена, но тя му се изплъзна сръчно, след което той изръмжа, уви се в наметката си и продължи да хърка.

Най-сетне Ровена се добра до масата, която под ярката светлина на утрото изглеждаше не по-малко изкусителна, отколкото под мътната светлина на факлите.

Когато след малко Гарет слезе шумно по стълбата, Ровена се обърна уплашено. Той спря изведнъж и се облегна на стената. Ровена разбра по изражението му, че е бил в празната им спалня. Като си представи колко се е стреснал от отсъствието ѝ, в очите ѝ светна злобно задоволство, но изчезна още преди Гарет да прекоси морето от налягали по пода мъже и жени. Тя се възползва от отклоненото му внимание, мушна ръце под масата и размаза малко мръсотия по бузите си.

Гарет отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори. Плъзна поглед по тялото ѝ, от върха на главата до пръстите на краката, сякаш тайно се учудваше дали пък през последния час не са се появили магьосници, които са заменили хубавия му паж с това мръсно джудже.

Ровена го дари със сияеща усмивка.

— Омръзна ми да чакам, милорд. Надявам се, че не ми се сърдите.

— Естествено, че не.

По гневно издадената брадичка Ровена заключи съвсем правилно, че той я излъга. Усмивката ѝ стана още по-широка. За съжаление не беше имала достатъчно време да намаже със сажди перленобелите си зъби.

— За в бъдеще настоявам да ми се подчиняваш — каза Гарет. — Освен ако не предпочиташ да паднеш в ръцете на някой нов сър Блейн.

Ударът улучи. Ровена скри чувствата си зад няколко цветисти думички, с които неволно се подигра на свръхточния му френски.

— А къде пребивава нашият благороден домакин? Няма ли да ни изпрати с добри пожелания на дългия път?

На устните на Гарет заигра лека усмивка.

— Боя се, че тази сутрин сър Блейн е малко... объркан. Все пак ни пожела лек път и каза да предам на новия си паж сърдечните му благопожелания. Даже възложи на главния си коняр да ти даде кон, с който да стигнеш до Карлеон.

Ровена улови ръката, която той ѝ подаде, и си представи колко щеше да ревнува Мортимър, ако беше видял сър Гарет за ръка с новия му паж. Досега беше смятала пръстите си за лишени от всякаква грация, едри и груби, но те просто изчезнаха в голямата ръка на Гарет. В този миг чу шум и погледна надолу. Пред нея стоеше жълтото куче и

тя го помилва с отсъстващ вид по главата. Това беше единственият начин, по който можеше да се сбогува с този верен приятел.

Кон? Това беше твърде преувеличено название за крантата, която ѝ бе предоставил сър Блейн. Увисналият ѝ гръб беше достатъчно широк за три момичета като нея. Ако при приближаването си не бе чула риене на копито, Ровена щеше да заключи, че животното е мъртво. Чу зад себе си шум, който прозвуча доста по-живо, и се обърна сърдито. Лицето на Гарет беше подозрително сериозно.

— Блейн винаги е можел да преценява по-добре жените, отколкото конете — отбеляза той.

Жена с повече опит сигурно щеше да възприеме думите на Гарет като комплимент, но Ровена не разбра намека. Топла муцуна се мушна под лакътя ѝ. Жълтото куче я бе последвало на двора. Към него се бяха присъединили стар сив пес и грамаден дог, който ѝ стигаше до хълбока. Догът я подуши любопитно и заби муцуната си в ръкава на туниката ѝ.

— Махни се, моля те — изсъска тя.

Гарет смръщи чело. Жребецът му затропа неспокойно, уплашен от лая и виенето на кучетата. Ровена се опита да изгони кучето, но то продължи да дърпа ръкава ѝ. Откъм подвижния мост се зададоха три дребни кученца и се присъединиха към събратята си с оглушителен лай. Каишките им, обсипани със скъпоценни камъни, блестяха под утринното слънце. Кучетата обкръжиха Ровена от всички страни и тя реши, че няма друг изход, освен да пренебрегне дяволското чувство за хумор на сър Блейн и да се настани на гърба на коня. Вдигна единия си крак, но в същия миг догът заби зъби в панталона ѝ. Ровена стисна устни и напразно се опита да се освободи от озъбения звяр.

Накрая успя да възседне жалката кранта, но свободният ѝ крак се люлееше безполезен от другата страна, без да може да ѝ даде опора. Гарет поглади късата си брадичка. Позата му издаваше пълно спокойствие.

— Простете забавянето — изпъшка Ровена. — Ще ви бъда безкрайно благодарна, ако ми помогнете да възседна това нещастно животно. Очевидно не мога да се справя сама.

Гарет плесна с камшика си и кучетата се оттеглиха. Даже жълтото се отдалечи, след като хвърли обвинителен поглед към

приятелката си. Гарет сложи ръце на кръста ѝ, спря и подуши облеклото ѝ.

Да усети отново земя под краката си беше прекрасно, но когато Гарет рязко я обърна към себе си, радостта ѝ се изпари в миг.

— Обикновено не съм неучтив, но трябва да настоя да се измиеш. Щом кучетата започнат да тичат след някого, това е знак, че мирише, и...

Той замлъкна. Ноздрите му потрепнаха. Погледът му се плъзна по тялото ѝ и спря на печеното пилешко бутче, което висеше от скъсания ѝ ръкав. Хвана го с два пръста и го хвърли на глутницата кучета, които ги наблюдаваха отдалеч. Животните нададоха радостен лай и се нахвърлиха върху пилето.

Гарет се обърна отново към Ровена и я подкани с поглед. Тя кимна безмълвно и вдигна ръце. Той бръкна под туниката ѝ и извади питка хляб, две парчета свинско филе, буца задушени сливи със стафида, три глави лук и полуизгнилата ябълка, която вчера беше извадила от устата на глигана. Когато я освободи от всички хранителни припаси, той отново протегна подканващо ръка. Ровена послушно свали туниката си и му я подаде. Скъсаната дреха също отиде сред кучетата.

Ровена едва успя да скрие мъката си, когато съкровищата, които беше събрала с толкова мъка, изчезнаха в жадните кучешки усти. Малкият Фреди толкова щеше да се зарадва на сливите със стафида! Ровена потрепери в тънката си риза. Рицарят беше жесток... повече от жесток — той беше чудовище!

Гарет отвърза кошницата, която висеше на седлото му, и я пусна пред краката на Ровена. Вдигна с един пръст брадичката ѝ и я погледна въпросително. Очите ѝ бяха сухи, устните ожесточено стиснати.

— Нима си помисли, че ще те оставя да гладуваш?

Мълчанието ѝ беше достатъчен отговор. Чернилката от лицето ѝ полепна по пръстите му. Той вдигна капака на кошницата и ѝ показва два пресни хляба, малко гърненце с жълто масло и три парчета салам. Чу къркоренето на стомаха ѝ още преди тя да го е усетила.

Ровена затвори капака с крак и седна върху кошницата. Улови с две ръце крака му и го погледна умолително с очи, сериозни и сини като небето.

— Нали няма да я хвърлите на кучетата? Не бива да го правите! Кажете ми, че няма да го направите!

Гарет не можа да си обясни реакцията ѝ. Клекна пред нея, убеден, че ако искаше да хвърли храната на кучетата, трябваше да хвърли и нея. Ръцете ѝ бяха гладки и меки — и без мръсотията, която загрозяваше лицето.

— Помолих прислужниците в кухнята да ни сложат прясна храна за закуска — заговори той бавно и търпеливо. — Реших, че е по-приятно да закусим на открито, отколкото сред отвратителните остатъци от снощното празненство.

Ровена стана толкова внезапно, колкото беше седнала. Подаде кошницата на Гарет и кимна, зарадвана от тежестта ѝ.

— Естествено. Това е отлична идея. Да сложим край на нощния пост. В някои дни в Ревълууд нощният пост траеше до следващата вечер. Имахме много работа, а чакането увеличаваше радостта от предстоящата вечеря и възбуждаше апетита. — Ровена бърбеше, без да мисли, защото знаеше, че ако даде воля на апетита си, можеше да погълне и Гарет заедно с кошницата. Той я завърза отново на седлото и попита тихо:

— Много ли си гладна?

Ровена заби пети в пръстта и вдигна рамене, Проследи изпод полуспуснатите си мигли как той отвори капака и отчупи парче хляб, толкова пресен, че едва не ѝ стана лошо от сладкия му аромат. Не смеейки дори да диша, тя зачака той да започне да яде и да ѝ хвърли коричката. За малко да не протегне ръце, когато той ѝ хвърли цялото парче. Без да каже дума, Гарет възседна коня си. Ровена притисна към гърдите си чудото от брашно и мая, намести се на гърба на своята кранта и го последва към тесния мост над езерото, което се синееше недалеч от замъка.

Както бе обещал Гарет, двамата направиха почивка на една слънчева полянка. Той яде малко, очевидно доволен да лежи на няколко стъпки от нея в тревата и да я гледа как яде. Без да бърза, Ровена изяде двете парчета салам и едно голямо парче мазно жълто сирене. Ардендон, замъкът на сър Блейн, се издигаше в далечината на висок хълм и разкриваше пред очите на Ровена величието и разкоша

си, които снощи не бе успяла да види. Слънчевите лъчи се пречупваха в сивите плочи, с които беше покрит замъкът, и хвърляха сенки зад кръглата кула. Ровена въздъхна, трогната от толкова красота, и със замечтано изражение облиза пръстите си.

Вдигна глава и видя, че Гарет се взираше в устните ѝ с хипнотична настойчивост. Когато погледът му се плъзна към очите ѝ, тя видя в тях чувство за вина — внезапно той скочи и сърдито ѝ заповяда да побърза.

Скоро навлязоха в гъста гора. Земята под дърветата беше обрасла с папрати. Пълният стомах на Ровена разпространяваше в тялото ѝ приятна топлина. Замайна от ситите си сетива и меланхоличния ритъм на жалката кранта, тя затананика. Припомни си баладата, която бе изпълнил снощи Мортимър, и запя с топъл алт:

*Красивата Илейн
бе подло убита.
Невярното ѝ сърце
замлъкна в болка.*

Гарет се раздвижи с такава бързина, че старият кон едва бе направил една крачка, когато рицарят сграбчи Ровена за яката и я издърпа от гърба му. Повлече я напред, докато я опря в кората на едно дърво. Без да иска, тя си припомни мъжа, който беше блъснал жената в стената на крепостта.

Ноздрите на Гарет трепереха неудържимо.

— Не пей тази песен! Нито сега, нито когато и да било. Никога.

Мрак, по-дълбок от всяка нощ, чернееше в очите му. Дори когато я пусна, тя едва намери сили да кимне, лишена от глас от странно нежното докосване на ръката му в метална ръкавица по бузата ѝ.

Той се запъти обратно към коня си, без да чуе слабото ѝ „Както желаете, милорд“.

Коленете ѝ трепереха. Гарет се метна на гърба на коня и го подкара напред. Нима я бе забравил? Ровена се опита да прецени дали имаше шанс да обърне крантата към Ардендон и там да попита къде е пътят за Ревълууд. В този миг Гарет обърна едрия жребец. Животното затанцува и блещукащата му копринена козина образува великолепен

контраст с черно облечения мъж на гърба му. Гарет и конят изглеждаха като едно същество, толкова прецизни и добре съгласувани бяха общите им движения. Двамата спряха и зачакаха. Само развяващата се от лекия бриз конска грива показва на Ровена, че това бяха живи същества, а не продукт на гладните ѝ фантазии от Ревълууд.

Без да каже дума, тя възседна старата кранта и зарови пръсти в оскъдната ѝ грива, за да скрие треперенето им.

Късно следобед слънцето изчезна зад непроницаема стена от облаци. Денят се предаде без съпротива на здрача, когато Гарет и Ровена напуснаха римския път и се скриха в гора от стари дървета. Ровена се взираше замислено в короните на шумящите дъбове. В скърцащите клони вятърът шепнеше за дъжд. Дърветата бяха толкова големи, че тя изобщо не би могла да обгърне някое стъбло с ръце. Когато изведнъж започна да различава лица в прастарата кора, тя устреми поглед право напред и се приближи по-плътно до Гарет.

Широките му рамене загубиха заплашителността си и започнаха да ѝ вдъхват утеха също както ритмичното плющение на юздите. Някъде наблизко зави вълк и по гърба на Ровена пробягаха страхливи тръпки. Гарет се обърна и я погледна, но тя не можа да разбере какво изразяваше погледът му в слабата светлина на гората.

С дългата коса и блещукащите в мрака бели зъби той приличаше досущ на вълк единак. Веднъж Ъруин им беше разказал за някакво чудовище от ада, наполовина човек, наполовина вълк, който примамвал красиви девизи в гората, за да се наслади на крехкото им месце. Ровена се опита да си подсвирква, но скоро се отказа. Явно не беше в настроение за такива неща. Затова забави коня си и изостана на сигурно разстояние от Гарет.

Изведнъж, без никакво предупреждение, от едно дърво излетя сребърно-сив прилеп и падна върху Гарет с оглушителен вик. Ударът беше толкова силен, че го хвърли от седлото. В тихата гора отекна вик. Крантата на Ровена му отговори с първия признак на живот за този ден — вдигна се на предните си крака и диво заудря с копита. Неподготвена за този изблик, Ровена се озова на влажната земя. Шапката падна, косата ѝ се разпиля и закри гледката пред очите ѝ. Само чу приглушеното проклятие на сър Гарет.

Когато приглади косата си назад, тя видя господаря си да лежи по гръб на земята. Над него се бе навела въоръжена фигура. Цветистите му проклетия извикаха червенина на бузите ѝ и тя скочи, но не можа да реши дали да се намеси.

— Предай се! — изкрещя дребното същество с огромен шлем на главата и го заудря по гърдите.

Ровена нервно пристъпваше от крак на крак. Защо Гарет просто не отхвърлеше противника си? Да не би да се беше наранил при падането? От друга страна пък, очевидно имаше достатъчно разум и глас, за да ругае като каруцар.

Най-накрая Ровена реши, че познатият дявол е по-добър от непознатия. Наведе се, грабна една пръчка и удари фигурата по главата.

Странното същество простена и падна настрана. Гарет се претърколи и удари с юмрук по земята. Като чу смеха му, Ровена стреснато отстъпи крачка назад. Погледна го намръщено, защото не откри нищо развеселяващо във факта, че го беше спасила от нахалния нападател.

Дребната фигурка в тежка ризница простена отново и се изправи. Ровена бързо вдигна тоягата, готова да се сбие и с двамата, ако абсолютно неуместният смях на Гарет не секне веднага. Все още смеейки се, той вдигна ръка да я спре.

Когато нападателят свали шлема, под излъскания метал се показва гладка тъмна коса. Тъмните очи, които святкаха под косата, бяха странно познати. Ровена премести поглед от странното същество към Гарет и пак се запита дали не другите двама, а тя бе загубила ума си.

Гарет се надигна пышкайки.

— Позволи ми да ти представя сестра си Марлис.

Марлис разтърка главата си и огледа мрачно Ровена.

— Новата ти курва има здрав удар.

— И беше съвсем заслужен, ако ми позволиш да добавя. — Гарет протегна дългите си крака, пхна едно клонче между зъбите си и небрежно обясни на Ровена, без да откъсва поглед от сестра си: — Марлис умира от удоволствие да ме издебне при завръщането ми в Карлеон. Смята, че съм длъжен да бъда винаги нащрек. Колко време си висяла на дървото, скъпа? Два дни? Или една седмица?

Марлис направи крачка към него и ръждивите ѝ наколенници изскърцаха.

— Не си въобразявай, че ще си губя времето с теб, скъпи братко. Очевидно успехът пред жените ти е замаял главата и вече не си в състояние да преценяваш правилно.

Ровена беше твърде разтревожена от грозната дума, с която Марлис я бе нарекла, и от бъдещите им отношения, че изобщо не забеляза кога младата жена застана пред нея. Марлис се разкрачи и опря ръце на хълбоците. Ровена примигна, опитвайки се да разбере дали и лицето беше така плашещо като косата. Вместо да приглади назад тъмната маса, Марлис разтърси глава, за да нападат косите по лицето ѝ, и Ровена не беше в състояние да прецени възрастта ѝ.

Когато Марлис протегна ръка и нави на пръстите си един пшеничено-рус кичур, Ровена с мъка се пребори с желанието да отметне глава назад. Златният кичур не можа да прикрие факта, че под ноктите на момичето имаше кал. Марлис се взря като хипнотизирана в косата, после внимателно плъзна пръст под носа на Ровена и тя едва се съдържа да не се разкиха.

— Хубава — установи Марлис и презрително изкриви устни: Гарет се изправи и застана зад Ровена.

— Махни си ръцете, скъпа сестричке. Тя е моя, не твоя. — Не докосна Ровена, но не беше и нужно.

— Откъде намери това нещо?

— Спечелих я на зарове.

Марлис вдигна едната си вежда, която личеше под гъстата грива.

— Колко оригинално. Винаги ли се облича като момче или по време на пътуването си променил вкуса си?

— Не е нужно да отговоря на този въпрос, нали?

Марлис обиколи Ровена, като я оглеждаше внимателно.

— Тя... говори ли или само удря?

Ровена изведнъж се почувства като християнка между два лъва.

— Разбира се, че мога да говоря — изсъска гневно тя, ала Марлис не ѝ обърна внимание.

— Има ли си име?

Отдавна забравената гордост накара Ровена да отговори:

— Казвам се лейди Ровена Фордис.

Марлис и Гарет се спогледаха, толкова бързо, че Ровена го помисли за плод на въображението си. Въпреки това фините косъмчета на тила ѝ настръхнаха.

Марлис изпуктя презрително и най-сетне я удостои с учтивостта да ѝ заговори направо.

— Изглеждаш доста различна от дамите, които съм виждала досега.

— Тя би могла да каже съвсем същото за теб — вметна Гарет. Марлис направи гримаса и изведнъж заприлича на упорито хлапе. После пъкна два пръста в устата си и изсвири. Между дърветата се появи петниста кобила, рошава и тромава като господарката си. Без да помоли брат си за помощ, Марлис се метна на гърба на кобилата и ризницата ѝ издрънча заплашително. Тя посочи с глава жалката кранта на Ровена и попита:

— И това ли спечели или трябваше да го вземеш за наказание, че си изгубил?

Гарет също възседна жребеца си.

— Животното е свидетелство за странното чувство за хумор на Блейн. Трябва да яздим бавно, за да не го изтощим до смърт. — Пренебрежителният му поглед сякаш включи и Ровена.

— Жалко, че не си го направил досега. — Марлис подкара коня си с лек натиск на бедрата.

В сърцето на Ровена пламна съчувствие към бедната кранта. Тя я помилва по главата, възседна я и последва брата и сестрата в непрогледния мрак.

Когато пристигнаха в Карлеон, започна да вали. Капките падаха от небето като камъчета и удряха немилостиво. Ровена забеляза бегло тесен подвижен мост, сенчест двор и високи черни кули. Гарет сложи силните си ръце на кръста ѝ, вдигна я от гърба на коня и я въведе през отворената врата във вътрешността на замък.

Задъхана и мокра до кости, тя се озова в черен мрак. Вдигна глава, но не различи нито таван, нито покрив, които биха означавали край на мрака над нея. Едва когато дишането ѝ се успокои, забеляза, че е толкова тъмно, защото на всяка стена светеха само мънички точки. Восъчни свещи. Восъчни свещи в зала, която дори факлите не можеха да осветят както трябва. Когато Гарет се отдалечи, тя изведнъж затрепери от студ в мокрите си дрехи.

Шумно звънтене и скърцане, подплатено с проклетия, възвести влизането на Марлис.

— Дунла! — изкрещя тя и влезе навътре в помещението. Блесна светлина и се задвижи към тях. Ровена беше готова да повярва, че някоя свещ е паднала от стената, но като се вгледа по-внимателно, видя сбръчкана старица, която излезе от коридора в другия край на залата. Държеше в ръка факла и почти я влачеше по пода. В мътната светлина Ровена видя, че каменният под на залата не беше посипан с трева, а покрит с ориенталски килими. Скъпоценни ориенталски килими. Цяло море от лукс...

Жената се заклатушка право към Ровена. Спря пред нея, дари я с беззъба усмивка и вдигна един изкривен от артрит пръст. Ровена се наведе към лицето ѝ. Жената излъчваше миризма на чай от салвия. Тя приближи устата си към ухото на Ровена и извика с все сила:

— Добре дошла!

Ровена отскочи назад и се удари болезнено в близкия стол. Гарет почти коленичи, за да целуне старицата по сбръчканата буза. Тя го прие със сияещо лице.

— Дунла е почти глуха — обясни той — и смята, че ние също сме глухи.

— И това не е далеч от истината, защото ни крещи от най-ранните ни детски години.

Гласът на Марлис събуди ехото във високото помещение. Някъде над главите им явно имаше таван. Ровена бързо се отдръпна назад, когато Дунла се обърна рязко и за малко не подпали панталона ѝ с факлата си.

Гарет успя да улови старицата за крайчето на шала, но също трябваше да се спаси със скок от опасната зона. Ровена се закиска, но веднага спря, когато рицарят я посочи с пръст.

Тя наклони глава и проследи с нарастващо учудване как Гарет задвижи ръцете си, сякаш изпълняваше някакъв странен танц. Дунла се полюляваше и факлата в ръката ѝ хвърляше странни сенки по лицето на господаря ѝ. Някъде в мрака Марлис дишаше шумно. Накрая Дунла направи нещо като реверанс и бутна Гарет настрана. Той хвърли неразгадаем поглед към Ровена и прекоси мрачната зала, без да спре никъде и без да вдига шум.

Ровена се загледа след него, докато усети, че някой я дърпа за панталона. Дунла се запъти към коридора в дъното на залата, като я теглеше за панталона, без да я е грижа, че остатъкът от момичето не я следваше.

— Какво иска тя? — пошепна Ровена. — Какво ѝ каза той?

Гласът на Марлис прозвуча от мрака.

— Нареди ѝ да ти даде да ядеш, а после да те отведе в стаята му.

Старицата неумолимо я теглеше към коридора и износеният ѝ панталон всеки момент щеше да се скъса. Кънтящ смях подчерта последните думи на Марлис.

— Каза ѝ още, че непременно трябва да се изкъпеш.

Ровена последва неохотно старицата. На излизане хвърли поглед назад, но видя само блестящи бели зъби, оголени сякаш в гладна усмивка. В главата ѝ отново отекина ревът на вълка от гората.

Даже таблата със студено агнешко печено, толкова прясно, че мазнината се събираше на капки върху кожицата, не беше в състояние да повдигне духа на Ровена. Думата, с която Марлис я бе нарекла в гората, събуждаше в сърцето ѝ неприятно ехо, което се засилваше с всяка минута, в която Гарет не възразяваше на сестра си. Сцената отново и отново се разиграваше във въображението ѝ, всеки път с друг край.

„Курва ли?“ — крещеше гръмогласно Гарет. — „Глупости! Доведох я, за да ни помогне да насадим ечемика през пролетта.“ Или: „Глупачка! Нима ти прилича на уличница? Спечелих я на зарове, за да помага на Дунла в кухнята.“ Или още по-Добре: „Да не съм чул повече такива думи, сестричке. Това красиво дете е дама. Как смееш да я обиждаш с такива думи?“ В мислите на Ровена тези достойни отговори винаги биваха увенчани с разкаянието на Марлис и искрените извинения на Гарет — за предпочитане коленичил пред нея и почтително целуващ ръката ѝ.

Картината на смелия рицар, коленичил в краката ѝ, я върна рязко в действителността. Все още ровеше в месото с вилицата си, когато Дунла се върна в кухнята, теглейки след себе си голямо ведро за къпане, поне двойно по-голямо от нея. Ровена проследи потиснато как старицата напълни ведрото с гореща вода. Без да се церемони, Дунла я съблече и със смях хвърли дрехите ѝ в огъня. Ровена можеше само да се моли Гарет да не влезе в кухнята точно в този момент, за да пита за вечерята си. Старите ѝ дрехи скоро изгоряха в камината и сякаш заличиха целия и досегашен живот в Ревълууд.

Ровена се потопи до брадичката в топлата вода и косата ѝ заплува по повърхността на водата като златно було. Топлата вода разтвори буцата, която се беше образувала в гърлото ѝ. Ако Гарет наистина смяташе цяла година да я използва за свое удоволствие, защо не бе започнал още миналата нощ? Даже ѝ даде камата си, за да се защитава. Или се беше отвратил от мръсната ѝ външност? Затова сега беше наредил на Дунла да я изкъпе и да я прати в стаята му. Когато

старицата изтърка лицето ѝ с ароматен сапун, Ровена отново си припомни горещите, жадни устни на сър Блейн върху своите и в сърцето ѝ отново отекува думата, с която я бе посрещнала Марлис.

Когато Дунла вдигна кофата, за да изплакне сапуна от косите ѝ, и извика „Достатъчно!“, Ровена повярва, че старата е казала същата дума, и избухна в плач. Кухнята се разми пред очите ѝ. Цъкайки съчувствено с език, Дунла я извади от ведрото, изтърка я енергично с меко платно, за да я подсуши, и ѝ облече чиста бяла роба, дълга и права, без колан на талията. Финият лен беше лек като перце и Ровена се чувстваше гола.

Преди да осъзнае какво я очакваше, тя вече стоеше боса пред масивна, обкована с желязо дъбова врата. Косата ѝ падаше на влажни вълни по раменете. Дунла я потупа по рамото и се отдалечи. Ровена докосна вратата, но се отдръпна като опарена. Можеше да избяга, но къде? С лабиринта от мрачни коридори замъкът криеше също толкова опасности, колкото гората от другата страна на подвижния мост.

От мрака прозвуча тих глас, който уплаши Ровена до смърт. Незнайно защо, реши, че Марлис се е скрила зад някоя гредка в пълно бойно снаряжение и ей сега ще се нахвърли върху нея.

— Какво се колебаеш? Страх ли те е?

Тя се взря в сянката. Марлис седеше недалеч от нея на пода, облегла гръб на стената, със свити колене.

— Не — отговори твърдо Ровена, макар че това изобщо не отговаряше на истината.

Марлис отпи голяма глътка от мръсния мях за вино, който висеше на колана ѝ, и обърса уста с опакото на ръката.

— Брат ми поглъща с дюзини малки момиченца като теб за закуска. — Ровена пригладя роклята си, за да скрие треперенето на ръцете си. Марлис сложи тапата на мяха и го остави до себе си на пода. — Още не те е докоснал, нали?

Ровена събра сили и отговори откровено:

— Сутринта ме притисна до едно дърво, защото запях песен, която не му хареса.

Марлис стана и отиде до нея, олюлявайки се. Преди да е успяла да се отдръпне, Ровена се озова притисната до вратата. Очевидно и братът, и сестрата обичат да плашат хората, каза си горчиво тя.

— Каква песен? Кажи ми текста — заповяда с внезапно подрезгавял глас Марлис.

Като се стараеше да не трепери, Ровена повтори думите, доколкото ги беше запомнила. Устата на Марлис се разкриви в грозна усмивка. Тя се наведе още напред, докато почти докосна лицето на Ровена.

— Върви при него. И се опитай да скриеш добре страха си. Още не е убил нито една от жените си, поне през последните месеци.

Тя отметна глава назад и се изсмя диво, посегна покрай Ровена и блъсна вратата. Блъсна я вътре, както беше гърбом, и затръшна вратата под носа ѝ.

Ровена опря глава в хладното дърво, не смеейки да се помръдне. После пое дълбоко въздух и се огледа. Отначало не видя никого. В камината гореше буен огън и гонеше влагата от дъжда, който продължаваше да трополи по прозорците. Десетина свещи горяха в железните си поставки, восъкът се стичаше по мазилката и рисуваше причудливи шарки. До стената имаше широко легло, без украшения, но от скъпо полирано дърво. Ровена се приближи на пръсти.

Гарет лежеше по гръб, единият му крак подвит под тялото. Очевидно беше заспал от изтощение. Тъмните мигли почиваха спокойно върху бузите. Ровена пристъпи предпазливо към леглото и без да усети, захапа долната си устна.

Сънят не намаляваше нито ръста, нито силата му. Ръката, протегната настрана от тялото, можеше да я смачка без усилие, сякаш беше досадна муха. Устата му беше затворена, сякаш дори в съня криеше мислите и пазеше тайните си. Тъмни косми покриваха мускулестите гърди и се стесняваха до тънка линия към хълбоците под тънкия чаршаф. За разлика от гърба, предната част на тялото му беше без белези и резки. Мъжете, успели да ранят сър Гарет от Карлеон, явно са успели да се доберат до него само изотзад, каза си мрачно Ровена. Когато мъжът се размърда, тя се отдръпна бързо, уплашена, че чаршафът ще падне и ще открие от тялото му повече, отколкото ѝ се искаше да види.

Под краката ѝ беше божествено меко. Тя погледна надолу и видя до леглото купчина кожи. Гарет явно ги е захвърлил, защото му е станало твърде горещо, каза си доволно тя. Мъжът се размърда отново, простена дрезгаво и утихна. Ровена хвърли бърз поглед към леглото,

после отново сведе глава към пода. Краката я боляха ужасно от дългата езда без седло. Въздъхна тихо, отпусна се на колене и се сви на кълбо в гнездото от кожи.

След доста време Гарет стана уморено от леглото си, протегна се и се настани в резбования стол пред камината. Опря брадичката си на едната ръка и се вгледа в спящото в краката му момиче. Косата, чийто цвят беше угаснал под слоя прах по време на дългия път, сега блестеше като зряла пшеница. Топлината на огъня беше зарозовила кожата ѝ. Едната ѝ ръка беше мушната под бузата и ѝ придаваше съвсем детски вид. Всъщност тя е още почти дете, каза си развеселено той.

При тази мисъл в паметта му изникнаха неприятни спомени. Някога Линдзи Фордис имаше същите гъсти руси коси, същите бездънни сини очи. Само дни след като бащата на Гарет доведе в дома си жизнерадостната си нова съпруга, Фордис дойде в замъка, закле се да му служи вярно и се повлече като златна опашка след пламтящата комета, която бе нахлула в живота им, за да остави след себе си само прах и разрушение. Годиците не бяха милостиви към Фордис. Сега ръцете му трепереха, пианството беше белязало лицето му, под кръвясалите очи висяха тъмни торбички. Нищо чудно, че беше търсил този мъж години наред, без да го открие. Гарет търсеше богат барон с могъщ замък, а не безделник с бедно, занемарено владение. Ниската, пълна фигура на Фордис нямаше нищо общо с напетия, вечно засмян рицар, който беше посветил Гарет в тънкостите на играта на зарове, докато безгрижно се хвалеше, че скоро ще се върне в замъка си на север, за да направи ново дете на жена си.

Сякаш привлечен от магнит, погледът на Гарет се плъзна по бялата одежда, която очертаваше примамливо фигурата на Ровена. „Какво ли ще направи, ако я събудя с целувка?“ — запита се неволно той. На устните му заигра усмивка. Сигурно и той като Блейн щеше да усети юмрука ѝ в брадичката си. Естествено това не беше в състояние да го спре. Сигурно и Блейн нямаше да се спре, ако той не се бе появил навреме. Можеше да я държи с едната си ръка, а с другата да изследва тялото ѝ. Тя беше плячка, печалба от играта на зарове с Линдзи Фордис, барон Ревълууд.

Ала Гарет не се помръдна от стола си. Беше наясно, че не можеше да направи нищо друго, освен да седи и да чака, за да разбере дали беше хвърлил стръвта както трябва, за да събуди последните остатъци от чувство за чест у Фордис. Сигурно дори най-равнодушният баща не би изпуснал от ръцете си роза като Ровена. Когато и последната цепеница в огъня догоря, Гарет продължи да седи в стола си, загледан в спящата си заложница, питайки се дали пък не е направил огромна грешка.

Добре познатата светлина на ранното утро събуди Ровена от дълбокия сън. Тя се сгуши в меките кожи, без да отвори очи. Пред затворените ѝ клепачи танцуваха ухилени зайци и тя подскочи — за момент повярва, че трябва да препасва ножа си и да отиде на лов в мочурището. Когато чу скърцане на капак, отвори очи. През отворения прозорец нахлу светлина и остави сребърни следи по тъмните коси на Гарет. Ровена седна и бързо вдигна една кожа до брадичката си, забравила добродетелната си рокля.

Гарет очевидно чу движенията ѝ, защото веднага се обърна. Ровена изпита облекчение, като видя, че носеше поне панталон. Гърдите му бяха голи.

— Ако искаш, можеш да поспиш още — каза той. — Вчера си легна доста по-късно от мен.

— Когато влязох в стаята, вие вече спяхте. Реших, че няма да ви е приятно, ако ви събудя.

— Колко си деликатна. — Безизразното му лице казваше обратното.

Ровена отмести поглед, за да не вижда подигравката в очите му. Стените, бяха украсени със скъпи стенни килими. Издържани предимно във виненочервени и кафяви тонове, те придаваха на стаята измамно усещане за уют. Точно над главата ѝ, от една изрисувана с всички подробности картина на стената, блестящите тъмни очи на змията мамеха библийската Ева, която въпреки голотата си изглеждаше добродетелна.

Стресна я шум от стъпки. Гарет застана само на няколко стъпки от нея с полуизядена ябълка в ръка.

— Искаш ли плод? — осведоми се любезно той.

Тъй като никога не отказваше нещо за ядене, Ровена взе ябълката и я захапа жадно. Докато очите ѝ се плъзгаха между Гарет и змията на картината, тя му подаде ябълката. Той се усмихна и си отхапа малко. После ѝ протегна ръка.

— Ела.

Ровена пребледня. Дали беше останала пощадена от вниманието му през нощта само за да го получи в пълна мяра на сутринта? Тя попипа косите си с надеждата, че след дългия сън изглежда мръсна и разрошена, но ако се съдеше по святкащите очи на Гарет, не беше достатъчно грозна. Сложи ръката си в неговата и изведнъж спря да диша — той я вдигна бавно към устните си. Спря за миг, за да огледа мазолите, които загрозяваха дланта, челото му се набръчка и Ровена се уплаши, че с нещо го е разсърдила. Сигурно беше свикнал с меки, слаби женски ръце, на истински дами. Не й бяха нужни нито мръсотия, нито неподредена коса, за да го отблъсне. Необяснимо защо това я засрами и тя се опита да отдръпне ръката си, но той отказа да я пусне. Сложи я внимателно върху своята ръка и я отведе до прозореца. Тя го последва с ясното съзнание колко топла беше кожата, върху която почиваха пръстите ѝ.

Гарет се опря на рамката на прозореца и хвърли ябълката в пропастта под тях.

— Добре дошла в Карлеон. Дядото на дядо ми го кръстил на замъка на Утър Пендрагон. Боя се, че е бил романтична душа. Поточно, не е бил съвсем наред с главата. Много обичал легендата за Пендрагон.

— Ъруин ми е разказвал истории за Пендрагон и двора му. Вашият Карлеон сигурно е също така красив.

Крепостта, която се простираше пред погледа ѝ, не беше построена от черен обсидиан, както снощи си беше въобразила под леещия се дъжд, а от тъмносив камък, който с годините беше изсветлял. Зъберите бяха още влажни. Косите лъчи на утринното слънце пробиваха мъглата, изгаряха я и постепенно пред очите им изникна гора, толкова гъста, че от прозореца изглеждаше черна. Далече зад блещукащата мъгла се носеше във въздуха друг замък, червени и жълти знамена се вееха приятелски на хоризонта.

— Ардендон — обясни Гарет, като видя въпросителния ѝ поглед. — Очаквам някое от знамената на Блейн всеки миг да долети с вятъра. Любопитството му е неутолимо, особено когато става въпрос за красиво младо момиче, отблъснало ухажването му.

Погледът му се плъзна от устните към очите ѝ. Ровена се облегна на перваза и се зае да сплита косите си, но живите кичури постоянно се изплъзваха от ръцете ѝ.

— Дай аз да го направя — предложи Гарет и посегна към косата ѝ. — За съжаление не се сетих, че ще ти трябва камериерка.

Ровена не смееше дори да диша, когато силните му пръсти разделиха косите ѝ и ги сплетоха със сръчност, която почти се равняваше на умението на малкия Фреди. Сигурно има голям опит с женските коси, каза си тя, но си забрани да мисли повече за това. Подобна небрежна грация в движенията на мъж с неговия ръст ѝ се струваше неуместна. Ровена вдигна глава. Косата на Гарет беше доста разбъркана от съня.

— Ъруин винаги казваше, че съм твърде мързелива, за да се погрижа за собствената си коса.

— Но не си мързелива, когато трябва да станеш на разсъмване и да наловиш дивеч, за да напълниш издутия му корем.

Ровена кимна, но веднага сведе глава, защото ѝ се стори непочтено.

— Малкият Фреди ми плетеше плитките всяка сутрин.

— Хм — отбеляза безизразно Гарет. — Вероятно малкият Фреди е сивоокият млад господин, който искаше да ми строши главата с котела за супа?

Споменът накара Ровена да стисне зъби.

— Точно той.

Гарет сплете едната плитка и се зае с другата.

— Ровена... много искам да знам дали скъпият ти годеник някога се е опитвал да те докосва... интимно...

Ровена се обърна рязко и плитката се изплъзна от ръката му.

— Разбира се, че не! Ако се бе опитал, щеше да получи хубав шамар.

Гарет разтегна пълните си устни в доволна усмивка.

— Моля те, не се сърди, че попитах. Но ти си на възраст за женене и въпросът ми е напълно оправдан. — Той хвана отново плитката и продължи да я сплита.

Ровена смръщи носле и му предостави косите си, сякаш не бяха нейни.

— Въпросът ви е оправдан. Може би моите роднини имат морални качества, които липсват на вашите приятели.

— Ще ти кажа нещо, скъпа: твоето семейство изобщо не знае какво означава морал.

— Тогава вашето сигурно знае? Първо хазартните игри, после склонността да скачат от дърветата по нищо неподозиращи хора, на трето място отвличанията... — Тя се загледа мрачно към гората, очаквайки, че той ще я изхвърли през прозореца за безсрамието ѝ. Подкрепена от гнева си, тя пое дълбоко въздух и продължи: — Все още нямам представа каква е целта на пребиваването ми в Карлеон.

Гарет изплете плитката докрай и я пусна. Когато заговори, подигравателният му тон не остави съмнение — той се забавляваше с гнева ѝ.

— Не мога да те оставя в неведение, нали? Предполагам, че в Ревълууд всеки има своя задача и цел, която трябва да изпълни.

— Естествено — отговори тя, защото не можеше да си представи, че братята ѝ ще безделничат. — Аз ходя на лов. Малкият Фреди готви и тъче. Големият Фреди и другите момчета се грижат за нивите. А татко... — Тя млъкна и смръщи чело.

Гарет се изсмя горчиво.

— Татко ти проигра единствената си дъщеря на зарове. Тикна я в ръцете на първия срещнат похотлив благородник.

— Което ни връща към въпроса каква ще бъде задачата ми, докато съм в Карлеон. — Ровена впи сините си очи в лицето му. — Наистина ли трябва да бъда ваша любовница, милорд?

Гарет се покашля. Беше свикнал да разменя с жените хиляди очарователни и нищо незначещи думи, докато стигне до целта. Откровеността на Ровена беше обезоръжаваща.

Той отиде до масата, където беше оставил тежките си ръкавици и се зае да развързва една от кожените подплати.

Ровена продължи бързо:

— Искам само да ви кажа, че разбирам повече от лов, отколкото от любов. Боя се, че ще ви разочаровам.

Гарет прегриза връвта със заби и се ухапа по езика. Изруга полугласно, върна се при нея и с бързи движения стегна плитките ѝ с кожената връв.

— Може би това ще те учуди, скъпа моя, но в нашата страна има безброй безполезни благородни дами — и благородни мъже.

Това не беше утеха, нито отговора, който тя очакваше, но беше всичко, което той можеше да ѝ даде. Ровена сведе поглед, защото не

искаше той да види съмненията, които я изпълваха. За момент пръстите му се склупиха по-здравео около една от плитките.

Все още държеше копирената коса, когато вратата се отвори с трясък и в спалнята нахлу Марлис.

— Не чух нито ръмжене, нито стонове и охкания, затова реших, че е безопасно да вляза. — Гарет веднага пусна плитката на Ровена и Марлис регистрира движението с горчив смях. — Колко мило! Значи ти помогна да се облечеш? А пък аз си мислех, че като негов паж ти си длъжна да го обличаш. Или той предпочита да го събличаш?

— Добро утро, Марлис. — Гарет се отдели от прозореца.

Днес Марлис не носеше ризница и беше невъоръжена с изключение на камата, затъкната в колана ѝ. Черният жакет и панталоните висяха измачкани по тялото ѝ, сякаш беше спала с тях. Ровена забеляза едва сега, че дрехите бяха неумело закърпени — очевидно някога бяха принадлежали на Гарет. Кожени ръкавици, доста нацепени, покриваха ръцете ѝ до лактите и изглеждаха абсолютно неподходящи за топлия летен ден. Мъглата се бе вдигнала и слънчевата светлина вече нахлуваше с пълна сила в стаята. Косата ѝ висеше покрай лицето на мазни кичури.

Тя обиколи стаята като гладна мечка, вдигна камата на Гарет и замахна два пъти във въздуха, после я захвърли. Изрита кожите, захвърлени пред леглото, и те се разлетяха по цялата стая.

— Това ли ще е легълцето за новото ти домашно кученце, братле? Топли кожи и остатъците от вечерята ти — обзалагам се, че малката ще се увие около краката ти като разгонена кучка и ще те моли да те оближе...

— Марлис — прекъсна я предупредително Гарет. Сестра му се ухили и застана пред Ровена. Под буйната черна грива блесна нахална усмивка.

— Ще позволиш ли да помилвам красивата ѝ малка главичка?

Ала преди Марлис да изпълни намерението си, Ровена светкавично протегна ръка и я сграбчи за китката. В единственото видимо око на Марлис блесна съмнение. Ровена изви ръката ѝ болезнено и я пусна. Марлис разтърка китката си и изписа на лицето си обидено изражение.

— Внимавай, братко, кученцето ти има остри зъби.

Гарет вдигна едната си вежда.

— Мислех, че си достатъчно предупредена, след като вчера получи хубав удар по главата.

— Може би именно този удар е заличил паметта ми.

— Надявам се, че не е. Имам за теб една задача, за която е необходима добра памет. — Той отвори една от раклите и набързо облече подплатен жакет, над който се слагаше ризницата. Бръкна по-дълбоко и извади мъничка сребърна флейта. — Какви интереси имаш, Ровена? Музика? Бродирание? Танци?

Ровена го погледна объркано. Нямаше други интереси, освен да слага ядене на масата. Гарет ѝ показва парче лен, избродирано с танцуващи фазани.

— Рагу от фазан — отговори най-сетне тя. — Много се интересувам от рагу от фазан.

Гарет пусна парчето лен в раклата, сви вежди и се извърна настрана.

— Веднъж ми каза, че Ъруин обичал да ви разказва истории. Харесваш ли песните на трубадурите?

Ровена вдигна рамене. Обичаше истории за чудовища и герои, но не знаеше дали трябва да му го каже. Гарет изпуктя сърдито.

— Харесваш ли изобщо нещо, което не се яде?

Марлис промърмори нещо неразбрано, но брат ѝ отново я погледна предупредително и тя не посмя да се обади. Гарет извади от раклата един пергамент, гъше перо и рог от крава.

— Ето с какво можеш да ми бъдеш полезна, сестричке. Ще научиш Ровена да пише.

Марлис се изкиска злобно.

— Мразя да пиша. Мразя и да се грижа за твоите уличници. Като си решил да водиш в леглото си необразовани селянки, защо не намериш някой свещеник да се грижи за възпитанието им? Мисля, че тя знае всичко необходимо, за да ти доставя радост в леглото — това е, което искаш от нея, нали? Според мен някои неща се учат от само себе си. Щом знае да лежи по гръб и да си отваря краката, значи трябва да знае и...

— Ровена не е селско момиче, а благородна госпожица. Тя е дъщеря на барон — прекъсна я рязко Гарет, взрян в лицето на Ровена, което стана бяло като платно, после порозовя и накрая стана виолетово. — Тя не е виновна, че са занемарили образованието ѝ.

Марлис скръсти ръце под гърдите си.

— Заповядай на селския свещеник да дойде и да я учи. Стига е мързелувал.

— Знаеш, че това е невъзможно. — Гарет застана зад сестра си, наведе се и докосна с устни мястото, където трябваше да се намира ухото ѝ. Тихите му думи отекнаха в стаята високо и ясно. — Предлагам да изпълниш желанието ми. В противен случай следващия път, когато ме нападнеш, ще се направя на разсеян, ще забравя, че си любимата ми малка сестра, и ще те пронижа с меча си.

Ровена с учудване видя как ръцете на Марлис затрепериха. Гарет препаса сребърния си колан и закопча тежката тока. Засвири весела мелодия и се запъти към вратата.

— Ако си въобразяваш, че брат ми е добър — изфуча разярено Марлис, обърната към Ровена, — значи се лъжеш. Накрая ще те убие с добротата си.

Гарет застана в рамката на вратата и изпълни отвора с раменете си. Понечи да каже нещо, но се отказа и излезе, сподирен от тихия смях на Марлис.

Ровена се приближи до момичето и се опита да разбере какво криеше под косата си: може би сцепена устна или затворено око?

Марлис изкриви глава и косата падна като завеса върху гневното ѝ лице.

— Я по-добре иди да закусиш — заповяда тя, — иначе Дунла ще хвърли овесената ти каша на свинете.

Споменът за ръмжащите кучета, които жадно поглъщаха остатъците от празничната вечеря в Ардендон, уплаши Ровена и тя се запъти бързо към вратата, забравила загадката около лицето на Марлис. На вратата се обърна, но Марлис изпревари въпроса ѝ.

— Наляво, надясно, надолу, на север, наляво и на изток. И внимавай да не се заблудиш. Още не сме намерили костите на нещастната глупачка, която се обърка в замъка.

Очите на Ровена се разшириха от страх. Тя излезе в коридора и се обърна надясно, сподирена от гневния смях на Марлис.

Ровена не знаеше колко време е минало, откакто блуждаеше в лабиринта на замъка. Не спираше нито за миг, вървеше ли, вървеше,

задъхана, уморена, ала не смееше да седне и да си почине, защото я беше страх, че след месеци ще намерят в някой ъгъл само жалката купчинка кости, останала от нея. Мина два пъти покрай стаята на Гарет, докато най-сетне намери стълбата, която се виеше надолу, към сърцето на замъка.

Впечатлението от последната нощ за високи сводове и големи помещения се потвърди от слънчевите лъчи, които падаха през тесните бойници в стените. Рицарската зала на Карлеон се намиреше под четириъгълна кула, три пъти по-голяма от целия Ревълууд. На върха на кулата се вееше знаме с фамилният герб, а могъщите дъбови греди бяха толкова дебели, че Ровена не можеше да си представи от какви дървета са били отсечени. Между гредите се стрелкаха лястовици. В сравнение с тази зала на Ардендон изглеждаше като жалка селска колиба, а Ревълууд — като колиба за свине или кучета. През отворената врата струеше ярка слънчева светлина. Навсякъде се виждаха резбовани столове и маси, сякаш разхвърляни безредно.

Ровена мина внимателно между масите и столовете. Не се удари, но пък кракът ѝ се залови в ресните на един ориенталски килим. Когато най-сетне влезе в кухнята, Марлис тъкмо дояждаше последната овесена каша.

— Закъсня, скъпа — изсмя се тя, като видя разочарованото лице на Ровена. — Ужасно съжалявам. — И се ухили злобно под завесата на косата си.

Ровена седна на пейката и сложи ръце върху празната маса. В този миг в кухнята влезе приведен стар мъж, който беше най-малко седем стъпки висок, и хвърли на масата наръч насечени дърва. Ровена се отдръпна уплашено.

— Това е Гридмор — обясни мрачно Марлис. — Съпругът на Дунла. Той е толкова сляп, колкото тя е глуха. Ако бях на твоето място, щях да се скрия. Очевидно е решил, че огънят се намира точно там. Сигурно след нощта с Гарет си още в пламъци.

Гридмор се запъти право към Ровена с машата в ръка, тя се наведе и се дръпна колкото можеше по-назад. След като няколко пъти намушка въздуха, старецът най-после намери печката.

Марлис облиза дървената си купичка.

— Не мога да си представя какво правят в брачното легло. Сигурно Дунла всяка вечер го сгъва и го прибира в шкафа.

В този миг се появи Дунла и извика обвинително:

— Пак ли ядете, лейди Марлис? Както виждам, изяли сте овесената каша от вчера. Сър Гарет ми нареди да направя прясна за лейди Ровена.

С тези думи Дунла сложи пред Ровена голяма дървена купа, от която се издигаше пара. Видимото око на Марлис проследи мрачно как Ровена потопи лъжицата в топлата каша и започна да яде, без да я е грижа, че ще си изгори езика. След като хапна няколко лъжици, Ровена облиза устни и погледна с усмивка сестрата на Гарет. Марлис хвърли лъжицата на масата и стана.

През следващите дни Ровена имаше предостатъчно случаи да се разкайва за всяка лъжица овесена каша, която беше погълнала. Марлис имаше отлична памет.

Часовете по писане се състояха в това, че Марлис ходеше напред-назад по стаята, докато Ровена се мъчеше да напише буквите на името си на парче пергамент. Марлис често спираше, за да издърпа ухото ѝ, или да я бодне с перото и да се развика, че Ровена била невероятна глупачка. След няколко дни Ровена беше абсолютно убедена в тъпотата си. Пръстите ѝ бяха омазани с мастило, ушите я боляха непоносимо. Отново се опита да погледне под завесата от коси и Марлис я цапна болезнено по носа. Всеки път, когато Марлис изваждаше камата си, за да отреже ново парче пергамент, Ровена подскачаше ужасено. Ами ако капризната сестра на лорда сбърка перото с камата и я убоде със стоманеното острие?

Един следобед, когато Ровена за трети път написа името си като „Венрона“, Марлис ѝ удари плесница и с един замах измете хартията от масата.

— Писна ми да се занимавам със слабоумно същество като теб. Ясно е, че никога няма да се научиш да пишеш. Дойде време да те науча на нещо полезно.

Изпълнена с тревога, защото не знаеше какво Марлис нарича полезно, Ровена я последва по стълбата към един страничен двор. Марлис вдигна капака на един огромен сандък, вкопан в крепостния зид, и се наведе да разгледа съдържанието му. Зарови с две ръце, като ругаеше тихо под носа си. След минута в посока към Ровена полетя

ръждив шлем и тя едва успя да избегне удара. Вдигна го от пясъка и прокара пръсти по мръсния наличник.

Най-сетне Марлис се изправи с тържествуващ вид. Стискаше в ръцете си две дълги копия със затъпени краища, вероятно от някой отдавна забравен турнир.

— Вече не можем да ги използваме за почтен турнир, но за теб са достатъчни. Мисля, че е по-добре да отидем в гората. Ако Гарет ме хване, че те уча да се биеш, вместо да ти преподавам писане, и двете ще получим хубава порция бой. — Тя хвърли дързък поглед към Ровена, доколкото това беше възможно под завесата от коси.

— Много ми се иска да видя как ще те напляска.

Марлис я хвана за яката и приближи лицето ѝ към косата си.

— Сигурно си мислиш, че ще ми се отрази много добре, нали?

Ровена се покашля многозначително.

— Според мен вече е доста късно Гарет да започне да ви възпитава. Трябвало е да го направи баща ви, докато сте били още дете.

— Баща ми нямаше време да ме бие, защото беше зает да се възхищава от прекрасния си син. — Марлис се обърна рязко към четириъгълната кула. — Тръгвай, неблагодарнице! Трябва да отблъснем армията на Саладин и да пролеем езическа кръв, преди денят да отиде към края си.

Заразена от въодушевлението на Марлис, Ровена забърза напред, като внимаваше да не се убоде в някой от подострените колове на палисадите, издигнати около замъка.

Дъждът, който бе завалял при пристигането им в Карлеон, носеше миризмата на отиващото си лято. Сега ясният въздух беше подправен с аромата на идващата есен. Ръбовете на листата се оцветяваха в червено и жълто и постепенно изсъхваха. Марлис я отведе до обрасла с папрати падина, където миришеше разкошно на прясна пръст.

Ровена вдигна полата си и я върза на талията си. Марлис наложи стария шлем на главата ѝ. Миризмата на стара пот и метал беше отвратителна и Ровена едва не повърна. Ала преди да е вдигнала наличника, получи силен удар по главата и ушите ѝ забучаха. Сякаш зазвъняха камбани. Тя се отпусна на земята и с треперещи ръце свали шлема от главата си.

Марлис стоеше на няколко крачки, насочила копието право към гърдите ѝ. Смехът ѝ беше дълбок и дрезгав.

— И аз ли изглеждах така глупаво, когато ме нападна изотзад? Ровена разтърка ушите си и я изгледа мрачно с присвити очи.

— Не. Изглеждаше много, много по-глупаво.

Марлис се ухили развеселено и нахлупи шлема си. Хвърли копието на Ровена, която го улови ловко. После удари няколко пъти шлема си в един камък, докато наличникът се разхлаби. Едва успя да го наложи на главата си и да вдигне копието, когато Марлис я нападна устремно и я свали на земята. Ровена се претърколи настрана и клекна, така че следващото нападение на Марлис мина покрай нея, без да я закачи. Копието ѝ посрещна оръжието на противничката и умело отрази удара. Преди да е успяла да си поеме дъх, Марлис предприе нова атака.

Цял следобед Ровена отскачаше настрана или се търкаляше по тревата. Всеки път, когато успееше да отрази атаката на Марлис с копието, изпитваше сладък триумф. По заповед на Марлис смъкна наличника и погледна през тесните цепки за очите, които разделиха света на зелената гора от едната страна и тъмната фигура на Марлис от другата. Тъкмо когато се надигна мъчително, с треперещи колене, видя как Марлис трепна уплашено и се вгледа в гората зад нея.

— Добър ден, скъпи братко — поздрави учтиво Марлис и смъкна шлема от главата си. — Мислехме, че си отишъл да тормозиш селяните.

Ровена се обърна рязко и направи реверанс пред най-близкото дърво, което в уплахата си бе помислила за сър Гарет. Ала гласът му прозвуча някъде отляво.

— Бях принуден да потисна склонността си към грабежи и сбивания, защото чух за сблъсъка на два силни дракона в гората. Какви ги вършиш пак, Марлис? Не вярвам да си довела бедната Дунла.

С тези думи той смъкна шлема от главата на Ровена и златните коси нападаха по лицето ѝ. Тя направи още един реверанс.

— Добър ден, сър Гарет. Надявам се, че не сме ви разсърдили.

— Бог да ни е на помощ — промърмори Марлис.

Гарет откри лицето на Ровена и тя можа да види блестящите му очи.

— Ранена ли си? — Ровена поклати глава. — Тогава не си ме разсърдила.

Марлис простена под шлема си.

Гарет мушна пръсти под ръкава на Ровена и напипа прясна синина. Смръщи чело и посочи с пръст Марлис.

— Ти, от другата страна, ме разсърди много.

Марлис се престори, че припада.

— Моля ви, милорд, простете ми. Дори само мисълта за недоволството ви ме разтреперва.

Ровена се изкиска, но когато Гарет се обърна към нея, се закашля смутено.

— И двете заслужавате да ви пратя в леглата без вечеря заради тази опасна игра.

Ровена помръкна. Марлис обаче се запъти небрежно към Гарет и застана съвсем близо до него.

— Не смяташ ли, че вече съм твърде голяма, за да ме пращаш в леглото без вечеря? Изпрати Ровена, тя поне ще си хапне нещо от теб.

— Помилва брадичката му с мръсната си ръка и попита коварно: — Защо се изчерви, скъпи братко? Нима не ти харесва, че се опитвам да науча сладката ножница за твой меч да те напада в гръб?

Гарет стисна тънката ѝ китка в юмрука си. Пръстите ѝ се протегнаха като нокти на хищна птица, но бързо се отпуснаха.

— Върви по дяволите, Гарет. — Тихият отговор на Марлис предизвика студени тръпки по гърба на Ровена. — Дяволът да ви вземе и двамата. — Тя се наведе, вдигна копие то си, размаха го гневно и избяга в гората.

Ровена разтърси глава, за да се овладее.

— Боя се, че сестра ви не храни особено добри чувства към мен.

Гарет изпухтя пренебрежително.

— Марлис не обича никого освен мен. — Като срещна неразбиращия поглед на Ровена, той добави: — Нима още не си забелязала, че сестра ми храни към мен нежна привързаност?

И двамата избухнаха в смях и напрежението изчезна. Смяхът на Гарет отстъпи място на разкаяна усмивка.

— Марлис ме обича и ме мрази с еднаква пламенност. На шестия си рожден ден си отрязва цялата коса, за да прилича на мен. Баща ми изобщо не я забеляза. Помилва я по главата и ѝ поръча нова рокличка.

Тя беше толкова бясна, че я разряза на парчета, направи от тях хвърчило и го пусна от най-високата кула на замъка. — Споменът го накара да се потърси. — Ела, ще се върнем заедно в Карлеон. С този шлем под мишницата ще те сметнат за грабещ рицар и ще те довлекат пред господаря на замъка.

Ровена тръгна след него по тясната пътека, по която беше дошла, неспособна да крие радостта си от прекрасния есенен ден.

— А господарят на замъка... милостив ли е?

— Напротив, напротив! — извика Гарет. — Чувал съм, че е ужасен, вълк в човешки образ. Предпочитал да пече грабежите рицари на бавен огън, вместо да ги беси.

— Ами ако хване някоя грабеща рицарка?

Гласът на Гарет се понижи до дрезгаво ръмжене.

— Мисля, че просто ще я погълне.

— О, точно така каза Марлис... — Ровена се обърна към него и видя как той виновно вдигна поглед от крака ѝ към лицето. Напълно бе забравила, че полата ѝ все още беше вдигната и вързана на талията. Бузите ѝ пламнаха. Трябваше да отвърже полата си незабелязано и да се моли сър Гарет да не я види.

— Стой мирно. — Той сложи ръка върху нейната и тя спря. Гарет се отпусна на едно коляно пред нея и сръчно развърза възела. — Крайно време е да заприличаш отново на добродетелна дама.

Ако откритата му усмивка беше опит да я успокои, той постигна точно обратното. Мускулите ѝ се стегнаха, защото пръстите му случайно закачиха корема ѝ. На бузите ѝ затанцуваха пламъци. Тя погледна сведената му глава и откри два бели косъма в тъмните къдрици.

— На колко сте години? — попита тихо тя.

— А ти как мислиш, на колко съм? — Той се отдръпна и вдигна глава да я погледне.

— Според мен сте по-голям от големия Фреди.

Гарет се ухили и от външната страна на очите му се образуваха ветрила от ситни бръчици.

— А на колко години е големият Фреди?

Ровена се замисли дълбоко и веждите ѝ се събраха над носа. Гарет остана търпеливо в краката ѝ, докато тя броеше на пръсти. Накрая отговори:

— Той е по-стар от всички нас. Колко стар ви прави това?

Гарет най-сетне развърза възела и приглади полите ѝ.

— Боя се, че ме прави прекалено стар. Трийсет и три годишен.

Ровена се засмя и продължи напред. Гарет сложи ръка под брадичката си и я проследи с поглед. През короната на един стар дъб проникваха слънчеви лъчи и превръщаха косите ѝ в поток течено злато. Тя подскачаше като момиченце, по едно време протегна ръка и нежно помилва грапавата кора на един орех. Смачка между пръстите си един сух лист, после изведнъж се обърна към него и приглади полите си в пристъп на момински свян. Хладният бриз му донесе въпроса ѝ.

— А много ли са тридесет и три години, сър Гарет?

Рицарят бързо сведе очи, защото те искаше тя да види изражението им.

— Понякога са твърде много, Ровена.

Тя го изчака да стане и продължи напред с танцуващи стъпки. Гарет я следваше и се наслаждаваше на последните слънчеви лъчи, които топлеха главата му и гонеха сенките на миналото.

* * *

През следващите дни, когато уроците по писане и турнирните битки се прекратиха, Гарет и Марлис престанаха да търсят компанията на Ровена и тя бе осъдена на безделие. Въпреки първоначалното си въодушевление, скоро ѝ стана скучно. Един ден излезе сама на разходка в гората и се върна след няколко часа, цялата опръскана с кал и с щастлива усмивка на лицето. Със смутено изражение сложи на кухненската маса едър заек, вече одран и почистен. Дунла я погледна, но не каза нищо. На вечеря Гарет смаяно вдигна вежди, когато му поднесоха пресен дивеч, макар че не беше ходил на лов, и заяви, че горите му били пълни с браконieri. Дунла се усмихна, кимна и се направи, че е не само глуха, но и сляпа, докато момичетата, които прислужваха на масата, се закискаха развеселено. Ровена свикна да върви след Гридмор, който беше или твърде сляп, или твърде учтив, за да ѝ се скара.

Тя не знаеше почти нищо за живота на изисканите хора. Баща ѝ бе разпилял наследството на майка ѝ доста преди нейното раждане.

Въпреки това не можеше да не почувства неестествената изолация на Карлеон. Дворът трябваше да е пълен с рицари и пажове, със слуги, които се грижеха да удовлетворят потребностите на господарите. Вместо това Гарет се обличаше сам, въоръжаваше се сам и се задоволяваше с десетина слуги, макар че замъкът можеше да подслони стотици.

Когато самотата ѝ стана непоносима, тя започна все по-често да мисли за Ревълууд. Една вечер седна пред огъня в стаята на Гарет, вдигна колене към лицето си и ги обгърна с ръце, готова да заплаче. Малкият Фреди със сигурност щеше да хареса горещия бадемов пудинг, който Дунла им беше поднесла за десерт. Само една малка част от яденето, което остана след вечерята им, щеше да ѝ стигне да храни братчето си цяла седмица. Очите ѝ се напълниха с гневни сълзи. В Карлеон тя беше само едно допълнително гладно гърло, което трябваше да получи храна. При толкова малко внимание от страна на обитателите му можеше спокойно да избяга. Сигурно нямаше да я потърсят дни наред.

Тя вдигна глава и изобщо не се опита да скрие бунтовните искри в сините си очи. Сър Гарет стоеше на прага, небрежно облегал масивната си фигура на рамката на вратата. Огледа я хладно и остави у нея чувството, че може да чете мислите ѝ. Току-що се беше върнал от полето. Носеше безупречно чистия жакет на рамо и беше само по риза и панталон, покрит със слама, изпотен като селянин. От цялото му същество се излъчваше приятно изтощение след дълъг ден на усилен труд. Очите му искряха в сиянието на огъня. Ровена сведе глава и се опита да приведе образа на рицаря, заплашил да изтреби цялото ѝ семейство, в съзвучие с образа на мъжа, който миналата нощ ѝ подхвърляше натопени в мед стафиди и се смееше весело, когато тя ги ловеше с устата си. Сигурно беше за него само едно домашно кученце, и то, ако се вярваше на Марлис, не особено умно.

Искаше да скочи, да го раздруса, да потърси отговор на въпросите, които не се осмеляваше да зададе, да смъкне маската, зад която се криеше истинската му същност.

Ала нещо ѝ подсказваше, че отговорите щяха да бъдат по-страшни от въпросите, че истинският мъж щеше да бъде по-опасен от маската. Тя се изправи и мина безмълвно покрай него, като отговори на поздрава му със сковано кимване. Беше обещала на баща си да остане

в Карлеон една година и щеше да удържи на думата си. Тъмните очи на Гарет се впиха в гърба ѝ, докато слизаше с лека стъпка по извитата стълба.

С напредването на есента дните захладняха. Всеки час водеше Ровена към падането на нощта и тя имаше чувството, че прекарва все повече време в своята постеля от кожи до леглото на Гарет. Сега знаеше, че кожата не са били захвърлени небрежно там, а специално подредени, за да ѝ предложат удобна постеля през първата нощ. Напразно чакаше рицарят да ѝ предложи да се пренесе в стаята на Марлис или да нощува долу в залата. Случилото се първата нощ не се повтори повече. Когато Гарет си лягаше, тя вече спеше дълбоко и спокойно. Понякога той въобще не идваше. Веднъж мина цяла седмица, без да го види в Карлеон — или поне в спалнята му.

Едно нощ Ровена се събуди от дълбок сън. Сърцето ѝ преливаше от безименен копнеж. Зарови лице в меките кожи, но не намери утехата, която търсеше.

Захвърли кожата и отиде боса до прозореца. Капакът се отвори и в стаята нахлу бледата светлина на луната. Вятърът беше студен и тя потрепери. Много скоро този вятър щеше да завее и в Ревълууд и братята ѝ пак щяха да мръзнат. Сребърният диск на луната придаваше на настания с плочи двор цвета на косата на малкия Фреди. Тя въздъхна и опря буза на рамката на прозореца.

Гласът на Гарет прозвуча от мрака топъл и нежен като милувка.

— Тъжна ли си, Ровена?

Девојката вдигна глава.

— Не знаех, че сте тук, милорд.

— Защо въздъхна? На топло си, не гладуваш, не си принудена да работиш от зори до мрак.

— Да, но го няма Ъруин да ми разказва истории, нито малкия Фреди да сплита косите ми. — Думите прозвучаха по-горчиво, отколкото беше възнамерявала. Гарет сигурно щеше да я нарече неблагодарница, но тази нощ ѝ беше все едно.

Рицарят се надигна от леглото и навлече панталона си. Ровена обърна глава към нощта зад прозореца. Той протегна ръка към гребена, който чакаше на масичката, но изведнъж спря. Втренчи поглед в

ръцете си, покрити с мазоли, в белезите по пръстите. Внезапно се почувства груб и непохватен — недостоеен да срещне златната ѝ коса. Но въпреки това зарови ръце в копринения водопад, грабна гребена и внимателно започна да реши тънките кичури.

— През последните две седмици отслабна и побледня. Да не би да копнееш за годеника си? — Шеговитият тон трябваше да прикрие дрезгавия му глас. Той посегна и сложи ръка на бузата ѝ. Фината кожа беше влажна.

Гарет се разтрепери. Преди да е успял да се сдържи, сложи ръце на кръста на Ровена и я привлече към себе си.

Тя стоеше в прегръдката му и не смееше да диша. Хладният вятър, който проникваше в стаята, изчезна, прогонен от горещината на тялото му в гърба ѝ. Той сведе глава и устните му помилваха тила ѝ.

— Не бива да си самотна, Ровена — пошепна той.

Тя се притисна до него, остави се на топлината му. Устните му се плъзнаха към ухото ѝ. Тя потрепери, възприе ласките му като изкусително предложение.

„Виж само как я замайва с очарованието си.“

Думите дойдоха от нищото — коварен, обвинителен шепот. Ровена се взря в ръцете на кръста си, фините тъмни косъмчета, които ги покриваха, бяха в ярък контраст с бялата ѝ риза.

В гърлото ѝ заседна горчива буца. Споменът я скова. Тя не беше лейди Алис, за да прекарва по една нощ с всеки благородник, който я поиска.

Когато заговори, гласът ѝ беше по-дълбок от обикновено.

— И каква е цената за вашата компания, милорд?

Гарет отпусна ръце. Когато направи крачка назад, в стаята отново стана студено. Ровена сведе глава.

— Не можете ли да ме върнете у дома?

— Да, бих могъл. Но няма да го направя.

Ровена се обърна като ужилена.

— Тогава поне изпратете вест на баща ми, че съм добре. Че не страдам от глад и... — тя сведе поглед към пода — ... че не злоупотребяват с мен. Сигурно няма да ми откажете тази малка молба.

Гарет ѝ обърна гръб. Не беше способен да устои на молбите ѝ. Много по-лесно беше да ѝ откаже, ако тя беше затропала сърдито с краче като разглезена хлапачка, каквато се надяваше да намери. Тя не

можеше да знае, че целият му живот през тези дълги седмици беше съсредоточен върху изпращането на косвени вести до баща ѝ. Злобни приказки по селата, небрежни забележки в разговор със съседите благородници, дръзки, многозначителни усмивки тук и там. Новината за пленничеството на Ровена и жестокото му отношение към нея се разпространяваше в Англия като огън. Сигурно щеше да си навлече гнева на крал Едуард, преди Линдзи Фордис да събере смелост да му поиска сметка. Една част от него се плашеше от историите, които разпространяваше, но друга, по-голяма част ги признаваше, каквито бяха — продукт на собствените му мрачни фантазии. Ровена докосна умолително голата му ръка.

— Милорд, умолявам ви...

Той се дръпна, сякаш го беше убола. Удари с юмрук по масата и гребенът падна на земята.

— Не! Ако баща ти иска да разбере как живееш, трябва да дойде при мен.

Гневните думи спряха в гърлото на Ровена — в очите на Гарет пламтеше адски огън. Тя не беше в състояние да отговори на погледа му и сведе глава. Вратата се затвори с трясък и отново я остави сама.

Гарет се удари в глезена и изрева ядно проклятие, което отекна в стените.

— Божичко — разнесе се от мрака подигравателният глас на Марлис. — Как смееш да ругаеш така в присъствието на дама!

Очите на Гарет постепенно свикнаха със слабата светлина на догарящия огън и той видя Марлис да лежи по корем на една от пейките до вратата. Опряла брадичка на ръцете си, тя размахваше крака във въздуха.

— Покажи ми къде е дамата и веднага ще я помоля за извинение — отвърна той и се запъти към нея, като дърпаше ръкавиците си. Очевидно смяташе да излезе навън. Марлис моментално скочи и седна на земята пред вратата, за да му препречи пътя. Облегна рамене на рамката и попита провлечено:

— Не ти ли харесва новото момиче?

Гарет спря пред нея и я удостои с мрачен поглед, който караше, повечето възрастни мъже да се разтреперват.

— Отвори вратата.

Марлис оглеждаше внимателно изпочупените си нокти.

— Убедена съм, че в действителност малката ти харесва. Само че не ти доставя удоволствие.

Гарет я сграбчи за яката и я вдигна, докато лицата им почти се докоснаха.

— Мисля, че не знаеш толкова, колкото си въобразяваш, сестричке. — Пусна я, като че беше чувал с картофи, и отвори вратата с крак.

— Може да си въобразявам, но ти не би излязъл посред нощ от замъка, ако апетитната хлапачка в спалнята топлеше леглото ти.

Гарет спря като закован.

В гласа на Марлис вече нямаше подигравка, думите отекваха глухо в залата.

— Защо, Гарет? Тя е само една малка пешка в твоята игра. Баща ѝ със сигурност вече е чул за златокосия ангел, който е затворен в спалнята ти. Даже селяните навън си шепнат за момичето. Нали ти искаш точно това? Защо просто не сложиш край и не я изпратиш обратно вкъщи?

Гарет се обърна рязко и очите му засвяткаха като среднощното небе.

— Ако я изнася и я пратя обратно с дете в корема, какво ще съм постигнал?

— Отмъщение.

— Отмъщение ли? И на кого ще отмъстя? На нея? На мен самия? Не, Марлис. Аз не искам отмъщение, искам истината. И съм готов да чакам.

Марлис посегна към ръката му, но той беше вече навън, за да се опълчи срещу студения вятър.

Розовата светлина на утрото се промъкна колебливо през капациите на прозорците. Ровена се мятеше неспокойно върху меките кожи. Беше ѝ горещо, чувстваше се зле. Тя полежа още малко, после се зави до брадичката, нададе тих стон и се претърколи настрана. Под леглото на Гарет имаше вълма прах. Когато се обърна отново по гръб, чу шум по коридора и бързо стисна очи. Вратата се отвори тихо.

Гарет стъпваше тежко, по едно време даже се спъна. Ровена чу как удари стъпалото си в крака на леглото и изруга задавено. Последва тишина. Тя не посмя да отвори очи. Усети миризмата му — пот, ейл и напълно неподходящ люляк, както и някакъв аромат на земя, който ѝ беше непознат. Скоро стъпките му се отдалечиха и той падна на леглото, без да си направи труда да се съблече. Едва когато дишането му стана равномерно, Ровена отвори парещите си очи. Облече се безшумно ѝ излезе от спалнята.

Марлис седеше на последното стъпало на витата стълба. Тъмните ѝ очи святкаха под разрешената грива. Без да каже дума, тя взе шлема и копието и ги хвърли на Ровена, която сръчно ги улови. Двете излязоха в хладното утро и спряха само за малко на двора, за да си разделят топлия ечемичен хляб, който Марлис беше натъпкала в джоба си.

Марлис нахлу през отворената врата в стаята на Гарет и се разкрещя така силно, че Ровена едва не падна от стола.

— Той идва! Най-после идва! Видях флаговете му от северната кула! Моля те, Гарет, умолявам те! Искam да нанесе един малък удар на гордостта му!

За да покаже какъв удар имаше предвид, Марлис тресна бойния си боздуган на масата. Пергаментът, който Ровена се опитваше да прочете, се скъса по средата и двете половини се навиха на руло. Ровена посегна към парчетата, но скъпоценната хартия се издигна във въздуха и излетя от прозореца с внезапното течение, което Гарет бе предизвикал с отварянето на капациите.

Той изруга тихо. Марлис бързо отиде до него пред прозореца.

— О, небеса, той идва! Моля те, позволи ми да го издебна. Знам най-доброто дърво за целта.

— Остави ни на спокойствие по-дълго, отколкото си мислех — отбеляза Гарет. — Любопитството го е измъчило до смърт.

Ровена застана зад тях и се надигна на пръсти, но не видя нищо. Затова се промуши покрай Марлис и застана между брата и сестрата. Марлис се извърна рязко и залепи лицето й за стъклото.

— Само виж свитата му! Води със себе си половината Англия!

Гарет въздъхна тежко.

— Негодникът явно е решил да ни цивилизова. Още не ми е простил, че отпратих татковите рицари. Оттогава не крие презрението си към нашата провинциална въздържаност.

Ровена се отпусна на колене. Гарет я изгледа с въпросително вдигнати вежди как се промъкна между краката му и застана пред него. С отсъстващ вид тя облегна глава на ръката му и съсредоточи цялото си внимание върху шествието, което се точеше между хълмовете към Карлеон.

Празничното шествие идваше от Ардендон и насищаше местността с червени и сини цветни точки. Бойни коли и разкошни носилки придаваха на сивия ден пъстър оттенък. Коне, покрити със

скъпи одеяла в яркожълто и смарагдовозелено, вървяха гордо начело на шествието. Ровена въздъхна страхопочтително и отвори още по-широко очи, за да поеме гледката в себе си. Чу плющенето на знамената, развявани от вятъра, чу дори звънкия смях на благородните дами, които седяха в носилките, и потръпна от пръхтенето на великолепните бойни коне, чиито ноздри изпускаха кълба дим в хладния въздух.

— Само един-единствен удар — продължи да се моли Марлис.
— Това е всичко, което искам да му направя.

— Не. — Гарет остана непоколебим.

— След първия вик ще го пусна. Кълна ти се, ще го пусна!

— Не — повтори Гарет.

Упорито вирнатата брадичка на Марлис пролича дори под масата от коси и Гарет вдигна заплашително пръст.

— Забранявам ти. Блейн не е толкова привързан към теб, както съм аз. Ще се радва, ако му дадеш повод да пониже малкото ти черно сърце с копието си.

Марлис се намръщи грозно.

— Блейн открай време се опитва да забие копието си в мен — по един или друг начин. Още откакто отхвърлих предложението му.

— Убеден съм, че с времето щеше да ти прости отхвърлянето на предложението му. Но ти си навлече омразата му, когато го хвърли от коня пред очите на баща му. Сър Брайън най-сетне го бе посветил в рицарство и той беше много горд със себе си.

— Той беше пълен глупак! Защо се опита да ме целуне?

Ровена трепереше от вълнение. Гарет се взираше като замаян в златните коси на ръката му. Очите ѝ бяха замъглени, полуотворените устни пламтяха. Очевидно беше пленена от гледката на пътя, който се виеше през долината, изведнъж толкова пъстър и оживен. Гарет стисна по-здраво рамката на прозореца, докато се питаше как ли би реагирал, ако тя го погледне по този начин.

Ровена усети почти незабележимото движение. Твърдите косъмчета на ръката му убодоха меката ѝ буза. Тя промени позата си, изведнъж осъзнала мекия натиск на бедрата му върху гърба си. Обърна се и погледна нагоре по обшития със сребро жакет, докато стигна до тъмните очи. С уж небрежен жест той помилва бузата ѝ. Фините косъмчета на тила ѝ настръхнаха, връхлетя я гореща вълна.

Марлис ги следеше с подигравателен поглед. Гарет изведнъж се скова и се опита да изобрази бащински жест.

— Отивам в селото. Трябва да назначим повече прислужници. Щом пристигат неканени гости, нека да ги посрещнем с целия подобаващ разкош. Познавам добре Блейн и знам, че той се надява зимните студове да го затворят тук и да го принудят да се радва на гостоприемството ни, докато пътищата отново станат проходими.

— Не само ще яде и ще пие, но и ще обръща специално внимание на прислужничките ни — допълни Марлис и замисленият ѝ поглед спря върху Ровена.

Само след минута Ровена, опряла на ръка брадичката си и напълно забравила пристигането на сър Блейн, следеше от прозореца как Гарет възседна жребеца си с интересно име Фолио. Животното танцуваше неспокойно по калдъръма, докато господарят му вдигна ръка към шлема си и махна на дамите на прозореца. После изпъна рамене и насочи коня към портата на замъка.

— Ти изобщо не го мразиш толкова силно, колкото ти се иска, нали?

При тихия въпрос на Марлис Ровена се обърна стреснато. Марлис отмахна къдриците от устата си. Появи се невероятно сладка усмивка. Тя подаде ръка на Ровена.

— Ела с мен, скъпа. Щом Гарет не ми разрешава да устроя на Блейн една малка засада, ще имам достатъчно време да ти намеря подходящи дрехи за довечера. Ако слезеш долу с този стар парцал, никой няма да те забележи между разкошно облечените дами. А ти не искаш това, нали?

Ровена улови колебливо подадената ръка. Неочакваната приветливост на Марлис беше повече от изненадваща.

При отварянето на вратата тежките железни панти изскърцаха тревожно. Ровена стисна по-здраво ръката на Марлис и се надигна на пръсти, за да погледне над рамото ѝ. Марлис влезе колебливо в сенчестото помещение. Обичайните ѝ енергични стъпки сега бяха почти тронави.

Следобедното слънце огряваше кадифените завеси пред прозорците и потапяше стаята с увити в платно мебели в приглушена

синя светлина. Миришеше на розмарин и на гнило и Ровена усети как миризмата раздразни сетивата ѝ. Марлис пусна ръката ѝ и тя веднага затисна носа си, за да не кихне.

— Всичко си е, както някога — пошепна Марлис. Огромни паяжини висяха като сиви и бели дантели по канделабрите. Легло с балдахин, по-голямо дори от леглото на Гарет, стоеше в средата на помещението, закрито с бял лен. Ровена беше готова да повярва, че безформената буца под покривката ще се раздвижи и ще се понесе към тях.

Марлис разтърси глава, сякаш за да проясни ума си, и се запъти към дъбовия гардероб в ъгъла.

— Мисля, че тук ще намерим рокля за теб.

Деловият ѝ тон беше утешителен, но и напълно лишен от респект. Ровена потръпна, когато вратата на гардероба се удари в стената. Докато Марлис почти се напъха вътре в търсене на нещо подходящо, тя отиде до леглото. Протегна колебливо ръка и мушна с един пръст буцата под лененото платно. Сламеният матрак се размърда и зашумоля и тя бързо отдръпна ръката си.

— Мишки — обясни Марлис, без да се обърне. — Не е чудно, защото котките не влизат тук. Внимавай да не те ухапе някой едър плъх.

Ровена се огледа любопитно, учудена от големината на стаята. Отпусна се предпазливо в един ъгъл на леглото и опипа с пръстите на краката си голямото тъмно петно на каменната плоча.

Под леглото се чуваше шумолене и стържене на нокти по дървото. Ровена бързо вдигна крака и ги подви под тялото си. Марлис не ѝ обръщаше внимание. Вече беше изцяло скрита в гардероба, виждаха се само токовете на обувките ѝ. Гласът ѝ прозвуча глухо:

— Някога, когато бях малка, обичах да се крия в този шкаф. Заема цялата стена. Достатъчно голям за десетчленно семейство.

Ровена се облегна на дървената табла и внимателно повдигна платното над съседната мебел. В прозрачната светлина успя да различи очертанията на бебешка люлка. Помилва красиво резбованото дърво и пръстите ѝ почерняха от праха.

Почувства се виновна и бързо пусна платното. В този миг Марлис излезе от гардероба с доволно ръмжене и вдигна високо в двете си ръце роба от пауновосиня коприна, обточена с хермелинови

кожички. В меката светлина измачканото кадифе се понесе като живо над пода. Марлис ѝ показа и долната рокля с дълги разперени ръкави.

— Е? Какво ще кажеш? Тъкмо за теб, не мислиш ли? Синьото ще подхожда на очите ти.

Наситеното синьо нямаше нищо общо с очите ѝ, но Ровена не възрази.

— Роклята е прекрасна — каза тихо тя, — но не мога да си представя, че ще облека нещо, което е принадлежало на друга жена, без нейното разрешение.

Марлис изпухтя презрително.

— Дамата, която би се засегнала, че носиш нейната рокля, отдавна вече я няма. Мащехата ми умря преди почти двајсет години. Имаш моето разрешение. Това е всичко, което ти трябва.

Тя тикна роклята в ръцете на Ровена и се върна към шкафа, за да донесе колан и нагръдник. Докато ровеше, Ровена чуваше недоволното ѝ мърморене.

— Стой изправена, Марлис. Среши си косите, Марлис. Не спи, докато вървиш, Марлис. Онази глупава вещица си мислеше, че може да направи от мен дама.

— Наистина е била глупава — съгласи се с усмивка Ровена. Нежен воал прелетя през стаята и падна на главата ѝ. Ровена бързо го свали от косите си. — А хубава ли беше?

Марлис кимна утвърдително.

— Господи, колко беше хубава! С гарваново-черни къдрици, които падаха до бедрата ѝ, и с блестящи сини очи.

Ровена побутна люлката с крак.

— Вероятно е имала дете с баща ви?

— Не, дойде в замъка с бебето си. Само че никога нямаше време за малката. Постоянно я увиваше в дебели кърпи, за да не мърда. Скривах се в шкафа и когато тя излизаше, се измъквах и развързвах детето. Това я подлудяваше. Не можеше да разбере как толкова малко момиченце се развива само. Да, мащехата ни беше невероятно красива, но нямаше ум в главата си. — Марлис тикна в ръката ѝ гребен от слонова кост. — Също като теб.

Тя прекоси помещението с бързи, сигурни крачки и отметна черното платно, което покриваше масата. При това преобърна малко ковчеже от борово дърво и Ровена се наведе да го вдигне. На капачето

беше резбовано извито крило на някаква птица. Тя вдигна предпазливо капачето, но Марлис изтръгна ковчежето от ръцете ѝ.

— Когато татко ни изпрати вест, че ще ни доведе нова майка, Гарет започна да прави такива неща за нея.

— От какво умря мащехата ви?

Марлис вдигна глава от ковчежето. Устните ѝ се изкривиха в странна усмивка.

— Имаше лошо сърце.

Тя остави ковчежето на масата и погледна пронизващо Ровена.

— Не стой така и не ме зяпай с отворена уста, Ровена. Имаме много работа.

Ровена се усмихна зарадвано — толкова приятно беше да я наричат по име, вместо глупаче или тям подобни. Но какво искаше да постигне Марлис с тази внезапна любезност?

Сър Блейн от Ардендон завзе Карлеон, без дори да извади меча си. При настъпването на нощта замъкът сияеше в светлината на безброй свещи, а музиката, веселата глъчка и звънките смехове на дамите отекваха надалеч. Лястовиците под покрива избягаха в нощта, за да не чуват шума от празненството. Едри селяни с навити ръкави мъкнеха пейките и масите към стените, за да освободят място за танци. Дунла сновеше между залата и кухнята и грубите ѝ, високо изречени забележки предизвикаха припадък у не една изискана дама. Гридмор следваше заповедите ѝ, като слагаше плата със студено сърнешко в печката и изсипваше в скутовете на дамите подпалки за огъня. Опрял ръце на хълбоците си, Блейн наблюдаваше хаоса с многозначителна усмивка на устните си. Едва успя да спаси едно пищящо джудже от ръцете на Гридмор, който го бе помислил за набучен на кол глиган и щеше да го хвърли в пещта.

В една отдалечена стаичка на замъка Ровена чуваше слаб звън на камбани, но шумът, който долиташе до нея, беше като от няколко стада свине. Замаяна, тя се взираше в огледалото от ковано сребро и не можеше да повярва на очите си. От сребърната повърхност я гледаше чужда жена. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха в неравномерен ритъм. Докосна с пръсти бузите си. Кожата ѝ беше студена като блестящата повърхност на огледалото.

На бузите ѝ бяха нарисувани две яркочервени кръгчета, устните бяха оцветени в същия тон. Очите бяха обградени с линия от черен въглен. При всяко мигване ресниците и се слепваха и тя се боеше, че след известно време вече няма да може да ги отвори. Силно почернени с пепел и дървено масло, миглите ѝ бяха силно извити към изписаните вежди. Косата ѝ беше прибрана в златна мрежичка. Върху нея беше закрепена синя шапчица, от която се спускаше кадифено було и скриваше къдриците ѝ под тежките си гънки.

Преброй до сто, после слез и вземи участие в празненството.

Като си спомни нареждането на Марлис, Ровена започна да брои на глас. Стигна до осем, но забрави кое беше следващото число и започна пак отначало. Пръстите ѝ нервно се заровиха в сандъчето с пепел от сушени плодчета.

— Четиринайсет — пошепна тя, — шестнайсет, четиридесет и четири, шейсет и осем, дванайсет, сто.

Скочи облекчено и за малко не се спъна в шлейфа, закачен за десния ѝ ръкав. Протегна двете си ръце право напред, за да избегне второ спъване, и се запъти към вратата. След няколко опита успя да я отвори, но златната верижка на колана се закачи за бравата и тя не можа да се измъкне през тесния отвор. Ровена се освободи с тиха ругатня, която беше научила от Гарет и усъвършенствала с помощта на Марлис. Ако продължаваше по този начин, Гарет скоро щеше да я разкрие. Тя щеше да е единствената жена в залата, която се спъва и може да се просне в цялата си дължина на излъскания под.

Сладък тенор достигна до слуха на Ровена, последван от шумни смехове. Тя забави крачка, когато стигна до откритата галерия, водеща към стълбището. Ослепена от ярките цветове и светлината в залата, падна на колене и се вкопчи в парапета с овлажнели от вълнение пръсти.

Свещите по стените бяха заменени от факли. В огромната камина гореше огън и гонеше студеното течение към най-далечните ъгли. Дамите танцуваха в редица, движеха се с леки стъпки към кавалерите, които протягаха ръце към тях. Парфюмираните ръкави и воали образуваха невероятно пъстра върволица от блещукащи коприни. Гарет не се виждаше никъде. Няколко паж бяха наклакали в един ъгъл и хвърляха зарове на каменния под. Възбудените им викове се извисяваха над общата глъчка. Ровена не се изненада, като видя

между тях Марлис, която беше заменила износените си ръкавици с чифт съвсем нови от блестяща черна кожа, вероятно откраднати от стаята на Гарет. Тя заобиколи групата и ръждивата ножница на камата ѝ се удари със звън в камината.

Тъмните ѝ очи се отправиха към галерията и Ровена светкавично се скри зад една дървена колона.

— Имате обичая да се появявате на най-неочакваните места.

Ровена се обърна стреснато. Чий беше този мазен глас? Скръстил ръце, сър Блейн се бе облегнал на отсрещната стена. Устата му се изкриви в усмивка.

— В моя замък ви открих да спите с едно куче в залата, тук се криете в галерията. Странна дама сте вие. Цяла вечер питам Гарет къде сте, а той отговаря с дразнещо безразличие: „Тук някъде“. Склонността му към нищо незначещи отговори е един от дяволските му навици. — Той ѝ подаде ръка да стане.

Тя го погледна с присвити очи и му позволи да ѝ помогне.

— Ах, значи не сте ме забравили — произнесе той с лека усмивка, с която сигурно беше разтапял сърцата на бавачките си. — Кълна се, че нямам намерение да се нахвърля върху вас тук, в галерията. В Ардендон ви сбърках с друга дама. Ето, готово. И моля ви, престанете да ми крещите. Виждам, че по време на пребиваването ви тук Гарет ви е заразил с приказливостта си.

Ровена отвори уста, но веднага я затвори, без да е казала дума.

— Това е достатъчно — продължи весело той. — Няма да търпя подобни неприлични приказки от устата на една толкова очарователна млада дама. Би трябвало да се засрамите.

Най-сетне Ровена си възвърна дар слово.

— Вие би трябвало да се засрамите, уважаеми господине. Все едно с коя дама сте ме сбъркали, нямахте никакво право да ми натрапвате вниманието си. Рицарите се отличават с добро и благородно държание. Нима не бихте дали на дама от нисък произход правото да каже не? Нямате ли уважение към рицарските добродетели?

Блейн изръкопляска въодушевено.

— О, как блестят очите ви, докато ме укорявате! Още, още! Не млъквайте, моля ви!

— Искам да кажа... — Ровена млъкна, разбрала, че той нарочно я изкушава да продължи. Мрачното ѝ изражение отстъпи място на

колеблива усмивка, като видя веселите искри в очите му.

— Виждате ли, прекрасна лейди, онази нощ аз бях пиан не само от вашата красота, ами и от прекалено много ейл. На сутринта се събудих с туптящи слепоочия, на брадичката ми имаше огромно синьо петно, а съвестта ме измъчваше неудържимо, че съм се държал с вас като негодник. Затова най-покорно ви моля за прошка.

Преди да е успяла да отговори, той я хвана за ръката и я отведе до парапета на галерията. Точно под тях трубадурът Мортимър се беше навел над лютнята си и дългите руси коси закриваха лицето му. Непозната дама, облечена изцяло в яркочервено — от шапчицата на главата до върховете на обувките, седна в скута му. Той я бутна с лютнята си и пръстите му удариха няколко фалшиви акорда. После в скута му седна засмян паж и лютнята поде весела песен. Залата се залюля от смях.

— Гарет винаги ми е казвал, че Карлеон е толкова мой дом, колкото и негов — промълви замислено Блейн.

— И вие вярвате в думите му, нали?

— Не колкото във вашите. На какво ви напомня това празненство, прекрасна госпожице?

Ровена опря с ръка брадичката си, за да намали тежестта на накитите по главата си.

— На недостойна обсада.

— Каква очарователна представа! Обсада без проливане на кръв и жестоки битки. Обсада с музика, смях, остроумия и забавления. Нима кръвта ви не пее?

Ровена вдигна рамене и се направи, че не е забелязана как потръпваше гласът му. Той се опря с лакти на парапета и се приближи плътно до нея, сякаш бяха най-добрите приятели.

— Какво ще направите, ако под мантията на гостуването започне истинска обсада? Може би аз съм изкачил тази стълба само за да отвлека господарката на замъка, докато рицарят се занимава с други неща?

— Господарката на Карлеон се казва Марлис.

Блейн изкриви уста в горчива усмивка.

— Марлис не е дама и не може да бъде господарка. Ровена се отдалечи от него и огледа търсещо залата.

— Къде е господарят на замъка?

— Вероятно на двора, за да обсъди със скучните си гости някои още по-скучни аспекти на рицарството като турнири и коне.

— Значи това не са темите, които вие предпочитате?

— Аз предпочитам дамите пред кобилите, ако ме разбирате правилно.

— Без съмнение само дами, които се хвърлят в краката ви и просят поне малък знак на внимание.

— О, не! Предпочитам дами, които забиват юмручето си в брадичката ми. Този начин на общуване ме привлича неустойимо. — Той потърка гладката си брадичка, сякаш отново бе изпитан болка.

Ровена едва не се изсмя. Беше ѝ трудно да устои на очарователната му усмивка.

— Аз няма да ви помоля за извинение — ако това е, което очаквате от мен.

— Готов съм да чакам цяла вечност, за да чуя молба от устата ви.

Наистина щеше да почака, защото в този миг в залата се появи Гарет. Не беше сред група засмени рицари, както беше очаквала Ровена, а сам. Беше по-висок от повечето мъже в залата и изобщо не се държеше като гостоприемец домакин, а по-скоро като чужденец. Скованите му рамене отблъскваха всеки опит за близост. Изглеждаше почти арогантен. Дали Ровена си въобразяваше, или смеховете наистина станаха по-пронизителни, а паузите — по-дълги? Мортимър задържа усърдно струните на лютнята, сякаш искаше да запълни празнотата с музика. Гарет взе чашата, която му подаде една дама, и подигравателно вдигна тост за трубадура.

След като отпи голяма глътка, той поднесе ръката на дамата към устните си. Целуна меката длан и тя направи реверанс. Под украсената със скъпоценни камъни шапчица се подаваха бледо руси коси. Ровена позна лейди Алис.

Тъмната глава на Гарет се разми пред очите ѝ. Непозната жажда образува в корема ѝ кълбо от нерви. В сърцето ѝ се забиха стотици мънички ками. Блейн наблюдаваше изражението ѝ с равнодушни светлокафяви очи.

Гарет вдигна глава и отправи поглед към галерията. Ровена светкавично се скри зад колоната, притисна гръб към хладното дърво, сякаш искаше да се слее с него и да изчезне. Затвори очи и си каза, че е полудяла. Как можа да позволи на Марлис да я нагизди като кукла за

театрално представление, за да привлече вниманието на Гарет? Вниманието му беше последното, от което се нуждаеше.

Тя вдигна полите си, за да избяга, но Блейн я хвана за китката и вдигна ръката ѝ към устните си.

— Искате ли да танцуваме, госпожице паж? — Вдигна предизвикателно едната си вежда и притисна топлите си устни към ускорения пулс от вътрешната страна на ръката.

Ровена изтръгна ръката си и за момент повярва, че той ще я остави на мира. Но вместо това Блейн направи подигравателен поклон и я завъртя със замах, за да я поведе към стълбата.

Мортимър пееше баладата с висок, звънък глас, който прикриваше лекото гъгнене. Няколко дами толкова се трогнаха, че проляха немалко сълзи над съдбата на нещастното селско момиче, прелъстено и изоставено от безчестния рицар. Вече никой не обръщаше внимание на агнешкото и свинското печено по масите, затова пък всички оказваха нужното внимание на бъчвичките с топъл ейл до камината. Когато Мортимър свърши, множеството замлъкна за малко, обзето от топла меланхолия.

Гарет изтри сълзите по бузките на лейди Алис с крайчеца на воала ѝ. Когато последните тонове заглъхнаха сред аплодисментите и одобрителните викове на публиката, на стълбата се появи Ровена с развяващи се ръкави. Блейн я водеше към залата с грижливо изработено изражение, смесица от радост и чувство за вина.

По залата се понесе любопитен шепот. Марлис направи две крачки към слизащите, после спря и скри ръце зад гърба си. Щом слязоха в залата, Блейн се обърна към Ровена и се поклони дълбоко. Тя направи грациозен реверанс.

Гарет се извърна от лейди Алис и погледът му бе прикован от прекрасната фигура, загърната в облак от синьо кадифе, в краката на Блейн. Пауновото синьо на роклята убоде очите му. Без да усети, изпусна чашата и червеното вино оцвети лавандуловия шлейф на лейди Алис. Гарет се надигна, сякаш замаян от дрога, без да забелязва, че всички погледи в залата се устремиха към него.

Ръката му се вкопчи в широкия ръкав на Ровена, обточен с хермелин. Пръстите му се впиха в меката ѝ плът като стоманени куки.

Погледнаха го две меки сини очи, натежали от дебелата очна линия.

— Какво правиш тук, за бога? — попита той и гласът му отекна във внезапната тишина.

Пленница на жестоката му хватка, Ровена прехапа устни, за да скрие треперенето им.

— Искях и аз да празнувам, милорд. Не сте ми забранили да участвам.

Той я раздруса грубо. Гневът заплашваше да го надвие.

— Откъде имаш тези неща?

— Аз... ние... — Погледът на Ровена намери Марлис, която се бе облегнала на стената и виновно се взираше във върховете на обувките си. В гърлото на Ровена се надигна горчивата жлъчка на предателството. Тя погледна в очите на Гарет и реши да си замълчи.

Гарет внезапно пусна ръката ѝ. Блейн побърза да я подкрепи, защото тя се олюля и щеше да падне. Лицето на Гарет пламтеше.

— Изглеждаш смешна. — Свали с един замах скъпоценната шапчица и златната мрежа от главата ѝ и ги хвърли на пода.

Ровена пребледня, сякаш я беше ударил. Косите се разсипаха по раменете ѝ, загубили блясъка си под тежестта на украсата за глава. Тя се огледа и откри, че повечето присъстващи дами бяха с негритимирани очи, бузи и устни. Неволно попипа бузата си и по пръстите ѝ полепна червило като кървави петна. Нервно кискане прониза напрегнатата тишина. Последва го още едно.

Ровена гордо изправи гръб, сведе очи и направи реверанс пред господаря на замъка.

— Простете, милорд. Отдавна живея уединено и нямам представа за новата мода. Няма да ви досаждам повече.

Събра полите си, макар че изведнъж бяха натежали като желязо. Множеството се раздели, за да ѝ направи път. Подигравателният смях заглъхна. Гарет се изправи срещу мрачно гледащия Блейн. Без да бърза, гостът взе една чаша от таблата на минаващия слуга и я сложи в ръката му.

— Пий, приятелю. Все пак това е твоят празник.

Топлината на чашата съживи ръката на Гарет. Той разклати чашата, за да се порадва на искрящата течност, изпразни я на един дъх и поиска да му сипят още.

Ровена се затича, без да обръща внимание на любопитните погледи, с които я проследиха малкото останали в двора гости. Когато мина през подвижния мост, тя чу как Мортимър отново засвири на лютнята, ритмично и бързо, сякаш я призоваваше да ускори крачка. Избухналият смях я подгони през двора. По бузите ѝ се стичаха сълзи и оставяха тъмни петна по коприненото кадифе. Шлейфът ѝ се закачи за един кол и тя се откъсна, изгонвайки перверзно удоволствие, че бе разкъсала скъпоценния плат.

— Ровена! — прозвуча зад нея вик, дрезгав и задъхан. Пъшкайки, тя спря до външната крепостна стена, окъпана от лунната светлина. Викът прозвуча отново, този път по-близо. Ровена побягна отново, краката ѝ се движеха от само себе си, пренесоха я през четириъгълните сенки, които кулите хвърляха върху неравния калдъръм. Най-сетне излезе във външния двор. Още три крачки, и щеше да стигне до гората.

— Ровена!

Умолителният тон, толкова необичаен за Марлис, я накара да забави крачка. Накрая се спъна и спря, изохка и шумно пое въздух.

Пустият двор беше облян от лунна светлина. По изсъхналата трева заскърцаха стъпки и това беше единственият шум в нощта освен приглушеното цвилене на конете в близкия обор. На портата застана Марлис. Когато се запъти към Ровена, очите ѝ все така бяха скрити под масата от черна коса. Ровена се отдръпна, по-близо до тъмната гора, като сърна, готова за бягство.

Марлис вдигна ръка.

— Моля те, не бягай. Аз не исках...

Гласът на Ровена прозвуча абсолютно безизразно.

— Какво тогава искахте?

Марлис поклати глава.

— Честно казано, не знам. Във всеки случай не това. — Падна тежко на сандъка до зида и зарови ръка в косата си. — Исках да е безобидна шега... весел номер...

— Обаче брат ви не разбира от вашия хумор.

— Гарет много отдавна е загубил чувството си за хумор. — Марлис зарита с двата си крака копията, нахвърляни в тревата пред сандъка.

— Защо ме гледаше така? Сигурно е мразел мащехата ви. Марлис отметна глава назад и се изсмя безрадостно.

— Напротив, напротив. Обичаше я. Даже прекалено много.

Ровена предпазливо пристъпи по-близо.

— Тогава сигурно съм му причинила болка, като ме е видял в нейните дрехи?

— Когато новата ни майка се появи в Карлеон, Гарет беше на дванайсет години. Тя беше много по-млада от баща ни, винаги засмяна и весела. Истински ангел, изпратен от небето да подслади мрачния ни живот.

Марлис изрита копията толкова силно, че те се разлетяха на всички страни. Ровена беше толкова съсредоточена в историята, че изобщо не усети как едно от тях я удари в глезена.

Марлис понижи глас.

— Сладостта ѝ беше пълна с отрова. Гарет беше още момче, но тя харесваше гладката му кожа, невинността му. Когато баща ми бе повикан да подкрепи крал Едуард във войната срещу уелсците, тя го помоли да не изпраща Гарет на обучение при бащата на Блейн, макар че времето беше дошло. Каза, че тя лично ще се погрижи да обучи момчето на всички умения, необходими за един паж. — Марлис отговори съвсем открито на погледа на Ровена. — Тя научи Блейн на дворцови маниери. А Гарет научи на всичко друго.

Ровена вдигна отбранително ръка, сякаш искаше да спре следващите думи на Марлис, но вече беше много късно.

— Брат ми беше само на четиринадесет години, когато позна тежкото чувство за вина, че е влюбен в жената на баща си. Когато бащата на Блейн донесе вестта за смъртта на баща ни — починал от отровена стрела, — Гарет отиде при нея, за да ѝ каже, че се е изповядал на свещеника и го е призовал да измоли божията прошка за двете изгубени души — неговата и нейната. Намери я в беседката в обятията на един от младите рицари на татко. Докато баща ни е лежал безжизнен в калта на бойното поле в Уелс и бавно е изстивал, мащехата ни... — Марлис грабна едно от копията и го размаха във

въздуха. После се заразхожда покрай високата стена като вълк в клетка.

Ровена се отпусна в сухата трева и несъзнателно стисна копието, което лежеше до нея.

— Какво направи тогава Гарет? — попита тихо тя.

Марлис се обърна рязко към нея. Окото, което се виждаше под косата, засвятка тържествуващо.

— Това е въпросът. Виждаш ли, никой не е в състояние да каже какво точно е станало. Намериха я на следващата сутрин и мечът на Гарет беше забит в сърцето ѝ. Пръстите ѝ почиваха в локвичка кръв, с която беше написала на белия чаршаф името на Гарет.

Ровена отново чу песента на Мортимър:

*Красивата Илейн
бе подло убита.
Невярното ѝ сърце
замлъкна в болка.
Красивата Илейн
избяга от мъката.
И написа с умираща ръка
името на рицаря на стената.*

Илейн. Ровена опря чело на ръцете си. Кожата ѝ беше хладна и грапава. Потънала в мислите си, тя задърпа края на роклята си. След малко вдигна глава.

— Значи това е една от нейните рокли. — Гласът ѝ прозвуча учудващо спокойно.

Марлис стоеше под лунната светлина с копие в ръка.

— Нямах намерение да...

— Вие ме облякохте в една от нейните рокли — повтори Ровена, този път по-високо. Стана с едно единствено гъвкаво движение и вдигна копието.

— Ровена, аз никога не бих...

— Направихте го, за да погледне мен и да види нея. Как ли ме мрази сега...

Самата тя остана много учудена от прозрението, че презрението на Гарет ѝ причинява такава болка. Обхвана я гняв. Булото падна от очите ѝ. Марлис едва успя да протегне копието, за да се защити, когато Ровена се хвърли върху нея. Двете копия се удариха и в пустия двор отекна оглушителен трясък. Марлис се запрепъва назад и едва успя да запази равновесие. Ровена не спря, не се запита откъде иде тази ужасна болка в сърцето ѝ. Нададе вик и се хвърли напред, вложила цялата си тежест в нападението. Копието на Марлис се счупи под нейното с оглушителен трясък. Марлис падна назад и Ровена се хвърли върху нея. Краят на копието се опря в гърлото и спря дъха ѝ. При падането косата ѝ отлетя назад и безмилостната лунна светлина огря лицето ѝ.

Ровена не беше престанала да се чуди защо Марлис толкова се старае да скрие лицето си, фантазията ѝ рисуваше все нови и нови картини, една от друга по-страшни: грозни изгаряния и белези, пълно обезобразяване... Но истината беше много по-страшна.

Марлис беше красива.

Неравните, не толкова съвършени черти на Гарет бяха загладени и изтънени. С равна брадичка и високи скули, с очи, които блестяха като обсидиан под лунната светлина, с пълни устни, опънати в горда линия, Марлис беше истинска красавица. Зад буйната грива се криеше лице, в сравнение с което лейди Алис изглеждаше като сплескана с ютия. Това беше идеалът за женска красота. Ровена беше толкова изненадана, че разхлаби хватката си.

— Защо? — пошепна задъхано тя, макар да не беше сигурна какво точно иска да узнае.

Марлис я бутна настрана и Ровена се надигна без възражения. Марлис седна в тревата и ѝ обърна гръб. Косата отново падна на лицето ѝ. Ала когато отново беше в състояние да говори, без гласът ѝ да се пречупи, Ровена беше изчезнала.

Докато тичаше, Ровена скъса полата си и я захвърли настрана. Остави зад себе си един кадифен парцал, напоен и омърсен с предателството на Марлис. После задърпа фино украсения корсаж, докато поддаде под треперещите ѝ пръсти. Долната рокля от мека вълна увисна на един гол храст. Захвърли далече златния колан, после и копринения воал. Останала само по тънка ленена риза, тя побягна

през гората, като заобикаляше дебелиите стъбла със сръчност и грация, родени на крилете на свободата. Тази нощ беше свободна. Толкова свободна, колкото беше, преди Гарет да дойде в Ревълуд. Нищо не можеше да я спре. Нито Гарет, нито даже баща ѝ. Никакви заплахи, никакви обещания.

Без да усеща клоните, които я удряха в лицето, тя се скри дълбоко в гората, докато стигна до няколко стари ели. През клоните, отрупани с иглици, почти не проникваше лунна светлина. Ровена спря и за първи път усети хладината на ноемврийската нощ върху сгорещената си кожа. Дърветата около нея заскърцаха тревожно и тя потрепери. Вятърът засвири в клоните и дърветата се залюляха ритмично под призрачната светлина на луната.

С нетърпеливи движения Ровена свали от краката си копринените обувки и отново побягна. Боровите иглици се забиваха болезнено в босите ѝ стъпала. Тя спря едва в края на гората и прегърна грапавото стъбло на един бор. Чу шум, който беше по-дълбок от свиренето на вятъра. Излезе на полянката и видя бистър извор. Водата му се събираше в блещукащо езерце.

Без да се колебае, Ровена хукна надолу по склона и влезе в студената вода. Потопи се дълбоко, после излезе на повърхността, изтърси капките от косите си като сребърен дъжд и се засмя доволно. Точно от това имаше нужда — да се изчисти от тъмното петно на Карлеон.

* * *

Марлис следеше под булото на косите си, които правеха света наоколо още по-тъмен, как Гарет върви към нея. Той прекоси външния двор и движенията му бяха толкова точно премерени, че тя веднага разбра: брат ѝ беше пиян. Надигна се на лакът и мушна между зъбите си тънка куха сламка. Духна предпазливо в отвора и в нощта отекна мъчително висок тон. Гарет спря пред нея и се разкрачи, за да запази равновесие.

— Видя ли я? — попита той, разчленявайки всяка дума. Марлис отново духна в сламката.

— Тя си отиде.

— Защо? Сигурно се чувства обидена.

Марлис се изплю в тревата пред краката му.

— Ровена никога не се цупи, ако досега не си го забелязал.

— Къде е? Не я намерих нито в кухнята, нито в стаята си.

— Защото не си направил нищо, за да я задържиш там.

Гарет я погледна безизразно.

— Знаеш ли къде е тя или не?

— Нали ти казах! Избяга.

Гарет клекна до нея, мушна ръце под косата ѝ и внимателно я повдигна. За втори път тази нощ лунната светлина обля съвършените ѝ черти.

— И къде избяга? — попита тихо той.

Тъмните им очи се срещнаха. Марлис посочи с глава към гората.

— Отиде си. Завинаги. Защо просто не я оставиш на мира? Защо дебелията ти глава не иска да проумее, че баща ѝ няма да дойде? Или вече ти е все едно?

Гарет се надигна, смръщил чело. Марлис отново спусна косата над лицето си.

— Ровена не познава гората. Може да се обърка. Може да я нападнат вълци или мечки.

— И да я изядат? — предположи Марлис със злобен смях. Бръчките на челото му станаха по-дълбоки. Той се обърна рязко и се запъти към обора. Трябваше да свърши нещо важно и това го отрезви. Вървейки, затегна ръкавиците си.

Без да го изпуска от поглед, Марлис положи буза върху коляното си. Когато Блейн излезе от сянката и хвана Гарет за ръката, в очите ѝ блесна пресметливост.

— Гарет, аз чух всичко. Позволи ми да свикам рицарите и да организирам търсенето.

Гарет се изтръгна гневно от слабата хватка.

— Ровена вече е безпомощна жертва на дивите животни в гората. Не мога да си позволя да я изложа и на опасността да бъде намерена от хора като теб.

Без да каже дума повече, той се скри в обора и след малко излезе, като водеше Фолио за юздата. Когато го възседна, Блейн трябваше да отскочи настрана, за да не попадне под копитата на могъщия жребец.

— Гарет, само преди няколко минути ти показва на всички достатъчно ясно, че не те е грижа за момичето. Гостите ти знаят, че си я спечелил на зарове. Искаш ли двамата да играем за нея? Защо не ми дадеш шанс да я спечеля?

Гарет нави юздата на ръката си и без усилие обузда нервно потрепващия жребец. Устата му се изкриви в хладна усмивка.

— Каква форма на състезание предпочиташ? Зарове? Шах? Двубой?

Блейн направи крачка назад и разпери ръце в знак, че се предава. Гарет мина покрай него. Гръмките удари на конските копита изпълниха външния двор и постепенно заглъхнаха в нощта.

Блейн се огледа. На мястото, където доскоро седеше Марлис, сега се виждаше само изсъхнала трева. От зида се посипаха ситни камъчета. Когато Блейн вдигна глава, на близката бойница се появи крехка фигура с шлем на главата и счупено копие в ръка. Фигурата падна тежко върху него, улучи го в рамото и го хвърли на земята, надавайки диви победни викове.

Замъкът, облян от светлина и изпълнен с весели смехове, сякаш премина в друг свят, когато Гарет навлезе в затихналата тъмна гора. Шумовете на нощта бяха единственото, което долиташе до ушите му: трепкането на невидими за него крила в короните на дърветата, възмутеното квакане на жаба, тихото шумолене на лист, който се откъсна от клона и на път към земята докосна бузата му. Там, където умиращите листа все още висяха безсилно по клоните и препречваха пътя на лунните лъчи, той обърна коня си, следвайки повече инстинкта си, отколкото пътеката.

Когато навлезе дълбоко в гората, без да е открил нито един знак от Ровена, той спря и извика името ѝ. Собственият му глас се върна при него като ехо, чиято дрезгавост го разгневи. Усети как Фолио потрепери между коленете му. Самотният вик на нощна птица проряза тишината. Гарет подкара коня към гъстия храсталак от ниски дървета и увивни растения, Фолио се уплаши и отметна глава назад, когато копривата опари ноздрите му.

Гарет слезе от коня, извади меча си и разсече виещите се клони, за да разчисти път на Фолио. Животното изцвили тихо и погали тила

му с топлия си дъх. Гарет спря, когато пръстите му случайно хванаха парче кадифе, увиснало на един нисък клон. Погледна го втренчено, после го вдигна към лицето си, потърка меката материя о бузата си. Вдигна глава към ярката светлина, която падаше през храстите, и раздели клоните. Лунната светлина се изля като сребро върху боровите иглици.

Той продължи напред като лунатик, мечът лежеше забравен в ръката му. Сенките се отдръпнаха, за да му проправят пътя, гърдите му се напълниха със свежата миризма на зеленика.

В подножието на един гол склон лежеше бяла фигура. Наблизо извираше поточе. В първия момент Гарет я помисли за мъртва. Кожата ѝ беше съвсем бяла, гърдите ѝ почти не се повдигаха. Ала когато се приближи с тежки стъпки, разбра, че се е заблудил. В нея имаше живот. Той оцветяваше бузите ѝ в розово и разделяше устните ѝ за живителния дъх. Тя лежеше по гръб, несъзнателно разтвори бедрата.

Ризата, която суха изглеждаше безформена, сега се увиваше около влажната ѝ кожа. Погледът на Гарет се плъзна по тялото ѝ, потърси примамливите сенки и светлите места под тънкия лен. Слабините му натежаха и той изруга тихо, но думите бяха като милувка.

Сигурно беше замръзнала. Стори му се странно, че лежи изложена на хладния вятър, а не трепери. Изведнъж си спомни разпадащия се замък в Ревълууд и си представи колко ли студени зими беше преживяла. Сигурно есенният вятър беше за нея като мек бриз.

И той не усещаше студа. Точно обратното, кожата му беше гореща и тръпнеше, сякаш изведнъж беше заболял от треска. Отвори уста да я събуди, но реши друго и се извърна, Фолио го наблюдаваше любопитно от горния край на склона.

Ровена притисна буза към влажните коси, които лежаха около главата ѝ като разтворено ветрило. При тази гледка Гарет едва потисна стона си. Тя му принадлежеше. Дългът от игра беше дълг на честта. Тя беше негова за една година. Можеше да я прати да работи на полето или в кухнята, можеше да я затвори в спалнята си, ако така искаше. Никой нямаше да го нарече негодник за това, което правеше с нея. Никой нямаше да го спре, ако точно сега коленичеше между разтворените ѝ бедра и я направеше своя. Ровена се размърда, изплака тихо и между веждите ѝ се вдълба тънка бръчка.

Той стоеше над нея и не смееше да диша. Една част от него продължаваше да я мрази, копнееше да я намери като разглезена хлапачка, обожавана от баща си, родена да омагьосва и да мами като Илейн. Така щеше да му е по-лесно да я прекърши, за да накаже Фордис. Да я изпрати обратно опозорена и засрамена, лишена от гордостта и най-вече от суетата си. Но в това момиче нямаше нищо от Илейн. Израснала в бедността, в която Фордис беше изпаднал от нощта, когато позорно избяга от меча му, тя притежаваше дух, напълно свободен от лъжа, ясен и светъл като слънцето. Какво право имаше той да я омърси с мрака на миналото си?

Не беше в състояние да прояви жестокост. Искаше да направи живота ѝ в Карлеон приятен — нали беше само за една година. Можеше да ѝ предложи удобства и лукс, за каквито в Ревълууд не беше смяла и да мечтае. А в края на годината да ѝ намери достоен съпруг и да я изпроводи с прилична сума пари към бъдеще, свободно от бедност и глад.

Бъдеще с мъж като Блейн, който жадно чака да вземе онова, което е останало от теб...

Гласът в главата му беше на Марлис и той я прокле безмълвно. Заби меча си във влажната земя и отново изруга. Откопча колана си с треперещи ръце. Когато сянката му я покри, Ровена простена тихо.

* * *

Слънцето пареше безмилостно кожата ѝ и удряше главата ѝ като с чук. Високата трева се полюляваше под напора на топлия вятър като симфония от зелено и златно. На хоризонта се появи точка и бързо се приближи, ставайки все по-голяма. Сърцето на Ровена преля от радост. Косата му блестеше на слънчевата светлина като сребро. Обзет от бурна радост, малкият Фреди се хвърли към нея и я прегърна. Кръвта зашумя в ушите ѝ. Тя затича по-бързо, за да се наслади на сладкия ритъм на бягането.

Ала крачките ѝ се забавиха, когато зад брат ѝ изведнъж изникна тъмна сянка. Тя се спусна върху момчето със сляпата сигурност на сокол, видял мишка. Ровена изкрещя предупредително, но малкият Фреди продължи да тича към нея, без да подозира, че над главата му е

надвиснала смъртоносна заплаха. Рицар в черно снаряжение препусна през блатото, копринената бяла грива на коня му се вееше на вятъра. Шлем със спуснат наличник скриваше лицето му. Рицарят препускаше право към брат й, дългото му копие щеше да пониже гърба на момчето само след секунди. Тропотът на конските копита заглуши предупредителния вик на Ровена и тя падна на колене, затиснала ушите си с две ръце. Когато отново отвори очи, блатото беше пусто и тихо, чуваше само воя на вятъра.

Тя бе коленичила на брега на пауново-синьо езеро, ръцете й бяха вдигнати умолително към небето. Пред нея с вдигнат меч стоеше Гарет. По бузите й се стичаха сълзи, молбите й се сблъскваха с неумолимото му мълчание. Не биваше да бяга. За миг бе забравила заплахата му. Баща й я бе проиграл на зарове. Изпълни я срам. Погледът й се плъзна по скъпата рокля, в която беше облечена, но не можа да си припомни защо се срамува. Гарет я гледаше неотстъпно с тъмните си очи. Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. Тъкмо когато тя вдигна ръце, за да измоли прошката му, острието разсече въздуха като сребърна мълния.

* * *

Ровена извърна глава, отвори очи и вкуси солта на сълзите от бузата си. В първия момент видя само голия меч със сребърно острие, огряно от луната. Вгледа се замаяно в острието и зачака кошмарът от съня й да стане истина. Топли устни помилваха шията й, замаяха още повече сетивата й с миризмата на ейл. Тя лежеше неподвижна, докато мъжката уста се плъзгаше по шията й. Остри зъби ухапаха нежно крайчето на ухото. Може би това беше вълк, може би ей сега щеше да й прегризе гърлото? Бавен, изкусителен вълк с отлични маниери. Сега пък ухапа нежната плът на рамото й. Едва когато устата му издърпа ризата й, за да завладее твърдите й гърди, Ровена се обърна. Вълкът вдигна глава и тя погледна в две очи, тъмни и опасни като нощта. Очите на Гарет.

Погледът й се отмести към меча, после отново се върна на лицето му. Той се опря на ръцете си, за да я освободи от тежестта на тялото си, но въпреки това тя си остана негова пленница. Тялото му

беше много по-силен аргумент от меча, който беше забит в земята до тях. Гарет я докосваше единствено с устните си. Една борова иглица я убоде по бедрото и тя разбра, че не сънува. Спомни си какво беше сънувала и устните ѝ се отвориха. Затрепери вътрешно, но лицето ѝ остана напълно неподвижно. Бързо се извърна настрана, но беше вече късно. Гарет бе разбрал, че тя се страхува.

Той обхвана брадичката ѝ с палец и показалец и хватката не беше особено нежна. Ровена се принуди да отговори на тъмния му поглед. Той я пусна, но натискът на пръстите му върху брадичката ѝ остана. Гарет се изправи и се отдалечи на няколко крачки. Застана с гръб към нея и сложи ръце на хълбоците.

— Марлис ти е разказала всичко. — Гласът му беше глух и далечен.

Ровена се надигна и се опря на лакти.

— Откъде знаете?

— И преди съм виждал този израз в очите на жените. Страх. Съмнение. Перверзно любопитство.

Ровена сведе глава, надявайки се, че се е излъгал.

— Тогава... осъдиха ли ви?

Гарет се обърна като ужилен.

— И как да стане това? След смъртта на баща си аз бях съдия и съдебен заседател. Предпочетоха да ме осъждат със скрит шепот, с полугласно изказани подозрения, с тайнствени погледи. Никога нямаше да стана рицар, ако бащата на Блейн не ме бе приел в дома си.

— И ако кралят не ви беше посветил в рицарство — допълни тихо Ровена и вдигна глава. — Селяните са ви предани и ви обичат.

В кимването му нямаше подигравка.

— Това е вярно. Аз съм им господар. Земите са мои. Те бяха първите, с примитивното си чувство за справедливост, които започнаха да говорят, че господарката на замъка е заслужавала да бъде убита. Че си е получила, каквото заслужава. Само свещеникът упорито отказва да служи в църквата на Карлеон.

— Но вие можете да го принудите, нали?

— Защо да го принуждавам? Независимо дали съм убиец или не, аз съм бил любовник на жената на баща си. Всеки от изисканите гости, които ядат и пият в моята зала, ще се радва да ти разкаже за това.

— Как успявате да накарате шепота зад гърба ви да замлъкне, милорд?

Той се върна при нея, коленичи до главата ѝ и посегна към един влажен кичур. Докосването беше невероятно нежно, но гласът му прозвуча все така рязко:

— Призовавам мъжете на двубой и вода жените в леглото си.

Ровена сведе поглед. Като видя колана с ножницата на меча и обкованите с желязо ръкавици на Гарет да лежат в тревата до нея, в стомаха ѝ заседна студена буца.

— Крайно неприлично е да се напада противник, който спи.

— Досега не знаех, че си ми противник.

— Прав сте. Аз съм ваше притежание — като меча или коня ви.

Той нави златния кичур на пръста си.

— Правилно.

— Но аз създавам много повече ядове от меча или коня ви. Принуждавам ви да напуснете празничната трапеза и гостите, предлагам ви нощно преследване, хубава плячка...

Ръката му се плъзна под косата и обхвана тила ѝ.

— Човек трябва да се научи да си служи с меча и да обзиди коня си.

Преди Ровена да е намери думи за отговор, устните му опариха нейните. В следващия миг Гарет се отдръпна и я погледна в очите. В дълбините им светеше любопитство.

— И мен ли искате да обзидите, милорд? — попита тихо тя. Гарет не видя в очите ѝ обвинение. Стана, сложи два пръста в устата си и изсвири, Фолио се спусна по склона и потърка муцуна о бузата му. Гарет го хвана за гривата и леко я дръпна, Фолио наклони глава и се отпусна на колене в красив поклон. Ровена изръкопляска въодушевено.

Гарет отговори на погледа ѝ над главата на коня и се засмя развеселено. Зъбите му блеснаха в мрака.

— Преди да обзидя Фолио, трябваше да спечеля доверието му.

Ровена затърка едно петно на ризата, за да скрие смущението си. В усмивката му нямаше подигравка. Гарет събра нещата си и пъкна меча обратно в ножницата. Възседна коня си и я погледна въпросително. Ровена се изправи, не знаейки какво да мисли. Дали пък не възнамеряваше да я остави сама в гората, за да я накаже за глупавото бягство?

Фолио направи няколко крачки покрай езерцето, невидимо направляван от господаря си. Ровена не се помръдна от мястото си, дори не трепна.

— Гарет?

Тя вдигна глава към него и изобщо не забеляза, че за първи път го наричаше по име, без „сър“ или „милорд“. Собственото му име прозвуча като музика в ушите му.

Мускулите на бедрата му се стегнаха, Фолио заклати неспокойно глава и изпръхтя.

— Какво има? — осведоми се рязко той, за да скрие какво въздействие му бяха оказали думите ѝ.

— Бог не е на страната на виновните. Ако досега сте печелили всеки двубой в защита на своята чест, това не означава ли, че сте невинен?

Гарет я погледна втренчено. Изведнъж мълчанието помежду им стана опасно.

След минута той ѝ подаде ръка. Ровена я улови и след секунди се настани удобно зад него на гърба на коня.

Топлината на тялото му беше като поздрав за добре дошла, но в думите му прозвуча опасна острота:

— Не ме оневинявай толкова бързо, Ровена. Убивал съм мъже, които нямаха никаква вина, освен че ме бяха нарекли убиец.

— А после водехте вдовиците в леглото си?

Гарет не отговори. Вместо това подкара коня нагоре по склона и не се издаде с нищо, когато Ровена се залови здраво за кръста му и се притисна до гърба му.

Блейн седеше на двора, опрял гръб на стената, когато Фолио мина през портата. Веселото празненство в замъка отдавна беше приключило, чуваше се само приглушено хъркане. Блейн махна парцалчето от спуканата си устна и примигна с окото, което не беше подутото. Главата на Ровена почиваше на гърба на Гарет, очите ѝ бяха затворени. Тя промърмори нещо насън, когато Гарет внимателно се смъкна на земята, подпирайки я с едната си ръка, за да не падне. После я улови под мишниците и я вдигна от гърба на коня.

Когато босите ѝ стъпала докоснаха земята, Ровена отвори очи. Неприкритите чувства в сините им дълбини пронизаха като сладостна стрела тялото на Блейн. Той стана, забравил болката в коляното, измъчван от много по-силни болки в слабините. Очите на Ровена отново се затвориха и тя падна в прегръдката на Гарет. Блейн направи крачка към тях, но недоверчивият поглед на Гарет бързо го прогони в сянката. Ровена не усети как устните на Гарет нежно докоснаха слепоочието ѝ. Той я вдигна на ръце и я понесе към замъка. Блейн отново се облегна на стената, извъртя очи и простена. След известно време в кулата от другата страна на двора блесна жълта светлина. Блейн присви очи и се втренчи в отворения прозорец, в чиито очертания се появи тъмна глава. След минута капакът бе затворен с трясък. Блейн отметна глава назад и избухна в луд смях. Смя се, докато от напуканата му устна потече кръв и намокри брадичката му.

От оловносивото небе падаха първите снежинки. Леденият вятър ги носеше във всички посоки, те се удряха в зидовете на замъка и се стелеха по калдъръма в двора. Вратите на Карлеон се отвориха и в двора се изсипаха елегантни дами и рицари с дебели наметки, подплатени с кожи. Звънки смехове отекнаха в хладния въздух, когато всички лица се обърнаха към небето. Снежинките се топяха по сгорещените бузи, някои отвориха уста, за да хванат бялото великолепие с езиците си.

Когато снегът покри кафявата трева с тънък, прозрачен слой скреж, а по-късно и с плътна бяла пелена, мъжете започнаха да се промъкват изотзад към приятелите си и да хвърлят сняг в яките им. Някой откри сандъка с копия във външния двор и скоро се разигра истински турнир, при който дори най-сръчните се подхлъзваха по снежната покривка и се търкаляха по склона.

Ровена излезе от замъка последна. Притисната до стената, проследи забавленията на изисканите дами и кавалерите им, питайки се дали са наред с главите. За нея снегът не означаваше нито радост, нито забавления. Снегът беше само знак, последен, окончателен знак, че много скоро щяха да започнат дните и седмиците, когато тя и братята ѝ оставаха затворени в Ревълуд — пътят навън беше препречен от огромни снежни маси и това продължаваше от декември до март. Снегът означаваше една-единствена окъсана завивка за девет мръзнещи тела, само цвекло за храна и историите на Бруин, които запълваха късите дни и безкрайните нощи. Снегът означаваше и каша, в която имаше много повече вода, отколкото ечемик.

Както беше предсказал Гарет, Блейн и свитата му останаха в Карлеон и се заеха да изядат и изпият всички запаси в замъка. Дунла командваше десетки млади селянки и селяни, назначени на временна работа, и ги плашеше до смърт с крясъците си. Гридмор водеше обезпокояващ брой пажове срещу стените и первазите на прозорците и едва успяваха да ги спасят. Блейн прекарваше дните си в рицарската

зала и изглеждаше като довольна котка, винаги в търсене на ново развлечение.

Пътуващи артисти, чули за щедростта му, идваха на тълпи в замъка. Кукловоди, акробати и въжеиграчи, трубадури и гълтачи на мечове бяха винаги добре дошли в Карлеон.

Снегът донесе промяна и скоро забавленията се пренесоха на двора. Ровена уви ръце около кръста си и потрепери. Не носеше наметка, само безформена горна рокля от бяла вълна. През първата нощ след пристигането на гостите беше оценила стойността на скромните дрехи. Вече нямаше никакво желание да дава храна за шепота на жените зад, гърба ѝ. Всички знаеха, че споделяше спалнята на Гарет, но никой не можеше да каже дали е негова любовница или доверена прислужница. Пред гостите Гарет се отнасяше към нея с хладна учтивост. Впрочем, когато оставаха сами, беше същото.

Единствено когато се появяваше Блейн, Гарет проявяваше интерес към нея. Тогава се появяваше изведнъж, незнайно откъде, осведомяваше се за напредъка ѝ по четене и писане, питаше я дали овесената каша сутринта е била вкусна. Това я объркваше, а Блейн се вбесяваше и ставаше още по-учтив от обикновено. Ровена се смущаваше толкова силно, че измънкваше някакъв отговор, който би засрамил дори най-простото селско момиче, и се спъваше в собствените си крака, докато се опитваше да избяга от двамата мъже.

Сега снегът падаше като непрозрачна бяла пелена и скоро покри кулите и зъберите на замъка с дебела покривка от седеф. В другия край на двора Марлис се бореше с един червенобуз паж и на всички страни хвърчеше сняг. Молбите на момчето за милост извикаха усмивка на лицето на Ровена. Снежинки се топяха по миглите ѝ и се стичаха по бузите като сълзи. От няколко минути тя наблюдаваше Гарет с нарастваща тревога.

Лейди Алис беше коленичила в краката му. Ръцете ѝ бяха скрити в копринени ръкавици, обточената с хермелин наметка падаше на елегантни гънки около крехката ѝ фигура. Тя направи голяма снежна топка, вдигна глава към Гарет и фините черти на лицето ѝ засияха. Той ѝ предложи ръката си и тя прие с готовност. Когато скочи на крака, тя духна сняг в лицето му и той се наведе. Лейди Алис изписка превзето, събра полите си и се скри зад една масивна дама. Гарет изръмжа и се

втурна да я преследва. Точно в този момент очите му срещнаха погледа на Ровена.

Той се изправи и вдигна за поздрав ръката си в черна ръкавица. Ровена направи усилие да се усмихне и побърза да се скрие в сянката на кулата. Краката сами я отнесоха в кухнята, където се отпусна изтощено на една пейка.

— Много е студено, нали? — изкрещя в ухото ѝ Дунла. Ровена изобщо не се изненада, когато старата жена сложи на масата пред нея голяма купа с леща. Тя вдъхна дълбоко сладката миризма, но въпреки това отмести купата настрана. Нали видя как усмивката на Гарет угасна, когато срещна погледа ѝ? Защо продължаваше да я държи в замъка си, щом не може да я понася? Сложи ръце на масата и положи глава върху тях. Не видя как Гарет застана на прага, нито как Дунла го заплаши с дървената лъжица. Когато вдигна глава, вратата беше празна, а Дунла пееше или по-скоро ревеше песента за ужасния край на един похотлив рицар.

Ровена седеше на най-долното стъпало на стълбата, която водеше към залата, вдигнала колене към гърдите си, увита в някаква стара кожа. Поривите на ледения вятър раздрусваха прозорците. Те издържаха на ожесточените атаки, но вятърът не спираше. Снежна вихрушка се носеше над валовете на крепостта. Призрачното виене премина в гневен рев и Ровена бързо се прекръсти под кожата. Най-сетне бурята поутихна, но леденият вятър продължи да гони снега около бойниците. Даже богатството на Гарет не беше в състояние да спре настъплението на зимата в Англия.

Преди една седмица над Карлеон бе завалял нов сняг. Ровена се качи при гостите в покритата галерия, за да се възхита на големината и красотата на снежните маси. Само след минути кулите се окичиха с бели калпаци, замъкът първо се покри със захарна глазура, а накрая се превърна в снежна крепост. Ала режещият вятър бързо ги прогони обратно в залата. Мъжете внимателно водеха жените надолу по витата стълба, но шегите им звучаха принудено. Зад усмивките дебнеше тревога. Ровена неколкратно чу думите „снежна буря“.

Само след седем дни, от който и прозорец да погледнеше, Ровена не можеше да види на повече от педя разстояние. Светът се стъмни,

превърна се в снежна вихрушка, а безмилостното небе продължаваше да изсипва върху замъка нови снежни маси. Снежни преспи се трупаха пред валовете, снегът се трупаше по стените. Гостите на Гарет се бяха събрали в рицарската зала, без да са били поканени, и се опитваха да не забелязват гневните жестове и да не чуват повишените гласове на Гарет и Блейн пред камината. Най-сетне Блейн вдигна ръка, за да привлече вниманието на гостите, и се усмихна сладко.

— Нашият домакин дълго мисли какво развлечение да предложи на гостите си в това ужасно време, за да сложи край на скуката и да ни позабавлява. Накрая решихме да организираме лов. Всеки мъж трябва да участва и до донесе дивеч за тазвечерната трапеза.

Мъжете заръкопляскаха унило. Лейди Алис вдигна кърпичката към треперещите си устни. Лицето на Гарет беше прорязано от дълбоки бръчки.

По знак на Блейн слугите започнаха да носят вълнени навуца за краката и кожени жакети. Мъжете чакаха нетърпеливо, докато жените ги загръщаха в наметки и увиваха на главите им дебели шалове като шапки. Някои си разменяха обидни забележки, хвалеха се колко дивеч ще убият, но явно го правеха само за да предотвратят разпространението на потискащата тишина. Накрая жените започнаха да раздават целувки за късмет и всички се засмяха. Една дебела дама ободрително плесна съпруга си по задника, когато той се сбогува. Младо момиче с луничаво лице, едва ли по-възрастно от Ровена, срамежливо подаде на своя рицар кърпичката от гърдите си.

— Няма ли да ми дадете нещо, което да ми донесе късмет, сладка Ровена? — попита тихо Блейн. Беше се промъкнал зад нея безшумно като котка. Кожената шапка беше нахлупена над едното му око.

— За какво ви е талисман?

Блейн сложи ръка на сърцето си и запримигва.

— Това е като клетва за вечна любов от дамата, която обожавам.

Ровена огледа дрехата си. Простата ленена рокля нямаше никакви украшения, не носеше нито колан, нито кърпичка на гърдите.

— Боя се, че нямам какво да ви дам.

— Умолявам ви! Може би една целувка, за да запомня вкуса на меките ви устни. Не ме пращайте в ледения гроб без тази малка утеха.

Бузите на Ровена поруменияха. Тя се отдръпна назад, но той я последва.

— Махай се оттук, Блейн, или ще забия копието си в челото ти като талисман. — Същество, което приличаше на мечка, слезе по стълбата и застана между тях.

Блейн отскочи настрана, за да направи място на рошовото чудовище. Една жена изпищя и устреми поглед към стълбата. Увита от главата до петите в кожи, така че се виждаше само носът ѝ, Марлис прекоси залата, без да се притеснява от вниманието, което ѝ оказваха. Беше вързала на стъпалата си две гладки дъски, за да върви по-лесно в снега.

Гарет я настигна с големи крачки и я хвана за рамото. Последва тих, но много разгорещен разговор. Марлис сложи край на спора, като метна копието си към залата. За малко не улучи един паж, който успя да се наведе в последния момент. Копието се заби в една дъбова гредка, чу се силен трясък. Ровена се разтрепери от ужас, когато Марлис високо и подробно обясни на Гарет какво можел да направи с тъпия лов, който бил измислил. Накрая грабна една кана бира и закричи гневно нагоре по стълбата. Проклятията ѝ постепенно заглъхнаха.

Блейн вдигна рамене и намести кожата на гърдите си.

— Какво очаква той? Оставил я е да расте тук като дивачка. Един хубав бой ще сложи край на капризите ѝ.

— Или един хубав... — Застаналият наблизко паж се закиска. Ровена се покашля. Пажът улови укорителния ѝ поглед и побърза да изчезне. Ровена се почувства длъжна да защити Марлис, макар че нямаше причини за това. От друга страна обаче, в момента Марлис и Гарет ѝ бяха нещо като семейство.

По знак на Гарет двама мъже отвориха широко голямата врата. Потискащата тишина, която всички искаха да избегнат, се възцари в залата.

Пътят им бе препречен от непроходима бяла стена. Приглушеният вой на вятъра заглуши възбуденото биене на стотина сърца. Мъжете не смееха да се помръднат, докато гласът на Гарет не ги раздвижи.

— Копия! Донесете всички копия, които можете да намерите.

Изведнъж се появиха стотици копия. Жените се отдръпнаха към стените и загледаха, кършейки ръце, как мъжете отново и отново забиваха копията си в снежното чудовище. Накрая снежната пряспа поддаде и рухна. Мъжете нададоха ликуващи викове, леденият вятър

веднага навя пресен сняг в бързо изстиналата зала. Двойките размениха последни прегръдки. Водени от Гарет, мъжете се прехвърлиха през снежната пряспа пред вратата и изчезнаха в бялото море.

Ровена се обърна рязко и хукна нагоре по стълбата. Прекоси дълги коридори, мина през непознато просторно помещение, изкачи една вита стълба, която сякаш нямаше край. Шумното ѝ дишане образуваше бели облачета около нея.

Най-сетне се изкачи на северната кула и коленичи пред едно малко прозорче в стената. С треперещи пръсти задържа вледененото резе, но то не се поддаде. Беше ужасно студено, тя не усещаше пръстите си и не разбра кога беше ожулила кокалчетата в грубото дърво. Накрая заудря с две ръце резето и успя да отвори тежкия капак.

Нахлуият леден въздух и погледът от замайващата височина на кулата я отхвърлиха назад. Снегът я заслепи, полепилите се по лицето ѝ снежинки се разтопиха и се превърнаха в сълзи. Тя ги изтри нетърпеливо. Хвана се с две ръце за ледения перваз и се издаде навън въпреки снежната буря. Беше присвила очи и непрекъснато мигаше, за да гони снега и вятъра. Въпреки това успя да различи тъмните фигури, които едва бяха достигнали подвижния мост. Цялото ѝ внимание се съсредоточи върху мъжа, който водеше ловната дружина. Вятърът идваше от север и за един мъчителен миг го скри от погледа ѝ. Когато върволицата от мъже отново се появи, Ровена въздъхна облекчено. Издаде се още навън, жадните ѝ очи проследиха Гарет, докато косата ѝ се вледени и последната тъмна сянка изчезна в гората.

Треперееща, тя затвори капака, но когато излезе от стаята, силен порив на вятъра го отвори отново. Платнените ѝ обувки не вдигаха шум по стълбата и тя слезе незабелязано в спалнята, която споделяше с Гарет. Огънят, запален сутринта, догаряше. Ровена протегна ръце към жаравата с надеждата да се стопли. Ледът в косите ѝ се разтопи и закапа по роклята и обувките.

Тя грабна една кожа от купчината върху леглото на Гарет и скри лице в нея. Затвори очи и се остави на мъжката миризма, която струеше от нея. Сетивата ѝ се замаяха. Устните ѝ се раздвижиха, но не се чу нито дума. Не знаеше колко време бе минало, когато се наметна с кожата и слезе в залата, за да чака заедно с другите жени завръщането на мъжете.

Когато следобедът отмина и навън се стъмни, гласовете на жените станаха по-пронизителни. С всяка минута, която минаваше, към вратата се стрелкаха все повече погледи. Кискащите се слугини бяха измели снега навън и вратата отново бе затворена. Само голямо тъмно петно напомняше за снежната пряспа.

Минаха часове. Мълчанията между разговорите се удължаваха, смеховете заглъхнаха. Дамите наведоха глави над гергефите и се опитаха да се съсредоточат в бродирането, но подскачаха при всеки шум. Дунла постоянно обикаляше около тях, предлагаше пастетчета и медовина, но таблата ѝ оставаше пълна.

В тишината, нарушавана само от воя на вятъра, Мортимър донесе лютнята си и предпазливо прокара пръсти по струните. Освен голобрадите пажове, той беше единственият мъж, който не отиде на лов. Засвири една песен, после друга, повече за да отклони собственото си внимание, отколкото да забавлява дамите. Ровена рязко вдигна глава, когато зазвучаха тоновете на една балада, която не беше очаквала да чуе точно тук. Текстът незабавно изникна в главата ѝ, но в следващия миг Мортимър поде друга песен. Ровена заби нос в кожата на Гарет и потърси утеха срещу нарастващото отчаяние.

Когато отново вдигна глава, тя срещна студения поглед на лейди Алис, която я наблюдаваше любопитно. Ровена отговори на погледа, без да трепне, и принуди другата жена отново да се наведе над ръкоделието си.

Марлис обикаляше залата като вълк в клетка. Другите жени се отдръпваха стреснато, когато минаваше покрай тях, и се опитваха да не показват страха си.

Ниска дебела жена, която приличаше на салам, увит във вълнена рокля с цвят на охра, огледа приятелките си със сияеща, но фалшива усмивка.

— Сър Гарет и сър Блейн постъпиха много умно, като организираха зимен лов, нали? Мъжете мразят да остават дълго затворени.

Марлис се обърна рязко и се запъти с енергични крачки към жената. Наведе се и опря ръце върху страничните облегалки на стола

й, приближи лице до нейното и заговори с коприненогладък глас, който отекна в цялата зала:

— Ти си една глупава крава. Можеш да ми вярваш: да измръзнеш в някоя снежна пряспа е много по-лоша съдба, отколкото да си затворен в една стая с тъпачка като теб. Сигурно тлъстият ти корем копнее за дивечово месо, нали? Не можа ли да почакаш, докато бурята отмине? Брат ми заведе мъжете ви на лов, защото иначе през пролетта, щом замъкът се размрази, селяните щяха да намерят пълна зала с изискани кокали.

Жената сведе глава, устните ѝ затрепериха. Заби иглата си в лененото платно, опънато на гергефа, и острието стигна чак до нежната кожа на палеца. Дебеланата избухна в сълзи. Марлис изпухтя презрително и я остави на мира.

Мортимър засвири пресеклива мелодия. Вече никой не смееше да води празни разговори с надеждата да прикрие тревогата и страха. Марлис отиде до стълбата, където седеше Ровена, и седна до нея, разтривайки скованите си от студа пръсти. Ровена разви топлата кожа, с която се беше загърнала, и метна единия край върху раменете на Марлис. Беше достатъчно голяма за двете.

Без да каже дума, Марлис се сгуши до топлото тяло на Ровена. Двете седяха дълго така, докато Ровена задряма и положи глава на рамото на Марлис.

Ровена се събуди в тишина, толкова дълбока, та повярва, че още сънуваше. Отвори очи и срещна въпросителния поглед на Марлис. Нито една прошепната дума, нито дори шумолене на дреха не нарушаваше тишината. Това беше по-страшно от нормалното мълчание. То беше ужасяваща липса на всякакъв шум, сякаш дори сърцата им бяха престанали да бият. Марлис отметна кожата и вдигна глава към тавана. Ала сенките под дебелите греди не бяха в състояние да ѝ дадат отговор.

— Вятърът — прошепна задавено една от жените. — Вятърът спря.

— Наистина ли? — извика зарадвано луничавото момиче, което беше дало кърпичката си на младия рицар. — Наистина ли е спрял или ние сме оглушали? — В гласа на момичето звънна истерия. — Може

би сме живи погребани и не чуваме нищо. Може би мъжете са от другата страна на вратата, затънали в снега, и умоляват да ги пуснем, но ние не ги чуваме. Може би точно в този миг телата им се сковават и те умират, докато ние тук седим и бродираме. Може би...

— Млъкни! — Марлис се озова с два скока пред момичето. Плесницата отекна в залата като трошач се лед. Момичето избухна в плач и падна в скута на една възрастна дама.

Дамата вдигна глава и погледна обвинително Марлис.

— Казах на съпруга си, че не бива да идваме тук. Цяла Англия знае, че брат ви е луд. Върна всички подаръци на краля, всички земи. Живее като отшелник, заобиколен от изроди и селяни, които го обслужват. Остава ви да скитате из горите като дивачка, вместо да ви прати в манастир, както е редно. Карлеон е прокълнато място. Прокълнато заради грозните дела на господаря си.

По шията на Марлис се разпространи дълбока червенина. Лейди Алис неспокойно смачка кърпичката в стройните си пръсти. Ровена скочи и застана между Марлис и възрастната дама. Останалите, които никога не я бяха чували да говори, затаиха дъх, за да чуят спокойно произнесените думи.

— Нямате право да говорите така.

Отровният поглед на жената се впи в лицето ѝ.

— А вие коя сте, та го защитавате? Всички знаем къде нощувате. Връзва ви с вериги за леглото си и сте принудена да задоволявате тъмните му, противоестествени желания. Би трябвало да желаете смъртта му. — Докато говореше, тя милваше с отсъстващ вид косите на плаещото момиче в скута ѝ.

Ровена едва се пребори с абсурдното желание да се изсмее. В следващия миг осъзна какви бяха истинските ѝ чувства и жестоките думи на жената я улучиха като мълния. Желанието да се смее се изпари. Даже за собствените ѝ уши гласът ѝ прозвуча слабо и някъде много отдалеч.

— Когато сър Гарет се върне у дома, ще го помолите за извинение.

— Ако се върне — поправи я горчиво Марлис.

Думите ѝ бяха последвани от тих шум — като далечен рев на морски вълни. Ровена се намръщи и вдигна глава. Лейди Алис скочи.

Гласове. Мъжки гласове пееха песен, гръмко, живо. Всеки куплет завършваше със звън, сякаш някой удряше гонг под водата.

Момичето с луничките също скочи.

— Света майко божия, защити ни! Те са мъртви! Чувам ангелския хор...

Мортимър хвърли лютнята си и стана.

— Ангели, които пеят такава песен, не са на небето.

Призрачната песен се чу съвсем ясно:

Моята Джени е похотлива девица.

Любовта ѝ никога не угасва.

С прекрасни бедра, които дават опора на мечи ми.

С тази жена никога няма да остаря.

Устните на Ровена се опънаха в усмивка. Масивната врата затрепери в дебелия рамка, когато няколко копия пробиха леда и се забиха в дървото.

— Защо благородните дами не ни пускат да влезем? — извика отвън неподражаемият глас на сър Блейн. Мортимър изтича да отвори тежката врата.

— Дамите може би, но аз никога!

Дамите се втурнаха да поздравят съпрузите и любимите си, облени в радостни сълзи, и едва не стъпкаха бедния музикант. Мъжете се изсипаха в залата като снежен облак. Целите бяха в сняг и лед, по косите им висяха ледени висулки и приличаха на снежни планини. Носеха на прътове десетина глигана, кръвта беше замръзнала по безжизнените им тела. Посрещачките нададоха ликуващи викове.

Ровена остана сама на стълбата. Без да крие сълзите си, Марлис се хвърли в прегръдките на белия великан, който влезе последен. Той се освободи внимателно, сложи я на пода и отърси снега от косите си. Зъбите му блеснаха ослепително в замръзналата брада и устните му се опънаха в усмивка, в която нямаше и следа от горчицина. Той прие с очевидно удоволствие прегръдките и поздравленията на дамите, а когато дойде ред на лейди Алис, очите му засвяткаха възбудено.

Ровена усети как в стомаха ѝ заседна ледена буца. Току-що осъзнала истинската природа на чувствата си към Гарет, сега те я

връхлетяха като снежна буря. Като смяташе, че никой няма да я забележи във веселата бъркотия, тя се изкачи по стълбата, влачейки след себе си кожата от леглото на Гарет.

Дунла дойде два пъти, за да почука на вратата ѝ, след час се появи отново. Ровена всеки път ѝ отговаряше с едни и същи думи:

— Оставете ме. Не ми е добре.

Как така Дунла беше забелязала отсъствието ѝ от празничния пир? От залата се чуваха ликуващи викове, примесени с музика. Ровена се зави презглава с кожата и се взря с невиждащ поглед в мрака. Снегът беше престанал, но вятърът продължаваше да блъска с рев затворените капаци.

Наистина ѝ беше зле. Изпитваше презрение към самата себе си и то се бе свило в сърцето ѝ като юмрук. Защо беше такава глупачка? Защо бе допуснала да попадне под властта на две тъмни очи и едно силно, мускулесто тяло? С нищо не беше по-добра от лейди Алис. Няколко пъти задряма и всеки път се будеше трепереща като болна от треска. Бузите ѝ бяха мокри от сълзи. Трябваше ѝ много време, докато уязвената ѝ гордост се възстанови. Гарет без съмнение щеше да празнува до късна нощ, първо в залата, после в спалнята на лейди Алис.

Когато вратата се отвори със скърцане, тя не се обърна.

— Моля те, Дунла, върви си. — В гласа ѝ звучеше гняв. — Не ми е добре и не съм гладна.

— Не е чудно да се разболееш, ако продължаваш да стоиш тук без огън в камината. От устата ми излизат бели облачета.

Ровена се претърколи настрана и седна. Косите ѝ се разпиляха по кожата, която бе вдигнала до брадичката си. Гарет затвори вратата зад гърба си и се облегна на рамката. Подаде ѝ нещо, увито в бяла кърпа.

— Донесох ти няколко горещи пастетчета. С ябълки. Знам, че ги обичаш.

Ровена смръщи носле.

— Не. Не ги искам. — Обърна му гръб и отново се сгуши в кожата.

За момент в стаята се възцари учудено мълчание. След това се чу трополене: Гарет нахвърля цепеници и съчки в камината и запали

огън. Веселото прашене на пламъците звучеше многообещаващо, но щеше да мине доста време, докато прогони студа от стаята. Ровена нетърпеливо чакаше да чуе затварянето на вратата, но нищо такова не се случи.

Когато ѝ омръзна да се крие, подаде лице изпод кожата. Гарет седеше пред огъня и разтриваше ръцете си.

— Имам чувството, че никога няма да се стопля.

Тя проследи изненадано как той свали дебелия си жакет. Смеховете и песните в залата не преставаха.

— Не е ли признак на лоши маниери, когато домакиният напуска рано-рано собствения си празник?

Гарет вдигна рамене.

— Омръзна ми да слушам наздравиците им. Жалка сбирщина, нали? Щом им напълних шкембетата с прясно глиганско печено, забравиха подозрителните погледи и започнаха да пият за мое здраве. Качих се в спалнята си с надеждата да намеря топло легло, но явно не съм попаднал на правилното място.

Думите му бяха избрани много лошо. Ровена ядно стисна устни и отново се зави презглава. Гарет сложи още две цепеници в огъня, изяде едно от пастетчетата, които беше донесъл за Ровена, легна си и се зави с няколко кожи.

Огънят гореше буйно, но в стаята беше все така студено. Навън вятърът свиреше, зарадван от падащите температури. Капаците на прозорците скърцаха жално под непрестанния напор, през тесните процепи проникваше леден въздух. Ровена много скоро усети студенината на камъните под дебелиите кожи. Разтрепери се неудържимо и макар че обгърна с ръце тялото си, не намери утеха в собствената си телесна топлина. Купчината кожи не можеше да се сравни с девет топли тела под една-единствена скъсана завивка. Къде беше малкият Фреди да се сгуши в нея?

Тя пропълзя към огъня, влачейки кожата, направи си постеля пред камината и си легна, треперейки. Сенките, които танцуваха по стените, създаваха впечатление за уют и топлина, но то беше лъжливо. Скоро Ровена замръзна до кости и зъбите ѝ затракаха. Уви се поплътни в кожата, седна на пейката пред камината и опря буза в топлите камъни.

Силен порив на вятъра отвори един капак и Ровена се стресна. В стаята нахлу леден вятър, завъртя снега в ослепителна вихрушка. Гарет скочи, ругаейки, и затвори капака. Когато се обърна към камината и започна, да изтупва снега от дрехата си, откри Ровена на пейката. Единствено очите и буйната руса грива се виждаха над тъмната кожа.

Без да каже дума, Гарет си легна отново.

— Как искаш да заспя, като зъбите ти не престават да тракат? — попита почти грубо той след малко.

— Най-смирено моля за извинение, милорд — отговори Ровена през здраво стиснати зъби. — Ако толкова ви преча, изгонете ме в стаята на Марлис. Не съм свикнала да спя сама през зимата.

— Аз пък съм. Но не с половината от завивките си. Това е смешно. И за двама ни няма полза да замръзнем на разстояние само няколко стъпки един от друг. — Той отметна кожата и ѝ махна. Това беше недвусмислена покана.

Ровена отвори широко очи. Зачервеното връхче на нослето ѝ се подаде над кожата, но тя само се уви по-плътено в тях. Гарет сърдито извъртя очи.

— Колебанието ти е ласкателно, но аз мога да те уверя, че онази част от мен, която е склонна да ти досажда, в момента е абсолютно замръзнала.

Ровена го огледа крадешком, все още несигурна. Той издиша шумно, тя стисна за миг очи, скочи, изтича до леглото и се хвърли до него на дюшека. Леглото се залюля и тя се сгуши под завивката, обърната с гръб към него.

Гарет се вгледа в съвършената извивка на гърба ѝ под простата риза и се запита дали не беше дал обещание, което не можеше да изпълни. Нахвърля отгоре ѝ кожата, обърна се на другата страна и затвори очи. Скоро се чу шумолене и леглото се залюля. Гарет отвори очи и се обърна. Стройното тяло на Ровена се разтърсваше от силни тръпки.

— Велики боже, жено! Явно не зъбите ти вдигат този адски шум, а кокалите!

Ровена скочи от леглото и светкавично се уви в една пухкава кожа.

— Моля за прошка, милорд. — Талантът за подигравателни забележки и този път ѝ помогна да намери точните думи. — Може би

все пак ще предпочетете да ме вържете с верига за леглото и да ме принудите да удовлетвори най-тъмните и противоестествени желания на тялото ви.

Гарет зарови пръсти в разбърканата си коса. Думите, които Ровена хвърли в лицето му, бяха неговите собствени: беше ги казал на един похотлив стар граф от Лондон и на една дама, за която можеше да бъде сигурен, че ще ги разпространи до най-далечното кътче на Англия.

Разумът се опита да го предупреди, но ръцете не го послушаха: сграбчи Ровена за раменете и я дръпна към себе си. Тя опря ръце на гърдите му, за да запази известно разстояние между телата им.

— Това е много изкусителна покана, милейди, но и двамата знаем, че не са нужни вериги.

Ровена сведе глава, смутена от дяволските искри в тъмните очи, и трескаво се запита какво я бе изкушило да го подразни. Извън леглото той беше много по-висок от нея, а в леглото все още беше неин господар и повелител. Омразната Илейн го беше обучила добре. Ровена сведе поглед. Ръцете ѝ върху гърдите му изглеждаха тромави, без никаква елегантност.

Пръстите на Гарет упражняваха доста по-силен натиск. Смиреното ѝ отдаване го ядоса много повече от откритата съпротива. За него то беше още едно доказателство, че тя цял живот беше приемала на доверие недостоверните обяснения на баща си. Дося му се да я раздруса. Да ѝ заповяда да се защитава, да му каже открито мнението си или дори да го нападне. Искаше да събуди духа ѝ за нов живот. Знаеше, че тя притежава този дух, беше го видял преди малко в уж безучастния ѝ поглед. Ръцете го засърбяха да я притисне върху кожата и бавно и търпеливо да разпали новата искра в нея, докато лумне буен огън. Притисна устни в меката ѝ коса и се опита да потисне могъщото желание, което го изпепеляваше.

Без да вдига глава, изрече високо и ясно — и с най-голямата възможна рязкост:

— Единственото, което желая в този момент, е спокоен сън. Нима това ти се струва противоестествено? Трябва ли да те окова във вериги, за да спя спокойно?

— Не, милорд.

— Тогава се обърни.

Ровена се подчини, очаквайки да получи плесник по дупето за непокорството си. Ала Гарет само простена тихо и уви ръце около талията ѝ. Без да протестира, тя се сгуши в топлата му прегръдка.

Дълго след като престана да трепери, Ровена лежа будна, наслаждавайки се на близостта му. Не смееше да заспи, защото се боеше, че ще се издаде с някоя прошепната забележка или неволна милувка. Най-сетне изтощението надделя и тя задиша равномерно.

Гарет се взираше мрачно в трепкащите сенки, които огънят хвърляше по стената. Главата му почиваше в меките ѝ коси и той не смееше да се помръдне, защото не искаше тя да забележи, че съвсем не е толкова замръзнал, колкото твърдеше. Ако Линдзи Фордис не дойдеше по-скоро, той щеше да бъде човекът, който трябваше да бъде спасен от копринения капан на прегръдката и.

Някъде дълбоко в студеното си сърце зимата откри следа от милосърдие и даде кратка почивка на обитателите на Карлеон. Под топящия се сняг земята чакаше, тиха и спяща. Голи черни клони се издигаха умолително към сивото небе. Зимата без сняг беше грозно нещо, но поне се живееше по-лесно. Много от гостите на Карлеон се сбогуваха учтиво, между тях и жената, която беше нарекла замъка прокълнат. Други споделиха упорството на Блейн и останаха, като запълваха дните си с шах и шумни разговори, а нощите — с неизчерпаемите запаси на Гарет от ейл.

Още първия ден, когато външният двор поизсъхна и вече не приличаше на море от кал, Ровена и Марлис излязоха да се упражняват с копията си. Този път се целеха в една стара мишена. Марлис първа скочи на гърба на петнистата си кобила и препусна в див галоп към целта.

Копието ѝ улучи дървения щит и той се завъртя с жално скърцане. Ровена подскачаше развълнувано и ръкопляскаше въодушевено. Марлис обиколи щита с коня си и сръчно се отдръпна, когато той се завъртя и щеше да я удари. От мястото си край портата Блейн изръкопляска уморено, но очите му следяха не Марлис, а Ровена.

Русата коса на девойката се изливаше като водопад върху старите черни одежди, някога принадлежали на Марлис, а още по-отдавна — на Гарет. Жакетът висеше до коленете ѝ, целият в кръпки. Щеше да изглежда смешна, но стройната фигура се движеше грациозно. Блейн неволно я оприличи на кралски шут, който иска да изглежда колкото смешен, толкова и затрогващ. Всеки път, когато подскачаше, Блейн успяваше да види млечнобелите колене под скъсания панталон. В слабините му пламна буен огън и това го принуди да промени позата си и да кръстоса крака.

Още преди Марлис да е слязла от гърба на кобилата, Ровена се хвана за сплъстената ѝ грива и я възседна.

— Моля, заповядайте, лейди Красавица. — Марлис ѝ помогна да се настани удобно и издърпа жакета ѝ. — Внимавай дрехите да не ти избягат. Блейн вече е изплезил език от вълнение.

Думите бяха произнесени достатъчно високо, за да ги чуе този, за когото бяха предназначени. Блейн изчака Ровена да се обърне към щита, който трябваше да уцели, и удостои Марлис с любезна усмивка и нелюбезен жест. Марлис подаде копието на Ровена, тя сведе глава и се съсредоточи върху целта. Краката ѝ, обути в тежки ботуши, притиснаха бедрата на кобилата. Конят полетя напред. Целта се приближаваше с такава скорост, сякаш се движеше насреща ѝ, а тя беше неподвижна. Копието се заби с глух удар право в изрисуваното в средата червено сърце.

Ровена размаха копието в триумфален поздрав и пусна коня в лек галоп около щита. Тъкмо когато щеше да излезе от опасната зона на въртящия се щит, видя, че зад Блейн стоеше черна фигура. Коленете ѝ неволно се стегнаха и кобилата се закова на място. Щитът я удари по гърба с цялата сила на завъртането и я хвърли от коня.

Блейн прескочи оградата, но Гарет пръв стигна до нея. Зарови пръсти в косата ѝ и опипа подутината на тила. Ровена се опита да поеме въздух, но без успех. Дробовите ѝ бяха изпразнени. Погледна в очите на Гарет и примигна, неспособна да каже нещо. Още две двойки очи се появиха зад него и я измериха със загрижени погледи.

— Ударът е изкарал въздуха от дробовите — обясни Марлис. — Няма причина да викаме свещеника за последно помазване. Още не. Той и без това няма да се съгласи да дойде в Карлеон. Това проклето копеле ме е хвърляло вече няколко пъти.

Ровена имаше нужда от няколко секунди, за да разбере, че Марлис имаше предвид щита, а не свещеника. Сякаш за да му отмъсти, Марлис го удари няколко пъти с копието. Блейн се обърна възмутено към Гарет.

— Твоя е вината, защото ѝ позволяваш да се упражнява с дивата ти сестра.

— Много по-добре е да общува с Марлис, отколкото с теб. Така поне е по-сигурна — отговори спокойно Гарет, хвана ръката на Ровена и я издърпа да стане. Междувременно дробовите ѝ се бяха напълнили отново с въздух и тя можеше да говори, но беше толкова смутена от случилото се, че ѝ се искаше изобщо да не си е възвръщала дар слово.

— Добре съм — проговори съвсем тихо тя. Главата я болеше, на езика си усещаше вкус на кръв, но никога нямаше да го признае. Освободи ръката си и тронаво изтупа праха от дрехите си.

Гарет смръщи чело. Блейн се ухили и вдигна ръка, за да скрие лицето си.

— Всъщност слязох само за да ви кажа, че за утре съм планирал празненство — обясни рязко Гарет.

Блейн изпуктя недоверчиво.

— Ти ли си планирал празник?

— Да, мой благородни приятелю. Тъй като някои гости, чиито имена няма да спомена, очевидно нямат намерение да напуснат замъка ми, реших да покана още гости, с които се общува по-приятно. Очаквам всички ви утре сутринта в моята зала.

Гарет се обърна към Ровена и понечи да каже още нещо, но в последния миг се отказа. Тя се обърна към кобилата и я потупа по хълбоците, за да скрие изчервяването си. Гарет се обърна рязко и си тръгна. Ровена отведе кобилата в обора, като й говореше тихо.

Марлис се загледа в сивото небе.

— Дватама си лягат по-рано от всеки друг в Карлеон. Не мога да разбера защо всяка сутрин слизат в залата в лошо настроение и имат тъмни кръгове под очите!

Блейн промърмори нещо неразбрано в брадата си. Марлис се изкиска почти по момичешки и ловко се изплъзна от ръцете му.

Късно вечерта на вратата на спалнята се почука и Ровена стреснато изпусна плитката, която се мъчеше да сплете. Представи си ръката, която чукаше, и дишането ѝ се ускори. Силни стави, покрити с мрежа от бледи белези и къдрави тъмни косъмчета. Чуването се повтори.

— Влез — извика тя.

Когато тъмната фигура на Гарет изпълни отвора, тя се надигна. Очите им се срещнаха и Ровена усети как бузите ѝ пламнаха. Тази вечер погледът му беше различен. Хладната сдържаност беше изчезнала, заменена от нещо пресметливо, да, дори хищническо. Усмивката му изобщо не я успокои. Той вдигна ръка и ѝ показа нещо блестящо.

— Донесох ти украшение за роклята.

Ровена беше неспособна да се помръдне, пленница на погледа му. Гарет застана зад нея. Странната му възбуда беше ясно доловима. Миглите ѝ се сведоха, когато той обхвана талията ѝ, без да я докосне. Дъхът ѝ спря — коланът, който Гарет ѝ бе донесъл, беше изтъкан от златни нишки и украсен с аметисти и смарагди. Ала когато понечи да го закопчее на хълбоците ѝ, тя хвана ръката му.

— Не мога да приема толкова разкошен накит, милорд. Вярно е, че не притежавам свои накити, но нямам никакво желание да нося чужди.

Гарет спря. Устните му помилваха тила ѝ и милувката беше несъзнателна като чувството, което я бе предизвикало. Ровена потрепери.

— Този колан не е принадлежал на друга жена. Ти си първата, която ще го носи. — Без да обръща внимание на протестите ѝ, той закрепил тежкия златен колан на хълбоците ѝ. Когато ключалката щракна, пръстите му се плъзнаха по гърба ѝ. Ровена не го погледна, неспособна да прецени дали казваше истината.

Топлите му ръце обхванаха раменете ѝ и той я обърна към себе си. Тя се взря в лицето му, скрито в сенките, и откри в погледа му обезпокояващи пламъци, а в брадичката — напрежение. Без да каже дума, той издърпа панделките от плитките ѝ и умело ги разплете, докато косата ѝ обгърна раменете като златна наметка.

— Искам тази нощ косата ти да е разпусната. — Думите бяха произнесени тихо, но тонът не допускаше противоречие. На вратата Гарет се обърна и я погледна със смръщено чело, после тихо излезе в коридора. Ровена неволно се запита дали онова, което беше видяла за миг в очите му, не беше съжаление.

Ровена за малко не се спъна в сребърната верига, която беше опъната над долното стъпало. Проследи я и уплашено вдигна ръка към устата си, като видя животното, вързано в другия ѝ край. До стълбата седеше беззъба мечка, разтворила рунтавите си лапи като дете, което играе на топка. Рошавата ѝ глава беше украсена с висока шапчица, от която висеше воал. При втория поглед мечката вече не ѝ изглеждаше толкова заплашителна, само мръсна, със сплъстена козина и някак си

смутена. От другата страна на стълбата стоеше джудже и пускаше шеги към публиката. То вдигна веригата и подкани дамите да минат под нея, после изведнъж се мушна под полата на най-близката дама. Пискайки развеселено, дамите се разбягаха на всички страни. През това време Мортимър свиреше невъзмутимо на лютнята си и пронизителните тонове заглушаваха смеха.

На минаване покрай масата, натежала от най-разнообразни неща за ядене, Ровена извади от купата с мед една малка питка и я хвърли на мечката. Никога нямаше да забрави какво е да попаднеш сам и гладен на празненство като това. Животното хвана питката между предните си лапи и с удоволствие започна да облизва меда.

Ровена също пъхна пръсти в устата си и ги облиза. Плъзна поглед през шумната зала и веднага улови погледа на Гарет. Сякаш я удари мълния, ослепителна и внезапна. Тялото ѝ се скоча и в същото време във вътрешността ѝ се разля топлина. Думата, която до преди малко беше търсила, за да опише промяната, настъпила у него, дойде от само себе си.

Той се държеше като собственик.

Това беше изписано в очите му, във всяка от чертите на лицето му, в цялото му същество. Незнайно по каква причина сър Гарет от Карлеон беше решил тази вечер да играе ролята на господар.

Гарет седеше в другия край на залата в огромен, красиво резбован стол, който Ровена не беше виждала досега. Столът приличаше на трон. Повечето мъже биха се загубили в него, но за Гарет той беше наистина подходяща рамка на опасната му мъжественост. Господарят беше облечен от главата до петите в черно, обшито със сребърни конци. Дори кралят на подземния свят нямаше да изглежда толкова величествен и впечатляващ. Когато ѝ кимна, тя се запъти към него като Персефона, сякаш вързана с невидима верига.

Ровена усещаше, че присъстващите в залата я следят с погледи, докато вървеше между танцуващите. Тя направи реверанс пред Гарет и усети тежестта на блестящия водопад от руси коси върху раменете си. Той вдигна ръката ѝ към устните си, но вместо да целуне меката кожа под китката, плъзна език между пръстите ѝ и внимателно облиза последната капка мед.

— Каква сладост — пошепна той. Ровена дръпна ръката си, толкова уплашена, сякаш я бе ухапал. Последните нощи минаваха, без

той да я удостои дори с една дума.

В краката на Гарет беше поставена висока кожена възглавница. Той я посочи с подигравателно кимване и Ровена седна послушно. Изведнъж откри нова причина да се страхува от него. Силното биене на сърцето ѝ показва, че нямаше никакъв шанс, ако той сериозно се опиташе да я прелъсти.

От страх, че ако се обърне, ще срещне пламтящия му поглед, Ровена се опита да разгледа лицата наоколо, но не разпозна нито едно. Макар че точно пред тях танцуваха двама добри познати. Блейн се поклони и лейди Алис се вкопчи в ръката му, сякаш се боеше, че ще ѝ избяга.

— Тази вечер си надминал себе си, Гарет — каза Блейн и огледа с възхищение празнично украсената зала.

— Глупости. Надминах теб. Това е, което в действителност те ядосва — отвърна с насмешка Гарет.

Блейн кимна снизходително.

— Я виж какво става там! Сър Марциян, ърл Глочестър, флиртува с Марлис. А пък барон Медфорд обикаля около пудинга като мечка. Почти очаквам вратата да се отвори и да се появи кралят.

— Много добре знаеш, че Едуард е във Франция. Изпрати ми писмо, за да изрази съжаленията си, че не може да присъства. — Гарет взе чаша с вино от таблата на минаващия слуга. — Затова пък можеш да видиш престолонаследника. Ей там, играе на сляпа баба.

Блейн побледня от завист, когато погледът му проследи движението на главата на Гарет и откри строен млад мъж, скрил глава в скута на една дама. Очите му бяха вързани в кърпа, русите къдрици стърчаха на всички страни. Беше облечен в черно и бяло каре и очите на Ровена, която го наблюдаваше със зяпнала уста, се замъглиха.

— Момчето прилича на шахматна дъска — отбеляза лейди Алис. — Кажете, престолонаследникът ли е тайнственият почетен гост, който сте ни обещали за днес? — Носът ѝ беше вирнат толкова високо, че Ровена не виждаше нищо освен издутите ноздри.

Гарет вдигна рамене.

— Може би мечката Бартоломеус ще заеме почетното място.

— Бартоломеус е чудесен, напи? — включи се в разговора Ровена. — Когато слязох в залата, го помислих за Марлис, но меланхоличните му очи веднага ми показаха, че съм се заблудила. Като

го гледам, сърцето ми се къса от болка. Сигурно се чувства ужасно с тази смешна украса на главата. — Тя се засмя тихо. — Аз бих се скрила под стълбата, ако трябва да се покажа с такава глупава украса.

Възцари се неловко мълчание. Ровена чак сега забеляза, че шапчицата на главата на лейди Алис беше със същата форма като тази на мечката. Ноздрите на Алис се издуха още повече.

Блейн се покашля.

Гарет помилва косата ѝ и кичурите се плъзнаха по пръстите му като течено злато.

— Много добро наблюдение, скъпа моя. Бартоломеус е много мил. Да не говорим, че не яде гости като рибите на Блейн.

Ровена сведе глава и изведнъж изпита желание мечката да дойде и да я погълне наведнъж. Мъж със зачервено лице, размахващ украсена с перо шапка, спря да размени няколко любезни думи с Гарет. Докато нищо незначещият разговор се разиграваше над главата ѝ, Ровена се умори да зяпа копринените обувки на лейди Алис и се зае да подрежда диплите на дрехата си. Тъкмо беше разпростряла меката вълна като ветрило около възглавницата, когато вратата се отвори и в залата влезе редица от безцветни фигури. Сърцето ѝ направи огромен скок и излезе от ритъм.

— Как е възможно това? — промърмори като на себе си Блейн. — Да не е избухнало селско въстание?

— Но това е отвратително! — възмути се Алис. Новодошлите останаха в края на залата — очевадно се надяваха окъсаните им дрехи да се слоят със сенките по стените. Ала в края на редицата вървеше стройна фигура, чиито изправени рамене и сребърно-руса коса не ѝ позволяваха да изчезне в навалищата.

Ровена се надигна от мястото си, но Гарет мушна ръка под косата ѝ и я сложи на тила ѝ, за да я задържи. Тя го погледна измъчено. Погледът му не издаваше нищо, ала натискът на пръстите му я принуди да седне отново.

Линдзи Фордис, барон на Ревълууд, влезе в залата след синовете и племенника си. Наконтен с тъмносини панталони и жълт жакет, той приличаше на самонадеян паун, който преследва ято безлични сиви врабчета. Очите му претърсиха неспокойно залата, ръцете му бяха в непрестанно движение. Когато Мортимър завърши песента за велик древен рицар с шумен акорд, Линдзи подскочи стреснато. Малкият

Фреди също претърсваше събраните по масите гости с будния поглед на сивите си очи и по-бързо от баща си откри Ровена в краката на Гарет. Блъсна стоящия пред него, той предаде новината на следващият брат, докато стигна до големия Фреди, който на свой ред цапна баща си по главата.

Очите на Фордис светнаха зарадвано. Преди Ровена да вдигне треперещата си ръка за поздрав, Гарет улови брадичката ѝ между палеца и показалеца си и я принуди да го погледне. Наведе се над нея и покри устата ѝ със своята. Брадичката му я погъделичка, устните му се плъзнаха нежно по очертанията на нейните. Твърде смаяна, за да се отбранява, тя отвори устните си за него. Езикът му се плъзна навътре, съвсем леко, отново и отново, докато тя усети как зъбите ѝ се разтвориха сами, за да го пропуснат в сладката, мека вътрешност на устата ѝ. Стомахът на Гарет се сви на топка. Опита се да се отдръпне от нея, но могъщият копнеж го задържа. Когато най-сетне намери сили да освободи устата ѝ, беше толкова смутен, че трябваше да отмести поглед. Облегна се назад в стола си, взе една чаша от таблата, която му поднесе Дунла, и я изпи на един дъх. Остави я и веднага взе втора.

Ровена взе последната чаша от таблата, за да има нещо, което да държи в треперещите си ръце. Изля малко ейл на полата си, но изобщо не го забеляза. Блейн отведе лейди Алис настрана — на лицето му беше изписана презрителна усмивка. Бащата на Ровена не смееше да мръдне от вратата. Ровена очакваше, че той ще прекоси тичешком залата, за да поздрави единствената си дъщеря, но нищо такова не се случи. Линдзи я поглеждаше недоверчиво през рамо, после се обръщаше нагоре към бойниците. Да не би да очакваше стрела в гърба? Ровена проследи с нарастващо учудване как баща ѝ подгони синовете си към претоварените с ядене маси и се поклони пред една пълна дама, която стоеше сама до стената. Двамата отидоха да танцуват и много скоро бузите на дамата запламтяха от цветистите му комплименти.

Само след половин час братята на Ровена бяха опразнили три маси. В чиниите останаха само кокали. Дунла мина покрай тях, поклати смаяно глава и забърза към кухнята, за да заповяда на слугите да донесат още храна. Гарет оглеждаше мрачно навалицата и непрестанно поглаждаше брадата си. Отдавна загубилите цвета си

коси на бащата бяха само бледо отражение на прекрасната руса коса до коляното му.

Линдзи Фордис имаше нужда от шест канички ейл, шест танца с дебелината дама и добро похапване, за да събере смелост и да подгони трима от синовете си към масата на Гарет.

Ровена следеше с поглед малкия Фреди, който се отличаваеше със сребърно-руските си къдрици. Щеше да се надигне, ако Гарет не беше избрал точно този момент, за да помилва бузата ѝ със собственически жест, който неприятно ѝ напомни за начина, по който се отнасяше към Фолио.

Тълпата се раздели пред барона. Кракът, който влачеше, сякаш правеше крачките му още по-пърхащи. Дамите наоколо бяха заплени от великана, който вървеше след него.

Зад Фреди вървеше Ъруин и непрестанно се извиняваше:

— Простете, прекрасна лейди... моля за извинение, мадам. Не ви настъпих нарочно... моля да ме извините... — Продължи така, докато се удари в гърба на големия Фреди и малкият Фреди го изрита по пиццала.

Фордис удостои Гарет с изящен поклон. Ъруин погледна Ровена отвисоко и това я учуди безкрайно. От мястото, на което седеше, краката му не изглеждаха толкова безформени. В погледа му все така се четеше безкрайно възхищение и стомахът ѝ се преобърна.

Баща ѝ изобщо не ѝ обърна внимание.

— Уважаеми сър Гарет — започна той и гласът му се пречупи. Изкашля се, изплю се на пода и започна отново: — Нямам думи да изразя колко ни зарадвахте с любезната си покана. Вече се бяхме уплашили, че снегът ще ни спре, но небесният отец се смили над нас и ни позволи да дойдем в Карлеон.

— Винаги съм казвал, че небесният творец има злобно чувство за хумор — отбеляза Гарет и помилва бузата на Ровена с наслаждението на дяволски музикант. Сърцето ѝ спря да бие.

Баща ѝ се изсмя нервно и изтри влажните си устни с опакото на ръката.

— Не толкова, колкото е вашето, уважаеми сър.

Ровена внимателно подаде краче изпод полата си и побутна малкия Фреди с върха на обувката си. Обувката от козя кожа беше бяла като сняг в сравнение с мръсните парцали, с които момчето беше

увило стъпалата си. Един бърз поглед ѝ показва, че братчето ѝ бе усетило докосването ѝ.

— Все още ли ви харесва Карлеон, Фордис? — Гарет изпразни чашата си и небрежно я хвърли на пода.

Бащата на Ровена се огледа, сякаш се готвеше да купи замъка.

— Малко е голям за моя вкус. Предпочитам момчетата ми да живеят в по-скромни условия. Както винаги съм казвал, децата трябва да се учат на скромност.

Големият Фреди тропна нервно с крак, сякаш се съмняваше в ползата от скромността.

— Смятате ли, че Карлеон не се е променил, откакто сте били за последен път тук? — продължи с въпросите Гарет.

Фордис се покашля.

— Минаха много години, откакто имах честта да служа на баща ви, ако не ме лъже паметта...

Ровена го погледна смаяно.

— Ти си служил при бащата на Гарет?

Пръстите на Гарет стиснаха бузата ѝ малко по-силно, после се плъзнаха към шията ѝ. Предизвикателното движение накара баща ѝ да сведе поглед. Ровена сведе глава към скута си. Малкият Фреди преглътна шумно.

Гарет се наведе напред и прониза баща ѝ с тъмен поглед. Дясната му ръка се плъзна като милувка по сребърната дръжка на меча. Труин неволно направи крачка назад.

— Може би трябва да опресня спомените ви — промълви Гарет. Баща ѝ се огледа страхливо, сякаш от тълпата гости щяха да изскочат десетина въоръжени рицари и да го понижат с мечовете си. Лютнята на Мортимър замлъкна за първи път тази вечер. Трубадурът се престори, че я настройва, но Ровена видя как поглеждаше крадешком към тях.

Фордис се почеса по главата и оредялата му коса щръкна на всички страни.

— Преди да преживея онази зловеща битка, предлагам услугите си на много господари. Вашият баща беше един от тях. Не можете да очаквате от мен да помня всичко, нали? Карлеон е само сянка в спомените ми. Какво значение има това сега? О, споменах ли

вече нашия подарък? Ние ви носим подарък, уважаеми сър Гарет. — Той плесна с ръце. — Фреди, донеси подаръка!

Големият и малкият Фреди се втурнаха към грубо изтъкания чувал, оставен в един ъгъл. Баща ѝ смушка Ъруин, който зяпаше с отворена уста, и взе чувала от ръцете на синовете си. Ръждивата чаша от перваза на камината в Ревълууд се търкулна в полите на Ровена. В смущението си тя забрави дори чувствата си към Гарет. Понечи да скрие чашата в диплите на роклята си, но Гарет я изпревари.

— Великолепно — изрече сухо той и побутна реликвата с върха на ботуша си. — Но не е и наполовина толкова хубаво, колкото другия подарък, който ми направихте.

Преди Ровена да е успяла да реагира, Гарет плъзна ръка в деколтето ѝ. Тя се вцепени от ужас, когато пръстите му обхванаха едната ѝ гърда и я опипаха с обидна интимност. Очите на баща ѝ се разшириха от изненада. Лицето на Ъруин стана синьо като панталоните на чичо му. Но най-страшното за Ровена бяха ръцете на малкия Фреди, които се свиха в юмруци и отново се отпуснаха.

Ровена пламна от срам. В следващия миг ръката ѝ замахна от само себе си. Искаше да удари Гарет, но забрави, че чашата с ейл все още беше в ръката ѝ. Когато я видя, беше вече твърде късно и съдържанието ѝ се изля в лицето на Гарет. Той примигна слисано. По челото и бузите му потече ейл, закапа от брадата му. В следващия миг устните му се опънаха в тънка линия, той я вдигна за косите и я стисна между коленете си. Ровена не виждаше нищо друго освен очите му, пламтящи от гняв, черни като въглен. Ала не се уплаши. Даже вирна предизвикателно брадичка. Гневът ѝ по нищо не отстъпваше на неговия.

Някой се покашля. Едва сега Гарет забеляза, че в залата цареше пълна тишина. Откъсна поглед от Ровена и видя десетки, стотици хора, в чиито очи светеше задоволство. Те бяха чакали този миг почти двадесет години. Бяха чакали желязното му самообладание да рухне. Бяха чакали да видят в него момчето, убило Илейн от Тур в леглото ѝ. И Ровена им беше дала тази възможност.

Стиснал зъби до болка, той освободи косите ѝ от желязната си хватка.

— Върви си в стаята.

Тя стоеше гордо изправена между коленете му, нищо не издаваше вътрешното ѝ треперене. За момент Гарет помисли, че ще му се противопостави, но Ровена само леко наклони глава и отговори кратко:

— Както желаете, милорд.

Жените и мъжете в залата жадно протегнаха шии, за да проследят пътя ѝ до стълбището. Главата ѝ беше добродетелно сведена, но раменете издаваха непоколебима решителност.

Марлис беше тази, която сложи край на напрегнатата тишина, като плесна с ръце.

— Какво става, Мортимър? Ще можеш ли да ни предложиш нещо не толкова забавно?

— Не ми се вярва. Защо по-добре не се обърнете към мечката Бартоломеус? Той е повече мъж от мен.

— Марлис е повече мъж от теб — извика някой от залата и гостите го възнаградиха с въодушевени викове и шумни смехове.

Никой не смееше да погледне Гарет, който изтриваше последните следи от лицето си с ръкав. Линдзи Фордис се скри между другите гости и отведе със себе си Ъруин и малкия Фреди. Когато джуджето изведе мечката в средата на залата, Гарет пое чашата, която му подаде Блейн, и я изпразни на един дъх. Съзнаваше, че трябва да последва Фордис, да довърши започнатото, но парещият му поглед отново и отново се връщаше към горния край на стълбата.

Гарет мина, препъвайки се, покрай вратата на стаята, която обитаваше от детските си години. След малко се върна и затърси опипом бравата. Забрави да се наведе, когато мина под рамката, и си удари главата. Простена, затвори вратата с ритник и направи няколко крачки, свел глава като бик, готов за атака. Беше изпил несметни количества бира, за да удави гнева си, но все едно, че беше пил вода. При гледката, която се разкри пред очите му, целият насъбрал се в сърцето му гняв заплаши да избие навън.

Ровена не се разхождаше пред камината, нервно кършейки ръце. Не беше и сгушена на пейката под прозореца, треперееща от тревога. Вместо това спеше дълбоко в средата на голямото легло, завита с дебелите завивки, като ангел върху облак от кожи. Златно-русата коса беше разпиляна по възглавницата. Челото ѝ беше гладко и невинно, непомрачено от тревожни сънища. Тази невероятна наглост изтръгна от гърдите му дълбоко ръмжене.

Той протегна ръка, улови една от кожата и я дръпна рязко. Ровена се изтърколи и падна на пода.

— Ха! — извика Гарет и вдигна кожата от пода като завладяно знаме.

Ровена седна, примигна и разтри пулсиращия си лакът. Видът на Гарет би вцепнил и най-смелия противник. Той стоеше пред нея широко разкراчен, винаги безупречните му дрехи бяха смачкани и покрити с петна. Косите му стърчаха на всички страни и никакъв гребен не беше в състояние да ги укроти. От него се носеше миризма на опасност и на ейл.

— Леглото е мое — процеди той през здраво стиснати зъби.

Хвърли кожата на леглото и измъкна през главата си жакета и ризата. Тръшна се на леглото, без да свали панталона си, и дъските изскърцаха под тежестта му.

За момент Ровена остана неподвижна, с широко отворени очи, питайки се къде ли е бил толкова време. После вдигна рамене и легна направо на плочите, без да вземе нито една завивка, нито една кожа.

Треперейки, се обърна по гръб. Досега не беше забелязала колко неравни бяха плочите, колко остри бяха ръбовете им. Точно под гръбнака ѝ имаше крайно неудобна издатина. Въпреки неудобната си поза изпитваше странно спокойствие.

— Вие нямахте право — заяви тихо тя.

Изобщо не бе забелязала, че е изрекла мисълта си на глас, докато невярващото лице на Гарет не се появи над ръба на леглото.

— Какво каза току-що?

Тя отговори на погледа му съвсем спокойно.

— Казах, че нямате право да ме докосвате по този начин пред очите на баща ми.

— Нямам право? Нямам право? — Гарет се надигна заплашително. Ровена се дръпна назад, но той улови края на роклята ѝ, сграбчи я под мишниците и я метна на дюшека. — Как така да нямам право? Ей сега ще те запозная с няколко факта относно правата си, скъпа лейди Ровена Фордис!

Очите му бяха точно пред нейните. Слава богу, че се бе подпрял на лакти, иначе щеше да я задуши под тежестта си.

— Аз те спечелих в честна игра. Онова копеле, баща ти, те заложи, както почтеният мъж залага крава или парче земя. Сега си моя. Имам право да правя с теб, каквото ми харесва. Имам това право от деня, когато те видях за пръв път. Мога да те завлека долу в залата и да разтворя бедрата ти пред очите на скъпоценния ти баща и никой няма да ми попречи, защото ти си моя. Нито един от мъжете в залата няма да се осмели да ме осъди.

Наранената гордост я направи лекомислена.

— Те ви осъждат за други неща, нали?

Очите на Гарет се присвиха в тесни цепки. Изведнъж ѝ стана чужд. Ровена се опита да извърне лице, но той хвана брадичката ѝ с една ръка и я принуди да го погледне.

— Дръж си езика зад зъбите, момиче. Тази нощ съм изпил толкова ейл, че до зазоряване мога да отнема девствеността на пет като теб — без никакви угризения на съвестта.

— Ако наистина сте изпили толкова много, значи не сте в състояние да направите нищо — отвърна тя.

— Искаш ли да опитаме?

Той отпусна стройното си тяло на воин върху нея и Ровена усети как по корема ѝ се плъзна нещо твърдо. Отвори широко очи и го погледна ужасено. Може би беше жестоко, но Гарет никога не започваше битка, без да покаже оръжията си. Грубата милувка я накара да настръхне. Вълната и ленът между тях вече не осигуряваха защита.

Ровена прехапа устни и се опита да преглътне сълзите си.

— Защо искате да ме направите ваша любовница, след като баща ми и без това е повярвал, че съм такава?

Сълзите ѝ му подействаха като кофа с ледена вода. Гарет простена и зарови лице в косата ѝ, за да скрие какво въздействие му бе оказала.

— Знам каква си. Познавал съм и други като теб. Мека и сладка, но смъртоносна като отровен мед. Ако баща ти знае колко пъти съм стискал зъби, за да се овладее... — Горещите му устни помилваха слепоочието ѝ.

— Не ми се подигравайте — пошепна тъжно тя. — Аз съм оцетената в случая, никой друг. Поканихте баща ми в замъка си, за да се включим в грозната ви игра. Доведохте семейството ми тук посред зима, умиращи от глад и замръзнали, макар да знаехте, че може да ги изненада снежна буря по пътя.

— Защо защитавах баща си? — попита той, без да отделя устни от косата ѝ.

— А вие защо го мразите?

Гарет не отговори. Устата му се плъзна към слепоочието и оттам към ъгълчето на устните ѝ.

— Сигурно сте настанили семейството ми в съседната стая? — Тя искаше да го спре с всички средства, преди да вкуси изпития ейл от езика му. — За да чуват по-добре молбите и писъците ми? Не, Гарет, ако искате да ме направите курва, трябва да пазите тишина, защото аз се заклевам, че няма да извикам нито веднъж.

Той сграбчи ръцете ѝ и ги вдигна от двете страни на главата.

— Ако си мислиш, че не мога да те накарам да закрешиш, много се лъжеш. — Изразът в очите му ѝ показва, че не говореше за викове от болка.

Ровена едва успя да си поеме дъх, когато устата му завладя нейната. Опита се да се затвори вътрешно за целувката му, очаквайки, че той иска да я накаже и да ѝ причини болка. Беше напълно

неподготвена за нежността на атаката му. Когато устните ѝ докоснаха неговите, в тялото му не остана нито капчица гняв и желание за отмъщение. На тяхно място дойде мекота, колкото обезоръжаваща, толкова и изкусителна. Езикът му мина по очертанията на устните ѝ, после се потопи навътре и започна бавно и нежно да изследва устата ѝ. Когато сплете пръсти с нейните, Ровена отговори на натиска, вкопчи се в едничката опора, която я предпазваше да не потъне в морето от скъпоценни кожи и сладостни чувства.

Тялото му се опря в нейното, бедро до бедро, корем до корем, като грижливо балансираше тежестта си, за да не я смачка. Тъмната му глава се плъзна надолу, смъкна ризата ѝ, докато устните му нежно се сключиха около връхчето на едната гърда в милувка, която нямаше нищо общо с грубото докосване в залата преди малко. Гръдта ѝ потрепери, нежната кожа се сви и настръхна под езика му. Тя простена тихо, наладата и срамът ускориха пулса ѝ.

При тихия звук Гарет вдигна глава. Очите на Ровена бяха здраво стиснати. Той пусна ръцете ѝ и обхвана брадичката ѝ, за да я принуди да ги отвори. Сините зеници засияха, в тях нямаше сълзи. В дълбините им още светеше доверието, с което бе отговорила на целувката му в залата. Тя беше ранена, но не победена. Веднъж вече беше виждал този израз в пълни със сълзи сини очи. Доверието ѝ беше противник, който не биваше да подценява. С негова помощ тя бе преодоляла бедността и предателството и бе показала достойнство, което беше неразбираемо за него. Сега това доверие щеше да го победи. Ако можеше да проси, сега, в този момент щеше да умолява Ровена да се отвори за него и да му позволи да удави огорчението и омразата в целителната ѝ топлина. Тя подсмръкна тихо.

Той се отдели безмълвно от нея и седна на ръба на леглото. На местата, където тялото му беше докосвало нейното, Ровена усети хапещ студ. Седна в леглото, вдигна ризата си до брадичката и уви с ръце талията си. Несъзнателно прокара език по устните си, подути и наранени.

Върхът на показалеца ѝ се плъзна нежно по един от белезите на гърба му.

— Гарет, моля те...

Той се сгърчи, сякаш докосването ѝ го беше опарило. Тя да го моли — това беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Махни се! Остави ме на мира.

Ако можеше да заподозре за какво искаше да го помоли Ровена, Гарет със сигурност щеше да отговори другояче. Тя искаше да го помоли поне за една малка любезност, за кратка усмивка, за проява на кавалерство, която да размаха пред лицето ѝ като бучка захар. Беше готова да плати всякаква цена, защото не можеше да понесе, че той ѝ бе обърнал гръб. При грубите му думи ръката ѝ се отпусна като увехнал есенен лист.

След дълго мълчание Гарет чу тихите стъпки на босите ѝ крака по плочките. Вратата се отвори със скърцане.

Макар че не се обърна, Гарет беше убеден — Ровена вървеше с изправена глава, с изпънати рамене. Наранената ѝ гордост пролича съвсем ясно в тихия глас:

— Аз може би не съм в състояние да напиша името си, но не съм чак толкова глупава, за да не разбера истината. В Англия има само един човек, когото мразите така дълбоко като баща ми, и това е рицарят, когото сте изненадали в леглото с вашата скъпоценна Илейн.

Гарет много искаше да се обърне и да изкрещи истината в лицето ѝ. Да отиде до вратата и да я раздруса, докато очите ѝ се отворят и види баща си такъв, какъвто бе в действителност. Но остана неподвижен, взрян в ръцете си.

— Въпреки омразата си към баща ми вие се държахте много мило с мен, откакто живея при вас в Карлеон. Не знам защо искате той да си помисли нещо друго. Не мога да проумея какво съм направила, та ме мразите толкова много. — Вратата се затвори и щракането на бравата прозвуча ужасяващо окончателно.

— Аз не те мразя — проговори Гарет в празната стая. Думите, които последваха, бяха само шепот на духа му, докато притискаше между ръцете си болезнено пулсиращата си глава.

Ровена вървеше по безкрайните коридори, глуха за всичко друго освен за съскането на угасващите факли. Хъркането и стоновете, които се чуваха иззад вратите, звучаха недействително като най-тъмните часове на утринния здрач, като ехо от отдавна отминало време. Мрачните коридори растяха, ставаха все по-дълги и по-дълги.

— Света майко божия! — изплака стреснато Ровена, когато Марлис внезапно изникна пред нея в най-тъмния коридор. — Спести ми възмутените си погледи, Марлис. Никога ли не ти е хрумвало, че

ужасно ми е омръзнало да се промъкваш към мен като онази с косата? Вече не мога да те понасям.

Марлис ѝ препречи пътя, но Ровена спокойно я бутна настрана.

— Остави ме на мира. — Без да забележи, бе повторила думите на Гарет.

— Чакай! — Марлис я хвана за ръката. — Тук има някой, когото трябва да видиш.

Ровена погледна над рамото на Марлис. Вратата зад нея беше притворена. Блъсна ръката ѝ и попита горчиво:

— Това сигурно е поредната ти извратена шега, нали? Да не би да си скрила в стаята Блейн, който ме чака, за да ме опозори? Или може би духа на лейди Илейн, сгушен в леглото с меч в гърдите?

Под тъмната грива Марлис побледня като платно.

— Ровена, моля те!

Молбата беше нещо необичайно за Марлис. Ровена мушна ръка под разбърканите къдрици и отметна косата ѝ назад. Марлис потрепери, сякаш я беше ударила. Ровена не откри по лицето ѝ никакви признаци на подигравка или злобно задоволство. Изненадана от собствената си жестокост, тя подреди отново косите на Марлис, кимна и отпусна ръце. Марлис бързо улови ръката ѝ и я повлече след себе си.

Миризма на розмарин и гнило я удари в носа и тя кихна. Сините воали на дневната светлина бяха изчезнали от стаята на Илейн. На тяхно място танцуваха черни сенки — правеше ги дебелата свещ, поставена в лампа от рог. Ровена напрегна очи да различи нещо в полумрака. Вратата се затвори с трясък, вратите на големия гардероб се отвориха, влажни устни се впиха в бузата ѝ. За момент повярва, че Марлис е успяла да я измами. Но даже в най-грубите си моменти Блейн не би могъл да я целува по такъв начин — той беше твърде изискан за подобна атака.

Ровена стисна ръка в юмрук и цапна главата, към която принадлежаха устните на бузата ѝ.

— Олеле! — Ъруин отстъпи няколко крачки назад и се хвана за челото. — Божичко, Ровена, една целувка още не е причина да ме убиеш. Надявах се, че си се отучила да се държиш като селянка и си овладяла маниери на дама.

— Сцената в залата трябваше да те е научила на нещо по-добро — обади се момчешки глас, в който звънеше смях. — Щом има сили да хвърли чашата в лицето на Дьо Креси, просто не се осмелявам да си представя какво ще стори с теб.

Ровена се огледа търсещо. Бледото сияние, което се надяваше да види, се появи в полезрението ѝ. Малкият Фреди се хвърли в прегръдките ѝ.

— Няма нищо, няма нищо — изрече той, докато непохватно милваше гърба ѝ. — Нямах причини да плачеш. Ние сме тук и ще оправим нещата.

Сълзите на Ровена намокриха рамото му. За разлика от него тя знаеше, че времето, когато само оптимизмът им помагаше да се справят, е безвъзвратно отминало. Ъруин също се опита да я утеши, като помилва рамото ѝ, но бързо дръпна ръката си, когато срещна мрачния поглед на зачервените ѝ очи. В този момент се появи и големият Фреди. Сведената му глава беше украсена с дълги паяжини.

Ровена приседна на ръба на старото легло, изтри сълзите си и избърса носа си с крайчето на ръкава на големия си брат. Марлис остана до вратата, кръстила ръце под гърдите.

— Трябва да кажа, че съм силно затрогната от тази проява на семейна привързаност — изрече провлечено тя, — но искам да ви напомня, че сега най-важното е бързината. Гарет се е напил здраво, но опиянението му обикновено не трае дълго, а когато се събуди, настроението му никога не е добро.

Ровена изобщо не можеше да си представи, че настроението на Гарет би могло да бъде по-лошо от онова, в което го бе оставила. Ъруин се отпусна на колене пред нея. Откакто го бе видяла за последен път, изглеждаше пораснал. Над устните му личаха първите тъмни косъмчета.

Когато се обърна към нея, лицето му сияеше.

— Ние дойдохме, за да те спасим.

— Значи татко съжалява, че ме е проиграл на зарове? Наистина ли е дошъл да ме отведе у дома?

Ъруин се покашля смутено. Големият Фреди се взираше упорито в краката си. Затова пък малкият Фреди излезе напред. Твърде много обичаше Ровена, за да я лъже.

— Баща ни лежи под една маса в рицарската зала и хърка. Той не иска да има нищо общо с плана ни.

— Но като му кажете... — започна Ровена.

— Вече му казахме — прекъсна я спокойно малкият Фреди.

— Разбирам. — Ровена се опита да издърпа ръката си, но Търуин я задържа с изненадваща сила. Очите му бяха впити в лицето ѝ.

— Не съм сигурен, че си разбрала. Аз все още съм твойт годеник, Ровена. Ние сме обещани един на друг още когато бяхме деца. Аз ще удържа на клетвата си и ще пазя честта ти. За мен няма значение какво ти е сторило онова чудовище. Обещавам ти, че в брачното легло няма да ти напомням за твоето опозоряване и за загубата на невинността ти.

Кашлицата на Марлис прозвуча като смях. В този момент Ровена беше готова да я намрази. Едва успя да удържи на напора да изрита Търуин в гърдите. Сведе глава и видя, че той беше коленичил точно върху тъмното петно на плочките пред леглото — последната следа от един живот, угаснал преди много години.

— Много мило — произнесе глухо тя.

Надигна се, изплъзна се от ръката му като призрак и мина покрай големия Фреди. Ръцете ѝ инстинктивно намериха тежките кадифени завеси пред прозореца. Дръпна ги назад и се опита да отвори капациите. След няколко неуспешни опита това ѝ се удаде. В стаята повя свеж, хладен вятър, тежките дипли затанцуваха див танц. Още преди гласът да проникне изкусително в главата ѝ, тя знаеше на кого принадлежи.

— Говореше ли ти любовно? Шепнеше ли ти за женитба? Обещавахте ли да те отведе пред олтара?

Картината, която рисуваше Марлис, беше толкова далечна от действителността, че Ровена измъчено затвори очи. Гласът продължи:

— Ако останеш, той ще те използва. Зимните месеци са дълги и студени. Даже за монах ще е трудно да устои на прелестно момиче като теб в леглото си. Той се държи мило с теб, това е истина. Но като му омръзнеш, ще ти даде някоя дрешка и ще те прати при баща ти с братска целувка за сбогом.

Гласът на Марлис, който се бе превърнал в съскане, изведнъж омекна.

— Аз крия лицето си, защото нямам никакво желание да принадлежа на мъж. Всеки път, когато ме поглеждаше, баща ми говореше само за бъдещото си съюзяване с бащата на Блейн. Но все

едно курва или съпруга, в нашата страна жената винаги е собственост на мъжа — негова играчка. Това ли е, което искаш от живота, скъпа Ровена?

Ровена отвори очи. Дворът под нея се виждаше във всички подробности. Под голите клони на един стар дъб бяха вързани четири коня. Всичко, което желаше в този момент, беше отминалият ден никога да не е съществувал. До вчера крехката връзка между нея и Гарет още не беше напоена с отмъщение.

Марлис протегна ръка и попипа корема ѝ.

— Какво ще стане, ако ти направи дете? Гарет не обича деца. Хлапето на Илейн го отвращаваше.

Дворът се разми пред очите ѝ. Ровена хвана един кичур от косата си и го пхна между устните си. Опита се да говори спокойно — никой не биваше да разбере какво ѝ струваше да зададе въпроса, който я занимаваше от седмици.

— Какво стана с детето след смъртта на Илейн? Марлис внимателно измъкна кичура от устата ѝ.

— Никой не знае. Детето изчезна в нощта, когато Илейн бе убита. Някои казват, че Гарет го удушил и го заровил в градината на замъка.

Ровена се вкопчи в перваза, за да не падне. Кестенявата кобила под дъба вдигна глава и тихо изцвили. Ровена сграбчи ръката на Марлис.

— Ще ни помогнеш ли?

Марлис кимна.

— Татко... — започна Ровена.

— Аз ще го изхвърля от Карлеон, преди Гарет да го убие. Не заслужава повече.

— Ами ти?

Марлис разтегна уста в хищническа усмивка и белите ѝ зъби блеснаха.

— Гарет няма да ми стори зло. Той ме обича.

Малкият Фреди стоеше съвсем близо до тях. Ровена знаеше, че е чул всяка дума. Той ѝ протегна ръка.

— Хайде да си отидем у дома.

— У дома — повтори тихо Ровена. — В Ревълууд.

— Не минавайте по големите пътища — нареди строго Марлис. — Скрийте се някъде и изчакайте една седмица, преди да се приберете в Ревълууд. Хлябът ще ви стигне, ако го разпределяте внимателно. Яжте само когато сте гладни.

Труин я погледна изненадано. В Ревълууд винаги ядяха само когато бяха много гладни.

— Трябва ли да откраднем конете? — попита със съмнение Ровена, макар че вече беше възседнала кестенявата кобила.

— Да не искаш Фолио да те настигне? — Марлис вдигна сърдито едната си вежда. — Или вълчите кучета на Гарет да те подгонят? Повечето от тях са обучени да убиват, не знаеш ли? — Ровена не знаеше това и би предпочела никога да не го узнае. Защо ѝ трябваше да пита? — Както и да е — добави Марлис с горчива гримаса, — никога не бих позволила да откраднете наши коне. Тези животни са на Блейн. Даже ако те залови, ти ще му се усмихнеш с премрежен поглед и той няма да ви прати на палача.

Тя хвана Ровена за яката на вълнената наметка и я дръпна към себе си. Очите ѝ неспокойно претърсваха хоризонта. Черното небе между голите клони на дърветата бързо изсветляваше.

— Никога не забравяй какво ти казах. Не му позволявай да те намери. Гарет мрази да загуби нещо, което му принадлежи.

Ровена се изправи на селото.

— Опитай се да намалиш удара, моля те. Кажи му, че никога не съм му принадлежала истински.

Марлис кимна с одобрителна усмивка. Ровена стисна юздите с две ръце, когато сестрата на Гарет нададе дрезгав вик и плесна кобилата по задницата. Стреснато, животното се втурна към изхода. Другите коне последваха кобилата, зарадвани, че най-после ще се раздвижат. Галопът водеше към свободата. Студен, влажен въздух нахлу в дробовете на Ровена, но не можа да прогони потискащата тежест от гърдите ѝ. Тази нощ щеше да остави Карлеон и господаря му завинаги.

ВТОРА ЧАСТ

*Кога ще завее западният вятър.
Кога ще завали ситен дъждец?
О, само да можех отново
да прегръщам любимата си
И да легна пак в леглото си!*

(Неизвес
тен автор)

Марлис простена и се отпусна в леглото си. Бледото утринно слънце не беше в състояние да стопли стаичката ѝ. Помисли да вземе завивката от края на леглото и да се покрие, но само мисълта за свързаното с това движение, след като най-после беше изпънала болезнено пулсиращите си крайници, изтръгна от гърлото ѝ нов стон. Зарови лице в мекия дюшек и затвори очи.

— Марлис!

Тя чу грозния рев само секунди преди по вратата ѝ да затропат юмруци. Изправи се с последните остатъци от силите си, посегна към края на леглото и се зави презглава. Когато вратата се отвори с трясък, тя се сви на кълбо, макар да знаеше, че брат ѝ нямаше да допусне да бъде заблуден от безформеното хълмче под завивката. И се оказа права. Плоската страна на меч я цапна по задника, острието изсъска заплашително. Марлис изръмжа и се надигна.

— Ами ако беше улучил главата ми? Знаеш ли колко щеше да навредиш на мозъка ми?

— Онова, което съм наблюдавал досега, ми позволява да заключа, че и в долната, и в горната част на тялото ти има еднакво количество разум — отговори заплашително Гарет и се изправи над нея като великан. Марлис никога не го беше виждала такъв: косата му беше ужасно разрошена и висеше в безредие по лицето, кръвясалите очи шареха диво по стаята. — Къде е тя?

— За кого говориш? — Марлис седна на пети и се уви в одеялото като в шал.

— Знаеш за кого. Къде са Фордис и проклетите му кученца?

— Откъде да знам? Снощи си легнах веднага след като Дунла ми приготви баня с мляко и изчетка къдриците ми.

Марлис отвори очи и го погледна втренчено. Гарет измъкна няколко сухи листа от сплъстената ѝ коса.

— Това ли е най-новата мода? — Погледът му се устреми към стъпалото, което се подаваше изпод завивката. Петата беше черна като мръсния жакет, който не беше свалила от гърба си за през нощта.

Марлис бързо скри крака си, но той я хвана за големия пръст и безмилостно го извъртя. Марлис изрева разярено.

— Къде са? — повтори настойчиво Гарет.

Тя го заудря по раменете, докато пусна крака ѝ.

— Какво те интересува дали Фордис си е отишъл? Снощи трябваше да го затвориш в подземие, разбира се, след като чуеш публичното му признание. Ти беше този, който реши да измъчва Ровена, а не баща ѝ.

Гарет притежаваше достатъчно приличие, за да се изчерви.

— Безсрамието на Ровена беше по-важно, Фордис изпи достатъчно ейл, за да поспи няколко часа. Когато се качих в спалнята си, беше мъртво пиян.

— И ти беше мъртвопиян!

Гарет се направи, че не е чул забележката ѝ.

— Без твоята дяволска намеса оня тип щеше да спи, докато бъде в състояние да уредя окончателно отношенията ни.

— Но той няма отношения с тебе. Нали го чу? Не може да си спомни дали е служил при баща ни.

— И двамата знаем, че лъже. — Той се наведе над нея и заплашително понижи глас. — Ако не ми кажеш къде са, ще те омъжа за Блейн, преди да си разбрала какво става. Ще го направя, кълна ти се. Знам, че свещеникът няма да дойде доброволно в Карлеон, но имам средства да го принудя. Дълбоко в себе си Блейн е садист и ще се радва, че най-сетне е получил шанса да те укроти.

Марлис се нацупи обидено, но Гарет я познаваше достатъчно добре и бързо се наведе, за да избегне юмрука ѝ, насочен към брадичката му. Сграбчи китката ѝ и продължи безмилостно:

— Искаш ли да разпространя радостната вест за предстоящата ти венчавка в селото? Или все пак предпочиташ да ми кажеш какво си направила с Фордис?

Марлис го изглежда унищожително.

— Нещастникът побягна към къщи и трябва да ти кажа, че кривите му крака го носеха с учудваща бързина.

Гарет я пусна и се запъти към вратата. Марлис притисна уста към коленете си и следващите ѝ думи прозвучаха неразбираемо:

— Пусни малката да си иде.

Гарет се обърна като ужилен.

— Какво каза?

Марлис вдигна глава. На езика ѝ беше залепнало влакънце. Гарет извърна внезапно побледнялото си лице. Марлис изведнъж проумя, че бе допуснала ужасна грешка, но вече беше твърде късно да си вземе думите назад. Болезнено учудване разкриви чертите на Гарет.

— Ти си му позволила да вземе Ровена?

Ранимостта на брат ѝ беше повече, отколкото Марлис можеше да понесе. Опита се да изпише на лицето си нахална усмивка — той не биваше да знае колко я заболя.

— Тя ме помоли да ти предам нещо. „Облекчете удара“ — каза и се засмя с трепкащия си смях. — „Кажете му, че никога не съм му принадлежала истински.“

В стаята се възцари гробна тишина. Гарет дишаше накъсано. Със смесица от облекчение и съжаление Марлис проследи как на лицето му падна маска от студен гняв. Гарет стисна ръце в юмруци.

— Ако ми падне в ръчичките, ще се погрижа да я убедя, че няма ни най-малко съмнение на кого принадлежи.

Марлис се протегна, после положи глава върху сплетените си ръце.

— Трябваше да го направиш, преди да ти избяга. Едно красиво тъмнооко копеле в корема ѝ щеше да се погрижи да не те забрави толкова бързо. — Докато говореше, тя го наблюдаваше крадешком, очаквайки ругатня или дори плесница. Нетипичното замислено изражение в очите му предизвика страх. Тя се претърколи настрана, прозя се преднамерено равнодушно и вдигна ръка към устата. — Кажй на Дунла, че ако дойде да ми вика, преди да е настъпила вечерта, ще ѝ откъсна главата.

— О, сега ще заспиш със съня на невинността. Без да се измъчваш от угризения на съвестта.

— Вече съм ти казвала, че нямам съвест.

— За първи път съм съгласен с теб — отвърна тихо Гарет.

Вратата се затвори тихо. Гарет изчезна. Марлис скочи от леглото, изтича до прозореца и погледна навън. Само след минута брат ѝ се появи в двора, като водеше Фолио за юздата. Без да се огледа, той праметна крак през гърба на коня и го подкара право към портата.

— Побързай, малката — промърмори Марлис. — Препускай, сякаш самият дявол те гони по петите. — Коленичи пред прозореца,

сякаш се молеше, и остана така, докато коленете ѝ изтръпнаха. Гневно изтри сълзите, които бяха нахлули в очите ѝ.

Линдзи Фордис изруга беззвучно, когато за трети път се хлъзна от гърба на жалката кранта. Куцият му крак пулсираше от болка. Лежеше върху замръзналата кал като дебел херувим, увит в шалове от главата до петите. Илюзията се разпръсна, когато отвори уста и изригна нов поток от проклетия. Синовете му слязоха от конете и се втурнаха да му помогнат. Изправиха го на крака и грубо отупаха праха от дрехите му. Две от момчетата увиха шала около лицето му и скриха огромния яркочервен нос. Линдзи гневно задърпа дебелата вълна.

— Проклятие! Защо просто не ме хвърлите на земята и не ме задушите? Толкова ли сте жадни да получите наследството си?

Момчетата се спогледаха безизразно, после изведнъж избухнаха в смях. Фордис поклати глава.

— Аз ви ругая, а вие се хилите. Ако ви набия, сигурно ще ми се надсмеете, нали? — Той заплаши момчетата с вдигнат юмрук, но бързо се успокои. Обърна се към крантата, която яздеше, и сърдито я изрита. Животното извъртя очи, но това беше единствената му реакция. — Просто не мога да проумея откъде се взе това нещастно същество. Та то не заслужава дори да бъде изядено от лешоядите! Повече мърша, отколкото кон, бих казал. Но и момичето беше повече мъж, отколкото жена, ако питате мен. Не бих се учудил, ако крие под черната грива някой гъст мустак. Помня я още като грозно малко момиче, когато непрестанно тичаше след големия си брат. Ей ти, Уилям! Не, Филип! По дяволите, който и да си, ела и ми помогни да възседна тази кранта!

Едрият момък, когото беше посочил с пръст, се отпусна пред него на колене и длани. Фордис се покачи на гърба му, без да го е грижа, че сигурно причиняваше болка на сина си с острите токове на обувките. Изохка мъчително и се метна на седлото. Огромният му корем се намести удобно във вдлъбнатината на гърба на коня. Четирите друга момчета го нагласиха в правилната стойка, докато на земята братът им се мъчеше да си поеме дъх.

Пътят се виеше между голи дървета, които зимата беше лишила от украсата им. Въпреки загубата на листата обаче старата гора не беше загубила нищо от заплашителността си. Над клоните се носеше

лъх на гнило и се издигаше към тъмносивите облаци, които се гонеха по небето, Фордис избърса носа си с края на шала и се замисли с копнеж за топлата зала в Карлеон, която беше принуден да напусне тази сутрин на разсъмване.

И сега можеше да си почива край огъня, ако онова косматото същество не беше тикнало в ръцете му жакета и не бе обяснило многословно, че той и синовете му са в опасност и трябва да бягат. Въздухът ставаше все по-студен и това увеличаваше съжалението му. Беше се надявал да задълбочи познанството с дебелията вдовица, с която бе танцувал миналата нощ. Пред очите му минаваха картини от миналото, когато ядеше храната и пиеше бирата на Дьо Креси и се наслаждаваше на гостоприемството му — а сега беше отново на път към бедняшката зала на Ревълуд. За миг си помисли, че би могъл да изпрати момчетата да си вървят, а самият той да се върне в Карлеон. Тялото му незабавно последва посоката на мислите и се обърна обратно, към стария римски път, който извеждаше от Карлеон.

Ровена имаше голям късмет. Живееше си като принцеса, седеше на трон от кожи. Защо баща ѝ трябваше да носи отговорност, че е изпаднала в пристъп на ярост и е избягала, за да се цупи обидено? Сър Гарет беше разумен мъж и сигурно нямаше да му търси сметка за капризите на момичето? Ровена сигурно се бе върнала още на разсъмване и вече лежеше в обятията на рицаря, след като го бе помолила за извинение.

Ако се върнеше в Карлеон, двамата с Гарет щяха да си наляят по чаша топъл ейл пред камината и да пият за женския инат. Линдзи се засмя доволно. Не за първи път щяха да имат случай да поговорят за неверните сърца на жените.

Беше толкова увлечен в приятните си спомени, че твърде късно забеляза черното чудовище, което изникна иззад завоя на пътя и препусна като вихър право към него.

Пренебрегвайки виковете на слисаните си синове, Фордис заби пети в хълбоците на жалката кранта. Конят изобщо не се помръдна. Отчаяният поглед през рамо му показва, че черната фигура се приближава с дяволска бързина и сякаш се беше сраснала с белия кон, чиито копита изобщо не докосваха земята.

Фордис заподскача насам-натам, надявайки се конят му все пак да се раздвижи. Нещастното животно потрепери и се олюля. В

продължение на един дълъг миг Линдзи се уплаши, че ще седне на задните си крака и ще го хвърли от седлото за четвърти път този ден. Слава богу, конят се олюля, но не падна. Фордис извади от колана си ръждива кама и заби острието в гривата на коня. Нещастното животно изцвили от божа, направи огромен скок напред и препусна в неравен галоп, какъвто ездачът му само до преди секунди смяташе за невъзможен.

Като чу виковете на синовете си, Фордис рискува да хвърли един поглед назад и видя, че го следваха с вдигнати ръце. Черната сянка почти ги беше настигнала. Като се кискаше злобно, той се наведе над шията на коня си и отново заби пети в хълбоците му. Следващият поглед назад му показва синовете му: те бяха спрели и зяпаха подире му с отворени уста. Фордис отново се обърна напред и се хвана за гривата на коня, за да не загуби опора. Пътят между тях беше празен. Рицарят беше изчезнал.

В ъгълчето на окото му блесна черна светкавица. Това беше предупреждение. Преследвачът вече не беше зад него. Фордис нададе задавен вик и се обърна. В същия миг една мускулиста ръка се стрелна и го стисна за шията. Конят продължи напред без него. Освободен от товара си, той галопираше почти елегантно. Слънцето пред очите на Фордис бавно се оцвети във виолетово. За момент си представи, че ще виси така в хватката на безмилостната ръка, докато изпусне последния си дъх. Без бесилка, примка и благородни прощални речи. Ала когато сър Гарет скочи от коня, без да разхлаби хватката си, той разбра, че съвсем не може да разчита на толкова щастлива и бърза смърт.

Двамата се удариха в земята и ударът със сигурност беше толкова болезнен за Гарет, колкото и за него. Тази мисъл му достави известно задоволство, макар че в дробовите му почти не бе останал въздух. Претърколиха се в широкия ров край пътя, обрасъл с ниски храсти, един стърчащ клон одра ръката му и болката беше приятно разнообразие в сравнение със задуха в гърдите.

Гарет го обърна по гръб и го възседна. Фордис жадно напълни дробовите си с въздух, когато ръката на гърлото му бе заменена от остра кама.

— Какво направихте с нея? — процеди през зъби Гарет. От ъгълчето на устата му покапа кръв.

Фордис щеше да попита „С кого?“, но имаше достатъчно ум да си замълчи. Задоволи се да примигне като сова, докато събере достатъчно въздух да отговори. Взе решение да каже истината, което му се случваше много рядко.

— Колко момчета виждате?

Гарет го изгледа накриво. Очевидно очакваше да чуе поредната лъжа. Вдигна глава, но острието на камата остана на гърлото на противника.

— Пет. И изобщо не са момчета, а грамадни мъже.

Фордис кимна, сякаш въпросът беше решен.

— Пет. Това означава, че трябва да тръгнете след другите трима и да ги попитате какво са направили с нея.

Петимата окъсани млади мъже се приближиха към тях, скрили ръце дълбоко в изтънелите си ръкави. Гарет се намръщи учудено. Фордис едва не се изсмя с глас.

Гарет седна на петите си. Черната линия, която минаваше през бузата му, го правеше още по-мрачен, отколкото и без това беше. Сякаш бе излязъл от ада и носеше след себе си диря от искри и пепел.

— Не виждам среброкосото момче. И Ъруин — онзи, дето разказва истории. Те са двамата, които са я отвели. Накъде ли са тръгнали?

Фордис вдигна рамене.

— Откъде мога да знам? Дойдоха при мен посред нощ, обясниха ми нещо за някакъв абсурден план. Искали да спасят Ровена. — С вродения си усет към драматизъм той започна да украсява историята. — Ъруин каза, че тя дошла при него, хвърлила се в краката му и се разплакала сърцераздирателно. Обяснила му, че е дошла да помоли законния си годеник да я освободи от страшното пленничество при вас.

Гарет отвори уста, но бързо я затвори. Ръката, с която стискаше камата, се отпусна.

— Значи вие сте отказали да им помогнете?

Фордис възмутено изду бузи.

— Аз загубих Ровена в честна игра. Тя беше залог. Аз съм човек на честта. — Той бутна острието на камата с един пръст, седна и се зае да чисти влажните листа от шала си.

Погледът на Гарет се плъзна към пътя. Между веждите му се появи дълбока бръчка. Предстоеше му да вземе трудно решение. Думите му бяха насочени колкото към Фордис, толкова и към самия него.

— Не може да се каже къде ще я отведат онези безумци.

Той се надигна и се наведе заплашително над Фордис. Баронът също се надигна, но гневният му поглед не можа да достигне лицето на Гарет. Кога момчето беше станало толкова голямо? Фордис се уви отново в шала и се закатери по склона на рова.

— Как само ме нападнахте! В Англия има закони, които защитават невинните пътници. Англия е цивилизована страна. Божичко, ако кралят научи...

Думите му заглъхнаха в задавено хъркане, когато Гарет улови краищата на шала и ги нави на ръката си. Фордис бе повлечен назад, удари се в ризницата му и изохка от болка. Горещият дъх на Гарет опари ухото му.

— Все още не знаете на какво съм способен, Фордис. Ще дойда у вас и ако я намеря — ако разбера, че сте ме излъгали, — нито законът, нито Едуард, нито господ ще ме спрат да ви убия. Разбрахте ли ме?

Фордис едва успя да се закашля в знак на съгласие. Най-сетне рицарят го пусна. Изкатери се навън, без да се интересува от листата и буците кал, които падаха в краката на Гарет. Конят му не се виждаше никъде и Фордис изглежда с копнеж жребеца на Гарет. Фолио извъртя очи и започна да рие с копита, Фордис събра остатъка от достойнството си и закуцука по тесния път, като се оглеждаше за коня си. Момчетата го последваха в мълчание.

Беше вече доста далеч и почти не се виждаше, когато му хрумна нещо. Обърна се и извика с добродушния глас на грижовен баща:

— Не се притеснявайте за момичето, сър Гарет! Ровена е в добри ръце. Малкият Роди съвестно изпълнява дълга си.

— Казва се малкият Фреди, идиот такъв! — В крясъка на Гарет имаше толкова потискан гняв, че Фордис ускори крачка и синовете му трябваше да тичат, за да го настигнат.

Ровена непрестанно си повтаряше, че е свикнала със студа. Ало когато вкочанените ѝ пръсти вече не бяха в състояние да държат

поводите, отново усети режещата болка. Огромните ръкавици, които трябваше да запазят ръцете ѝ топли, висяха на парцали. Днес въздухът беше друг — някак по-лек и сякаш вибрираше, но хапещият студ беше още по-жесток. Зави ѝ се свят и тя отново изпита чувството, че дробовете ѝ са празни. Слънцето висеше на небето като плосък жълт диск и създаваше празна илюзия за топлина.

Над хоризонта се надигна върволица от сиви облаци, които изглеждаха безобидни. Ровена погледна към малкия Фреди. След като бяха прекарали една седмица в гората, хранейки се само със сухи плодчета и букови жълъди, колкото успяваха да намерят, бузите му отново бяха хлътнали. Тя не искаше това. Усетил загрижения ѝ поглед, той се обърна на понито си и ѝ се усмихна окуражително.

Четиримата стояха на ниско възвишение, от което се виждаше целият Ревълууд. Зад замъка се простираше безкрайна сивота, която приличаше повече на море, отколкото на мочурището, каквото беше в действителност.

Без да иска, Ровена си представи друг замък, издигнат върху жалките остатъци от Ревълууд. Тя примигна, за да прогони неканената представа, също толкова реална, колкото възможността да сключи измръзналите си ръце около голяма купа с овесена каша... или косата ѝ отново да бъде сресана от две ръце, които ѝ се подиграват с нежността си. Вятърът виеше в полето пред тях. Кафявият кон на Ъруин изпръхтя неспокойно.

— Нямаме причини да се бавим повече. — Ъруин потърка ръце. — Там е нашият дом и той ни чака.

Ала никой от тримата мъже не се помръдна. Най-сетне Ровена цъкна с език и кобилата ѝ се раздвижи. Пред замъка слязоха тромаво от седлата, вкочанени от студ. Големият Фреди направи крачка напред, към замръзалия ров, който обикаляше замъка, но Ровена го спря.

— Почакай!

Всички погледнаха първо нея, после рова. Грубо скованите дъски, които им служеха като подвижен мост, бяха вдигнати. Между тях и обкованата с желязо врата се простираше ров, широк петнайсет и дълбок десет стъпки, пълен със замръзнала мръсна вода.

Големият Фреди се отпусна на колене, за да погледне към дъното, и за малко да падне. Малкият Фреди тръгна покрай рова, също устремил поглед към дъното. Челото му беше замислено смръщено.

Ъруин обгърна тялото си с ръце и затропа с крака.

— Ехо! — извика високо той.

Викът се върна към тях, а после заглъхна над мочурището. Надигналият се вятър извика сълзи в очите на Ровена. Безмилостните каменни стени се размиха пред погледа ѝ. Разтърси я тръпка, която нямаше нищо общо със студа. Спомни си заплахата, произнесена от Гарет преди месеци. Може би трупове на баща ѝ и братята ѝ лежаха на пода в залата, очите широко отворени в неизразим ужас, с червена линия през гърлата. Ъруин дъхна в ръцете си, за да ги стопли.

— Не мога да си представя, че сме стигнали в Ревълууд преди тях. Имам чувството, че тази ужасна седмица продължи цяла вечност. Може би чичо е махнал дъските, когато тръгнахме? Не си спомням точно кога, но сигурно го е направил.

— Нищо не е направил. — Малкият Фреди се изправи и устните му се опънаха в тънка линия. — Видя ли някъде дъски? Когато тръгнахме, снегът се топеше и почвата беше размекната. Виждаш ли някъде следи от влачене, от които да личи, че дъските са били махнати?

Ъруин хвърли поглед към дъното на рова.

— Не, не предполагам...

— Естествено, че не — прекъсна го малкият Фреди. — Защото дъските не са махнати. Те са...

Ровена завърши изречението заедно с него.

— ... изтеглени навътре.

Четиримата вдигнаха глави към брулените от вятъра зъбери и за първи път видяха дома си като непревземаема крепост. Празните черни бойници ги зяпаха нахално.

Големият Фреди се изправи и се почеса по главата.

— Ледът е достатъчно дебел. Ще мина по него.

— И как ще стигнеш до вратата? Ще разпериш ръце и ще полетиш? — Малкият Фреди поклати глава. — Не. Според мен не е нужно. — Изведнъж той закрещя и гласът му се пречупи: — Който и да ни е заключил отвън, той може да ни отвори вратата и да ни пусне да влезем, по дяволите!

Като видя как чертите на братчето ѝ се разкривиха от гняв, нещо в Ровена се прекърши. Гласът ѝ се присъедини към неговия в гневен вик. Ъруин изрева. Големият Фреди се наведе, взе шепка камъни и ги

хвърли във вратата. Шумът, който вдигаха, можеше да събуди дори мъртвите, оставени от Гарет.

Крясъкът на Ровена се пречупи в лаеща кашлица, когато леденостуденият въздух скова израненото ѝ гърло. Един подир друг замлъкнаха и останалите. Всички зачакаха какво ще се случи сега. Приглушено щракане откъм вратата отекна като камбанен звън. Ровена затаи дъх, когато нечийи мръсни пръсти отвориха железен капак.

— Вървете си — прозвуча раздразнен глас. — Тук няма никой.

И капакът се затвори с трясък.

Ровена прегърна устремно малкия Фреди, обзета от безкрайно облекчение. Баща ѝ и братята ѝ бяха живи! Търуин се овладя пръв.

— Чичо! — извика той. — Скъпи чичо, вашите деца и вашият племенник пристигнаха у дома. Пуснете ни да влезем, сър. — Обърна се към спътниците си и обясни тихо: — Сигурно не знае, че сме ние. — После продължи весело: — Ало! Аз съм Търуин! Ние не сме просяци или разбойници, дошли да плякосат замъка ви, сър. Ние сме семейството ви. Отворете вратата, за да се стоплим на огъня. Замръзваме!

Големият Фреди зяпна Търуин с отворена уста.

— Може би татко не е забелязал... — проговори слабо Ровена.

— Естествено, че ни видя. — Очите на малкия Фреди святкаха студено. — Опитай ти, Ровена.

Първият вик на Ровена беше дрезгаво грачене. Тя преглътна и опита отново.

— Татко, аз съм Ровена, твоята дъщеря. Имаме нужда от твоята помощ. Цяла седмица се крихме в гората. Но сега сме си у дома и сме гладни. Измръзнахме, татко. Аз избягах от Карлеон, за да си дойда къщи, татко. В Ревълуд, при теб. Умолявам те...

Гласът ѝ замря в унищожителната тишина. Малкият Фреди стисна ръката ѝ. Гневът ѝ придаде нови сили, тя изпъна рамене и изкрещя:

— Отвори вратата, татко! Ние сме изтощени и измръзнали до кости. Колко още ще ни държиш навън? Колко още трябва да те молим да ни пуснеш в нашия дом? Трябва да отвориш вратата... Трябва...

Малкият Фреди отново стисна ръката ѝ. Леденият вятър моментално изсушаваше сълзите по бузите ѝ.

Капакът се отвори отново със зловещо щракване. Появи се лицето на баща им.

— Глупаво дете.

Думите бяха произнесени съвсем тихо, но я пронизаха като нож. Ровена веднага разбра, че ставаше въпрос за нея. Очите ѝ се разшириха

от ужас. Баща ѝ никога не я беше укорявал за каквото и да било.

Ъруин направи крачка към дълбокия ров и на устните му се изписа мазна усмивка.

— Скъпи чичо, ние спасихме Ровена от жестока съдба и я върнахме у дома. Не се ли радвате?

— Махайте се! — Баща им буквално изплю думите и усмивката на Ъруин угасна. — Всички сте глупави деца, всички. Изчезвайте! Махнете се далече от Ревълууд, много далече. Ние не ви искаме тук. Никого от вас.

Лицето на малкия Фреди се вкамени.

— Кажи ни, татко, да не би да си получил пълна кесия със злато, та си толкова добре настроен към черния рицар? Или ти даде само трийсет сребърника?

Баща им вирна нос.

— Ти ме обиждаш, сине. Няма ли да си промениш мнението за мен?

Фреди му отговори с подигравателен смях.

— Не си получил нито злато, нито сребро, нали, татко? — Ровена се опита да надвика вятъра, който духаше косата в лицето ѝ. Образът на баща ѝ ставаше все по-неясен.

— Да, Ровена, не получих нито злато, нито сребро. Затова пък видях смъртта си. Видях я в неговите очи, когато ме нападна като побеснял. Закле се, че ако намери дори един от вас в дома ми, ще изтреби всички ни, без изключение. — Тонът му стана обвинителен: — Като избяга от него, ти опетни доброто ми име.

Малкият Фреди изруга с толкова грозни думи, че Ровена се стресна. Даже Марлис не ругаеше така. Гласът на баща ѝ премина в хленч.

— Умолявам те, дете, спаси себе си, спаси и семейството си. Върни се при сър Гарет и падни на колене пред него. Умолявай го да ти прости и да се смили над нас. Сигурен съм, че можеш да приложиш женските си прелести и да намериш пътя към леглото и към сърцето му. Твоят татко не може да ти позволи да се върнеш опозорена в Ревълууд.

Ровена вдигна глава.

— Разбирам. Ако се махна оттук, ще отвориш ли вратата на момчетата.

Ъруин и малкият Фреди се развикаха, но големият Фреди ги надвика без усилие.

— Глупости. Няма да ти позволя да си отидеш сама. Да не чувам повече такива приказки.

Ровена го зяпна смаяно. Той сведе глава и плахата му усмивка разкри редица изпочупени зъби.

Когато отново се обърна към портата, капакът беше затворен. Баща им бе изчезнал.

Ровена се опита да изключи молбата от гласа си:

— Татко, ние умираме от глад. Няма ли да ни дадеш поне малко храна за из път?

Капакът се отвори отново. Ровена се наведе, защото през рова полетяха четири тъмни глави цвекло. Едната се изтърколи покрай краката ѝ и падна в рова. Ъруин се хвърли по лице на земята, за да спаси другите от същата съдба. Капакът отново се затвори.

Ровена седна на земята, скръсти крака и опря брадичка на ръцете си. Под бледата светлина на слънцето заваляха ситни снежинки, които бодяха като ками. Тя вдигна лице към небето и облиза една от горната си устна.

— Прекрасно. Татко ни прогони, могат да ни обесят за кражба на коне, един луд ме преследва, а сега господ ни изпраща и сняг, за да увенчае приключението.

Малкият Фреди коленичи пред нея.

— Татко отдавна ни е хвърлил на произвола на съдбата — още в мига, когато семето му е пръснало от слабините.

Тя се вгледа с обич в лицето му. Устните му бяха напукани. Сивите очи изглеждаха призрачно големи над тъмните сенки върху бялата кожа.

— Може би татко е прав — промълви тя. — Може би трябва да се върна при него и да го моля за милост.

— След всичко, което чух за него, той не знае що е милост. Или ти не си на това мнение?

Очите на Ровена потъмняха. Отново усети пръстите на Гарет да милват нежно бузата ѝ. Беше готова да се предаде в тези ръце, когато студените му думи я спряха. „Остави ме на мира.“ Възможно ли беше същите тези ръце да са се стегнали в дяволска хватка, за да сложат край на живота на едно дете? При спомена за ласките му тя потрепери.

Ако Гарет я убиеше, щеше да сложи край на болката, докато милостта му можеше да я разтегли безкрайно.

— Това е, което най-много ме плаши. Не знам.

— Тогава да продължим. — Той ѝ подаде ръка и двамата станаха заедно.

— Но къде ще отидем? — попита Ъруин и захапа лакомо едната глава цвекло. Без да иска, Ровена си представи супата на Дунла: гореща, с много месо и ечемик. Светът се залюля пред очите ѝ. Ъруин ѝ предложи цвеклото и тя отхапа голямо парче. Горчивият вкус ѝ вдъхна нова смелост.

Тя хвърли главата на големия Фреди.

— Никога досега не съм имал свой кон — промълви замислено той.

Ровена нямаше сърце да протестира, когато той даде цвеклото на коня си, без сам да отхапе от него. Конят изяде цялата глава с доволно мяскане. По лицето на Ъруин се изписа разочарование и той побърза да скрие останалите глави в палтото си.

— Нямам нищо против конете — промълви меко тя, — но не можем да ги изядем. — Когато Ъруин измери с преценяващ поглед едрия кон на братовчед си, тя го изрита сърдито.

Заваля по-силно. По косите на Ровена полепваха все нови и нови снежинки. Слънцето над тях изчезна зад завеса от ниски облаци.

Ровена възседна коня си и успя да се усмихне.

— Можем да отидем, където си искаме. Светът е наш и ще търсим своя път в него като всички други пътници. Какво е гладът в сравнение с вълнуващите приключения?

— Според мен гладът е дяволски неприятно нещо. — Ъруин тромаво се покатери на коня си. — Прощавай, Ровена, не биваше да ругая пред теб. Макар да съм сигурен, че си чула много по-лоши неща в онова изискано гнездо на змии, в което живееше.

Ровена понечи да му възрази, но се сети, че наистина беше чувала много по-страшни проклетия от устата на Марлис, и кимна величествено.

— Този път ти прощавам, Ъруин.

— Колко си великодушна — отбеляза ухилено малкият Фреди. Ровена подритна понито му и то препусна в тръс. Като по команда четиримата заобиколиха замъка и навлязоха в безкрайното сиво

мочурище. Под копитата на конете се чупеше увехнала папрат. Като нямаше дървета да го спрат, вятърът необезпокоявано навяваше в лицата им цели облаци снежинки. Ровена се уви в дебелия наметка и изпита странна утеха от монотонността на местността. Нямаше прастари дървета, от които да се изгърси тъмна сянка, въоръжена със сребърен меч. Нямаше нищо подозрително в голата земя пред очите ѝ, тя цялата беше една огромна сянка. В тази безутешна зима мочурището отново беше най-добрият ѝ приятел.

Оптимизмът им изтрая до падането на нощта, когато легнаха да спят в една падина. Налягаха точно както бяха спали години наред в замъка. Малкият Фреди се притисна до гърба на Ровена, тя вдигна единия си крак на кръста му. Главата на Фреди почиваше върху корема на Ъруин, а големият Фреди се настани в краката на Ровена като вярно куче.

Най-сетне престана да вали, но земята вече беше покрита с неколкосантиметров слой сняг. Небето се проясни. Звездите засвяткаха като жестоки диаманти, непроницаеми като очите на Гарет.

— Какво ще стане сега с нас? — попита тихо Ровена. Ъруин се зарови в сухата трева като лалугер.

— Ако замръзнем, няма защо да се притесняваме за бъдещето.

Малкият Фреди вдигна рамене.

— Тук не е много по-студено, отколкото в Ревълуд. Аз се тревожа най-вече за Ровена. Тя е свикнала е топло легло.

Ъруин изпухтя.

— Би могло да се каже и така...

Ровена беше прекалено гладна, за да му отговори, както заслужаваше.

— Можем да станем група пътуващи артисти — заговори разпалено тя. — Богатите безделници като сър Блейн им хвърлят цели кесии със злато и сребро. Ще пеem и ще свирим и ще печелим хляба си.

Малкият Фреди смушка Ъруин.

— Можеш ли да пееш?

— Аз... не. Мога да свиря на тропет и да тананикам.

— Ами ти? Можеш ли да пееш?

Големият Фреди поклати рошавата си глава. После вдигна едната си вежда и се обърна към Ровена.

— А ти?

— Боя се, че и аз не мога, но бих могла да се науча да ходя по въже. Вие ще се премятате и ще изпълнявате скокове във въздуха. А Ъруин... — Нежното ѝ чело се намръщи. — Ъруин би могъл да жонглира. Да, това е отлична идея. Не смей да ядеш главите цвекло, Ъруин. С тях ще се научиш да жонглираш.

— Ще можеш ли да жонглираш с две глави цвекло? — Малкият Фреди се отпусна по гръб и намести удобно главата си на корема на Ъруин. — Изисканите хора искат да виждат абсурдни неща, те ги забавляват. Те не харесват собственото си общество. Сигурно им е омръзнало.

— Но в нас няма нищо абсурдно — промърмори Ъруин. Ровена се изкиска.

— Защо да не ти направим гърбица, Фреди, и да те показваме като джудже?

Ъруин се обърна на другата страна.

— Вие двамата няма ли да млъкнете и да ме оставите да замръзна спокойно? Престанете да размишлявате. Нямаме нито пари, нито таланти, нито очебийни недостатъци, за да се правим на артисти. Ако намерите отнякъде танцуваща мечка, повикайте ме.

Ровена се обърна към малкия Фреди. Двамата се подпряха на лакти и се погледнаха с дълбоко разбиране.

Малкият Фреди заби показалец между ребрата на Ъруин и братовчед му простена. Ровена и Фреди се ухилиха злобно. Големият Фреди вече беше заспал. Устата му се отвори и той изхърка, сякаш ръмжеше мечка.

Ъруин го изгледа намръщено.

— Дали може да танцува?

— Колкото ти можеш да жонглираш — отговори сърдито Ровена.

Ровена се притисна към шията на кобилата си. Един камък я улучи в рамото, тя изплака от болка и заби пети в хълбоците на коня. Тропотът на конските копита отекваше глухо в замръзналата земя. Останалите бяха само неясни сенки от двете ѝ страни. На известно разстояние от селото градушката от камъни постепенно намаля и накрая съвсем спря. Ровена облекчено дръпна юздите и треперещата

кобила спря. Тя се вкопчи здраво в буйната и грива и отпусна глава на гърдите си. Дъхът ѝ излизаше на тласъци, сякаш беше бягала пеш от гневната тълпа. Разтърси я пристъп на кашлица.

Малкият Фреди нежно отмахна косата ѝ и я погледна сериозно в лицето.

— Да не си болна?

Ровена поклати глава и се опита да се усмихне.

— Само се задъхах.

Конят на Ъруин танцуваше в кръг, заразен от безпокойството на ездача си. Бузите на момъка пламтяха от възмущение.

— Би могло да се помисли, че сме убийци или крадци на деца. Това е третото село, от което ни гонят. Нямах представа, че хората не умеят да се забавляват и не разбират от шега.

— Може би ще спечелим повече, ако започнем да просим, колкото и да е унизително. — Малкият Фреди вдигна ръка, за да спре коня на Ъруин, който вървеше право срещу понито му.

— Глупости — изсъска остро Ъруин. — Не и с нашите таланти. Според мен беше много весело, когато Ровена падна от въжето, което бяхме опънали между църквата и обора.

Ровена го изглежда накриво.

— Не трябваше да е весело. Нали съм въжеиграчка. Даже селяните знаят какво значи да ходиш по въже.

— Като си представя как висеше на коленете си и полата беше паднала на главата ти... — Ъруин се изсмя тихо. Ровена го удостои с поглед, който можеше да разреже диамант, но въздействието му бе елиминирано от нов пристъп на кашлица.

Малкият Фреди скочи от понито и свали дрипите от гърба си.

— Караниците няма да но донесат хляб. И днес сме бедни и гладни като преди един месец. Всяка хапка в стомасите ни е изпросена или открадната. Не сме спечелили дори половин шилинг от селяните.

— Тези хора нямат монети. Те са бедни като нас.

Всички се обърнаха изненадано към големия Фреди. Той почеса рошавата си глава, забравил, че всъщност имаше две. Мечешката глава падна назад. Откраднатите кожи, които висяха от нея, имаха множество оголени места. От мечешката глава гледаха тъмни, бездушни очи. Ровена примигна и за момент не разбра кое лице беше на брат ѝ и кое — мечешкото...

Малкият Фреди въздъхна.

— От устата на мечката...

— Той е прав. — Ъруин зави крайчетата на мустака си — досаден навик, който беше придобил, откакто му растеше брада. — Изисканите хора не се мяркат на пътя ни. Ще ми каже ли някой какво правят богатите през зимата?

— За тях зимата е само приятно разнообразие. — В гласа на Ровена звънна горчивина. — Радват се на снега, играят си и се радват, докато вълнените им ръкавици се намокрят. Тогава се уморяват и се прибират по къщите си, за да се стоплят пред буйния огън в камината и да си хапнат топъл пудинг.

Малкият Фреди зарови пръсти в гривата на понито си и погледна изпитателно сестра си. Ръцете ѝ трепереха.

— Щом благородниците не желаят да дойдат при нас, значи ние трябва да отидем при тях. — Ъруин се усмихна, сякаш беше направил важно откритие.

Ровена вдигна вежди.

— Нима трябва да отидем в Лондон и да искаме аудиенция при краля?

— Според мен трябва да престанем да избягваме замъците. Ще играем пред хора, които ще оценят талантите ни по достойнство — заяви важно Ъруин.

Малкият Фреди възседна понито си.

— С твоите таланти ще останат да ни гледат само слепите и глухите. Освен това замъците са опасни за Ровена. Вече говорихме за това.

Ъруин се намръщи неодобрително.

— Тя е егоистка. Ако приеме великодушното ми предложение и позволи на свещеника в следващото село да ни венчае, вече няма да има никаква опасност. Даже онзи мрачен рицар няма да посмее да отвлече жена, която е омъжена пред бога и пред краля.

— Бог и кралят не означават нищо за него. Също като теб, ако посмееш да се изпречиш на пътя му. — С тези думи Ровена смушка коня си, мина покрай него и се скри в гората. Големият Фреди вдигна рамене, намести мечата си глава и я последва.

Ъруин поклати глава.

— Кога всъщност е станала толкова свадлива?

— Тя не е глупава — отговори малкият Фреди. — Ако ѝ беше все едно какво ще стане с теб, щеше да ти стане жена и да остави сър Гарет да ти отсече главата.

Той се загледа към гората, питайки се дали Ровена беше забелязала мъжа, който влезе в селото точно когато множеството започна да хвърля камъни по тях. Фигурата му беше скрита под наметка от черна кожа. Опитвайки се да потисне треперенето си, Фреди подкара понито си към гората. От небето отново започнаха да се сипят снежинки.

При падането на нощта конете им с мъка си пробиваха път през сумрачната гора в море от белота. Продължаваше да вали и падащите от небето едри снежинки се съединяваха с безкрайната бяла покривка, която поглъщаше всички шумове. Вятърът беше измамно мек. Кашлицата на Ровена отслабна, когато гладното зверче в стомаха ѝ се заби здраво в дробовете и започна да драска в гърлото. След силно треперене, от което зъбите ѝ тракаха, следваше гореща вълна. Единственото ѝ желание беше да падне върху изкусителната снежна покривка и да заспи завинаги.

Снегът бе скрил всички следи от пътя. Четиримата яздеха мълчаливо през негостоприемната местност, без да знаят къде отиват. Когато от мрака изведнъж изникна замък, Ровена беше вече твърде замаяна, за да се уплаши.

Спряха конете в края на гората.

— По-малък е от Ревълууд — каза Ъруин, който за първи път от доста дни насам изглеждаше потиснат.

— Като забравена играчка — опита се да се пошегува малкият Фреди.

— Нито е играчка, нито е забравен. — Ровена посочи напред. Зад капациите на прозорците се виждаше оранжевото сияние от факли.

— Права си, не е забравен. — Конят на Ъруин потрепери, краката му бяха сковани от студ.

Ъруин бе открил малка постройка, сгушена до външната крепостна стена. Временен обор, отворен от едната страна. Вътре имаше огнище, което разпръскваше топлина и хвърляше слабата си

светлина върху обитателите на обора. Там бяха подслонени около дузина коне.

— Хубаво... — пошепна големият Фреди.

Не беше нужно да е познавач на конете, за да види качеството на животните в обора. Повечето бяха жребци, обучени за война. Макар че от огнището се издигаха кълба дим, всички видяха смарагдите и рубините по сбруята им — скъпоценните камъни святкаха по-ярко от снега в мътното сияние на огъня.

Ровена потрепери.

— Не бива да оставаме тук.

— Млъкни, Ровена — отвърна остро Ъруин. — Това е подарък от небето. Замъкът е пълен със скучаещи рицари и дамите им, затворени тук от снежната буря. Сигурен съм, че с радост ще се разделят с част от златото си, за да ги позабавляваме.

Ровена прехапа изранените си устни. Острият отговор, очакван от малкия Фреди, не се чу.

— Наистина е примамливо — промълви тя. — Прилича ми на един от омагьосаните замъци, за които си ни разказвал. Какво ще стане, ако влезем вътре и се окаже, че не можем да излезем?

— Глупости! Имаш развинута фантазия. Ако си спомням добре, в омагьосаните замъци се яде и пие до пресищане, да не говорим за забавленията с млади девици. Какво предпочиташ, всички да измръзнем заради твоето женско предчувствие?

Ровена го удостои с мрачен поглед. Между тях и портата на замъка нямаше нито двор, нито ров с подвижен мост. Само дебела снежна покривка без следи от хора или животни. Огледа внимателно обора. Нито един от конете не беше бял.

— Може би този път Ъруин има право, Ровена. Не виждам как бихме могли да продължим в този сняг. Ако легнем и заспим, сигурно ще... — Гласът на малкия Фреди пресекна. Ръцете му бяха премръзнали и разранени, носът му течеше.

Ъруин не изчака да чуе съгласието на Ровена. Слезе от коня и се запъти към вратата. Другите го последваха. Ровена се скри зад гърба на големия Фреди, увит в мечите кожи. Ъруин почука на вратата, но малкият Фреди го избута. Двамата още се караха, когато вратата се отвори.

При вида на лицето, което се появи в отвора, страховете на Ровена изчезнаха. Това не беше чудовище, а млад мъж с гладка брадичка и дружелюбно изражение. Лице, което би обявила за идеал за мъжка красота, ако не познаваше сър Гарет. Младежът сигурно беше горе-долу на нейната възраст, но русите мустачки и шпорите показваха, че вече е посветен рицарство. От залата зад него се чуваха весели мъжки смехове.

— Кой чука? — попита весело той.

Малкият Фреди избути Търуин назад и заговори:

— Ние, сър. Ние сме смирени просяци, които смеят да се надяват на вашето великодушие. Искате ли да ви покажем няколко номера и да ви изпеем няколко песни срещу купичка овесена каша?

На свой ред Търуин го сграбчи за панталона и го сложи в снега зад себе си. Поклони се дълбоко и зави мустака си.

— Нашето момченце бърза да каже всичко, което му е на сърцето. Ние сме трупа пътуващи артисти и тъкмо се връщаме от двора в Анжу.

Рицарят вдигна вежди, в очите му блесна интерес. Ровена простена вътрешно.

Търуин направи широк жест.

— Позволете да ви представя Пти Фредерик, майстор акробат. — Измъкна Ровена иззад големия Фреди и продължи: — А това е нашата прелестна Миньон, чиито разнообразни номера ще ви смаят. — Ровена изсъска гневно, но направи реверанс пред рицаря.

— А най-интересна е нашата танцуваща мечка Фредерик.

Големият Фреди го зяпна неразбиращо, Търуин му нахлузи мечата глава и я удари с юмрук. Рицарят го погледа учтиво, докато риеше с крака в снега, после се обърна към Ровена и ѝ се усмихна. Тя отговори на усмивката му, стоплена от любезността му и от сладката миризма на печен фазан, която проникваше през вратата. Стомахът ѝ закъркори мъчително.

Рицарят се облегна на рамката на вратата и поглади брадичката си. Светлината отвътре освети стройни бедра и широки рамене.

— Какво щастливо обстоятелство. С приятелите ми вече скучаехме. Очевидно съдбата се е смилила над нас и ни праща развлечение.

— Всичко, за което молим — заяви Ъруин, — е стаичка, в която да се преоблечем, малко храна и малко злато...

— И храна за конете — изръмжа големият Фреди.

Рицарят махна на някого и отвътре изскочи красив паж. Ровена проследи недоверчиво как отведоха конете им в обора, но веднага се укори за опасенията си, когато рицарят сложи ръка на рамото на Ъруин и го поведе към залата, където топлината ги посрещна като отдавна мечтана прегръдка.

Заобиколиха ги млади рицари, умело скриващи любопитството си под придворни маниери. След цял месец, през който бяха бягали от гневните селяни, това беше приятно разнообразие. Рицарите бяха не само красиви, но и чисти. Не миришеше на некъпани тела — миризма, която оказва ужасно въздействие върху празния стомах. Над огъня висеше огромен котел, от който се носеше приятен аромат. Мирисът на канела се смесваше с миризма на ейл и наскоро почистен под. Изведнъж Ровена се почувства зле. Кога се бе измила за последен път? Вчера или днес. Предпазливо помириса роклята си. Нищо, слава богу. Любезни лица се сведоха над ръката ѝ и я целунаха.

Русият рицар представи гостите един по един и когато дойде редът на Ровена, не пропусна да спомене „разнообразните ѝ номера“. Това предизвика общ смях. Стоящите най-близо до него го потупаха по раменете и извикаха въодушевено:

— Отлично, Пърсивал! Разнообразни номера, значи? Великолепно!

Ровена едва успя да хвърли изпълнен с копнеж поглед към недояденото парче печено на масата, когато пажовете ги отведоха в малка стаичка, където трябваше да се подготвят за представлението.

Ровена събу пробитите си ботуши и намаза бузите си с руж. След като приглади, доколкото можа, измачканата си пола, тя помогна на Големия Фреди да оправи мечите кожи.

Мърморейки нещо неразбрано, Малкият Фреди обу изпокъсаните панталони, с които излизаше на представлението. Изглеждаше намръщен, но Ровена не успя да го попита за причината, защото пажовете дойдоха да ги отведат в залата. Рицарите бяха насядали по пейките и ги очакваха. Повечето от тях бяха голобради младежи. Като видя пуешкото бутче в ръката на един от тях, Ровена

усети как устата ѝ се напълни със слюнка. Тя се придвижи незабелязано към огъня.

Пърсивал изръкопляска и гостите му го последваха. Ъруин застана в средата на залата, завъртя се на пети и изпрати въздушни целувки на всички страни. Ровена изкриви лице.

— Добре дошли на нашето представление. Първият номер ще изпълни Фреди, нашата танцуваща мечка.

Големият Фреди затрополи тромаво към него, като по пътя си преобърна един стол и изби чашата от ръката на един рицар. Само два пъти се завъртя несръчно на един крак, когато избухнаха ръкопляскания.

— Великолепно!

— Прекрасно!

— Какъв танц! Хайде сега да видим нещо друго.

Ъруин ги погледна учудено, но блъсна Големия Фреди към стената. Един от рицарите го задържа, за да не преобърне масата.

— Щом така желаете, ще ви представим изпълнението на Пти Фредерик, майстор на опасни салта.

Малкият Фреди затанцува с измъчена усмивка на устните. Упражненията бяха лесни, но още след първото успешно премятане Пърсивал го улови във въздуха и го сложи на пода.

Залата се разтресе от одобрителни викове и ръкопляскания. Ровена беше смаяна. Никога не беше виждала зрители, които се задоволяваха толкова бързо. Примигна и поклати глава. От горещината в залата ѝ се виеше свят. Пърсивал здраво държеше малкия Фреди за рамото.

Ъруин се покашля. Над камината висеше тромпет.

— Ще позволите ли? — попита с надежда той и протегна ръка. Пърсивал кимна. Изведнъж усмивката му стана неприятна.

Ровена откри в нея подигравка.

Ъруин се покатери на един стол и откачи тромпета, но преди да е успял да го надуе, някой го взе от ръката му. Млад рицар го прегърна с привидна сърдечност и една ръка се впи в гърлото му.

Предишното недобро предчувствие на Ровена се върна с пълна сила, но беше вече много късно. Лицата, до преди малко младежки и весели, сега се втвърдиха и потъмняха. Всички се обърнаха към нея. Червени езици навлажняваха устните. Едва видима промяна в позата,

една-две малки крачки — и тя се видя заобиколена от мъже, родени в богати семейства, на които никой никога нищо не беше отказвал. Отдръпна се към камината, но горещината вече не беше приятна. Между гърдите ѝ потекоха вадички пот.

— Който я докосне, ще умре!

Викът дойде от малкия Фреди. Пронизителният момчешки глас само задълбочи хладните усмивки на мъжете. Фреди се замята отчаяно в ръцете на Пърсивал. Той го сграбчи за косата и го предаде на един червенокос рицар, който изви тънките му ръце на гърба.

Огънят хвърляше златни отблясъци върху косата на Пърсивал, който се запъти към Ровена с подчертана небрежност.

— Престани да хленчиш, хлапе. Искаме само да вадим, каквото ни обещахте — номерата на прелестната Миньон. После ще има достатъчно злато за всички ви.

Ровена видя как лицето на Ъруин първо почервения, а после побеля. В следващия момент Пърсивал вдигна ръка и я плъзна по бузата ѝ. Палецът остави дразнеща следа по устните.

— Не искам да трепериш, сладка Миньон. Искаме само да ни покажеш изкуството си. А ние ще се погрижим да те възнаградим богато.

Ровена се нацупи прелестно и подаде босото си стъпало изпод полата. Пърсивал задиша ускорено. Другата му ръка се протегна към косата ѝ. В следващия миг обаче той извика задавено, когато тя скочи върху стъпалата му. Ровена почти успя да измъкне меча му от ножницата, когато той разбра какво става. Тогава реагира светкавично и сграбчи китката ѝ толкова брутално, че пръстите ѝ изтръпнаха и очите ѝ се напълниха със сълзи. С ъгъла на окото си видя как Големият Фреди рухна на пода под добре прицелен удар.

Пърсивал я обърна и я сграбчи за рамото.

— Глупачка — изсъска той. — Откъде ти хрумна да ни заблудиш с обещания за забавление, а после да се опиташ да ни разпориш гърлата!

— Това е недоразумение — отговори гневно тя, докато той я влачеше към масата. — Никой не е говорил за номера от този вид. Аз не съм курва.

— Но не си и Светата Дева Мария, иначе нямаше да се движиш с тази жалка група комедианти. Как иначе биха могли да печелят, за да

оцелеят, ако не продават сладката ти плът?

Сега вече Ровена започна да се отбранява сериозно, но стройните ръце на Пърсивал бяха сякаш от стомана. Тя се огледа отчаяно.

— Умолявам ви. Аз съм девица. Нямате ли капчица почтеност? Няма ли рицари между вас?

Обкръжаваха я само корави младежки лица. Един от тях отвори подчертано бавно колана с меча си и го пусна на пода. Пърсивал я издърпа назад и я сложи на масата. Тъмнокос рицар със зелени очи излезе напред. Ровена го погледна умолително и той ѝ намигна. В сърцето ѝ пламна надежда. Гласът му разкъса напрегнатата тишина.

— Ако казва истината, трябва да увеличим залога.

Мъжете се спогледаха въпросително. Пърсивал стисна болезнено китката на Ровена, когато залата се разтърси от силен гръм. Ровена вече си помисли, че полудява, но скоро разбра, че това не беше гръмотевица: младите мъже удряха с юмруци по масата и ревяха в хор:

— Зарове! Да хвърляме зарове!

Пърсивал я отблъсна отвратено. Ровена се залови за ръба на масата, за да не падне. Когато виковете заглъхнаха, Пърсивал заговори насмешливо:

— Щом сте решили да повярвате в клетвите на една боса уличница, донесете заровете. Спечелилият ще я отведе горе и ще се убеди, че е бил голям глупак.

Някой донесе оловни зарове и ги хвърли на каменните плочи пред камината. Ъруин, Големият и Малкият Фреди бяха вързани и отведени в един ъгъл. Рицарите разговаряха оживено помежду си, докато сядяха в кръг на пода, за да следят играта отблизо. Онези, които стояха отзад, протягаха шии, за да виждат по-добре. Във вълнението от предстоящата игра сякаш бяха забравили за Ровена.

Тя се отдръпна бавно, не смеейки дори да диша, ала бягството ѝ внезапно свърши с удар в корава мъжка гръд. Явно бяха оставили някой да я пази. Зад нея стоеше зеленоокият рицар.

Копринено-гладкият глас на рицаря се изля в ухото ѝ като медовина.

— Не мога да понеса да те видя просната на масата като жертвено агне.

Ровена се взираше упорито напред.

— Бихте ли ми помогнали, сър? — попита тя, като се стараеше по лицето ѝ да не проличи нищо.

— Да. — Той я прегърна през кръста. — Ела с мен, а те нека си играят. Кълна се, че ще бъда мил с теб. Щом свършим, ще ти помогна да избягаш, преди да се нахвърлят върху теб като зверове.

Ровена затвори очи. Защо най-милите думи, които бе чула тази нощ, трябваше да са и най-жестоките?

— Ами другите? Момчетата от трупата? Ще помогнете ли и на тях да избягат?

— За теб съм готов да направя всичко, малката ми. — Ръката му се плъзна под износената ленена рокля и погали бедрото ѝ. Той се наведе напред и помилва с устни тила ѝ.

Мислите на Ровена се надпреварваха. Какво би направила Марлис с този мъж, който учтиво ѝ предлагаше да я опозори? Щеше да се качи с него в стаята му и да го убие. Отговорът дойде толкова бързо, че Ровена се изсмя измъчено. Рицарят зад нея простена тихо — очевидно беше схванал смеха ѝ като съгласие. Ръката му бавно се плъзна между бедрата ѝ.

В средата на залата Пърсивал тъкмо беше взел заровете. Може би тъкмо той щеше да спечели. Ровена се престори, че трепери, за да избегне търсещите пръсти, и се обърна с лице към рицаря, за да го види по-добре.

Преди да е успяла да протестира, устните му затиснаха нейните. Странно, този мъж я целуваше като опитна проститутка. Дразнеща, умела целувка, уж страстна, но сдържана и бегла. Езикът му внимателно изследваше устата ѝ. При друг мъж Ровена може би би се запитала какво идва след такава целувка. Но зеленоокият рицар ѝ беше абсолютно чужд. Как щеше да го убие Марлис? Да му разбие главата? Да го пониже със собствения му меч? Марлис със сигурност щеше да оцени иронията на ситуацията. Топлата мъжка ръка се пхна в деколтето ѝ и Ровена примирено затвори очи. Той не знаеше какво го очакваше горе в стаята му.

Тя беше толкова съсредоточена да обмисли предстоящото убийство, че в първия момент сметна трясъка на вратата за ехо на собственото си сърцебиене. В залата нахлу леден вятър. Последвалата

тишина накара рицаря да се откъсне от нея. Ровена вдигна глава. Мъжете пред камината гледаха покрай нея към вратата. Лицата им издаваха виновност — като хлапета, заловени да правят беля. Ако ситуацията беше друга, Ровена щеше да избухне в смях.

Най-сетне и тя се обърна към вратата. На прага стоеше великан, покрит със сняг. Вятърът въртеше около него облак снежинки, които се втурнаха в залата и бързо се стопиха от горещината. Остана само зловещият вой на бурята. Ровена се вкопчи в ръцете на зеленоокия рицар, за да не падне. Две черни очи, по-черни от нощта и по-студени от леда, се впиха в лицето ѝ и кръвта замръзна във вените ѝ.

Гарет стоеше на прага като бог Тор, току-що завърнал се от титанична битка със снежния великан. Тъмният му поглед беше толкова страшен, че Ровена не беше в състояние да се помръдне, даже да беше запратил по нея светкавица, за да я изпепели. Снегът беше образувал тънка корица по черната му коса. В отдавна неподрязваната брада висяха ледени висулки. Беше загърнат в наметка от кожи, толкова черни и плътни, че сякаш поглъщаха светлината. В продължение на един ужасен миг Ровена си въобрази, че тъмните капки по каменния под не са от топящия се сняг, а кръв от току-що убито животно. Блъсна зеленоокия рицар и се отдръпна. Смутено покашляне сложи край на неловката тишина.

Гарет влезе в залата, отърсвайки полепналия по ботушите му сняг.

Пърсивал скочи и се втурна да го посрещне.

— Сър Гарет! Каква изненада! Какво ви води в Мидгард?

— Снегът. — Гарет протегна ръка и го ошипа по носа. — Баща ти знае ли, че си тук, Пърсивал?

Момъкът направи гримаса.

— Не, но се боя, че скоро ще узнае.

Ровена вече се питаше как бе могла да си помисли, че Пърсивал е красив. Класическите черти на лицето му напълно се губеха в присъствието на Гарет. Походката му беше само бледо копие на мъжествените крачки на черния рицар.

Погледът на Гарет се плъзна по залата, без да пропусне коленичилите пред огъня фигури и тримата нещастници с вързани ръце и парцали в устата в най-далечния ъгъл. Погледът му се плъзна равнодушно по Ровена, само веждите му се помръднаха едва забележимо. Тя се отдалечи още на една крачка от зеленоокия рицар и скри ръце зад гърба си като виновно дете. Гарет посочи небрежно към тримата вързани в ъгъла.

— Живи ли са още?

— Да, макар да не заслужават — отвърна презрително Пърсивал.
— Да, живи са, сър Гарет.

Гарет сложи ръка на рамото му и го отведе пред камината.

— Тогава няма да се занимавам повече с тях. Няма ли да ми предложиш чаша топъл ейл, синко? Навън е адски студ.

Рицарите усърдно се разтичаха на всички страни. Извадиха най-хубавата чаша, излъскаха я и я напълниха с димящ ейл. Той изръмжа някаква благодарност, при което всички младежи сведоха глави и огледаха скритом широкия меч, който висеше на колана му. Когато вървеше, краят на ножницата се влачеше по пода.

Един от рицарите се опита да скрие заровете под масата, но Гарет му попречи. Вдигна ги и ги претегли в ръката си, сякаш бяха парчета самородно злато.

— Да не си решил пак да проиграеш замъка на баща си, Пърсивал?

— О, не, сър. Мисля, че си научих урока след последния път.

— Радвам се за теб. Онази нощ едва не загуби ухото си от Марлис, доколкото си спомням.

— Прав сте, сър. Беше цяло щастие, че се върнахте навреме.

Гарет се облегна на масата и подхвърли първо единия, после и другия зар във въздуха.

— За какво играеш днес?

Пърсивал запристъпва нервно от крак на крак, търсейки подходящите думи.

— Нищо важно, сър. Само една жалка артистка.

Погледът на Гарет спря върху Ровена с учтив интерес. Пърсивал посочи към ъгъла.

— Онези типове, дето се опитват да се освободят от въжетата, обявиха, че малката владееела „разнообразни номера“.

Гарет се наведе и пошепна нещо в ухото му. Пърсивал избухна в луд смях.

— Обзалагам се, че това също влиза в номерата ѝ. Тя има хубава уста.

Ровена се изчерви като рак. Пърсивал вдигна рамене, сякаш ставаше въпрос за момчешка шега.

— Тя твърди, че е невинна. Затова решихме да хвърляме зарове. Нека те решат кой пръв ще я заведе горе, за да имаме доказателство, че

е излъгала.

Гарет потърка брадата си и се отблъсна от масата. Зеленоокият рицар се скри сред другарите си и Ровена изведнъж остана сама. Тя се разкрачи, за да има опора, но въпреки това се олюля, когато сянката на Гарет падна върху нея. Устните ѝ се сковаха и тя се взря с неவிждащи очи в сребърните халки на ризницата му под наметката. Той застана пред нея и магнетичната му сила я принуди да вдигне очи. Парещият му поглед я измери от глава до пети, не пропусна нито мръсните боси стъпала, нито окъсаната рокля и разбърканите коси.

— Дали такава жена струва вашето злато? — извика той през рамо.

Ровена присви очи. Как го мразеше! Младежите замърмориха одобрително.

С усмивка, сладка като тази на Марлис, Гарет вдигна рамене.

— Добре, продължавайте. Аз няма да ви преча. Играйте.

И ѝ обърна гръб. Ровена не повярва на ушите си. Треперейки от възмущение, тя го хвана за ризницата и го дръпна към себе си. Другите не видяха нищо, защото ръката ѝ беше скрита в гънките на наметката.

— Гарет, моля те — изсъска тя, неспособна да даде свързано обяснение.

Той се освободи от ръката ѝ и я блъсна, сякаш го беше омърсила. Погледна я отвисоко, присвил очи, устните опънати в тънка линия. Ако разбираше малко повече от женска тактика, Ровена веднага щеше да се облее в сълзи. Но тя не познаваше женските средства, затова само подсмръкна със зачервеното си носле.

Гарет се обърна рязко и наметката му се развя.

— Може би младото същество ще предпочете да се качи горе с мъж, вместо с голобрадо хлапе. Нощта е студена и аз също бих желал топло тяло до себе си. Вземете и моя залог.

От ъгъла, където бяха спътниците на Ровена, се чу глухо скимтене. Рицарите се спогледаха обезпокоено. Пърсивал вдигна едната си вежда.

— Доколкото съм чувал, тези развлечения не са по ваш вкус, сър Гарет?

Гарет не го погледна.

— Ти си чувал и много други неща за мен, нали, Пърсивал?

Младият мъж бързо сведе поглед към безупречно подрязаните си нокти.

— Вашият залог естествено струва колкото всеки от нашите, сър Гарет. — Той погледна другарите си, сякаш търсеше помощ. — Но трябва да се разберем. Мъжът, който я отведе горе, ще бъде първият. Останалите също имат право...

Гарет склочи ръка около дръжката на меча.

— Ако спечеля, аз ще бъда първият. И последният. — Той обходи с поглед редицата стъписани лица, сякаш ги предизвикваше да му възразят. Никой не посмя да се обади.

— Само защото ще ме удуши, щом свърши с мен — промърмори гневно Ровена. Никой не гледаше към нея, цялото внимание беше съсредоточено върху Гарет. Ако погледите можеха да убиват, той щеше да си спести усилието да я измъчва. Тя падна на най-близкия стол.

Опряла брадичка на ръцете си, Ровена проследи как Гарет коленичи редом с младежите. Приемаше язвителните им шеги и тупането по раменете, сякаш бяха близки приятели. Нито веднъж не се обърна да я погледне.

Очите ѝ бяха приковани в него със същото неохотно възхищение, с което осъденият на смърт гледа бесилката. Той свали наметката си и хвърли заровете. Косата му беше дълга и неподредена. По яката се виеха абаносовочерни къдрици. Ровена проследи напрегнато как заровете изчезнаха за миг в диплите на наметката му. Той ги вдигна и се извини за несръчността си. Заровете се търкулнаха веднъж, втори, трети път, описаха красива дъга, придружени от разочарованите стонове и похотливия шепот на младите мъже.

Ровена все още седеше до масата с брадичка върху ръцете, когато ръката му в черна ръкавица се появи пред очите ѝ. Направи се, че не я е забелязала, макар да нямаше никаква полза.

— Елате с мен горе, сладка Миньон. С нетърпение чакам да разбера какви номера знаете — проговори меко той.

Ровена го погледна унищожително и рицарите избухнаха в смях. За да ги утеши за загубата, Пърсивал заповяда да донесат пресен ейл.

— Да ви помогнем ли да я отнесете горе? Имаме и възета, ако ви създава проблеми. Можем и да я държим, докато вие се забавлявате...

— Надявам се, че няма да се наложи. — Гарет клекна пред Ровена. Следващите думи бяха произнесени през здраво стиснати зъби,

докато устните бяха замръзнали във фалшива усмивка. — Ще се качиш ли с мен горе или предпочиташ да те оставя тук, на младите кучета, за да те разкъсат?

— Наистина ли имам само тези две възможности?

— Да.

Той ѝ подаде ръка и тя положи пръстите си върху износената кожа на ръкавицата.

— Грубиян — пошепна тихо тя и се надигна.

— Мнението ти за мен не ме интересува. — Гарет я дръпна грубо да стане.

— Кога ли те е интересувало?

Тя не се възпротиви, ала когато минаха покрай вързаните ѝ спътници, спря. В очите на малкия Фреди се четеше бездънно отчаяние. Ровена усети как Гарет стисна ръката ѝ, но отказа да го погледне.

Той се взря в сведената ѝ глава, после посочи с палец кълбото от вързани ръце и крака.

— Отвържете ги и им дайте нещо за ядене. Но ги дръжте далече от мен.

Заплахата в гласа му беше повече от ясна. Рицарите се разбързаха да изпълнят заповедта му. Той отново стисна ръката на Ровена и този път тя тръгна с него без съпротива.

Гарет я въведе в първата стая, в която в камината гореше огън. Без да пуска ръката ѝ, той счупи един стол в стената и хвърли парчетата в жадните пламъци. Ровена се отдръпна няколко крачки назад, опасявайки се, че ще стане следващата жертва на огъня. Гарет раздуха жарта, посипаха се искри, сухото дърво се запали бързо и изпълни стаята с приятна миризма.

Ровена се запрепъва след него, когато той отвори с трясък вратите на красиво резбован стенен шкаф, изрита една ракла толкова силно, че резето ѝ се счупи; и накрая отвори капака на прозореца с лакът. В стаята нахлу сняг. Гарет се подаде навън и огледа внимателно безупречно бялата снежна покривка под прозореца. За да затвори капаците на прозореца, трябваше да пусне Ровена.

След като свърши всичко това, той се обърна към нея и заговори бавно и отчетливо:

— Ако само един от братята ти, някой вуйчо или трети братовчед се осмели да проникне тук и да ме заплашва с меч, мотика или тромпет, кълна се, че първо ще му отсека главата и после ще задавам въпроси. Ясен ли съм?

Ровена, която отстъпваше назад при всяка дума, кимна. Усети зад коленете си седалката на един стол и се отпусна благодарно на меката възглавница. Гарет отиде до вратата и спусна тежкото дървено резе. Облегна се на рамката и започна да сваля ръкавиците си.

— Спести ми цупенето, Ровена. Моля за прошка, ако не съм рицарят по твой избор.

Ровена сведе глава, за да не вижда подигравката в очите му. Каменните стени на стаята бяха леко заоблени и тя предположи, че се намират в малка кула. В средата стоеше широко легло. На тавана, точно над леглото, висеше огледало от ковано сребро в златен обков. Ровена се намръщи, защото си представи какви ужасни последствия би имало, ако огледалото падне върху човека в леглото. Пръстите ѝ неволно се заиграха с копринените панделки, с които бяха вързани възглавниците.

— Знаеш ли какво е това място? — Лицето на Гарет беше само ледена маска.

Ровена примигна и се опита да разбере какво беше изобразено на избледнелите стенни килими. Стори ѝ се, че различава някакви разкривени лица.

— Тук сме в замък — отговори най-сетне тя. — Може би го използват, за да ходят на лов?

Гарет прекоси стаята и застана пред нея. Наведе се и опря двете си ръце на облегалките на стола.

— Правилно, Ровена — кимна той. — Това е замък. Ловен замък. Друг път виждала ли си такова огледало?

Ровена вдигна глава и различи в единия ъгъл на огледалото русата си глава съвсем близо до неговата тъмнокоса. Погледна го и поклати глава.

— Ами стол като този? — Той плъзна един пръст по дебелата възглавница от червено кадифе. Кожата на Ровена настръхна, сякаш я беше помилвал. Отново поклати глава.

— Този стол, скъпа, произхожда от арабски харем. Вероятно някой набожен християнски рицар го е донесъл от Светите земи за

метресата си. Столът е много скъпа и рядка вещ. Виждаш ли, тези панделки са предназначени за китките ти. — Ровена не се помръдна, когато яркочервената панделка бе увита внимателно около китката ѝ. — Другите панделки пък се връзват ей тук. — Силните му пръсти се сключиха около стройните ѝ глезени и ги притиснаха към краката на стола.

Ровена уплашено размърда ходила. Веднага забеляза, че той не беше завързал нито една от панделките. Босите ѝ пръсти го улучиха в бедрото и ръката му веднага стегна глезена ѝ в желязна хватка.

— Правилно, Ровена. Това е замък. Ловен замък. Дюзина скучаещи млади рицари идват на лов. И каква е пляквата им? Първия път някоя похотлива млада вдовица. После невинно селско момиче, отвлечено от близкото село. Ако погледнеш внимателно стенните килими, ще получиш по-ясна представа що за място е това.

Той улови брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към стената. Макар че очите ѝ бяха пълни със сълзи, тя видя ясно лебедовата шия на младо момиче, коленичило пред рицар в пълно въоръжение.

Ровена изхълца. Гласът ѝ беше само дрезгав шепот.

— Но те са рицари... Рицарските добродетели...

Гарет коленичи пред нея.

— Добре дошла в действителността, мила моя. Това не е някоя от романтичните истории на Ъруин. Неприятно ми е, че съм първият, който ти го казва, но Пендрагон и Ричард Львското сърце отдавна вече не съществуват. Рицарството е само за онези, които са достатъчно богати да си го позволят.

Ровена го погледна подозрително.

— Тогава... откъде знаете вие за тази къща?

— Блейн ме доведе веднъж тук, когато бяхме горе-долу на възрастта на хлапациите в залата: Ти какво си помисли — че посещавам редовно такива замъци?

Ровена вдигна рамене.

— Ти явно ме смяташ за дълбоко покварен!

Тя сведе глава към скута си и не отговори.

Гарет изруга и улови лицето ѝ между ръцете си. Когато я пусна, дланите му бяха украсени с две яркочервени петна.

— Господи Исусе — промърмори той.

Отново обхвана главата ѝ и безмилостно затърка бузите, докато бледата ѝ кожа се появи под небрежно намацания руж. Някога розовата и здрава плът сега беше восъчнобледа, костите изпъкваха. Очите ѝ бяха пълни с неизплакани сълзи.

Ровена изохка тихо и се опита да се изплъзне от хватката му. Той я бутна обратно в стола и коленичи пред нея. Ровена потрепери. Ей сега щеше да разтвори краката ѝ и да върже глезените ѝ с копринените шнулове.

— Кога си яла за последен път? — попита рязко той и когато лицето ѝ стана безизразно, я разтърси грубо. — Веднага ми кажи кога си яла за последен път!

Устните ѝ се раздвижиха, докато броеше безшумно.

— Преди три дни.

Отговорът на Гарет беше кратък и изразителен. Той отиде с дълги крачки до вратата, вдигна тежкото резе и я отвори. Подаде се навън и изрева с пълен глас:

— Донесете ми нещо за ядене! И побързайте, по-дяволите!

Откъм залата се чу нестроен хор: „Веднага, сър!“, последван от тракане на чаши и чинии. Гарет зачака пред вратата, като хвърляше мрачни погледи към Ровена. Първият рицар блъсна вратата с все сила, защото не подозираше, че черният рицар стои зад нея. Добре, че се яви толкова скоро, та не ми се налага да разговарям с Гарет, помисли си Ровена. Гарет отстъпи настрана и рицарят влезе в стаята, като едва крепеше в едната си ръка табла, натоварена с ядене. Той хвърли любопитен поглед към Ровена, която седеше на стола напълно облечена, с прибрани в скута ръце, и остави таблата на ниска масичка. Гарет му махна да си върви. Ровена изохка уплашено, когато я грабна заедно със стола и я тръшна пред масата.

След това възседна стола срещу нея и я погледна над скръстените си ръце. Под пронизващия му поглед апетитът ѝ веднага премина.

Тя погледна с отвращение парченцата глиганско месо в кафяв сос.

— Би трябвало да хапна.

— Точно така.

— Тази нощ ще имам нужда от всичките си сили.

— Добре си се сетила, милейди.

Разтърси я тръпка, която нямаше нищо общо със студа. Набоде с ножа малко парченце месо и започна да яде. Макар че всяка хапка горчеше като жлъчка в устата ѝ, изяде всичко. Когато таблата се изпразни, Гарет я бутна настрана и сложи на масата една чаша и гарафа със сладко вино. Изхвърли таблата през вратата и тя се удари в отсрещната стена на коридора. После грижливо затвори вратата и спусна резето.

Когато ботушът му се удари във вратата с оглушителен трясък, Ровена вдигна глава. Гарет седеше на леглото и тъкмо изуваше другия ботуш.

— А сега да си поговорим — предложи кротко той. — Искam да видя номерата ти.

— Какви номера? — Ровена го погледна неразбиращо. Гарет измъкна плетената ризница през главата си. Ризата му беше ужасно смачкана и през отвора се подаваха къдрави черни косъмчета.

— Говоря за номерата, които Търуин е похвалил многословно. Той ли те научи?

— Не... само на няколко.

Ризницата падна със звън на каменния под. Усмивката на Гарет беше фалшива.

— Хайде, покажи ми ги. Както вече добре знаеш, аз не съм търпелив човек.

Ровена промърмори нещо неразбираемо, изправи се и приклепна в грациозен реверанс.

— Както желаете.

Очите на Гарет потъмняха. Той се опря на лакти и се вгледа в изкусителното ѝ тяло, което сиянието на огъня очертаваше под износената рокля. Ровена беше много отслабнала, единствената закръгленост бяха гърдите ѝ. Тя се отпусна на ръце и колене и Гарет седна в леглото с разширени от изненада очи. Ровена опря чело на каменните плочи и вдигна крака. Съвършените ѝ крака се замятаха насам-натам. Тя остана в челна стойка доста време, без да се притеснява, че полите ѝ бяха паднали на главата, след това се претърколи настрана, пъшкайки от напрежение. Накрая скочи на крака с грациозно движение. Гарет я зяпаше, сякаш имаше пред себе си луда. Усмивката ѝ угасна.

— Не ви ли хареса номерът? Почакайте, научила съм и други. — Погледът ѝ се плъзна търсещо през стаята. — Ако намерим някъде въже, ще го опъна от камината до...

— Ровена!

— Да?

— Аз изобщо нямах предвид този тип номера.

Ровена отговори съвсем спокойно на втренчения му поглед.

— Но те са единствените, които владее, милорд.

Гарет се надигна от леглото и Ровена веднага направи крачка назад.

— Мислех по-скоро за номерата, които показваше на онзи млад глупак в залата.

Той се запъти към нея и тя заотстъпва назад. Удари се в арабския стол и отскочи настрана, сякаш я беше опарил. Какъв смисъл да му обяснява, че е оставила зеленоокия рицар да я целува само за да планира по-добре смъртта му? Търсещият ѝ поглед спря върху големия меч, опрян на перваза на камината. Щеше да ѝ бъде много трудно да пониже Гарет със собствения му меч. Даже Марлис нямаше да одобри подобно намерение. Отчаяно затърси нещо друго, с което да го удари по главата, но напразно. Твърде късно осъзна, че той я гонеше в кръг през стаята. Много бързо се приближаваха към леглото.

Гласът му се понижи до дрезгав шепот.

— Всъщност имах намерение да изпробвам няколко от номерата ти и да ти покажа някои от моите.

Ровена се засмя пресилено.

— Нима можете да жонглирате, милорд? — Но не се сети нищо друго и усмивката ѝ угасна. Коленете ѝ се удариха в рамката на леглото. Тя протегна ръка, сякаш можеше да го отблъсне. — Ако смятате, че семейството ми ме продава, за да се изхранва, а аз съм се съгласила да проституирам, за да печеля хляба ни, сега е подходящият момент да ви съобщя, че предположението ви е погрешно.

Той я изгледа продължително под изписаните си черни вежди.

— Може би ще е по-добре, ако ми разкажеш за това утре. Тогава ще мога да пресуша сълзите ти с целувки и нежно да те помоля за извинение.

Ровена вдигна лице към него, решена да възнагради честността му, като му каже истината.

— Такива хитрости може да имат ефект пред лейди Алис, но не и пред мен. Аз никога няма да ви простя.

— Въпреки това си струва да опитам. — Гарет се наведе към нея, улови една къдрица от разбърканата ѝ коса и я вдигна към устните си. — Защо избяга от Карлеон?

Беше твърде опасно да му признае истината — и за Марлис, и за самата нея.

— Защото ми казахте да ви оставя на мира.

Гарет изпуктя изненадано — и почти развеселено.

— Ако онази нощ те бях помолил да останеш при мен, щеше ли да го направиш?

— Да.

Той я погледна стреснато. Къдрицата се изплъзна от ръката му и падна пред лицето ѝ като копринена мрежа. Ровена я издуха сърдито. Гарет бавно вдигна ръка и обхвана тила ѝ под водопада от коси. Пръстите му върху кожата ѝ бяха толкова топли...

— Ако поискам тази нощ да легнеш с мен, ще го направиш ли?

— Изборът е ваш. Вие имате силата, имате волята. Никой няма да обърне внимание на виковете ми за помощ. Пърсивал и приятелите му само ще се радват.

Палецът на Гарет описваше кръгове около ухото ѝ.

— Аз не говоря за насилие.

— Всеки рицар упражнява насилие. Понякога върху мъж, който не е облагодетелстван от съдбата като него, друг път върху жена, която е избрал да подчини на волята си под прикритието на рицарството.

Пръстите му се сковаха. Сърцето ѝ заби ускорено. В гласа му звънна горчивина.

— Добре казано, милейди. Марлис щеше да изрази бурно одобрението си към новите ти прозрения. Виждам, че си станала образована млада дама.

— Боя се, че ако ми наложите волята си, ще стана още по-образована, преди да свърши годината.

Силните му пръсти се заровиха в косата и обхванаха главата ѝ.

— Пропиях един месец от годината да те следвам през половината Англия, винаги една крачка пред тълпите разгневени селяни, които искаха да пратят теб и спътниците ти на бесилката. По-добре да бях прекарал това време в топлото си легло в Карлеон.

— С лейди Алис?

Гласът му стана по-дълбок.

— С теб.

Ровена сведе глава и се опита да се пребори с желанието да зарови лице в меките гънки на ризата му. Пълният стомах я правеше ленива и безволна. Пръстите му несъзнателно милваха косите ѝ, разтриваха кожата на главата в хипнотичен ритъм. Толкова ѝ беше омръзнало да живее за другите, да им дава кураж. Изкушението да се сгуши в силната ръка на този невероятен мъж беше огромно. Да политне към него, да падне в ръцете му и да му позволи да я отнесе на покритото с кожи легло. Да лежи под топлото му тяло. Беше уверена, че той ще направи капитулацията ѝ възможно най-безболезнена.

Капитулация.

Ровена рязко вдигна глава. Бе видяла в сиянието на огъня блясък на стомана! Сгушена на гърдите на Гарет, тя виждаше съвсем ясно прозореца. Между капациите и металното резе бавно се движеше острие на ловен нож.

— Велики боже! — изпищя Ровена, когато резето се вдигна и капациите се отвориха.

— Какво става? — Гарет учудено вдигна вежди, когато тя се хвърли като луда към отворения прозорец.

— Какво става ли? — повтори с треперещ глас Ровена. — Какво става! Не можете ли поне да затворите прозореца, както трябва? Цял месец се борих с ледове и снегове, защо сега искате да мръзна и в спалнята?

Ровена хвана здраво двата капака. Хвърли отчаян поглед навън и бе възнаградена с появата на две очи, сребърно-сиви като острието, което собственикът им държеше между зъбите. Малкият Фреди стоеше на раменете на Ъруин, върхът на обувката му беше точно в ухото на братовчед му. Ъруин се крепеше едва-едва на гърба на големия Фреди. Когато Малкият Фреди хвана капациите и ги задържа, Ровена напрегна всичките си сили, за да ги затвори и да пусне резето, макар че с мъка издържаше на умолителния му поглед. Клетвата на Гарет първо да убие, а после да задава въпроси, все още звучеше в ушите ѝ. Когато чу стъпките му зад гърба си, тя се напрегна и най-сетне успя да затвори капациите.

Обърна се и плесна с ръце, за да заглуши болезнения вик и глухия удар отвън.

— Ето, готово! Та докъде бяхме стигнали?

Гарет отиде при нея с бавни, отмерени крачки. Очевидно не се боеше, че тя може всеки миг да избяга през прозореца.

— Разбирам, че се страхуваш, Ровена. Но нямаш причини да обезумяваш. Аз не съм грубиян. Мога да бъда мек и добър.

Тя го дари със сияеща усмивка.

— Естествено, че можете. — Някой задраска плахо по затворения капак на прозореца. Ровена се стрелна към Гарет и улови ръцете му с плам, който изненада и нея самата. Бутна го в арабския стол и коленичи пред него.

— Удобно ли ви е така, сър? — И погледна в лицето му с искрена загриженост.

Бузите ѝ бяха зачервени, по челото ѝ бяха нападали в безредие руси къдрици. Драскането по капака премина в упорито тропане. Гарет хвърли поглед над рамото ѝ.

— Вятърът явно се усилва.

Сърцето на Ровена биеше до пръсване. Тя огледа неспокойно стаята, за да намери нещо, което да отклони вниманието му от прозореца. Погледът ѝ спря върху една от ужасните картини на стенния килим. Може би и тя трябваше да постъпи като жената, нарисувана там.

Тя приглади полите си, сякаш бяха от най-фина коприна, и предпазливо седна в скута на Гарет. Бедрата му бяха корави като желязо. Като се молеше смелостта да не я напусне, Ровена сложи ръце на брадатите му бузи и притисна устни в неговите.

Устните му се разделиха под нейните и той се поддаде на изкушението да изследва с език дълбините на устата ѝ, която се отвори пред него като розова пъпка под лъчите на пролетното слънце. Той сложи ръка на кръста ѝ и я притисна към тялото си, за да ѝ покаже, че го измъчваше жесток глад, по нищо не отстъпващ на нейния.

Коравите му пръсти се плъзнаха под роклята ѝ и напипаха силно биещия пулс в свивката на шията. Ровена се раздвижи и веднага разбра, че беше пленница в скута му. Гарет плъзна ръка по бедрото ѝ и жадните му пръсти се мушнаха под износеното бельо. От гърлото му се изтръгна дрезгав стон. Другата му ръка намери гърдата ѝ, обхвана я

цялата и я размачка с такава пламенност, че Ровена се уплаши. Дори дрехите ѝ нямаше да му попречат да утоли апетита, който тя така безразсъдно беше събудила.

Опиянена от целувките на Гарет, от вкуса на езика му, от триенето на брадата му о меката ѝ кожа, Ровена напълно забрави причината, поради която се беше изложила на тази чувствена буря. Забрави гневните удари на момчешките юмруци по капака на прозореца, по-скоро, помисли ги за ударите на собственото си сърце, докато най-сетне капаците се счупиха с оглушителен трясък и в стаята се изтърколи среброкосо джудже.

Гарет изблъска Ровена от опасната зона, докато самият той, подчинявайки се на инстинкт, отдавна преминал в кръвта и плътта му, се хвърли към камината, където беше мечът му. Измъкна го с две ръце от ножницата и с три крачки прекоси стаята. Вдигна меча над главата си, готов да го забие в сърцето на убиеца, проникнал през прозореца. Острието потрепери и спря насред движението.

От пода го гледаха стоманено-сиви очи. Малкият Фреди лежеше по гръб със свити колене, опрян на лакти. На каменния под беше захвърлен стар ловен нож. Той гледаше меча на Гарет без каквито и да било признаци на разкаяние или молба за милост.

— Ти! — изпъшка смаяно Гарет.

Ровена, която за разлика от малкия Фреди трепереше от ужас, се хвърли към тях и падна върху братчето си, за да го защити с тялото си.

Тя отметна глава назад и погледът ѝ се плъзна по тялото на Гарет до вдигнатия меч в ръцете му. Гласът ѝ беше тих и настойчив.

— Гарет, моля ви, не го убивайте. Умолявам ви. Не му причинявайте болка. Ще направя всичко, което поискате от мен.

— Всичко ли? — попита хладно Гарет. В слабините му запулсира желание.

— Всичко — повтори тя и го погледна смело в очите, като в същото време стисна здраво зъби, за да престане да трепери.

— Ровена! — Малкият Фреди отчаяно се опитваше да се измъкне изпод нея. — Не давай обещания на този дявол.

— Млъкни, момче! — Със силен замах Гарет заби меча си в дървения под между коленете на Ровена. — Щях да го забия в сърцата ви — изсъска той, — ако вярвах, че поне един от вас има сърце.

Две двойки широко отворени очи се устремиха към треперещото острие. Ровена преглътна мъчително.

Гарет прекоси помещение и напълни чашата с вино.

— Пътуващи артисти, това е точният израз. Ако бяхте организирали същото трогателно представление в някое от селата по пътя си, сега щяхте да се къпете в злато.

Бузите на Ровена пламнаха от срам. Гарет тресна чашата на масата и се върна при тях. И двамата с Фреди трепереха неудържимо. Той се разкрачи и скръсти ръце на гърба си. В очите му святкаха зловещи искри.

— Искам да бъда сигурен, че съм те разбрал правилно, лейди Фордис. За да спасиш живота на това ритащо хлапе, ти си готова да направиш всичко, което поискам от теб, така ли е?

Ровена отговори на погледа му над дръжката на меча и кимна твърдо. Фреди отново се замята отчаяно под нея. Гарет я посочи с пръст.

— И никакво разкаяние. Никакви укори. Никакво хленчене, сълзи и обвинения на сутринта.

— Никакви — потвърди тихо Ровена.

— Вие сте безсърдечно копеле! — Малкият Фреди успя да се измъкне и поиска да се хвърли върху него, но Ровена в последния момент го хвана за яката и притисна главата му към гърдите си. Стисна го здраво и почака, докато протестите му заглъхнаха в неясно пръхтене. През цялото това време тя не откъсваше поглед от лицето на Гарет.

По лицето му се плъзна студена усмивка.

— Всичко, което трябва да направя аз, е да оставя главата на брат ти на раменете му.

Тя беше готова да кимне, но се поколеба. На лицето ѝ се изписа замисленост. Гарет ѝ обърна гръб.

— Предложението ти се приема.

— Не — каза внезапно Ровена.

Малкият Фреди изохка облекчено. Гарет се обърна рязко и вдигна едната си вежда.

— Как така не?

— Не съм съгласна с тези условия. Животът на малкия Фреди не ми е достатъчен. Искам повече. Ще ми обещаете да го вземете под крилото си. Когато моята година свърши и ме прогоните от дома си, ще го приемете в замъка си като паж. Когато достигне необходимата възраст, ще му помогнете да си спечели рицарските шпори.

Малкият Фреди побесня от гняв и отново се опита да се изтръгне от ръцете ѝ. После се опита да достигне ловния нож с крак, но Ровена безмилостно заби лакът в корема му и той се преви от болка.

Гарет ги наблюдаваше смаяно.

— Ровена Фордис показва истинския си лик. Досега си мислех, че алчността ти се простира само върху собственото ти хубаво коремче. А ти си била бисер с много лица, милейди.

Ровена го погледна унищожително, уязвена от подигравателния му тон. При тази проява на възмущение цинизмът на Гарет премина в пристъп на веселие. Мускулите по бузите му затрепкаха и той обърна лице към камината, за да скрие смеха си.

— Твоята цена се покачва с всяка секунда, скъпа. Май трябва да побързам, преди да ме принудиш да подслоня под покрива си цялото ти семейство и да направя баща ти мой пръв паж. Какво те кара да мислиш, че ще се съглася да обременя живота си с това упорито кученце? Досега се държи като глупак и има склонност към мъченичество, която ми досажда.

— Той е умен — възрази сърдито Ровена. Пръстите на малкия Фреди бавно се промъкваха към ножа. Тя го сграбчи за косата и няколко пъти удари главата му в стената, докато очите му по-мътняха. Ровена положи глава в скута му и започна да милва челото му. — По-умен от всички останали.

Гарет приглади брадата си.

— Може и да си права.

— Ако баща ни не беше окуцял, Фреди можеше да стане рицар. Това е негово рождено право. Не е виновен, че е беден.

— Права си. Затова си решила да му дадеш шанс в живота. Колко благородно. — Тонът на Гарет беше повече от язвителен. — Но не е ли твърде малък, за да стане паж?

— А аз не съм ли твърде млада, за да стана ваша любовница?

Устните му трепнаха. Май беше съгласен с нея. Показалецът му се плъзна с любов по дръжката на забития в пода меч.

— Дали си струва да поема това обещание, Ровена?

Тя отметна глава назад в нов прилив на смелост.

— Вие трябва да решите това, нали, сър?

Гарет усети как слабините му натежаха. Погледът му се плъзна от шията към твърдите млади гърди.

— Е, добре. Дяволът е съгласен да сключи сделка с теб.

Ровена се изправи с грациозно движение и застана пред него.

Малкият Фреди простена, усетил под главата си студения под.

— Закълнете се.

Гарет я погледна изненадано.

— Досега никой не се е съмнявал в думата ми.

— Закълнете се.

— За бога, ги отиваш твърде далеч. Е, както искаш. Давам ти клетвата си като рицар от...

— На колене.

Гарет изръмжа, отпусна се на колене в краката ѝ и вдигна мечата си. Очите му пламтяха като запалени въглища. За първи път Ровена се зарадва, че студената стомана стоеше между тях. Стиснал здраво зъби, той изрече някакво проклетие, но после се закле да закриля малкия Фреди, докато е жив. Момчето въздъхна, но Ровена кимна доволно.

Гарет протегна ръка и улови китката ѝ като в железни клещи.

— Ти ще ми дадеш своята клетва, когато останем сами, милейди. Също на колене.

— Както желаете, милорд. — В очите ѝ блеснаха стоманени искри, каквито не беше виждал досега.

Гарет стана, сграбчи малкия Фреди за яката и го вдигна от пода. Ровена го хвана за ръкава.

— Обещахте, че няма да му сторите зло.

Гарет се отърси от ръката ѝ, сякаш беше досадно насекомо.

— Нищо няма да му направя. Просто ще го изведе навън. — Той отиде до прозореца, като прескочи ловко остатъците от счупения капак. Малкият Фреди остана неочаквано тих. — Според мен е най-добре да си отиде по същия път, по който дойде.

Ровена протегна ръка и го задържа.

— Моля ви, недейте! Ще го убие! Нали ми обещахте!

Гарет въздъхна и се обърна. Ровена се притисна до гърдите му.

— Не подлагай търпението ми на изпитание, жено.

Той я бутна настрана и се наведе през прозореца. Две тъмни фигури ходеха неспокойно напред-назад по снега.

— Кой е там? — извика Гарет. — Ти ли си, Ъруин?

За момент се възцари тишина, прекъсвана само от шепота на снежинките. После Ъруин отговори тихо:

— Тъй вярно, сър.

— Имам нещо за теб. Протегни ръце.

Ровена се отдръпна назад и скри лице в ръцете си. Без да се церемони, Гарет изхвърли малкия Фреди през прозореца. Ровена се прекръсти и зашепна благодарствена молитва, когато братчето ѝ изчезна. Очакваше да чуе вик от болка, но долови само глухо изръмжаване, последвано от плахите думи на Търуин:

— Много благодаря, сър.

— Удоволствието беше изцяло мое. — Гарет се подаде още малко от прозореца и се вгледа в бледото лице на момъка. Търуин се покашля смутено.

— Трябва да вървим, сър.

— Приберете се в обора и чакайте там. Разбра ли?

— Естествено, сър.

Гарет несъзнателно зарови пръсти в замръзналия сняг на перваза на прозореца, докато двете неясни сенки се отдалечаваха, сложили момчето помежду си. Ровена отново се прекръсти и благодари на бога, че малкият Фреди не беше нито убит, нито ранен.

Тя проследи как Гарет взе меча си и с помощта на дръжката закрепил един от стенните килими над отворения прозорец. Сега стаята изглеждаше дори по-уютна от преди. Ровена бързо се извърна настрана, за да не вижда двусмислените погледи и похотливата усмивка, докато Гарет разглеждаше сцените на килима. След малко той коленичи пред камината и хвърли в огъня жалките остатъци от счупения капак на прозореца.

— Кажи, Ровена — осведоми се той, без да се обърне, — на колко мъже си се предлагала, за да спасиш жалките си роднини?

— Само на един. На вас.

Той разрови пламъците и отбеляза все така равнодушно:

— Ако лъжеш, ще го разбере много скоро.

Ровена сплете ръце под гърдите си и се вгледа в широкия му гръб под сведените си ресници. Той отиде до масата и напълни чашата с вино. Движенията му бяха изнервящо бавни. Ако посегнеше към нея със същата студенина, с която говореше, как би могла да се удържи да не го помоли за милост? Не, тя се бе заклела, че няма да се моли. Щом се бе продала като уличница, вече нямаше право на нежността и добротата, с които се беше отнасял към нея преди.

Гарет се отпусна в арабския стол и стисна чашата между палеца и показалеца си.

— Докъде бяхме стигнали? Да подготвя ли сцената? Бях тук, ти седеше в скута ми и се опитваше да ме прелъстиш. Искаш ли да продължиш?

Ровена потрепери. Прекоси стаята и седна в скута му. Той гледаше пред себе си, лицето му беше като издялано от мрамор.

Ровена пое шумно въздух и притисна устни върху неговите. Целувката ѝ беше неопитна, трескава и тя го осъзнаваше напълно. След малко се отдръпна. Устните му не се разделиха, както предишния път, но поне погледът му беше съсредоточен в лицето ѝ. Той я погледна с присвити очи. Това ѝ вдъхна смелост за нова целувка. Този път дори го прегърна. Гарет обаче не се впечатли от мекотата ѝ. Остана неподвижен като статуя.

Ровена се отдръпна от него. Бузите ѝ пламнаха и тя се намрази за слабостта си.

— Не ми се подигравайте за липсата на опит, милорд. Аз не съм обиграна във високото изкуство на любовта като вас.

Чашата се търкулна със звън на пода. Гарет улови ръцете ѝ.

— Ти си тази, която се подиграва. Аз не знам нищо за любовта и не искам да знам.

Дълбоко в очите на Гарет Ровена откри страх, по-голям дори от нейния. Предупреждението в думите му беше недвусмислено като острие, опряно в гърлото ѝ. Но тя беше готова да се пребори с това оръжие, ако това щеше да ѝ помогне да разруши стената, която той беше издигнал около себе си. Преплете ръце с неговите, за да го обезоръжи чрез капитулацията си. Наведе се към него и внимателно прокара връхчето на езика си по очертанията на устните му. Изкусителното движение най-сетне ги раздели. Тъмните ресници скриха израза на очите му, но той отговори на целувката. Устата му се отвори, езикът му помилва нейния. Ръцете му се раздвижиха неспокойно и тя усети как тялото ѝ пламна. От устата ѝ се изтръгна тих стон.

Изведнъж Гарет отметна глава назад и се засмя. Кокалчетата на пръстите му минаха по гръбнака ѝ.

— Да не би да искаш да ме засрамиш с капитулацията си?

— Аз се заклех да не се моля и да не хленча, милорд.

— А ти си дама, която държи на честта си. — Думите на Гарет прозвучаха странно, сякаш се подиграваше със самия себе си. Той

обхвана лицето ѝ с двете си ръце и я отдалечи малко от себе си, за да я погледне в очите. — Ако ти позволя да ме помолиш за нещо, какво ще е то?

— Ако единственото, което искате от тази нощ с мен, е да си отмъстите на баща ми, моля ви да ме дадете на Пърсивал или на някого от другите. — Ровена говореше без колебание.

В очите му се появи учудване.

— Велики боже, мисля, че говориш сериозно. Толкова ли ме мразиш?

Ровена сведе глава към пода.

— Ще понеса по-лесно тяхната жестокост, отколкото вашата.

Той я притисна до гърдите си и сложи брадичка на главата ѝ.

— Глупаво дете! Чии милувки ще предпочетеш пред моите? Може би на рицаря със зелените очи, когото целуваше с отдаденост, която винаги си отказвала на мен? Или на скъпия ти годеник? — Ръката му се мушна под роклята и обхвана гърдите ѝ. Палецът закръжи около розовото връхче и Ровена се разтрепери. — Наистина ли смяташ, че Ъруин ще ти направи това с несръчните си ръце?

Ровена изохка задавено. Умелите пръсти на Гарет запалиха огън в гърдите ѝ. Тя се сгуши в него, отвори ризата му и потърка лице по твърдите косъмчета на гърдите му.

— Ъруин ми предлага ръката и сърцето си с божията благословия — промълви тя, съзнавайки, че думите ѝ съвсем не звучаха убедително.

Гарет повдигна лицето ѝ и впи изпитателен поглед в очите ѝ, блеснали в сиянието на огъня. След малко попита; подчертавайки всяка произнесена дума с бегла целувка по бузите:

— А какво ти предлагам аз? Бавна езда към ада?

Устните му спряха върху пулсиращата вена на шията ѝ. Замаяна от горещината на устата му, Ровена отметна глава назад, сякаш косата беше твърде тежък товар за крехката ѝ шия. Окуражен, Гарет плъзна ръка в деколтето ѝ. Гърдата ѝ пасна великолепно в дланта му. С нежност, каквато почти беше забравил, че притежава, пръстите му се плъзнаха по щръкналото зърно, което се притисна към твърдата му длан. Ровена се разтрепери.

Двамата останаха доста време в тази поза. Светлите ресници на Ровена почиваха върху зачервените бузи. С леко разкрячени крака,

полата потънала във вдлъбнатинката между краката ѝ, тя изглеждаше така, сякаш само чакаше той да я вземе. Гарет не беше подготвен за треперенето на ръцете си. Той помилва нежно бузата ѝ в безмълвен опит да я убеди да отвори очи. Ровена го направи и той видя пред себе си две звезди на небето, което дълго време беше познавало само мрак.

— Без теб бях постоянно студена и гладна, Гарет. — Тя очерта устните му с показалец, сякаш искаше завинаги да запомни формата им.

Устните му се отвориха и той започна да целува връхчетата на пръстите ѝ. Ръката, която притискаше гърдата ѝ, се спусна надолу и помилва гладкия, плосък корем. Тя го гледаше неотстъпно в очите.

Гарет имаше чувството, че цял живот е чакал именно този момент. Той я държеше в ръцете си и можеше веднага да я освободи от споразумението, което беше сключил само за да излекува наранената си гордост. Все още можеше да спре да я милва... но не, този миг бе отминал безвъзвратно. Ръцете му се плъзгаха между кожата и гънките на износеното ѝ бельо към нежните кичурчета между краката ѝ. Той сведе глава, за да спечели малко време, да укроти дъха си и да прогони червенината от бузите си, които пламтяха, сякаш беше момче на прага на мъжествеността си.

За да се овладее, притисна устни във фината мида на ухото ѝ.

— Искам да те изпълня, милейди. Искам да проникна толкова дълбоко в теб, че никога вече да не усетиш глад или студ. — Дрезгавите думи заглъхнаха в стон, когато проникна с един пръст в топлатата, влажна утроба. Интимното докосване го изпълни с екстаз, за каквото не бе смял и да мечтае.

Ровена го прегърна здраво и се вкопчи в него, когато той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото.

Положи я върху мекия дюшек и я погледна. Ръцете ѝ нервно задърпаха хермелиновите кожи. Когато танцуващите пламъци очертаха мощните му рамене, Ровена се разтрепери — повече от страх, отколкото от студ.

Гарет коленичи на леглото и я прегърна като дете.

— Никога вече няма да мръзнеш, обещавам ти. А ако изгорим, ще изгорим заедно.

Сключи ръце на тила ѝ, приближи се към коприненомеките устни и ги раздели за страстна целувка. Ровена му отговори с

новооткрит у себе си огън. Притисна се с целия плам на младото си тяло към мускулестата му гръд и с радост се нагоди към изкусителния ритъм на езика му.

Той се отдели от нея с дрезгав стон и бързо смъкна роклята от раменете ѝ. Тя се вкопчи в косите му и той сведе глава към гърдите ѝ, за да помилва с устни и език кораловочервените зърна, които го очакваха с нетърпение. Ровена усети странно теглене в слабините. Изведнъж видя сребърните нишки в тъмната му коса и се учуди безкрайно. Той я притисна във възглавниците и завивките зашумоляха приятно. Тя повдигна послушно хълбоците си, когато той най-сетне смъкна роклята и долната ѝ риза.

Когато остана гола пред него, Ровена се изчерви цялата под жадния му поглед. Ала очите ѝ останаха отворени, изпълнени с доверие, и този път тя беше тази, която вдигна ръката му и я поднесе към устните си. Захапа нежно палеца му и проговори гърлено.

— Ела, милорд. Нали ми обеща да ме избавиш от глада.

Гарет измъкна жакета през главата си и оголи зъби в гладна гримаса.

— Излъгах те. Аз съм този, който ще утоли глада си с теб.

Ровена отново си го представи като вълк и потръпна. Главата му се сведе над гърдите ѝ, устата му се плъзна надолу и проследи всички извивки и вдлъбнатини на тялото ѝ с уверена целенасоченост. Ровена неволно се закиска.

Гарет вдигна глава и изръмжа дрезгаво:

— Ти май ми се надсмиваш, милейди? На езика ми напират остри укори, а вече обмислям и как да те накажа за дързостта ти.

Той се зае веднага да превърне думите си в дела: буквално я погълна с уста и ръце, докато тя се вкопчи в косите му и започна да моли за милост, макар че в действителност не я искаше. Тъмните му къдрици се плъзгаха като коприна между пръстите ѝ. Насладата се разпростря в тялото ѝ, опъна сякаш мрежа от желание между двамата. Силните му ръце обхванаха дупето ѝ, плъзнаха се надолу и с невероятна нежност я убедиха да разтвори бедрата си. Със задъхан стон тя затвори очи и изви глава, за да опре лице в меката завивка, докато пръстите и устните му играеха в утробата ѝ, дърпаха струните на тялото ѝ и го караха да пее. Всичките ѝ мускули вибрираха.

След този невероятен екстаз Ровена се отпусна в леглото, дишайки тежко, сякаш беше пробягала много мили. Големите ѝ очи бяха пълни с учудване. Гарет отговори на погледа ѝ и тя разбра, че времето за игри беше отминало. Очите му се присвиха в тесни цепки и тя бе обзета от радостно очакване, примесено със страх.

Ръцете на Гарет затрепериха, когато се надигна на колене и започна да отвързва панталона си. Ровена затвори очи. Държа ги затворени, докато той посегна и хвана едната ѝ ръка.

— Ровена? — попита тихо той.

— Какво?

Гарет привлече ръката ѝ към тялото си. Ръцете ѝ се отвориха и докоснаха нещо, което ѝ заприлича на стомана, обвита в копринено кадифе. Пръстите ѝ се плъзнаха любопитно по това непознато нещо и Гарет изстена дрезгаво.

Ровена бързо издърпа ръката си.

— Не мога — изплака отчаяно тя. — С това нещо можеш да ме убиеш, милорд!

Гарет скри лице в шията ѝ с треперещ смях.

— Ти ме ласкаеш, скъпа. — Опря се на лакти и я погледна в очите. — Това е нещо съвсем обикновено, кълна ти се. Повярвай, досега не съм убил никого с него.

По лицето му пробяга бегла сянка. Сърцето на Ровена се сви от болка. Тя обхвана лицето му с две ръце и жадно се впи в устните му. Езикът му проникна нежно в устата ѝ и се раздвижи, сякаш трябваше да подготви останалата част от тялото ѝ за интимното проникване. Ровена изведнъж забрави страха си и се отпусна. Бедрата ѝ се отвориха сами, ръцете ѝ отново посегнаха да го помилват. Гарет простена сладостно.

Отначало имаше чувството, че в крехката ѝ плът се е забило неумолимо стоманено острие и напредва с безмилостна бавност. Тя изплака тихо, тежкото тяло на Гарет потръпна и тя разбра какво му струваше да се въздържа. Той беше мъж, свикнал да преодолява със сила всяко препятствие, което му поставяше животът. А сега сдържаше огромното си желание, за да ѝ спести болката.

Ровена извърна глава настрана, прекъсна целувката и пошепна в ухото му:

— Искам да ме изпълниш. Сега.

Не беше нужно да го моли повторно. Гарет се потопи дълбоко в нея и разкъса последната крехка съпротива на девственото ѝ тяло. За момент остана неподвижен, за да се наслади на влажната топлина, която го обгърна. Ровена дишаше тежко. Той впи поглед в лицето ѝ и зачака напрежението да отслабне. Зачака и знак, че беше готова да го приеме изцяло.

Тя примигна и го погледна учудено.

— Нима вече свърши? — Разочарованото ѝ лице го изпълни със задоволство.

— О, не, сладката ми, едва сега започва.

С тези думи той започна да се движи дълбоко в нея. Тя затвори очи и опря рамене на възглавницата. По подутите, влажни устни полепнаха руси косъмчета. Гарет приглади косите ѝ назад и се заби още по-дълбоко в нея. Все по-дълбоки и по-бързи ставаха тласъците му, докато тя проумя, че на света съществуваше и друг неутолим глад, който нямаше нищо общо с яденето и пиенето. Хвана се за раменете му, усети играта на мускулите под обсипаната с белези кожа и се устреми заедно с него към рая или към ада — в момента не знаеше къде отиват и не искаше да знае. Накрая беше готова да се закълне, че вижда как звездите на небето се разпръсват на хиляди блестящи парченца.

Силен порив на вятъра изду стенния килим зад Гарет като сребърна мантия в мрака. Една от цепениците в камината изсъска и разпръсна сноп от искри. Те осветиха огледалото на тавана и разкриха тайната им. Ровена проследи опиянена как гърбът на Гарет се опъна като струна. Той отметна глава назад и жилите се издуха като дебели възжета. Нададе гърлен вик и рухна върху нея, изцеден до крайност. Странно, но Ровена почти не усети тежестта му.

Тя остана дълго неподвижна, загледана в огледалото: Коя беше бледата руса непозната под задоволеното тяло на рицаря, когото обичаше? Видя как пръстите на жената се заровиха нежно във влажните от пот тъмни коси на мъжа над нея, сякаш искаха да ги срещат. Ровена затвори очи и на устните ѝ заигра усмивка.

Гарет слизаше по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж. Мислите му бяха изцяло заети със спящия ангел, който беше оставил в леглото си. Изобщо не забеляза, че си тананикаше нещо, докато не стигна до последното стъпало и дълбокият му баритон не отекна в мъртвешката тишина като нежелан подарък.

Насреща му се появиха три мрачни лица. За момент Гарет се видя през очите им: разрошена коса, смачкани дрехи, прашни панталони, които бяха прекарали нощта захвърлени на пода. Ъруин внезапно отмести дъската пред себе си, сякаш бе загубил апетит. Раменете му бяха скрити под кожената наметка, която Гарет снощи беше свалил в залата. Големият Фреди се взираше сърдито в огъня, а малкият Фреди го измери с мрачен поглед, докато дълбаеше дупка с ножчето си в дебелия плот на масата.

Гарет престана да тананика и се огледа въпросително в празната зала.

— Чакам признанието ви, момчета. Нима сте изтребили всички рицари от Мидгард? Къде ги скрихте, след като ги вързахте и запушихте устите им — в обора ли? — Нарочно придаде на гласа си весела, шумна нотка.

Големият Фреди изпухтя презрително.

— Рицари, ами!

— Рицарите избягаха. — В гласа на Малкия Фреди звънна презрение. — Ъруин направи грубата грешка да им разкажа какво е за вас Ровена и те се изпокриха като мишки, от страх, че ще се събудите в лошо настроение и ще им дадете да почувстват гнева ви.

Като си подсвиркваше весело, Гарет окачи над огъня тежък котел. Пъхна един пръст в съдържанието му и го вдигна към устните си.

— Опасността не беше особено голяма.

— Изобщо нямаше опасност. Но заблудата обикновено изкарва на бял свят най-хубавото у мъжете.

Гарет замахна и малкият Фреди се наведе светкавично. Ала рицарят само разроши косата му.

— Дръж си езика зад зъбите, хлапе, и ще направим от теб страхотен рицар.

Светлата кожа на малкия Фреди пламна и придоби красив розов цвят. Ръката му се склочи около дръжката на ножа и Гарет разбра, че хлапакът много искаше да го забие в корема му. Ала усмивката не слезе от лицето му и момчето се задоволи да набоде на острието една заблудена хлебарка, която се бе осмелила да се качи на масата.

Ъруин потрепери и се уви още по-плътно в наметката на Гарет. После придърпа към себе си дъската, само за да има нещо в ръцете си, когато Гарет застана зад него.

Рицарят помириша с удоволствие солената риба и платото със сирене.

— Откъде ли са намерили такова хубаво грозде по това време на годината? Ровена обича ли грозде?

Ъруин отвори уста да каже нещо, но големият Фреди го изпревари.

— Никога не е опитвала грозде. Когато стана на възраст да го яде, в Ревълууд вече нямаше грозде.

Гарет стисна устни, сякаш размишляваше напрегнато.

— Как мислиш, малки Фреди, сестра ти ще се зарадва ли на гроздето?

Момчето се облегна назад и скръсти ръце.

— Наистина ли това е важно за вас?

— Много.

Погледите им се срещнаха в безмълвен двубой.

— Водата завря — обади се големият Фреди.

Гарет отиде до огнището, уви ръката си с някакъв парцал и свали котела от огъня. После сложи чинията с гроздето в скута на големия Фреди.

— Внимавай някой да не изяде гроздето, чуваш ли? — нареди той. Хвърли съзаклятнически поглед към Ъруин и добави: — Аз трябва да се погрижа за коня си.

— Не е нужно — отговори големият Фреди. — Ние го направихме.

— О, много ви благодаря. А би ли направил още нещо за мен? — Гарет буквално видя как Ъруин любопитно наостри уши. Наведе се и пошепна в ухото на Фреди: — Пригответи конете. След половин час тръгваме за Карлеон.

Момъкът продължи да се взира право пред себе си.

— Вашия и на Ровена?

— Не. Всички коне.

— Тъй вярно, сър.

Гарет взе под мишница една дебела цепеница, вдигна котела от перваза на камината и протегна другата си ръка. Големият Фреди му подаде чинията с гроздето. Гарет намигна предизвикателно на Ъруин и се запъти към стълбата, като балансираше внимателно товара си. След първата площадка отново затананика.

Ровена се притисна във възглавниците и прошепна името на Гарет. Възглавницата не отговори. Когато чу шум, прозвучал като удар в предмет от слонова кост, тя вдигна глава, отмахна назад разрошените къдрици и отвори уморените си очи. Мина доста време, преди да разбере, че тракаха зъбите ѝ. Претърколи се по гръб, надигна се и коленичи. Скованите ѝ мускули се възпротивиха и тя направи гримаса. После смъкна завивката и затърси по тялото си следи от преживяното през нощта.

Гербът на Гарет не беше отпечатан на гърдите ѝ. Клеймото му беше невидима верига, която я обвързваше за него с чувствителността между бедрата ѝ и ускореното дишане, докато през съзнанието ѝ преминаваха в бърза върволица картини от нощта. Зъбите ѝ престанаха да тракат. Тя се наведе напред и с усмивка скри лице в завивката.

Жадно ръмжене я изправи отново на колене. Напрегна се и коремът ѝ хлътна почти до гръбнака. Притегли завивката към раменете си и изведнъж се разтрепери от студ. Нима Гарет беше забравил клетвите си? Нали беше обещал винаги да прогони от живота ѝ глада и студа? Дали беше казал тези думи само за да постигне целта си и да утоли жаждата си да я притежава? Колко пъти се бяха любили през нощта, понякога нежно, друг път необуздано, докато заспаха от изтощение в прегръдките си. Какво ли е обещал на лейди Алис срещу една проява на отзивчивост? — запита се горчиво тя. Кесия със злато? Купчина перли? Как ли ѝ се е присмивал! Бедната Ровена Фордис,

която му се бе отдала само срещу обещанието за сочна шунка и огън в камината.

Отчаяние засенчи очите ѝ, докато оглеждаше празната стая. Може би тъмният рицар отдавна си беше отишъл и я бе оставил в ръцете на похотливите млади рицари, които търсеха развлечения в Мидгард? Тя се намръщи замислено. Стори ѝ се, че чува неприличните им песни в коридора.

Веселата песничка приближаваше. Ровена беше потънала в мрачните си размишления и когато на прага застана Гарет, запримигва учудено, сякаш бе видяла призрак. Усмивката, която изгря на устните ѝ, беше за него като слънцето, пробило между сивите облаци. Ровена се надигна и протегна ръце към него. Гарет спря, песента замря на устните му. По лицето му пробяга изражение, което Ровена не беше в състояние да разтълкува. Изведнъж изпита странното чувство, че е видяла духа на младия Гарет, плах и несигурен дали е добре дошъл.

Когато той не се помръдна и не отговори на поканата ѝ, тя бе обзета от същата плахост. Направи се, че се протяга, докато го оглеждаше изпитателно изпод полуспуснатите си ресници.

— Цветът ви отива, милорд — отбеляза небрежно тя и посочи финия вълнен плат, драпиран около раменете му. — Нюансът е в много интересен контраст с косите ви.

— Дръж се прилично и може би ще ти го заема за малко — отговори в същия тон той.

Гарет хвърли дървото в угасналия огън и остави другите неща на масата. Отиде до леглото и показа на Ровена рокля от най-фина розова вълна. Тя посегна да я вземе, но той се ухили предизвикателно и я дръпна към себе си. Завивката се свлече от раменете ѝ и погледът му веднага пламна.

Ровена моментално се зави до брадичката и сините ѝ очи засвяткаха дръзко.

— Дръж се прилично и може би ще ти го заема за малко — повтори глухо тя думите му отпреди малко.

Гарет захвърли роклята на пода и скочи при нея в леглото. Завивките се разхвърчаха на всички страни, когато се претърколи върху нея и я притисна към себе си. Той я сложи върху себе си, придърпа една завивка, за да не ѝ е студено, и обгърна с две ръце тънката ѝ талия. Очите му искряха.

— Какво безсрамие. Нямах представа какви опасности преодолях, за да намеря тези съкровища за дамата на сърцето си. Излязох безстрашно срещу трима дракони, които бълваха огън и пламък.

Ровена направи неуспешен опит да се освободи.

— Възможно ли е тримата дракони да са се отзовали на имената Ъруин, Фреди и още веднъж Фреди?

— Може би. — Гарет се възползва безсрамно от опита ѝ да се освободи и я сложи на място, което би я застрашило непосредствено, ако не бяха вълнените му панталони. Ровена утихна.

— Да не би да сте убили тези нещастни дракони с грамадния си меч?

— За съжаление бях невъоръжен. Принудих се да понеса мъката от мрачните им погледи и обидни забележки, но мисля, че се справих достойно. Могъщият ми меч е изтощен до крайност, загубил е легендарната си сила. И за това е виновна само една възхитителна девица, която сега се подиграва жестоко на скромните ми дарове.

Ровена сложи ръце на гърдите му и примамливо изви хълбоците си.

— Според мен могъщият ви меч показва признаци на живот.

Гарет я изглежда с присвити очи.

— Възхитителна дева като вас може да събуди и мъртвия за нов живот.

Той притисна ръка към гърба ѝ и я наведе към себе си. Когато най-сетне отново се изправи, ръцете ѝ трепереха и дишането ѝ беше накъсано.

— Това ли е единственият дар, който ми носите? Няма ли и други?

Гарет се изсмя сухо.

— Ето го пак моето практично момиче.

Бутна я грубичко и тя седна на дупето си. Той метна завивката отгоре ѝ и стана, за да ѝ поднесе даровете си.

Поклони се дълбоко, остави котела пред леглото и се престори, че се олюлява от тежестта му.

— Банята ви, милейди.

Ровена го погледна намръщено.

— Не вярвам да се побера в него.

— Да не чувам хленчене или ще ви напъхам собственоръчно.

Ровена сведе поглед към димящата вода в котела и бързо затвори уста.

С величествен жест Гарет ѝ предложи чинията с риба и сирене, украсени с гроздови зърна. В очите ѝ се появи странен блясък.

— С огромно усилие откраднах тези скъпоценни камъни от един гладен дракон с развяващи се уши и възмутен поглед.

— Как няма да се възмути, като си му откраднал сиренето!

Гарет седна на края на леглото и я помилва по бузата.

— И годеницата.

— Без съмнение си бил вцепенен от срам. — Ровена посегна към най-голямото парче солена риба. Скоро чинията се опразни.

— Засрамах се едва когато най-малкият дракон ме прониза с огнения си поглед. Ако беше стоманено острие, сега щях да съм загубил главата си заедно с всички умни мисли вътре.

— Обаче снощи ти искаше да отсечеш неговата глава, нали? — Ровена стисна едно гроздово зърно и сокът опръска леглото.

— Е, не е точно така. Установявам, че незнайно как момчето се е промъкнало в сърцето ми. Той е сила, с която трябва да се съобразявам, особено ако е въоръжен с котел или с нож.

Ровена го зяпна смаяно.

— Наистина ли не си имал намерение да го убиеш?

Гарет пхна в устата ѝ зърно грозде.

— Нито за миг.

Ровена шумно затвори уста.

— Значи си ме измамил?

Гарет въздъхна тежко и помилва нежната ѝ буза.

— Трябва ли сега да говорим за това? Колко пъти още трябва да те спечеля, за да те убедя, че си моя?

Ровена глътна гроздето, без да го сдъвче.

— Миналата нощ не ме спечели. — Блъсна ръката му и заяви твърдо: — Видях те как смени зарове в гънките на наметката си. Ти излъга.

Гарет се изправи с вкаменено лице.

— Последният мъж, който ми каза нещо подобно, получи копие във врата.

— Защо? Защото е казал истината?

Гарет изрита котела и водата се разля по пода.

— Добре де, излъгах. Нима би предпочела да бях позволил на онзи идиот Пърсивал да те отведе в спалнята си? Или трябваше да го убия, защото изобщо се е осмелил да те погледне?

— Как мога да съм сигурна, че не си измамил и баща ми?

Сериозният тон, с който бе задала въпроса, разпали гнева му.

— Въпреки високото ти мнение за мен не съм правил опити да мамя идиоти. Нито да убивам момчета.

— А как стои въпросът с жените? — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да е успяла да размисли.

По устните на Гарет се плъзна странна усмивка. Ровена потрепери, когато пръстите му се плъзнаха по нослето ѝ и го оципаха болезнено.

— Това ще покаже само времето, мила моя. Само времето.

Той стана и я остави сама с ехото на небрежно произнесеното галовно име. Ровена остана в леглото, положила буза на коляното си, опитвайки се да размисли върху думите му и болезнено копнееща за нежността му. Седя така, докато Търуин почука на вратата и мрачно заяви, че конете са готови за връщането им в Карлеон.

Марлис скачаше от клон на клон като тромава маймуна. Високо в короната на прастария дъб клоните бяха чупливи и далече един от друг и тя нямаше друга възможност, освен да се катери по стъблото. Грапавата кора раздра кожата ѝ на коленете, но тя не усети нищо. Последният тънък клон, към който посегна, се счупи. До преди няколко години стъпваше и на най-високите клони, без да се издаде с нещо повече от скърцане. Тя се наруга на ум и клекна сред листака. Не стига, че имаше женски форми, ами и увеличаваше теглото си.

Дървото я обгърна като гнездо, голите му клони скриха облечената в черно фигура. Марлис опря буза във влажната кора и за пореден път разбра защо обичаше зимата — тя не даваше обещания, които не можеше да изпълни.

Ранният дъжд беше стопил снега и навсякъде чернееха мръсни локви. Земята и небето образуваха монотонна сивота, прекъсната само някъде в далечината от кулите на Ардендон. Яркочервените знамена на Блейн се развяваха гордо пред оловносивия хоризонт. Ако баща им беше още жив, сега тя щеше да е господарка на Ардендон. Всъщност дори и сега само милостта на Гарет я предпазваше от тази ужасна участ.

Като дете Марлис често се криеше в клоните на прастария дъб, за да избяга от укорите на бавачката си, която постоянно я наставляваше да се държи „повече като дама, а не като дивачка“. Да избяга от разсеяното разочарование в очите на баща си, който искаше само синове, и от вечното присъствие на свършения си брат, който се харесваше на всички. Сред тези клони тя се чувстваше свободна от принудите и най-вече от оковите на детската си тромавост. Когато соколите се носеха над нея и описваха свършени кръгове, тя мечтаеше някой да я вземе на крилете си и да я отнесе далеч от Карлеон, над поля и гори, за да я свали на място, където никой нямаше да я ругае, да ѝ крещи или да я щипе по нослето с любов, както правеше брат ѝ.

Ала днес небето беше празно. Соколите бяха отлетели без нея в прекрасните земи, където зимуваха. Глезените ѝ се сковаха, тя ги разтри несъзнателно и вдигна глава. На доста голямо разстояние от нея, в края на просторното поле, се появиха черни точки. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Преброи внимателно точките. Пет коня. Четирима ездачи. Не. Съвсем ясно видя златно петно върху черна основа. Черното беше брат ѝ, златното — косата на Ровена. Марлис заби нокти в кората на дървото и изохка от болка.

Не можеше да види усмивката на Ровена, но видя съвсем ясно как тя се обърна към мъжа, който я държеше. Тази гледка предизвика нов стон. Искаше ѝ се да отметне глава назад и да завие като вълк. Проследи как конниците прекосиха ливадата и изчезнаха в сенките на гората. Очите ѝ бяха сухи и горещи.

Марлис се спусна бързо по стъблото на дъба. Вече беше съвсем близо до земята, когато токът ѝ се закачи на един клон. Силното изпращяване дойде твърде късно. Клонът поддаде и тя падна по гръб. Ужасеният вик се изтръгна сякаш от чуждо гърло.

Известно време лежа на покривката от листа, усещайки как гърбът на жакета ѝ се напояваше с влага. Когато отново задиша нормално, тялото ѝ се разтърси от неудържимо хълцане. Не знаеше колко време е плакала, когато решително седна и избърса сълзите от очите си. Отново заваля дъжд и тя се затича бързо към Карлеон, за да посрещне както подобава брат си и неговата дама.

Ровена се отпусна с тиха въздишка в огромното ведро за баня, постлано с ленени кърпи. Припомни си първата си баня в Карлеон и на устните ѝ заигра усмивка. Днес я нямаше Дунла да я изтърка, докато кожата ѝ се разрани. Засмяната старица тактично се бе оттеглила, след като напълни ведрото с гореща вода и изкрещя в ухото на Ровена няколко думи, които звучаха като „добре дошла у дома“. Този път банята ѝ беше приготвена не в кухнята, а в личните покои на Гарет.

В камината гореше буен огън и топлината му се бе разпростряла в цялото помещение. Ровена лениво раздвижи пръсти под водата. Очите ѝ спряха на голямото легло и тя си припомни колко нощи двамата с Гарет бяха лежали като статуи, без да смеят да се докоснат, сякаш осъзнаваха, че веднъж започнали, никога няма да престанат.

Заспиваха едва когато изтощението ги надвиеше и всеки търсеше топлината на другия. Събуждаха се с преплетени крайници, миризмата на съня създаваше помежду им сладостна интимност. Тази нощ щеше да е различна. Гарет щеше да се върне скоро от обиколката си и да я намери под кожените завивки в леглото си, чиста, ухаеща, жадна за ласките му.

Откакто бяха напуснали Мидгард, двамата прекарваха нощите си под бдителните погледи на братята й и Ъруин. Не смееха да се докоснат, освен с ръце и с погледи. Само веднъж, докато другите правеха палатката, Гарет я отвлече в гората, притисна я към едно дърво и я зацелува като обезумял, докато й се зави свят. Тя беше готова да повярва, че ще се любят под дървото, набързо и тайно, но той се откъсна от нея, простена дрезгаво и я отведе обратно при другите. Седяха при братята й, слушаха приказките на Ъруин и се усмихваха глупаво. Под дългото кожено палто, което беше взел обратно от сърдития Ъруин, Гарет започна да я милва и да обхожда с ръце тялото й, докато кискането й премина в тихи стонове и тя го помоли шепнешком да престане с това мъчение. Тази нощ щеше да го помоли да продължи.

Ровена се потопи по-дълбоко във водата, за да се изплакне. Когато отново излезе на повърхността, пред коритото стоеше Марлис, скръстила ръце под гърдите си и вдигнала единия си крак на ръба.

Косата на Марлис висеше на влажни кичури пред лицето. Вехтият ѝ жакет беше мокър от дъжда и тя миришеше като мокро куче. Ровена също скръсти ръце под гърдите си и неволно си припомни последния ден в Карлеон — тогава Марлис им помогна да избягат, но след безброй безсънни и леденостудени нощи Ровена неволно се запита дали сестрата на Гарет им е помогнала от добро сърце или е била тласкана от безумната си злоба.

— Добре дошла у дома, малката.

— Здравей, Марлис. Някак си не чувствам, че съм се прибрала у дома, след като ти не скочи върху нас от дървото.

Марлис грабна сапуна и го подхвърли във въздуха.

— Бях наблизо.

— Ти винаги си наблизо, нали?

— Само когато имаш нужда от мен. — Марлис мина от другата страна на коритото.

Без предупреждение тя зарови пръсти в косата на Ровена и дръпна с все сила златните кичури. Ровена прехапа устни, за да задържи болезнения си вик. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— От колко седмици не си разресвала тази грива?

— И аз бих могла да те попитам същото — отговори Ровена.

— Не искаш ли да те среща?

— Не, благодаря — отговори Ровена и освободи косата си от яката ѝ хватка. — Нямам желание да се представя пред Гарет с гола глава.

Марлис хвърли сапуна във водата и взе от масата гребен от слонова кост. Усмихна се и зъбите ѝ блеснаха ослепително бели под завесата от тъмни коси.

— Довери ми се. Знам какво правя.

Тя коленичи зад коритото и внимателно извади навън част от косата на Ровена. Започна да я разресва с неподозирана мекота и Ровена въздъхна доволно. Кожата на главата ѝ се стопли и запулсира под равномерните движения. Тя затвори очи и се облегна назад.

— Къде прекарвахте нощите по обратния път към Карлеон? — попита Марлис. Гласът ѝ беше тих и успокоителен като пръстите ѝ в косата на Ровена.

— На полето. В гората — отвърна Ровена, без да отвори очи. — След като снегът започна да се топи, стана поносимо.

Марлис остави гребена и нави влажните кичури на пръстите си.

— Позорно е, че Гарет не може да се отбива в замъците на познатите си рицари. Нали разбираш, името му и без това е стъпкано в калта, а като се разбере, че е преминал през половин Англия с една руса уличница...

Ровена повдигна рамене и въздъхна примирено. Последния път, когато я нарекоха уличница, бе избухнала в сълзи. Но тогава не беше вярно. Искаше ѝ се да обясни на Марлис как стоят нещата, но не намираше думи за новото си положение. Въпреки това сестрата на Гарет нямаше право да бъде толкова жестока...

Марлис зави мократа коса на кок на тила.

— Ти си глупачка. Как можа да допуснеш Гарет да те хване?

— Виждаш ли белези по кожата ми? Брат ти не ме удари нито веднъж. Напротив, стопли ме и ми даде да ям.

Марлис избухна в тих смях.

— Обзалагам се, че те е стоплил най-вече вътрешно. Нали видях как не можеше да отлепи ръцете си от талията ти, когато те свали от гърба на Фолио. Веднага си помислих, че е готов да те стопли още там, на двора.

Очите на Ровена гледаха загадъчно.

— Защо ме отпрати, Марлис?

— Защото беше готова да изгубиш сърцето си, затова. Като всички друга преди теб. — Марлис стисна юмруци. — Така ли смяташ да прекараш остатъка от живота си? Да копнееш за любовта на мъж, който не е в състояние да отговори на чувствата ти?

— Ти си решила да прекараш живота си точно по тази начин, Марлис. Защо ме упрекваш?

Без предупреждение Марлис натисна главата на Ровена във водата. Ровена се надигна и изплю вода, но Марлис я натисна отново. Този път обаче Ровена беше подготвена и Марлис получи здрав юмрук в лицето.

Водата пръсна на всички страни, когато Ровена отметна назад снопа мокра коса и скочи.

— Да ме удавиш ли искаш?

— Това би било знак за съчувствието ми. Аз съм по-добра от Гарет, който ще те прогони безмилостно, щом се насити на скимтенето ти. — Марлис скри ръце в ръкавите си и отиде до прозореца. Блъсна капациите и изложи лицето си на дъжда.

Ровена седна отново в дълбокото корито.

— Това е истината, която се крие зад пристъпите на ревност, нали, Марлис? Чух те какво каза на Гарет. Докато той е в плен на миналото, докато ти му внушаваш, че не е достоен да получава любов, той ще принадлежи само на теб. Така ще можеш да го задържиш тук, в Карлеон, далече от приятелите му, от обществото, съвсем сам. Той ще пътува, ще участва в рицарски турнири, ще спи с жени, но винаги ще се връща при теб, защото ти му внушаваш, че си единственият човек, който го обича въпреки миналото.

Марлис затвори капациите с трясък.

— Естествено. Аз обичам Гарет. Всички го обичат. Като дете чувах само това и накрая почна да ми става лошо от него. Мама го обичаше повече от всичко на света. В борбата си да изляза на бял свят аз съм разкъсала утробата ѝ, но последната ѝ дума е била името на

Гарет. Баща ми обичаше само него. Той беше надеждата му. И накрая — Илейн също го обичаше.

Ровена стана и повика на помощ цялата си гордост. Без да покаже и следа от плахост, тя излезе от коритото и вдигна голямата ленена кърпа, разпростряна пред огъня. Уви се в нея, приседна на едно ниско столче и се зае да суши косата си.

Ръцете на Марлис висяха безсилно.

— Права си, Гарет не те е белязал с нищо. Освен ако не ти е направил дете. — Ровена се обърна към нея, стресната от горчивината в гласа ѝ. — Ще се моля заедно с теб да не го е направил, защото със сигурност ще го сполети същата съдба като детето на Илейн.

Ровена отпусна безсилно ленената кърпа. В този миг вратата се отвори и Гарет застана на прага, заслепен от очертанията на прекрасното тяло в сиянието на огъня, от преливащите се нюанси на прасковено, златно и наситено синьо.

— Изчезвай, Марлис — заповяда кратко той и остави на масата димящата чаша, която беше донесъл. — Да те няма.

Гласът му не търпеше противоречие. Ровена се уви в кърпата, обзета от внезапна плахост. Марлис се поклонил подигравателно и излезе от стаята. Гарет грижливо затвори вратата след нея.

Ровена седна отново на столчето и продължи да суши косата си. Не беше в състояние да погледне Гарет, докато главата ѝ беше пълна с думите на Марлис. Защо пак бе споменала изчезналото дете на Илейн? Тя остана със сведена глава, опитвайки се да скрие объркването си.

Гарет отпи малко от чашата и я остави на перваза на камината. Ръката му се плъзна по гърба ѝ.

— Тя... надсмиваше ли ти се?

— Понякога си мисля, че ме мрази толкова силно, колкото е мразела мащехата ви.

Очите на Гарет потъмняха.

— Точно обратното. Марлис обожаваше Илейн. Следваше я навсякъде като домашно кученце. Сигурно ѝ беше омръзнало да тича след мен.

Ровена затрепери — повече от мрачните предсказания на Марлис, отколкото от студ. Гарет свали две кожи от леглото, сложи едната в краката на Ровена, а другата вдигна пред себе си. Тя го погледна изненадано.

— Това ли ще е леглото ми, милорд? А аз се надявах, че вече няма да спя в краката ви.

— Безсрамна жена! Да не си мислиш, че ще те пусна в леглото си само защото си изкъпана и миришеш хубаво? — Той хвърли кожата отгоре ѝ и я привлече в скута си. Меката кожа погъделичка носа ѝ и тя се разкиха. Гарет я издърпа надолу, докато се появи златната ѝ глава.

— Виж ти, какво си намерих! Между кожата ми имало златно животинче! — Той разроши влажната ѝ коса. — От тези къдрици мога да си направя чифт златни ръкавици. А може би и маншон за моята дама.

— Тежко и горко на дамата, която ще получи такъв маншон. Щом пъхне ръцете си в него, ще падне мъртва.

Гарет вдигна ръката ѝ към устните си.

— Това трябва да предотвратим на всяка цена, защото ръцете ѝ са ми мили и много скъпи.

Ровена помилва бузата му, прокара пръст по топлите му устни. Когато лежеше в обятията му, всички съмнения, събудени от думите на Марлис, ѝ се струаха безсмислени, сякаш идваха от друг свят. Гарет ѝ подаде чашата и тя вдъхна дълбоко сладката миризма на канела и карамфил.

— Щях да забравя — каза той. — Изпий това.

— Какво е? — Ровена се отдръпна стреснато.

— Отрова естествено. Какво друго можеш да очакваш от мен?

Ровена се изкиска, макар да не беше напълно сигурна дали трябваше да опита питието. Все пак пийна малко и устата ѝ се напълни с подправено ябълково вино с ейл.

— Значи си готова да изпиеш дори отровата, ако ти я дам със собствените си ръце. — При тези думи Ровена се обърна да погледне в лицето му, но той опря брадичката на главата ѝ и ѝ попречи. — Много... отрезвяваща мисъл.

— Тази отрова има много приятен вкус.

Гарет я плесна нежно по бузата.

— Това е просто напитка, която Дунла приготви за теб. Помолих я да сложи повечко ейл с надеждата да си загубиш ума и да се забавлявам цяла нощ с невинното ти младо тяло.

Ровена остави чашата настрана, обърна се и се хвърли в ръцете му. Кожата се плъзна от раменете ѝ. Наведе се към него и помилва

гърдите му със своите.

— Отдавна съм си загубила ума. Не ми трябва вълшебно питие, за да ти го докажа.

Гарет промърмори нещо неразбрано, улови лицето ѝ между ръцете си и впи устни в нейните. Ровена отговори жадно на целувката му и се наслади на топлината ѝ, подправена с канела и карамфил.

След множество задъхани целувки Гарет нави косата ѝ на ръката си и дръпна главата ѝ, за да се изправи.

— Ровена, тези камъни са ужасно неудобни.

Тя се засмя предизвикателно.

— Тогава страдайте, сър. Още не сте се окъпали, значи нямате място в леглото ми.

Сладко ухаещото ѝ тяло се притисна към неговото. Дъждът трополеше все така силно по прозорците, но Гарет и Ровена не го чуваха. Тя се постара да прогони от главата му всички мисли за неудобните камъни, на които лежеше, както и всяка друга мисъл, която можеше да му дойде. По някое време затрепери, стисна здраво очи и се пребори успешно с напиралите сълзи. В момента наистина не я интересуваше дали Гарет е убил стотина измамни жени заедно с пиращите им бебета.

Марлис стоеше пред вратата на стаята и хапеше устни. Чу стон, толкова дълбок, че прозвуча почти като ръмжене. Последва го звънък смях.

— Права си, сладка моя Ровена — прошепна тихо Марлис и скри лице в ръцете си. — Наистина ревнувам.

Тя чу още тихо пъшкане, дрезгави звуци от дълбока наслада и не издържа. Затисна ушите си с длани и хукна като подгонена по коридора. Трябваше да избяга от топлото сияние, което разпространяваха двамата влюбени. То я оставяше в толкова дълбока сянка, че я беше страх да не изчезне завинаги. Тя се хвърли върху студеното си легло и напъха завивката в устата си, за да заглуши сърцераздирателното си хълцане.

ТРЕТА ЧАСТ

*Глупаво момче, сега е
пълнолуние.*

*Твоята нощ свети ясно като
деня.*

*Ако младостта имаше повече
разум,*

*нямаше да обича така
пламенно.*

*Много скоро ще плачеш за
онова,*

*което ще ти отнемат! О, мили
боже!*

Кога е имало любов без фалш?

Томас

Чемпиън

Пролетта дойде с мартенските ветрове. Ровена изтича надолу по стълбата, следвана по петите от Гарет, и писъкът ѝ се понесе по целия замък. Косата ѝ се вееше свободно и се увиваше изкусително около тялото ѝ, докато тя тичаше на зигзаг из рицарската зала и внимаваше между нея и Гарет винаги да има поне една маса или пейка. Гарет тичаше след нея като рошаво чудовище. Жакетът му беше ужасно смачкан, косата му сякаш не беше ресана поне от няколко дни.

— Моля ви се, милорд — извика през смях тя и се опря на една маса, за да си поеме дъх. — Кълна ви се, помислих ги за цветя. Наистина ли не видяхте мънички цветенца?

Гарет се намръщи зловещо, но очите му святкаха развеселено.

— Когато ги измъкнах от задника си, изобщо не приличаха на цветенца.

Ровена се ухили предизвикателно.

— Нали ви предложих помощта си...

Гарет изръмжа и скочи на масата. Ровена изписка и отново побягна. Косата ѝ докосна ръката му, изкусително мека, но тя успя да му се изплъзне и забърза към отворената врата, като придържаше грациозно гълъбовосивата вълнена пола.

— Магарешки тръни! — извика разярено Гарет. — В леглото ми имаше магарешки тръни!

Ровена изчезна в ярката светлина на слънцето. Мекият бриз донесе до него думите ѝ:

— Но малкият Фреди се закле...

— Колко пъти съм те заклевал да не слушаш малкия Фреди? Това момче никога няма да ме...

Гарет излезе в празния двор. Слънцето сякаш му се изсмя подигравателно. Той огледа зидовете, обрасли със сиви лишеи, но чу само шепота на вятъра. Огледа се още веднъж и напрегна слух. Някъде много отдалече долетя тихо кискане. Гарет скочи на стената и я възседна като кон, после опря брадичка на ръката си. В подножието на хълма се виждаше само твърдото задниче на Ровена, която се опитваше

да се прехвърли през нисък каменен зид. С последен грациозен скок тя успя да преодолее препятствието и изчезна в овощната градина.

Смехът ѝ стигна до него, докато тя тичаше между ябълковите дървета като опиянена елфа. Гарет поклати глава и си пожела любимата му да съхрани завинаги детската си дързост и бодрия си дух. Ала усмивката му бързо угасна. Веднъж вече се бе опитал да я предпази от опасностите на света и бе претърпял пълен провал. Докато размишляваше така, следеше полите ѝ, които се увиваха около стройните глезени като сивосини облаци. След малко вдигна глава към небето, което имаше същия цвят. Перести бели облачета се носеха над свежата синева. Слънцето бързо стопли лицето му.

Но той знаеше — този миг на опиянение щеше да отmine и да последва нощ, пълна със съмнения и мрак. Ровена се завъртя, докато ѝ се зави свят и падна на земята. Гарет нямаше да се изненада, ако пред очите му се беше разтворила във въздуха и бе изчезнала в ефира. С нея щеше да си отиде и момчешката радост, която отскоро се беше завърнала в живота му. Единствените мигове, когато беше убеден, че ще я задържи, бяха когато лежеше под него, разкошното ѝ тяло отворено и готово да приеме нежността, която ѝ предлагаше. Тогава той се опияняваше от прекрасното усещане на копринената коса под ръцете му, на сладко-соления вкус на кожата ѝ на езика му. Всяка нощ спеше с ръка върху кръста и глава до сърцето ѝ.

Беше глупак да вярва, че може да я задържи завинаги. Когато узнаеше истината, тя щеше да го намрази. А докато Линдзи Фордис беше жив, истината можеше всеки момент да довтаса неканена в замъка му. Потрепери, когато се сети, че през последния месец нито веднъж не беше помислил за стария негодник. Мечтите му за справедливост бяха погребани под нежния блясък в очите на Ровена. В същото време умираше от страх, че ще дойде мигът, когато тя ще разкрие измамата му.

Може би господ не му изпращаше Фордис, за да утоли най-последващата си за отмъщение, а беше положил в ръцете му Ровена, за да му даде последен шанс да поправи грешките си. Да стане мъжът, какъвто го беше възпитал баща му. Ала плътските страсти заплашваха да го надвият, както беше станало по времето на Илейн. Вероятно беше по-добре да разкъса връзката между него и Ровена, преди нещата да станат необратими. Можеше да ѝ намери добър съпруг и да я

отпрати, още преди да дойде лятото. Но как би могъл отново да спи без нея?

Ябълка, отдавна паднала от дървото и прекарала зимата под снега, профуча покрай ухото му. Ровена се подаде иззад стъблото на едно старо дърво. Гарет прогони надалеч тъмните си мисли, скочи от зида и хукна надолу по склона. Ровена се опита да се скрие, но преди да е направила и две крачки, той я настигна и я грабна в прегръдката си. Завъртя я в кръг и сръчно избягна ритащите ѝ крака.

— Магарешки тръни. Жена, която бърка магарешките тръни с рози, със сигурност харесва и този вид плодове. — Той тикна под носа ѝ една червива ябълка и запя с дълбокия си глас: — Моята ябълка е кръгла и няма равна на себе си. — После пусна ябълката в деколтето ѝ, за да я погъделичка на най-чувствителното място.

Ровена се отпусна в ръцете му и косата ѝ се повлече по отрупаната с гнили ябълки земя.

— Моля ви се, милорд, недейте! Умолявам ви, бъдете милостив! — Тя затрепка изкусително с миглите си.

Гарет беше втренчил жаден поглед в закръгленото ѝ дупе.

— В тази поза можеш да умилоставиш дори крал Едуард. Обзалагам се, че ще помилва и най-закоравелия престъпник, ако изглежда като теб.

— О! Ще го запомня.

Гарет я вдигна на крака, измъкна едно клонче от косата ѝ и я погледна. Усмивката му изтъня.

— За мен няма нищо по-прекрасно от това. — Устните му се плъзнаха по нейните.

Целувката беше мека и изкусителна. Ровена го прегърна през кръста със стройните си ръце и въздъхна блажено. Ароматът на ябълки замайваше сетивата ѝ. Гарет я притисна силно до гърдите си и отвори очи. Мънички зелени пъпки украсяваха голите клони, а зад тях грееше пролетното небе. Гарет отново затвори очи и впи устни в меката уста на Ровена, сякаш жадната му нежност можеше да задържи движението на сезоните. Закриляше ли я той, или я мамеше? Този въпрос отново се промъкна в главата му, но бързо бе прогонен от желанието, което не търпеше неприятни отговори.

Когато Гарет помогна на Ровена да се прехвърли през градинския зид, слънцето бавно залязваше на розово-червеното небе. Двамата се

запътиха към замъка, без да бързат. Ръката му беше обгърнала рамото ѝ, нейната го държеше през кръста. Със свободната си ръка той блъсна желязната портичка на градината. Ровена вдигна лице и позволи на Гарет да я целуне, докато сенките на здрача ги скриваха от останалия свят.

В този миг оглушителен звук на тропети разкъса тишината.

Ровена се вкопчи в ръцете на Гарет и очите ѝ овлажняха.

— Това се случва за първи път, докато ме целуваш.

Гарет се ухили.

— Ти ме ласкаеш, но се боя, че този сигнал е чужд. — Целуна връхчето на носа и ѝ пошепна страстно: — Почакай да падне нощта. Тогава ще има достатъчно тропети, лютни и барабани и сърцето ти ще запее в тялото.

Тропетният сигнал прозвуча отново. Гарет и Ровена прекосиха залата и излязоха навън през голямата врата, все още хванати за ръце като деца. Марлис седеше широко разкрячена на крепостния зид и се хилеше предизвикателно. Ъруин стоеше под нея и зяпаше с отворена уста пратениците, застанали в кръг, сякаш бяха ангели, паднали от небето. Всички бяха облечени еднакво. На гърдите им беше избродиран едноок сокол.

Гарет изпуктя недоволено.

— Трябваше да се сетя. Само Блейн може да изпрати трима тропетисти с един-единствен херолд, за да известят пристигането му.

Мъжете с мрачни лица отново вдигнаха тропетите. Ъруин изохка разочаровано, когато Гарет грабна пергамента от ръката на херолда, преди да прозвучи нов сигнал. Рицарят извади камата си и разреже восъчния печат.

— Блейн иска да му гостуваме за Великден. За да отпразнуваме заедно края на пролетния пост. Какво ще кажеш, Ровена, да отидем ли?

Въпросът остана без отговор. Ровена беше изчезнала. Без златокосата ѝ глава дворът изведнъж стана пуст и изпълнен с мрачни сенки. Гарет се обърна отново към херолда и направи опит да се усмихне.

— Заповядайте, вечеряйте с нас. Утре сутринта ще получите отговора ми и ще го отнесете на господаря си.

Мрачните лица на мъжете се разведриха. Гарет ги поведе към залата. Марлис остана на стената, докато падна мрак и в стаята на

Ровена светна една единствена свещ.

Беше минало полунощ, когато Ъруин почука на вратата на спалнята.

— Сър Гарет желае да те види в библиотеката.

Официална покана. В стая, където Гарет обсъждаше със своя сенешал съдбата на дойните крави и броя на патиците за клане.

И на крадците. Едва миналата седмица сенешалът го бе посъветвал да отсече ръката на една сбръчкана старица, защото откраднала пита кашкавал. Ровена бе избягала, без да чуе присъдата на господаря.

Тя се завлече с тежки стъпки по коридора. Херолдите на Блейн, увити в наметките си, спяха пред огъня в залата. Ровена влезе в библиотеката, без да почука. Гарет седеше на високия си стол, втренчил поглед в красиво резбовано ковчеже. Коравите му пръсти милваха съдържанието с безкрайна нежност. За миг Ровена зърна парче коприна с цвят на слонова кост.

Когато вратата изскърца, той побърза да пхне ковчежето в чекмеджето на писалището си. Погледна я изпод вежди и Ровена с изненада откри в погледа му чувство за вина. Сякаш беше скрил в ковчежето друга жена.

— Не се притеснявайте, милорд. Ако не сте в състояние да направите нищо, за да отклоните съдбата, която ме заплашва, аз ще ви разбера.

Гарет вдигна вежди.

— Така ли?

— Ами да. Отдавна очаквах да се случи нещо подобно. Благодарна съм на бога, че сър Блейн ни отпусна време, за да се насладим на щастието си, преди да ми изпрати палачите си. — Тя вдигна рамене. — Отдавна знам, че съм предопределена за примката на палача. Вероятно е по-достойно да те обесят за кражба на коне, отколкото за лоши шеги.

Гарет скочи от стола си и отиде при нея. Помилва нежно увисналите ѝ рамене и заговори успокоително:

— Глупаво момиче. Да не мислиш, че ще допусна Блейн да те обеси? Много отдавна съм платил със злато конете, които му

откраднахте.

— Значи тези хора не са тук заради мен? Наистина ли мога да остана при вас? — Ровена вдигна към него пълните си със сълзи очи.

Гарет се върна зад писалището си и завъртя перото между пръстите си.

— Херолдът е дошъл за друго. Сър Блейн кани цялото ми домакинство да отпразнува Великден в Ардендон.

Нещо в гласа му събуди у Ровена желанието да бе получила заповед за арестуване вместо тази покана.

— Трябва ли да отидем? — Тя се хвана за ръба на масата, защото ѝ се зави свят. — Не може ли да отпразнуваме Великден в Карлеон? Аз ще събера яйца и ще ви ги донеса. — Беше готова дори да снася яйца, за да удържи крехкото щастие, което споделяха.

— Не е редно да отхвърлим поканата му. Това ще го ядоса и може да стане опасен.

— Колко сте учтив... — промърмори Ровена. — Защо не почакахте да си легнем, за да ми го кажете?

Гарет се засмя неубедително.

— Боя се, че когато съм в леглото с теб, не съм в състояние да разсъждавам трезво. За да ти кажа тази новина, имах нужда от ясна глава.

Стомахът на Ровена се сви на буца. Коленете ѝ омекнаха и тя приседна на дъбовата пейка пред писалището.

— Реших, че е най-добре, докато сме в Ардендон, с теб да не споделяме една стая — продължи глухо той. — Смятам, че не е нужно да опетня името ти. И без това...

— За какво добро име ми говорите? Никой не беше чувал за мен, преди да ме вземете от Ревълууд.

— Говоря за бъдещето. Трябва да мислиш за живота си след края на лятото.

Без него нямаше да има живот. Ровена се засмя измъчено.

— За живот в мочурищата и нивите с цвекло не ми е нужно добро име. Зайчетата не са високомерни.

Гарет отговори на погледа ѝ, но бързо сведе глава.

— Аз ти дължа повече от това.

— Нищо не ми дължите, милорд.

Той събра документите на купчинка и заговори бавно и отчетливо:

— Жена, която си няма никого, може да попадне в ръцете на всякакви мъже. Моля те, не ме гледай така укорително. Само ако посмееш да ми кажеш, че баща ти ще се погрижи за теб, ще ти издърпам ушите. Ако те пратя обратно в Ревълууд, как мислиш, колко време ще мине, докато те продаде на някой друг рицар? Една година? Един месец? Или може би седмица?

Ровена въздъхна тежко. Гарет беше напълно прав. Той пое дълбоко въздух и продължи:

— Искам тази пролет да ти потърся съпруг, Ровена. Не някой млад развратник като сър Блейн, а истински мъж. Добър човек, който ще се отнася почтено с теб и няма да те оставя сама вкъщи, докато пътува, нито ще тича по чужди жени.

Ровена сведе глава.

— Боя се, че нямам какво да предложа на толкова добър човек.

Гарет заби перото в масата и върхът му се счупи.

— Глупости. Имам замък в Южна Шотландия, който влезе в семейството ни с втората женитба на баща ми. Имотът не е голям, но ще ти бъде добра зестра.

Ровена го погледна замислено.

— Някога Марлис ми предрече, че много скоро ще ме изпратите да си вървя по пътя само с една братска целувка и с чувалче злато. А вие ми предлагате замък и съпруг. — Тя се изправи и попита горчиво: — Защо, Гарет? Ако съм била толкова добра, та заслужавам цял замък и земя, защо ми се наситихте толкова бързо?

Гарет трепна, сякаш го бе ударила. Беше се подготвил за съгласието на Ровена да се подчини на волята му, за плахия укор в сините ѝ очи. Възражението ѝ засегна тайна струна дълбоко в сърцето му. Лицето ѝ бе потъмняло от гняв и тя приличаше на дете, а може би и на горска елфа, пленница, но не укротена.

В очите ѝ светнаха гневни сълзи.

— Баща ми поне ще спечели нещо от мен. Вие не просто ме отправяте, а ме давате на друг мъж. Кажете ми, милорд, такъв ли е обичаят във вашите среди: да давате зестра на любовницата си, за да затворите очите на добрия мъж, приел да я вземе в леглото си?

Гарет се надигна. Ровена изхълца и се обърна към вратата. Ала не стигна далеч. Гарет затръшна вратата и рязко я обърна към себе си. Притисна я към дебелото дърво и сложи ръце от двете страни на главата ѝ, за да не може да избяга.

— Ти какво би предпочела, Ровена? Да не би да искаш да ти предложи брак? Да станеш съпруга на лорда на Карлеон? Жертва на скрити погледи, които следят всяка твоя стъпка? Да знаеш, че всеки път, когато се усмихнеш на някой паж или подариш на Блейн кърпичката си, за да му благодариш за някоя любезност, хората наоколо започват да се питат дали на следващата сутрин няма да те намерят мъртва в леглото ти?

Ровена се облегна тежко на вратата и затвори очи, сякаш по този начин можеше да попречи на грозните му думи да стигнат до сърцето ѝ.

Гарет я хвана за раменете и я раздруса.

— Това ли искаш, Ровена? Да се будиш всяка нощ с писък, да не знаеш кога ще те изненадам с меча си? Да споделиш живота си с убиец...

Ровена вдигна ръце, зарови пръсти в косата му, и наведе главата му към своята. Устните ѝ се впиха в неговите. Така сложи край на страшните му самообвинения, преди да са успели да я убедят. Стонът му беше повече от болка, отколкото от наслада, но целувката го принуди да прекъсне жестоките излияния. Устните му се отделиха от устата ѝ и се плъзнаха към шията и нежното ухо. Той я притисна до гърдите си, победен от нежната ѝ капитулация. Тялото ѝ отново се нагоди съвършено към неговото.

Устата му завладя нейната с бурна страст, откри влажно, меденосладко обещание, което предизвика сладостно свиване в слабините му, неутолима жажда за сливане.

Ровена го погледна дълбоко в очите.

— Аз те обичам, Гарет, и...

Той затвори устата ѝ с целувка.

— Не, Ровена. Тези думи са предназначени за друг мъж, не за мен. Не ги казвай. Никога.

Тя целуна дланта му, целуна всяко местенце, което можеше да достигне с устните си. Гарет я положи нежно на топлия килим пред камината. Беше готов да забрави думите и да прехвърли битката на

друго бойно поле, където беше сигурен в силата на оръжията си. Отново завладя устните ѝ и задуши вика, който дори Дунла щеше да чуе през дебелиите три стъпки стени. Тялото му щеше да ѝ каже онова, което думите не бяха в състояние да изразят.

Белите изпарения на утринния здрач проникваха през тесните бойници. Ровена лежеше в обятията на Гарет, а той я носеше бавно нагоре по стълбата. Още не беше готова да приключи с нощта. Дългата коса на Гарет милваше лицето ѝ, от мъжественния му аромат ѝ се завиваше свят. Вече не беше сигурна дали спи или е будна. Напълно отпусната и безводна, тя се наслаждаваше на чувствените усещания, които не допускаха трезви размишления и търсене на отговори. Той я зави с меките кожи, изтегна се до нея на високите възглавници, вдигна ръката ѝ към меката си брада.

Ровена проследи изпод полуспуснатите си мигли как Гарет се облече и за пореден път се възхити на животинската му грация, докато стоеше гол пред нея, силната му фигура остро очертана в сумрака на утрото. Почисти зъбите си с влажно парцалче и подкъси брадата си с острата си кама. Преди да напусне стаята, я дари с нежна усмивка.

След като Гарет излезе, Ровена се надигна и отиде на пръсти до прозореца. Хладният бриз разроши косата ѝ.

Сър Гарет, който излезе на двора под нея, беше съвсем друг човек — не този, който вчера я държеше в скута си в овощната градина и обсипваше лицето ѝ с целувки. С късо подрязана брада и жакет от черен лен, стегнат с колан от метални халки, той изглеждаше строг и недостижим. При всяка крачка ножницата на меча се удряше в мускулестите бедра, стегнати в тесния вълнен панталон.

В движенията му имаше колебание. Измъкна навит пергамент от ръкава си и го подаде на чакащия херолд. Когато пратеникът и тропетистите възседнаха конете си и преминаха през портата на замъка, Гарет вдигна ръка. За миг Ровена повярва, че ще ги спре, но той не го направи. Когато се обърна и погледна към прозореца на стаята им, тя побърза да се отдръпне назад в мрака.

Ровена излезе с тихи стъпки от стаята на Гарет с ковчеже под мишница. Изтича безшумно по коридора и отвори вратата към стаята на Илейн. Старото дърво изскърца протестиращо и се поддаде на мекия натиск на пръстите ѝ.

През завитите с бели платна прозорци нахлуваше слънчева светлина. Слаби следи в праха издаваха къде е стояло тайнственото ковчеже. Стаята беше празна и без живот. Като гробница. Думата е съвсем правилна, каза си горчиво Ровена — една жена бе намерила тук смъртта си. Който и да беше отговорен за това, хората бяха видели името на Гарет, изписано с кръв като доказателство за вината му. Тя затвори вратата зад себе си и лицето ѝ се вкамени.

Слезе долу по задната стълба. В библиотеката нямаше никой. Огънят в камината беше догорял отдавна.

Тя коленичи пред масата и намери ковчезето точно там, където го бе скрил Гарет. Внимателно плъзна пръсти по очертанията на розата, изрязана в бледото борово дърво. Тази роза беше дело на ръцете на Гарет. На момчето с ясни и светли очи, без сенките на миналото. На момчето с истинска усмивка, което никога не е извивало подигравателно устните си. Ровена беше готова да даде години от живота си, за да види отново това момче.

Тя вдигна капака, почти очаквайки да види купчинка кости на копринена възглавничка. Вместо това видя парче коприна с цвят на слонова кост. Извади го внимателно и го помириса със страх. Ами ако миришеше на розмарин? Опипа любопитно излинялата коприна, приглади гънките. Платът беше като жив в ръцете ѝ. Много скоро ѝ стана ясно, че това не беше нагръдник, а мъничък воал, предназначен за дете, пожълтят и покрит с петна от старост.

Ровена сгъна внимателно парчето плат и понечи да го сложи обратно в ковчезето, но след кратък размисъл отвори малкото сандъче, което носеше, и го пхна вътре. Щракна капака и излезе бързо от стаята, за да се присъедини към другите, които я очакваха. Днес щяха да потеглят към Ардендон.

Тъй като беше на мнение, че един прост кон не би бил в състояние да носи целия му багаж, Ъруин измоли от Гридмор една клатушкаща се каручка и я натовари с шест сандъка. Самият той се покатери на най-горния и се засмя победоносно. В жакета си на жълти и сини карета приличаше повече на закръглен придворен шут, отколкото на паж. За разлика от малкия Фреди Ъруин се остави да бъде спечелен с няколко ката дрехи, един сребърен щит и кожена наметка, копие на наметката на Гарет. За да се сдобие със златна верижка и пръстен с печат, той беше готов да продаде Ровена и още шест годеници, ако имаше такива.

Щом видя Ровена, малкият Фреди отиде при нея и взе сандъчето от ръцете ѝ. Тя засенчи очите си с ръка срещу яркото пролетно слънце, ала не откри облечения в черно рицар сред бъркотията на двора.

Дунла обикаляше заминаващите с табла, отрупана с топли хлебчета с масло. Ровена си взе едно и го ухапа с наслада. Раздели го на две и хвърли другата половина на малкия Фреди.

— Благодаря — промърмори той и извърна глава. Слънцето посребряваше косата му. Панталонът и жакетът му бяха от сребърно-зелен плат, който подчертаваше стройната фигура. Хлътналите някога бузи сега бяха закръглени и румени.

Като видя затиснатата в колана му кама с красива дръжка, обсипана със скъпоценни камъни, Ровена се усмихна доволно. Камата беше подарък от Гарет.

— Защо не изпълняваш задълженията си?

— Какви задължения?

Тя го хвана меко за раменете и меланхолично си помисли, че скоро щеше да ѝ се наложи да вдига ръце — момчето растеше много бързо.

— Сега си паж. Трябва да се грижиш за господаря си. Не знаеш ли, че без твоя помощ той не може да стегне железните ръкавици?

Малкият Фреди упорито вирна брадичка.

— Ако питаш мен, може да се обеси на ръкавиците си. Да не би да съм молил за това тъпо обучение?

— Не, но въпреки това си длъжен да се учиш. Аз съм платила за теб.

Помежду им падна сянка. Малкият Фреди погледна през рамо и очите му се присвиха.

— Мисля, че цената беше твърде висока.

Той се отдели от нея и закрачи към обора. Ровена усети собственическото излъчване от ръцете на Гарет още преди да я докосне. Той потърка раменете ѝ и започна лекичко да ги масажира.

— Не се карай на момчето. — Фината прасковена коприна на воала ѝ се развя под дъха му. — Може пък да има право.

Ровена не се възпротиви, когато той я привлече към силното си тяло. Двамата си пасваха перфектно, тя влизаше в него като пръстите в ръкавиците му. Той потърка брада в бузата ѝ и тя се наслади на лекото драскане, което изпрати недвусмислен сигнал към слабините ѝ. Надигна се на пръсти, за да помилва устните му със своите, когато над рамото му изведнъж се появи главата на Фолио. Жребецът бутна Гарет по гърба и Ровена разтърси глава, сякаш се събуди от сън.

Бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено, когато видя, че Ъруин ги наблюдаваше със зяпнала уста от мястото си на каручката. Големият Фреди съсредоточено четкаше козината на своя петнист жребец и лицето му беше скрито от хълбока на коня. Ровена си спомни колко необуздано беше реагирала през нощта на ласките на Гарет и почервения още повече. Обзе я странна плахост.

Тя скри неловкостта си, като протегна ръка да помилва Фолио. В бялата грива на жребеца бяха вързани с любов черни и сребърни панделки.

— Това е работа на брат ти — обясни с усмивка Гарет. Жребецът потърка муцуна в ръката ѝ, потърси морков.

— Харесва ли ти? — попита тя.

— Не особено.

Марлис се появи на двора, метнала на рамото си груб чувал, целия на петна.

— Ако продължаваш така, братко, Блейн ще умре от старческа слабост, преди да сме стигнали до замъка му. — Марлис възседна коня си и препусна. Ровена трябваше да отскочи настрана, за да не бъде

блъсната. — Е, Гарет, какво смяташ да правиш? На коня ли ще се качиш или на курвата си?

Преди Гарет да е успял да отговори, Марлис рязко обърна кобилата си. Дунла размаха заплашително юмрук.

— Дръжте това косматото чудовище далеч от мен! — извика пронизително тя и не беше ясно коня ли имаше предвид, или Марлис.

Ровена погледна в гърба на Марлис и изпита съжаление. Очевидно странното им приятелство беше останало в миналото.

Гарет възседна Фолио и ѝ подаде ръка.

— Тръгваме ли? — Очите му блестяха под слънчевата светлина като полирани диаманти.

Ровена се огледа търсещо. Малкият и големият Фреди вече бяха възседнали конете си.

— Мислех, че ще получа отделен кон.

— Не е нужно, Фолио спокойно може да носи и двама ни.

Ровена го погледна обезпокоено. Не можеше да му откаже, щеше да изглежда глупаво. Затова улови ръката му и в следващия миг се озова седнала пред него, притиснала гръб към гърдите му. Гарет плесна леко с юздите и Фолио се отправи към вратата. Звънчетата на юздите му зазвъняха. Каручката на Ъруин ги последва с жално скърцане. Дунла и Гридмор им махаха, докато се скриха зад завоя.

Светът се будеше от нощния си сън. Старата гора бе покрита сякаш със зелен воал, птиците подемаха любимите си песни. По сребърно блещукащите клони висяха първите пъпки като малки перли. Неспособна да устои на жълтите цветни камбанки, Ровена набра букетче диви форзиции, поднесе кадифените цветчета към носа си и се разкиха.

По някое време Гарет изостана и сърцето ѝ веднага заби по силно. Той взе цветята от ръката ѝ и започна да милва с тях шията ѝ, оставяйки следа от жълт цветен пращец.

— Кажете, милорд — проговори невинно Ровена, — възнамерявате ли, след като ме омъжите за някой добър човек, да продължите да ме посещавате в спалнята?

Гарет се скова. Смачка златножълтите цветенца и ги хвърли на земята, след което отново подкара коня напред. Ровена за малко да падне от седлото, ако силната му ръка не я държеше здраво. Двамата настигнаха другите и скоро ги надминаха по слънчевата поляна,

покрита с полюляващи се диви цветя в най-различни багри. Ровена облегна глава на рамото на Гарет и в облекчението ѝ се примеси странно разочарование.

Тъй като не може да устои на стопления от слънцето вятър, Ровена свали златната диадема от главата си и смъкна воала. Преди да успее да го задържи, един порив на вятъра го пое и го понесе високо към небето. Уплашеният ѝ вик бе заглушен от гърлената заповед на Гарет, който пусна Фолио в галоп и препусна по прясната зелена трева. После изведнъж дръпна юздите и Ровена спря да диша. Синьото небе изведнъж застана под ъгъл, Фолио се вдигна на задните си крака, заудря с копита, ръката на Гарет се стрелна към небето и грабна воала.

В следващия миг Фолио стъпи отново на земята. Гарет изсъска нещо, жребецът коленичи и направи галантен поклон, после разтърси гривата си.

Ровена се вкопчи в седлото, за да не се строполи на земята.

— Вече съм убедена, че конят има по-добри маниери от господаря си.

— Само когато види хубаво русо момиче и иска да му направи впечатление.

Леко притискане с бедрата — и конят отново се изправи. Гарет нежно приглади воала с тежките си кожени ръкавици. Тихото шумолене на кожа и коприна предизвика сладостни тръпки по гърба на Ровена. Тя посегна към воала си, но Гарет го вдигна високо във въздуха.

— Не, милейди. Аз го хванах. Не знам какво си мислите за мен, но аз не изпускам толкова лесно онова, което ми принадлежи.

С тези тайнствени думи той сгъна внимателно воала ѝ и го скри в ръкава си.

Дългата езда през този ден умори Ровена. Люлеенето на гърба на Фолио я приспиваше. Когато спряха да напоят конете, тя реши да седне зад Гарет. Той се усмихна подигравателно, но се въздържа от коментар. Слънцето стопляше лицето ѝ. Тя опря буза в широкия му гръб и затвори очи. Гарет нежно вдигна ръката ѝ към устните си, после я мушна под мишницата си.

Когато отново отвори очи, Ровена видя съвсем близо някакво странно съоръжение от арки и кули, по които се стичаше вода. Примигна смаяно, очаквайки да види как от някой прозорец изплува едноок воден бог с тризъбец в ръка. Когато огромното копито на Фолио, обковано с лъскаво желязо, стъпи върху водния замък и той изчезна, Ровена разбра, че е видяла само отражението му във водата.

Тя вдигна глава. Ардендон се издигаше в цялото си великолепие от другата страна на езерото. Красиво изработените парапети и грациозните аркади изглеждаха като нарисувани на хоризонта. Следобедното слънце падаше косо върху покритите с керемиди покриви, рисуваше причудливи шарки по тесните прозорци и кръглите кули. Ровена разтърка очи.

Гарет усети лекото ѝ движение, посегна зад себе си и сложи силната си ръка на гърба ѝ. Тя се прозя и се обърна, учудена, че се намираха на брега на езерото и Фолио стоеше във вода до коленете.

— Защо заобиколихме замъка? Да не би под моста да дебнат тролове?

— В известна степен да.

Синьото езеро беше разделено от каменен мост. По водната повърхност се носеше позлатена лодка, на носа беше издялана грациозна лебедова глава. Слънцето светеше в очите на Ровена и я заслепяваше, така че не можа да разбере кой седеше вътре. Когато лодката се плъзна към моста, седящата на носа жена трябваше да се наведе, защото накитът на главата ѝ щеше да се удари в свода. Ровена я проследи с поглед, но главата не се появи отново.

— И на самия мост има тролове.

Ровена проследи протегнатата ръка на Гарет. Насред моста стоеше претоварената каручка на Ъруин, от двете ѝ страни бяха братята на Ровена, наведени над парапета с надеждата да се появи лебедовата лодка.

Ровена се засмя пресилено.

— Любопитни тролове. За съжаление малкият Фреди събира опит по-бързо, отколкото се надявах.

— Права си. По-добре да стигнем при Блейн преди него, за да спасим поне част от невинността му. Дръж се здраво.

Златните шпори се забиха в хълбоците на Фолио. Ровена уви ръце около кръста му. Конят се впусна в галоп. Водата се разплиска на

всички страни, фините пръски се смесиха със слънчевите лъчи, разсеяха се и намокриха лицето ѝ.

След минута излязоха от водата, изкачиха се по стръмния бряг и стигнаха на кея точно когато пристигна лодката.

Гарет дръпна юздите и Фолио спря. Ровена надникна над рамото му. Блейн беше полулегнал на дебел килим, скръстил ръце зад главата. Острите линии на лицето му бяха смекчени от червенина, която нямаше нищо общо с топлото слънце. Леко накривен накит за глава се появи в полезрението на Ровена, следван от шия, грациозна като тази на дървения лебед, но явно доста по-гъвкава. Когато собственичката на грациозната шия и величествения накит за глава се обърна и хвърли пламенен поглед към Гарет, Ровена с омраза си помисли, че лейди Алис прилича по-скоро на гущер, отколкото на лебед.

Блейн засенчи очите си с ръка и се надигна.

— О, добре дошъл, Гарет! Сметнах те за поредния селянин, който носи яйца за Великден.

— Аз пък се разтреперих, като си представих за какво използваш дамата. Ти си придал съвсем ново значение на религиозните пости.

Блейн гнусливо отстрани един от дългите руси косми на лейди Алис от панталона си.

— Нима блаженството не е религиозно преживяване?

Гарет вдигна загрижено глава към небето.

— Слава богу, не се виждат черни облаци. Не ми е приятно да съм близо до водата, когато говориш такива богохулни неща.

Блейн слезе от лодката и вълните плиснаха в краката на Фолио.

— Лейди Алис дава на мъжете най-доброто... блаженство, което познавам. — Алис сведе скромно глава и също слезе от лодката с галантната помощ на Блейн. — Но не е нужно да ти го казвам, нали, Гарет?

Когато срещна надменния поглед на лейди Алис, Ровена усети как цялото самочувствие, което беше придобила през последните месеци в Карлеон, се изпари в миг. Какво ли си мислеше Гарет за жалките ѝ опити да му достави удоволствие! Не беше чудно, че не я искаше повече в леглото си. Тя разхлаби хватката си и се отдръпна от него.

Като я видя, Блейн присви очи и на челото му се образуваха бръчици.

— Ти си ми донесъл подарък, който е много по-скъпоценен от яйцата, скъпи Гарет!

Без да чака позволение от Гарет, Ровена скочи от гърба на Фолио право в протегнатите ръце на Блейн. Една от плитките ѝ се беше разплела, бузата, която в съня си бе опряла на гърба на Гарет, беше бледа, докато другата се бе зачервила под слънчевите лъчи. Тя не можеше да знае колко възхитителна беше в този миг, полужена, полудете.

Блейн плъзна ръце по раменете ѝ, но благоразумно спря, преди да стигне до гърдите.

— Подаръкът ти е също така крехък като яйцата, струва ми се.

Ровена се освободи от ръцете му.

— Вашият спомен ви прави лоша услуга, сър Блейн.

Той направи гримаса и поглади грижливо избръснатата си брадичка.

— Не толкова лоша, колкото си мислите. Още изпитвам болка в брадата, когато се надига буря.

Гарет скочи от коня и се приземи точно между тях. Блейн измери приятеля си със загрижен поглед.

— Дори сега ме заболя, докато си говорим.

— Не толкова, колкото ще те заболи, ако не махнеш ръцете си от нея — отвърна Гарет, сложи ръка на тила му и го поведе към замъка.
— Страх ме хваща като си помисля какви си пипал с тези ръце.

— Питай Алис. — Подигравателният вик дойде от моста. На каменния зид седеше Марлис и размахваше крака над рова. Като видя сестрата на Гарет, кацнала като лешояд на парапета му, Блейн се намръщи.

— Нали каза, че нямало черни облаци — произнесе укорно той.

Ъруин им махна весело от моста. Гарет извъртя очи.

— Кой както го приеме — отвърна неясно той.

Малкият Фреди се появи сякаш от нищото и Гарет му връчи юздите на Фолио. Малката група тръгна нагоре по възвишението. Гарет и Блейн вървяха отпред и разговаряха оживено като стари приятели, каквито всъщност бяха. Ровена се държеше на разстояние от лейди Алис и напразно се опитваше да сплете плитката си. След като и третият опит не успя, тя дръпна сърдито другата плитка и разплете и нея. Разтърси буйната си руса грива и изведнъж се почувства невидима

като при първото си посещение в Ардендон. Част от нея пожела да седне до Марлис на каменния зид. Всички забелязваха Марлис, макар и с омраза.

Минаха покрай редица напъпили дъбове.

— Кога най-сетне ще построиш кулите-близнаци, които беше замислил баща ти? Без тях Ардендон няма да издържи дори едnodневна обсада. Ще рухне като захарна къщичка под дъжда — каза Гарет.

— Едуард донесе на страната мир — отговори с усмивка Блейн. — Защо да си хабя златото за камъни и мазилка, след като има други, безкрайно по-приятни неща, за които да го пилея?

Ровена вдигна поглед към крехките кули и развяващите се по сребърните им върхове знамена. Замъкът на Блейн изглеждаше въздушен и крехък и със сигурност щеше да рухне при първото нападение. В сравнение с непристъпните крепостни валове на Карлеон, Ардендон изглеждаше така, сякаш още следващият силен дъжд щеше да го превърне в локва захарен сироп.

Ровена се усмихна и проговори като на себе си:

— Ако при първото си посещение се бях сетила, че замъкът се яде, щях да си хапна първо от отбранителната кула.

Блейн и Гарет се обърнаха към нея и тя примигна смутено. Не беше забелязала, че е произнесла мисълта си гласно.

— Прекрасна мисъл — отбеляза Блейн и впи поглед в пълните ѝ устни. Изражението на Гарет остана неразгадаемо, но Ровена разбра по очите му, че не беше зарадван.

Блейн направи широк жест.

— Гледайте на замъка ми като на огромен сладкиш, създаден само за да ви достави удоволствие.

Когато от дървото над тях прозвуча музика, Ровена се уплаши. Дребна, стройна фигура се метна от един нисък клон и се приземи точно в краката ѝ.

— Внимавайте! Сър Блейн прилага тази философия върху всички области на живота, включително и върху гостите си. — Трубадурът Мортимър пхна дългата дървена флейта в колана на панталона си и огледа със задоволство малкия Фреди. Протегна ръка и отмахна от челото му една сребърно-руса къдрица. — Прелестно дете. Кой е довел тази апетитна хапка?

Гарет вдигна ръка към дръжката на меча.

— Скрийте ръцете си зад гърба, Мортимър. Вашите пръсти със сигурност са били на много по-безбожни места от пръстите на Блейн.

Трубадурът се усмихна и направи лек поклон.

— Ревнувате ли, сър Гарет?

Малкият Фреди се изчерви — явно разбираше за какво става дума. Ядосана, Ровена го смушка в ребрата и му посочи оборите. Той се подчини на неизречената заповед, но постоянно се обръщаше и се вслушваше в разговора на възрастните. Изведнъж й се дощя Гарет да извади меча си и да отсече главата на трубадура. Вместо това той измъкна обоя от колана му и го тикна в устата му.

— Ако използваш отровния си език за онова, за което е предназначен, може би няма да бъда принуден да ти го отрежа.

Мортимър веднага засвири весела мелодия. После направи няколко крачки назад, обърна се и изчезна зад един жив плет. Главата му се появи иззад висок храст със ситни розови цветчета.

— Знаете ли, сър Гарет, ако използвам езика си за онова, за което е предназначен, накрая със сигурност няма да искате да ми го отрежете. — След нахално намигване Мортимър изчезна зад храста и побягна надолу по склона, подсвирквайки пианска песен.

Гарет присви очи.

— Да благодари на бога, че не нося лък и стрели.

Блейн сплете ръце и отправи разкаян поглед към небето.

— Присъединявам се към благодарността му. Сигурен съм, че Мортимър би изглеждал ужасно с ябълка в устата.

Преди Гарет да заплаши още някого със смърт на път към замъка, Ровена излезе напред и улови ръката му. Размаха я насам-натам като безгрижно дете и заговори:

— Сър Гарет съобщили ви за какво сме дошли в Ардендон, сър Блейн? — Гарет стисна предупредително пръстите й, но тя не му обърна внимание. — Сър Гарет ми търси съпруг.

Блейн се опули смаяно.

— Колко е великодушен! Макар че ми е трудно да си го представя в ролята на любящ чичко. Не, Гарет, недей да се мръщиш. Скъмността не ти отива.

Гарет пусна ръката на Ровена и я удостои с пронизващ поглед, който обещаваще отмъщение. Блейн я хвана под ръка и наклони глава

към нея.

— И какъв съпруг би ви харесал, лейди Ровена?

Тя видя с ъгълчето на окото си как Гарет изостана, скръстил ръце зад гърба си. Алис ускори крачка и тръгна редом с него. Ровена се нацупи и поклати глава.

— Как да ви кажа... бих искала да е с благ характер и с хубава фигура. Да не е склонен нито към мрачни размишления, нито към капризи.

Блейн се ухили предизвикателно.

— А трябва ли да обича котенцата? — осведоми се с дълбок глас Гарет. — И да уважава девиците?

— Това изключва Блейн — намеси се със сладко гласче лейди Алис.

— Откъде знаете? — отговори сърдито рицарят и вдигна един златен кичур от косата на Ровена към горещите си устни. — Ако желаете бъдещият ви съпруг да е богат и гостоприемеен, мисля, че познавам точно такъв човек.

Ровена примигна невинно.

— Казах ли вече, че много държа да ми бъде верен?

— Проклятие! — Сър Блейн пусна рязко златния кичур. — Дали ще се намери мъж, който да отговаря на всичките ви условия... — Той поглади замислено брадичката си. — Ако например не понася котенцата, нима ще го отблъснете? Това ще разбие сърцето му!

Ровена стъпи на подвижния мост.

— Красив ли е?

— Много.

— С приятен характер?

— С най-приятния.

— А млад ли е?

Блейн вдигна рамене.

— На трийсет и три.

— На трийсет и три? — повтори ужасено Ровена. — О, небеса, мускулите му сигурно са омекнали като овесена каша, а останалите му умения са на изчезване! Аз искам съпругът ми да е мъж, не старик!

Ровена се обърна бързо, за да види какво беше въздействието на думите ѝ върху Гарет. Той ѝ хвърли изпепеляващ поглед и тя неволно попипа краищата на косата си дали не са се опърлили.

— Внимавайте, милейди. — Блейн предупредително вдигна ръка, когато шлейфът ѝ се закачи на един процеп в дъските.

Ровена дръпна шлейфа си с две ръце, забравила, че коприната съвсем не е толкова здрава материя като останалите ѝ дрехи. Шлейфът се скъса и тя политна назад. Размаха ръце във въздуха и приклепна в отчаян, но безрезултатен опит да се закрепип, за да не падне в мръсната вода.

Две силни ръце се склжиха около талията ѝ. В продължение на един задъхан миг тя увисна над водата, без да изпитва страх — ръцете на Гарет бяха най-сигурното пристанище на света. Той я издърпа назад и притисна лице в шията ѝ с такава сила, че тя изохка тихо. Обърна се и видя, че Блейн беше блед като пергамент. Лейди Алис навлажни пресъхналите си устни.

— Тази година пролетта дойде рано и Блейн пусна рибите в рова по-рано от обикновено. Още една крачка и не Мортимър, а вие щяхте да украсите трапезата ни с ябълка в устата. Разбира се, ако бяхме намерили не само оглозганите ви кости.

Коленете на Ровена омекнаха и Гарет се отпусна заедно с нея на колене. Тя затвори очи и потърка лице в меката кожа на ръкавиците му. Той я хвана за раменете и я отдели от себе си с напрежение, което би видял и слепец.

— Цяло чудо е, че треперещите ми крачки успяха да те достигнат навреме. Сетивата ми вече не са остри, каквито бяха по-рано.

С тази хаплива забележка той я остави в края на подвижния мост. Тя отблъсна ръката на Блейн, който се опита да я утеши. Двамата с Алис изчезнаха в замъка, като си шепнеха възбудено. Ровена остана на мястото си и доволно се загледа в блещукането на слънчевите лъчи по повърхността на езерото.

Позната ръка я помилва по тила.

— Ела, малката ми. Ако не искаш да спиш с големия Фреди в оборите, трябва да ти потърсим хубава спалня.

— Защо си мила с мен само когато никой не те вижда?

Марлис улови няколко златни кичура и ги дръпна доста силно.

— Защото харесвам изхвърлените от обществото.

— Това не е единствената причина, нали?

Марлис остави въпроса без отговор и помогна на Ровена да стане. Когато влязоха в рицарската зала, Ровена вече се смееше весело, защото Марлис описваше със силни думи, но много точно случилото се преди малко в лодката на сър Блейн, при което използваше напълно неразбираеми латински изрази.

Макар че стремежът ѝ беше да предизвика някаква реакция у Гарет, като флиртува с Блейн, Ровена не беше очаквала, че тази реакция ще е пренебрежение. Първата вечер той изобщо не ѝ обърна внимание, сякаш бяха гости на различни замъци. Изкусителният чар, който толкова ѝ харесваше по време на пътуването до Ардендон, изчезна напълно. Вече не проявяваше нежна загриженост за удобствата ѝ. Нямаше го и ръмжащият великан с ревниви очи. Чертите на лицето му се бяха втвърдили като екзотичен благороден камък, възхитително красиви, но без никакво човешко вълнение. Ровена беше толкова отчаяна, че започна да си мечтае за прояви на презрение и изблици на гняв.

С всеки час Гарет все повече се превръщаше в мрачния лорд на Карлеон, когото бе видяла за първи път в Ревълууд. След пристигането им в Ардендон настроението му непрекъснато се влошаваше. Колкото по-изискана беше обстановката, толкова по-груб ставаше той. Отговаряше на всеки учтив опит за разговор с кратко изръмжаване или със саркастична забележка, която обиждаше човека насреща му, преди да е разбрал, че е само пионка в играта му. Ако наранените чувства можеха да предизвикат смърт, рицарската зала на Блейн щеше да се напълни с трупове.

На масата Гарет зае място близо до Блейн. Ровена седеше в другия край между една закръглена дама и похотливия ѝ син. За нещастие тя забеляза веднага, че Гарет беше единственият рицар, който няма до себе си дама. Лейди Алис делеше вниманието си между Блейн и Гарет, пиеше от чашата на Блейн и похапваше захаросано грозде от чинията на Гарет. Когато случайно улавяше погледа на Ровена, Гарет я поглеждаше, сякаш се опитваше да си спомни коя е, и бързаше да извърне глава, сякаш намереният спомен му беше неприятен.

Ровена мачкаше опечената в мед круша в чинията си, докато я направи на пюре. Когато лейди Алис стана да танцува, тя се възползва от случая и хукна да заеме мястото ѝ.

— Добър вечер, сър Гарет. Надявам се, че печеният фазан ви хареса.

— На моята възраст не са ми останали много зъби — отвърна хладно той. — Но крехкото месо може да се смели и с небцето. Още не съм ви намерил съпруг — ако това е причината, поради която ми досажда. Но ми се струва, че пъпчивият младеж до вас е подходящ. Мисля, че майка му още го повива в пелени.

Ровена се усмихна очарователно и изсъска в лицето му:

— Престани да се държиш отвратително. Не бъди жесток. В крайна сметка идеята да ме продадеш на друг мъж беше твоя.

Гарет се опря на лакти и се престори, че не е чул обвинението ѝ. Грацията му беше заплашителна като на змия. Ровена се почувства като сива мишка, чакаща змията да я погълне. Любопитните погледи на гостите лепнеха като мазни пръсти по кожата ѝ. След като бе дошла при него, щеше да бъде груба обида, ако не ѝ предложеше нещо от чинията си. Гарет отхапа парче наденица и ѝ подаде останалото.

— Ще позволите ли да ви изкуша?

Ровена преглътна острия отговор, който напираше на езика ѝ, и посегна към наденицата, но той я отдръпна.

— Позволете на мен. Една дама не бива да цапа крехките си пръстчета.

Наведе се към нея с парчето наденица между палеца и показалеца. Ровена я помириша с наслада. Празният ѝ стомах изръмжа като звяр — а Ровена беше смятала, че го е укротила завинаги. Стана ѝ неловко.

Само че звярът събуди още едно чувство — гняв. Щом Гарет искаше да играе, и тя щеше да играе. Устните ѝ се разделиха в свежа усмивка.

— Как бих могла да устоя на любезността ви, сър?

Тя пое с устни парченцето наденица и уж случайно облиза пръста на Гарет. Остана със сведена глава, облиза внимателно сока от месото и задържа пръста му в устата си. Кожата му имаше лек вкус на ръкавиците му.

Устните му се отвориха, но от тях не излезе нито дума. Ровена го погледна крадешком и видя, че очите му бяха устремени към устата ѝ, пленници на усещането за влага и мекота. Тя се усмихна вътрешно. В

кръвта ѝ запулсира триумф. Как бе успяла да го хване в собствения му капан.

Тя му кимна и се надигна. Усмихна се за сбогом и на бузата ѝ се появи прелестна трапчинка.

— Беше прекрасно — пошепна тя. — Нямате ли и малко сирене, чичко...

Гарет вдигна влажния пръст до устните си.

— Не.

Капанът щракна с кадифена въздишка и Ровена разбра, че нейната глава беше още вътре. Напълно забравил любопитните зрители, Гарет се наведе и я целуна по устата. Съпротивата ѝ се стопи като захарна къщичка под слънцето. Победата му беше кратка, но убедителна.

Гарет се отдели от нея и тя се опря с лакът на чинията му, за да не загуби равновесие. Смачка парче сладкиш и по полата ѝ покапа мед.

Гарет се надигна и направи безупречен поклон.

— Желая ви приятни сънища, милейди. — Когато се запъти към стълбата, Алис се извини и напусна танцуващите, за да го последва. Триумфалният поглед, който хвърли към Ровена, бе забелязан от всички гости.

Късно след полунощ Ровена лежеше на мекия дюшек и се вслушваше в тихото похъркване на Марлис. Сребърният диск на луната се подаваше през тесния отвор на прозореца.

Тя копнееше за Гарет и изпитваше почти физическа болка, която ѝ вдъхваше страх. По-страшна от болката обаче беше тревогата, че ако отиде при него, може би няма да го намери сам.

Ровена отметна тънката завивка и се надигна. Какво беше лошо — да лежи тук сама и разкъсвана от болка или да отиде в стаята на Гарет и да намери в леглото му надменната лейди Алис? Не можеше да вземе решение. Най-после хъркането на Марлис я приспа. Събуди се само веднъж и забеляза, че завивката беше вдигната до брадичката ѝ и подпъхната отстрани. Сгуши се в топлото гнездо и си каза, че сигурно е сънувала утешителната целувка по челото. Леглото на Марлис беше празно.

Блейн вдигна дългия си крак на облегалката на стола и наложи на лицето си добродушна усмивка, докато хората от околните села минаваха покрай него и го даряваха с традиционните яйца, които символизираха края на пролетните пости и началото на великденските празници в Ардендон.

Една красиво изплетена кошница привлече вниманието му и той надникна вътре.

— Господи, яйца! Какво оригинално хрумване! Само ти ли се сети?

Селянинът се ухили с беззъбата си уста и кимна в знак на съгласие. Блейн посегна към кожената кесия на колана си. Извади сребърна монета и я хвърли високо във въздуха. Среброто блесна на слънчевата светлина, падна със звън на каменния под и се търкулна под масата. Селянинът се отпусна на колене и я затърси трескаво.

Блейн изчака мъжът да прибере монетата и да се оттегли и връчи кошницата на един от ухилените си пажове.

— Какво вони повече, селяните или яйцата? — пошепна той на Гарет.

— Селяните — отговори разсеяно Гарет и също вдигна крак на облегалката на стола. Вниманието му бе привлечено от група кикотещи се слагини, които местеха дългата маса към стената. Те го поглеждаха често-често през рамо и криеха зачервените си лица в престилките. През дългите идилични седмици с Ровена в Карлеон той беше забравил какво бе да се боят от него или да му се подиграват и сега се почувства зле. Пръстите му се впиха в тапицираната облегалка.

Блейн беше разтегнал устни в любезна усмивка. Само лекото издуване на ноздрите издаде отвращението му, когато в залата влезе сбръчкана старица, чиито стъпала бяха увити в кравешка кожа. В мига, когато тя се обърна да си върви, той хвърли кошницата ѝ на друг паж, убеден, че момчето ще използва яйцата, за да обстрелва всички хлапаци, осмелили се да се подиграят с ниския му произход.

Блейн подсвирна изненадано, когато пред стола му се появи непознато лице. Гарет също се изправи. Момичето беше на не повече от тринайсет години. Русата коса, още доста тънка, падаше по лицето му. Нослето му беше украсено с черна ивица. Въпреки това косо разположените очи и пълните устни обещаваха, че един ден ще стане истинска красавица.

Момичето направи несръчен реверанс. Езикът му се удряше неспокойно в един разклатен зъб на долната челюст.

— Яйца, сър Блейн. Мама ви ги изпраща за Великден — пошепна срамежливо то.

Блейн помилва бузата му.

— Бог да благослови добрата ѝ душа. — Обърна се към Гарет и попита полугласно: — Какво ще кажеш да отведе малката горе и да ѝ покажа един истински празник? Ще дойдеш ли с мен?

В друго време предложението на Блейн щеше да предизвика у Гарет само гняв. Сега изпита отвращение.

— Твоите гости може и да са убедени, че съм дълбоко покварен, но никога не бих изнасилил дете, което носи великденски яйца. Никога.

Блейн изпухтя обидено.

— Лицемер. Това дете не е много по-младо от онова, на което се наслаждаваш. Освен това никога не ми се е налагало да прибегвам до насилие. Може и по друг начин.

Момичето местеше смутен поглед от Блейн към Гарет и очевидно не разбираше нито дума от бързия им френски. Блейн навлажни показалеца на дясната си ръка и внимателно изтри мръсотията от нослето му.

— Не би ли искала да се изкъпеш, малката?

— Не. Не иска. — Гарет извади от кесията си три сребърни монети и ги пхна в шепата на момичето. После го бутна към вратата. — Върви си вкъщи — каза меко той. — И не идвай повече. Нито следващата година, нито по-следващата.

Момичето отново направи реверанс, стисна здраво монетите и хукна към вратата. На излизане му хвърли през рамо сладка усмивка. Очевидно бе забравило Блейн.

Господарят на Ардендон хвърли кошницата с такава сила зад гърба си, че едно от боядисаните яйца се удари в челото на пажа.

— Какво ти става, Гарет? Сигурно си представяш как твоето малко момиче ще попадне в леглото на някой похотлив господар? Как смяташ да ѝ намериш съпруг, когато единственият ти сватбен подарък за нещастника ще бъде кама в гърлото му?

Гарет се облегна назад в стола си и затвори очи.

— Прекалено дълго си бил в компанията на Мортимър. Станал си много раздразнителен.

— Много добро обвинение от устата на човек, който има темперамента на дявола. Да не би да си дошъл в Ардендон само за да тероризираш гостите ми и да хвърляш тъмната си сянка върху нашата радост? Мрачната ти физиономия може да е привлекателна за дамите, но аз намирам, че съмнителното й очарование бързо отслабва.

Гарет отвори очи и на устните му заигра усмивка.

— Ти се сърдиш, защото миналата нощ Алис дойде първо при мен, преди да дойде при теб.

— Кое то не й донесе нищо. Аз не съм глупак, Гарет. Когато се вмъкна в леглото ми, тя не носеше твоята миризма.

— Но ти нямаше да я отпратиш даже и да ти беше замирисала на мен, нали?

Още преди да е изрекъл думите докрай, Гарет си пожела да беше ги преглътнал. Блейн се изправи. Лицето му побледня, чертите му се изкривиха — Гарет много добре помнеше този израз от детските им години. Точно в този момент на стълбата се появи Ровена, загърната в облак от лилаво копринено кадифе, и очите на Блейн се присвиха. На устните му заигра зловеща усмивка.

— Блейн, аз... — започна примирително Гарет.

— Спести си извиненията. И аз щях да съм в лошо настроение, ако любовницата ми спеше в стаята на сестра ми. Особено ако сестра ми се казва Марлис.

Убеден, че стрелата му е улучила точно в целта, Блейн прекоси залата и предложи ръката си на Ровена. Гарет стисна толкова силно облегалката на стола, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Надигна се, но пътят му бе препречен от дрипава фигура, която врхлетя в залата и блъсна един от пажовете.

Момчето се изправи на крака, но отново бе повалено на пода, когато след първата фигура дотича втора и изрева:

— Крадец! Веднага ми върни яйцата! Жалък крадец!

Едното око на преследвача беше скрито под черна превръзка, но в другото светеше жажда за убийство. Той размахна тоягата си и Гарет видя, че на мястото, където трябваше да е малкият му пръст, имаше само черен чокан. Ровена отстъпи крачка назад, когато първият мъж се

хвърли по лице пред краката на Блейн и падна точно върху чувала, който стискаше в ръцете си. Чу се силен шум от трошене на черупки.

Дрипавият мъж се вкопчи в ботуша на Блейн.

— Милост, милорд! Умолявам ви да отсъдите справедливо. Искан да ви поднеса даровете си, но точно пред вратата ви този крадец и убиец се нахвърли върху мен.

Вторият мъж се изправи, олюлявайки се. Гарет сграбчи косматата му китка, преди да е размахал тоягата си и да е опръскал полата на Ровена с мозъка на другия.

Селянинът се разяри още повече и посегна да удари нападателя, но като видя, че го държеше рицар, свали тоягата и с уважение сведе глава.

— Този е жалък лъжец, милорд — обясни почтително той. — Аз стоях отвън и чаках реда си, когато този негодник изтръгна чувалчето от ръцете ми и побягна. Аз ви познавам, откакто бяхте малко момче, сър Блейн. Може да съм женкар и да обичам играта на зарове, но не съм лъжец. — Той вдигна тоягата си. — Позволете да му пръсна черепа.

Блейн вдигна ръка.

— Не, Джак. Остави това на мен. — И добави с приглушен глас: — Дълг на твоя господар е да въздаде справедливост.

Гарет извъртя очи. Мъжът на пода обсипа ботушите на Блейн с целувки.

— Изчезвай, Джак — заповяда приятелски Блейн. — Преди да осъдим този човек на смърт, трябва да открием какво го е накарало да открадне. Освен това иде Великден — добави той и хвърли многозначителна усмивка към Ровена.

Като чу заплахата да увисне на въжето, крадецът отново запълзя по корем пред Блейн. Когато стигна до Ровена и започна да целува полите ѝ, отново се чу шум от чупене на яйца. Гарет неволно се запита дали пък Блейн не беше платил на мъжа за това ужасяващо представление.

— Умолявам ви, милейди — захленчи селянинът. — Кажете една добра дума за мен на своя милостив съпруг. Оставам в краката ви, милейди, защото съм уверен в съчувствието ви. — Той се вкопчи в полата на Ровена и вдигна глава.

Промяната в изражението на Ровена веднага предупреди Гарет да внимава. Очите му се разшириха от изненада, когато тя изтръгна полата си от ръката на мъжа и го изрита по пръстите с такава сила, че той изрева задавено и политна назад. Блейн зяпна смаяно, когато Ровена продължи да рита молителя и да го тъпче, сякаш беше паяк, излязъл изпод стенния килим.

— Ще ти дам аз на тебе милост — съскаше Ровена. — И гостоприемство. Ще ти окажа същата милост, която ти оказа на мен, когато дойдох пред портата ти умираща от глад и помолих за убежище.

Гарет хвана мъжа за яката и го издърпа по-далеч от побеснялата Ровена. Мъжът се обърна и го погледна в лицето. Забравил благородния мотив, който го бе накарал да го спаси от Ровена, Гарет го удостои с хладна усмивка.

Когато застана между усмивката на Гарет и святкащите от гняв очи на Ровена, Линдзи Фордис се обърна безпомощно към Блейн:

— Обесете ме, сър. Моля ви.

— Ровена, не си ли прекалено сурова с чичо Линдзи?

Ровена зарови лице във възглавниците и стисна ръце в юмруци. Чия ли беше идеята да изпрати Ъруин да говори с нея? Само Марлис или Гарет бяха способни на подобна подлост.

— Остави ме на мира — изсъска тя и изхълца тихо. — Дано Блейн да го обеси.

Ъруин прибра косата ѝ назад и погледна загрижено зачервеното ѝ носле.

— Положението не е толкова лошо. Сър Гарет се застъпи за него, а той е могъщ защитник. Да знаеш само какво направи за него. Имах чувството, че ще му даде дори дрехите от собствения си гръб. Само ако можеше да видиш баща си, Ровена. В момента седи в залата, облечен като крал, и забавлява сър Гарет със сърцераздирателни истории за ударите на съдбата, които е понесъл.

— Тогава се надявам сър Блейн да обеси Гарет.

Ъруин въздъхна и сложи ръка на тила си.

— Странно е, нали — ако всичко вървеше, както трябва, сега двамата щяхме да споделяме това легло.

Последната забележка стигна до ума на Ровена. Тя скочи от леглото, свлече се по стената и обви с ръце коленете си. Ъруин вдигна рамене.

— Мисля, че така е по-добре. След като сме братовчеди, децата ни сигурно щяха да се раждат с четири ръце или слабоумни.

— Или тлъсти — добави злобно Ровена. Ъруин само се усмихна.

— Чуй, Ровена. Чуй само какво пропускаш.

Той наклони глава и се вслуша. Залата долу се тресеше от смях. Гръмнаха барабани, последвани от сладките звуци на обой и песента на лютня.

Ровена разтърка подутите си клепачи. Имаше чувството, че под клепачите ѝ има пясък.

— Няма да го направя. Няма да сляза долу, преди да мине Великден или баща ми да се махне — все едно какво ще стане първо.

Не понасям да го виждам как си шепне с Гарет. Ужасно е, че Гарет го посрещна с добре дошъл, като че е собственият му изгубен баща, завърнал се у дома след дълго отсъствие. Бедният татко. Сигурно няма да забележи, че Гарет му е отсякъл главата, докато не я сложи под мишницата му.

Ъруин се просна напреки на леглото и опря брадичка в ръцете си.

— Сър Гарет непрекъснато задава въпроси на чичо Линдзи. Говориха даже за годеща ти.

— Сигурно вече са намерили някой треперещ от слабост старик, за да ме сгодят за него?

— Назоваха няколко имена.

Ровена сведе глава към пода. На лицето ѝ се отразяваха най-различни чувства. Когато погледна братовчед си, очите ѝ бяха по-скоро тъмносиви, отколкото сини.

— Може би все пак трябва да сляза, за да разбера дали Гарет наистина има намерение да се отърве от мен.

Ъруин я потупа окуражително по рамото.

— Правилно, Ровена. — Скочи от леглото и добави: — Ако решиш да пратиш всички по дяволите, аз съм готов да се ожена за теб. Въпреки всичко.

След като братовчед ѝ си отиде. Ровена се наведе над легена и изми парещите си очи със студена вода. С мокро лице коленичи пред раклата и вдигна капака. Докато ровеше вътре, коприненият воал от ковчезето на Гарет падна на пода. Тя го взе, погледна го втренчено и решително го пхна в деколтето на роклята си.

Щом Гарет беше приел баща ѝ в Ардендон като добър приятел, значи имаше сериозна причина за това. Тогава тя също щеше да го поздрави с добре дошъл, но той беше длъжен да ѝ отговори на няколко въпроса.

Гарет отново разклати виното, останало на дъното на чашата, и се вгледа с усмивка в скупаещото си изражение. Той опъна устни, изпробва ново изражение и неохотно се заслуша в опитите на Линдзи Фордис за пети път да го забавлява с историята за злощастната съдба, която го бе довела в краката на Ровена. „Пълзящ по корем“ — добави

на ум Гарет. Принудителната усмивка изглеждаше много грозна. Той се отказа да се усмихва и изпразни чашата си, наслаждавайки се на тръпчивия вкус. Фордис изпи на един дъх шестата чаша бургундско и зачака одобрителното кимване на събеседника си, за да продължи да говори.

Кръглите сини очи, които му напомняха за очите на Ровена, бяха кръвясали. В ъглите на пълните му устни се събираше слюнка. Щом този човек беше толкова глупав, че да приеме фалшивото съчувствие на Гарет за чиста монета, беше истинско чудо, че Ровена не се е родила слабоумна.

Не, Ровена в никакъв случай не беше слабоумна. Все още усещаше пробождането, което му причини нараненият ѝ поглед, когато спаси баща ѝ от грубото посрещане.

Фордис продължи измислената история за бясната мечка, която го нападна в гората и го ограбила. Спрял в Ардендон, за да помоли за малко храна, но истинската му цел била Карлеон. Новината за щастието на дъщеря му стигнала до ушите му и веднага тръгнат на път, за да сподели радостта ѝ. Гарет ритмично почукваше с пръсти по издраскания плот на масата, докато Мортимър свиреше на лютнята си сърцераздирателна мелодия. Трябваше да знае, че късметът на Ровена веднага ще измъкне Фордис от дупката му и ще го доведе в Карлеон — не слуховете за лошото му отношение към нея. Беше глупак да мисли нещо друго.

Танцуващите двойки се хванаха за ръце и се понесоха покрай масата им като вихрушка от цветове. Марлис подскачаше весело между мъжете и жените и ги блъскаше грубо. Търуин я следваше и постоянно се спъваше. Блейн и лейди Алис танцуваха в средата и стройните му ръце пускаха нейните само когато трябваше да изръкопляскат в такта на барабана.

Фордис сложи големите си ръце на масата и Гарет неволно го оприличи с огромно бебе. Уплашен, че ще отслаби бдителността си, ако се зазяпа в пъстрата вихрушка от веещи се в ритъма на музиката поли, Гарет взе гарафата и наля още вино и двете чаши.

В този миг на стълбите се появи Ровена и виното в чашата му преля. Наситеночервеното копринено кадифе на роклята ѝ беше набрано под бюста и стегнато със златен шнур. Косата ѝ беше грижливо сплетена и плитките бяха събрани на тила със златни

гребени. За разлика от бледите лимонови и светлосини цветове на танцовата площадка, Ровена пламтеше като рубин в златен обков.

Гарет скочи и изруга ядно, когато виното опръска коленете му. Изтри панталона си и се запъти към нея. Появата на Ровена беше отклоняване на вниманието, което не можеше да си позволи, ако искаше да изтръгне истината от баща ѝ.

— Ровена, ангел мой!

Фордис се хвърли към дъщеря си, но спря насред движението, когато сините петна по ръцете му напомниха, че поздравът ѝ за добре дошъл не беше особено сърдечен. Гарет се възползва от случая и го бутна обратно в стола му.

— Татко!

Гостите проследиха смаяно как прелестната любима на мрачния лорд слезе вихрено по стълбата, влачейки след себе си дългите разцепени ръкави. Каdifето се увиваше около краката ѝ като лъскава змия. Тя избягна умело Гарет и се хвърли в прегръдката на баща си.

Линдзи Фордис се стресна, но когато Ровена целуна нежно оредялата коса на темето му, разбра, че това не беше нов удар, и я притисна до гърдите си. По зачервените му бузи потекоха пиянски сълзи. Гарет осъзна, че каквито и пороци да имаше, с една част от себе си Линдзи Фордис обичаше искрено единствената си дъщеря. Ръцете му се свиха в юмруци. Не можеше другояче, освен да се чувства измамен при вида на двамата, опрели буза о буза, русите коси образували златен облак. Испита чувството, че духът на Илейн ще се появи, за да го подиграе за глупавата му вяра, че е възможно да разкъса връзката между тях.

Гостите изразиха одобрението си към трогателната сцена с весели ръкопляскания. Мортимър изпълни нежна балада. Когато погледът му срещна този на Гарет, двамата си размениха безмълвно послание и Мортимър склони русата си глава в едва забележим знак на съгласие.

Блейн изникна зад Гарет като зъл дух.

— Не всеки ден ставаме свидетели на такива трогателни срещи между баща и дъщеря. Прекрасно, нали?

— Просто не съм на себе си — отговори язвително Гарет.

— Скъпи, скъпи татко — изхълца Ровена, — умолявам те да ми простиш лошото държание отпреди малко. Бях сърдита и не осъзнавах

какво правя. — Тя приглади жакета му, бръкна в деколтето си и извади копринена кърпичка, с която попи сълзите му. — Когато се оттеглих в стаята си, размислих над поведението си и се ужасих от проявената несправедливост. Аз съм твоя дъщеря и нямам право да те съдя. Моля те, кажи, че ми прощаваш. Иначе ще умра, това е сигурно.

Фордис се оригна щастливо и я потупа по дупето.

— О, миличка, знаеш, че никога не съм могъл да се сърдя дълго на скъпото си момиче. Хайде да не говорим сега за умиране. Животът е хубав. Ти си до мен, имаме и цяла гарафа с вино. — Той погледна гарафата и със смръщено чело установи, че беше почти празна. Избърса челото си с кърпичката на Ровена и продължи: — А най-доброто, дете мое, е, че твоят любезен рицар ми предложи утеха и компания за Великденския празник.

Фордис погледна сияещо Гарет. Без да обръща внимание на гневно смръщените вежди на Гарет, Ровена отново прегърна баща си.

— Бъди внимателен, татко. Неговата утеха е роза с отровни бодли. Тя заслужава повече предпазливост от враждебността на всеки друг рицар.

Фордис махна на Гарет с кърпичката.

— Винаги съм обичал това момче. Нали аз го научих да хвърля зарове.

Гарет смръщи чело. Погледът му беше прикован към копринената кърпичка, която Фордис размахваше под носа му. Посегна към нея, сякаш омагьосан от танцуващите движения. В същия момент блещукащата коприна привлече вниманието и на Фордис. Той се облегна назад и внимателно приглади гънките. После я сложи на главата на Ровена с крива усмивка.

— Много хубаво. Изглежда прекрасно на русите ти къдрици — също както в деня, когато Дунла я избродира за теб. — Преди Гарет да е успял да го спре, той вдигна чашата си, за да може Ровена да се огледа в полираното сребро.

Гарет проследи как погледът и бавно се плъзна към отражението ѝ. Тя протегна ръка и докосна повърхността на чашата. Руса коса. Сини очи, подути от плач. Едно смешно парче коприна на главата ѝ. Чашата отразяваше чертите ѝ с болезнена яснота. Пред него стоеше дъщерята на Илейн Дьо Креси. Гарет спря да диша, очаквайки, че тя ще плисне виното от чашата в лицето му.

Ровена се изкиска истерично и кимна доволно на отражението си в чашата.

— О, божичко! Е, поне не ме е заровил в овощната градина.

Гарет копнееше да я прегърне, но съзнаваше, че не бива да остави Фордис да се лута сам по тъмните пътеки на спомена. Трябваше да му помогне. Това беше може би единственият му шанс. Ако можеше да изчисти името Дьо Креси, за да се ожени за Ровена, щеше да има много години пред себе си, за да измоли прошката ѝ.

Блейн затропа нетърпеливо с крак, когато Мортимър засвири весела танцова мелодия.

— Елате, милейди. Вярвам, че баща ви няма да има нищо против, ако отпразнуваме помирението ви с един танц.

Гарет вдигна Ровена на крака и я бутна в прегръдката на Блейн. Тя беше скована като кукла.

— Още не съм свършил с баща ѝ. Отведи я оттук.

Блейн се изсмя доволно.

— С удоволствие.

Когато Блейн изведе Ровена в средата на залата, тя вече се усмихваше сияещо. Гарет се отпусна на стола си, поглади брадата си и загрижено се запита какво ли беше замислила пак.

Линдзи Фордис разтриваше с отсъстващ вид ръцете си и се оглеждаше. Погледът му меланхолично проследи пътя на Ровена между танцьорите. Гарет го наблюдаваше с чувство, което много приличаше на съчувствие, и се надяваше, че собственият му копнеж по Ровена не е изписан на лицето му толкова ясно.

Ровена танцуваше скромно, с вродена грация. Днес никой не би предположил, че е израснала като диваче в мочурището. Като видя как Блейн притисна устни към тила ѝ, Гарет стисна ръце в юмруци. Напрежението му не отслабна, когато Ровена изгледа сърдито Блейн и се постара да остане на разстояние от него.

Фордис вдигна препълнената чаша към устните си. Ръцете му трепереха като в треска.

— Много прилича на майка си, нали?

Гарет пое дълбоко въздух, без да смее да се помръдне. Първо си помисли, че измамната мисъл е била изказана от самия него. Фордис закима в ритъма на музиката.

— Така ли? — отзова се уж небрежно Гарет. Само трепкането на малките мускулчета около устата му издаде колко силно се вълнуваше.

Ровена и Блейн, хванати за ръка, закрачиха тържествено между двете редици танцьори към каменната стълба. Фордис остави чашата на масата, виното преля през ръба и Гарет за първи път от много време насам си припомни първото си причастие.

— Моята Алтея нямаше огъня на Ровена. Крехкостта ѝ ми пречеше да я любя, както умеех.

— Алтея ли? — повтори слисано Гарет. Плановете му заплашваха да рухнат като къщичка от карти.

Блейн придърпа Ровена към сянката под стълбата. Двамата заспориха оживено. Ровена се обърна към масата и в очите ѝ светна безмълвна молба.

Фордис продължаваше да дрънка.

— Ами да, скъпата ми съпруга си беше болнава още от самото начало. Трябваше да се грижа за нея. Да се жертвам. Внимавах да не остава на течение, изнасях ѝ ведрото за къпане под слънчевата светлина. Обикновено ѝ давах няколко месеца, за да си отпочине, преди да зачене следващия ми син, а накрая дори реших да задоволявам с други жени низките си мъжки потребности.

Гарет имаше чувството, че ей сега ще му прилошее.

— Моята Ровена обаче не беше боледувала нито един ден през живота си. Обзалагам се, че може да понесе вниманието и на най-похотливия рицар. — Той смушка Гарет в ребрата и се ухили многозначително.

Ровена сложи стройните си ръце върху раменете на Блейн и се надигна на пръсти, за да го целуне. Гарет се изправи с рязко движение и преобърна стола си.

Като видя, че Гарет стана, Мортимър веднага прекъсна песента, която изпълняваше. Барабанчиците също замлъкнаха. Танцьорите спряха.

Трубадурът наклони глава и гладките му коси заискриха под пламъците на факлите. Стройните му пръсти се плъзнаха отново по струните на лютнята и в залата зазвучаха сладките тонове на една балада, която повечето присъстващи бяха чули един-единствен път преди това.

Гарет се вцепени. Мортимър отметна дългата си коса назад и запя с ясения си тенор, непомрачен от развратния му живот, и с искреността на момчето, загубило невинността си в ръцете на рицаря, който бил най-верният приятел на баща ѝ.

*Прекрасната Илейн
бе подло убита.
Невярното ѝ сърце
замлъкна в болка.*

Дже пламъците в камината спряха да съскат, за да чуят песента. По стените танцуваха сенки, гостите притиснаха ръце към гърдите си. Мортимър се огледа недоволен. Всички погледи бяха устремени към грамадния тъмен мъж, изправен до масата.

*Красивата Илейн
Избяга от мъките
И написа с умираща ръка
Името на рицаря на стената.*

Гарет чу зад себе си звън на метал. По глезените му потече вино, червено като кръв. Той се обърна и видя смъртнобледото лице на Линдзи Фордис. Дали си припомняше лъжите, които беше разказвал толкова често и толкова добре, че вече сам им вярваше? Сега осъзна, че целият му живот е бил една голяма лъжа. Мускулите на шията му се напрегнаха, но от устата му излезе само задавен стон.

Кръвта на Гарет запя триумфално. Когато улови стъписания поглед на Ровена, за миг изпита разкаяние. Но дори тя не беше в състояние да заглуши триумфа в сърцето му, който заплашваше да го заслепи.

Гарет обърна гръб на Линдзи Фордис. Имаше време, докато узнае истината. Скри доволната си усмивка зад грозна гримаса и сложи ръка върху дръжката на меч. Предстоеше му последната изява

на мрачния лорд от Карлеон. След тази нощ гостите на Блейн трябваше да си потърсят друг главен изпълнител за жалките си драми.

Оголил зъби, както подобаваше на досегашното му реноме, той си проби път през тълпата, разблъсквайки небрежно танцьорите. Даже най-твърдите мъже се разтрепериха от вида му. Мортимър продължаваше да пее, сякаш не забелязваше каква буря се надига. Дребен паж в тъмни дрехи се хвърли да защити певеца, но Гарет просто прекрачи през него, сякаш беше само досадна бълха.

Пръстите му се склучиха около струните на лютнята. Последна фалшива нота затрепери във въздуха. Песента заглъхна и в залата се възцари пълна тишина. Чуваше се само тежкото дишане на Гарет. Той вдигна лютнята над главата си, сякаш искаше да я разбие, но като видя трепването на Мортимър, я хвърли в ръцете на пажа зад гърба си. Сграбчи Мортимър за яката и го изтика назад, докато опря гърба му в стената.

— Нещастник! Забрави ли предупреждението ми да не пееш повече тази песен? Не помниш ли какво стана последния път, когато се осмели да я изпълниш?

Опитът на Мортимър да вдигне рамене беше неуспешен. Устните му затрепериха неудържимо.

— Песента е много хубава, милорд. Съжалявам, но паметта ми изневерява — изпъшка той.

— Тогава ти казах, че животът ти няма да струва и пукната пара, ако отново се осмелиш да изпълниш тази проклета балада.

— Но хората, сър! Те жадуват за нови мелодии. Мой дълг е да задоволявам потребностите им.

Гостите изохкаха шумно и се отдръпнаха назад, когато Гарет пусна Мортимър и се обърна към тях. Той сложи ръка върху дръжката на меча си и се огледа въпросително.

— Ще поискам сметка от всеки, който е пожелал да чуе тази песен. Кой ще се осмели да излезе напред?

Широкото острие блесна заплашително под светлината на факлите. Никой не смееше дори да се покашля. Гарет се обърна отново към Мортимър, който безшумно се измъкваше към вратата, и го изрита в задника.

— Бягай, негоднико. Да не съм те чул повече да пееш в мое присъствие. Да знаеш, че първата нота от този миг нататък ще ти е и

последната.

Когато Мортимър сведе глава и му намигна съзаклятнически, Гарет с мъка потисна порива да се изсмее. Кесията на трубадура беше пълна с неговото злато — награда за прекрасното представление.

Гарет прибра меча си в ножницата и изтупа ръцете си, сякаш се беше напращил от докосването до певеца.

Върна се към масата си и жените и мъжете се разделиха, за да му направят път. За първи път скритите погледи и обвиняващите лица го забавляваха, вместо да го ядосват. Много скоро щеше да се отърве от тях, да им посочи фаталната грешка. Може би тогава Мортимър щеше да напише нова балада за случилото се тази нощ. Гарет се усмихна, без да го забележи.

Ала усмивката му угасна внезапно, когато видя какво го очакваше на масата. Само копринената кърпа на Ровена лежеше смачкана на пода. Самата Ровена я нямаше. Линдзи Фордис също беше изчезнал.

Да влачи след себе си баща си беше като да мъкне огромен кожен мях с вода. Силното му тяло беше отпуснато, сякаш лишено от скелет. Ровена употреби цялата си сила, докато го измъкне от стола и му разясни, че трябва да бягат, докато Гарет се занимава с нещастния трубадур. Въпреки това той продължаваше да не разбира гневните й молби и отчаянието, което я тласкаше.

Доскоро вярваше, че може да предостави баща си на милостта на Гарет без угризения на съвестта. Но когато той я прегърна с трогателна нежност, осъзна, че въпреки всичките си грешки и дори престъпления той си оставаше неин баща. Нямаше да понесе някой да му стори зло, още по-малко пък съзнанието, че човекът, който му причинява зло, е мъжът, когото обичаше.

Първоначалното й намерение беше да отклони вниманието на Гарет, като го накара да ревнува и привлече гнева му върху себе си. Но този план претърпя жалък провал. Когато Мортимър запя ужасната балада, мислите на Гарет се върнаха към миналото, вместо да се насочат към бъдещето. А сега беше още по-малко вероятно двамата да изживеят това бъдеще заедно. Двамата прекосиха двора, минаха покрай група пажове, които играеха на зарове. Оловните топчета тракаха оглушително по калдъръма. Баща й се подхлъзна и падна.

— Ако сега не може да стане, и по-късно няма да ти направи нищо — извика дръзко един пъпчив хлапак.

— Вземи мен вместо него — предложи момче с лице на невестулка, което не беше по-голямо от Малкия Фреди. — Аз съм винаги готов.

Момчетата избухнаха в смях и под светлината на факлите лицата им заприличаха на карнавални маски. Ровена хвана жакета на баща си с две ръце и го задърпа, докато всички мускули на гърба й се опънаха до скъсване. Пажовете вдигнаха рамене и й обърнаха гръб. Играта беше по-интересна. Защо Марлис не беше между тях, тя толкова обичаше да играе с пажовете! Каква помощ щяха да й бъдат яките й ръце! Все пак Ровена успя да изправи баща си и го забута напред. От

устните му капеше слюнка и той непрестанно мърмореше неразбираеми думи. Ровена с мъка се удържаше да не го цапне през устата.

Бърборейки нещо за „сладкото гостоприемство“, той се заклатушка напред, като непрестанно се спъваше. Ровена също се спъна и се търкулна във влажната от росата трева. Накрая успя да се доберат до обора. Ровена го хвана под мишниците.

— Ела, татко. Ей сега ще стигнем.

— Не мога да издържа на този дълъг път — заяви той, като заваляше думите.

Използвайки коленете си, за да поддържа тялото му изправено, тя го завлече в обора. Вратата беше широко отворена, за да пропуска пролетния вятър. Големият и малкият Фреди, които играеха на зарове, вдигнаха изненадано глави, когато Ровена й баща й застанаха неочаквано на прага. Конете изцвилиха за поздрав. Утешителната миризма на свежо сено и на коне извика сълзи в очите на Ровена. Тя се олюля. Големият Фреди скочи и я хвана за раменете. Тя скри лице на гърдите му и вдъхна дълбоко миризмата на потта му, по-прекрасна от всеки парфюм. Баща й се спъна в купчина тор и изруга. Ровена хвана големия си брат за жакета и заговори задъхано:

— Кон. Трябва ни кон. Нямам време да ти обясня какво стана, но татко има нужда от кон.

Големият Фреди се почеса по главата.

— Но той дойде без кон.

Ровена го раздруса, неспособна да потуши надигащата се паника.

— Няма никакво значение, дори да е дошъл на кон. Трябва ми кон. Сега.

Малкият Фреди я хвана за лакътя.

— Гарет?

Тя кимна безмълвно и благослови бързия му ум. Момчето обиколи боксовете и спря пред една вратичка.

— Тук няма нито един жребец, който да може да се мери с Фолио — прошепна замислено то. Ровена кимна решително.

— Тогава ще взема Фолио.

Големият Фреди пребледня.

— Но аз не мога да ти дам коня на нашия господар.

— Нима предпочиташ да видиш как ще заколят баща ни пред очите ти? — попита остро Ровена. Малкият Фреди се намръщи и тя се обърна към него. — Знам, че не е цвете за мирисане, но ни е баща. Не мога да стоя и да гледам как Гарет хладнокръвно ще го убие. Това ще означава край... — Тя млъкна изведнъж.

Малкият Фреди отвори последната врата. Конете неспокойно риеха с копита в сламата. Големият Фреди въздъхна тежко, свали от стената украсената със смарагди и оникс юзда и я сложи на жребеца.

Малкият Фреди затегна ремъците на седлото и изведнъж се засмя.

— Като си помисля, решението ти да вземеш Фолио е много практично. Гарет няма да убие баща ни, защото Фолио ще го хвърли и ще го стъпче с копитата си още преди да е минал подвижния мост. Жребецът не познава баща ни.

Ровена сърдито вирна брадичка.

— Но познава мен.

Малкият Фреди замръзна с ръка на седлото.

— Наистина ли ще тръгнеш с него?

— Само докато го заведе на сигурно място. Тогава ще се върна с Фолио.

— И какво ще те чака тук? Баня във врящо масло? Или бесилка?

Ровена сведе глава.

— Не се страхувам от Гарет. Не вярвам, че е в състояние да ми стори зло.

— Надявам се да си права.

— И аз се надявам — отговори тихо Ровена и хвана юздата.

Фолио излезе с танцуваща стъпка от обора. Сянката му на стената беше по-голяма от всички тях. Ровена се огледа изненадано. Баща ѝ го нямаше. Големият Фреди го намери свит на кълбо в една празна ясла да хърка доволно. Едрият момък го метна на рамото си и го изнесе навън.

За да възседне грамадния кон. Ровена стъпи върху преплетените ръце на малкия Фреди. Намести се на седлото и се усмихна колебливо. На всяка цена трябваше да скрие от братята си, че умираше от страх.

Без силната ръка на Гарет жребецът беше неуправляем и непредвидим — като огромен еднорог от приказките на Ъруин.

Фолио затропа нервно с копита, когато братята ѝ натовариха събудилия се Линдзи зад гърба ѝ. Като се видя на гърба на едрия жребец, той изведнъж се ободри. Внезапният му прилив на енергия едва не ги доведе до гибел.

— Давай, момиче! — извика Линдзи, измъкна косата на Ровена от златната мрежа и я плесна по гърба като с юзда. Настани се удобно на гърба на коня и заби пети в хълбоците му. Фолио полетя напред, готов да пробие дървената стена. Големият Фреди се втурна след него и изкрещя някаква заповед. Едрият жребец спря, треперейки.

Ровена огледа брат си с нескривано възхищение. Той се ухили смутено.

Когато Големият Фреди поведе Фолио към вратата на обора, Малкият Фреди дръпна Ровена за крака.

— Желая ти добър път. Ще се постарая да забавя Гарет, доколкото мога.

Ровена му кимна окуражително. Без да бърза, Фолио излезе във ветровитата нощ. Без да чака знак от Ровена, той препусна през двора. С последните остатъци от разума си баща ѝ се хвана за нея и се притисна до гърба ѝ. Дворът на Ардендон мина покрай нея в разкъсани картини: възбудените викове на пажовете, когато грамадният жребец изтрополи покрай тях, един селянин, стреснат в съня си, един рицар, вкопчил пръсти в белите рамене на коленичилата пред него жена, с разширени от изненада очи. Ровена присви очи и се постара да прогони ужасното усещане за безтегловност, когато Фолио правеше скокове, безкрайните мигове, преди предните му крака да стъпят отново на земята.

Когато конят се хвърли настрана, Ровена отвори очи. Бяха минали през първата порта и препускаха право към подвижния мост. Подковите на коня хвърляха снопове от искри. Баща ѝ загуби опора и се килна настрана. Минаха опасно близо до черните води на рова. Ровена се наведе в обратната посока, доверявайки се на мускулестите си бедра.

Жребецът прелетя по моста и покрай езерото и скоро препусна направо през зелените поляни. При всеки удар на копитата му Ровена очакваше да се хлъзне от гърба и да попадне под хвърчащите железа.

Косите ѝ се развяваха свободно и правеха Фолио още по-неспокоен. Когато се изкачи на първото възвишение след замъка, той се вдигна на задните си крака. Ровена изпищя и двамата с баща ѝ се изтърколиха надолу по стръмния склон в бъркотия от ръце и крака.

Най-сетне Ровена спря, легнала по гръб, загледана в яркия колан от звезди, опасал кралско синята небесна палатка. Спомни си една нощ преди много, много време, когато лежеше в мочурището също така по гръб и се взираше в същото синьо небе, без да знае нищо за рицарите, смъртоносната им привлекателност и интригите им.

Спомни си и как беше тичала след жената, която смяташе за своя майка, как дърпаше стоплените от слънцето връзки на престилката ѝ. Стройният гръб на жената беше постоянно наведен над коритото за пране. Гръб, роден за удобствата на изискан живот. Гръб, който бащата на Ровена беше прекършил, като принуждаваше крехкото ѝ тяло да ражда син след син в един рушащ се замък, докато той се забавляваше с уличници като Илейн Дьо Креси. Тя затвори за миг очи.

Беше толкова приятно да лежи във влажната трева и да наблюдава облаците, които се опитваха да закрийт луната. Какво повече можеше да иска от живота? Фолио без съмнение беше изчезнал отдавна и тя нямаше друг избор, освен да чака Гарет да дойде и да убие баща ѝ, а след това може би и нея. Изведнъж баща ѝ избухна в тих смях.

— Остави това, Илейн. Не ме гъделичкай. Знам, знам... Никога не си могла да лежиш спокойно, когато до тебе има мъж.

По гърба на Ровена пробяга студена тръпка, която нямаше нищо общо с влажната трева под нея. Тя се обърна към баща си, очаквайки да види на негово място разлагащ се призрак.

Оказа се, че Фолио се е върнал и внимателно побутва с муцуна главата на баща ѝ. Бялата му козина блестеше под лунната светлина. Конят я погледна така меко и разкаяно, че Ровена избухна в смях.

Тя се претърколи по корем и се приближи до баща си. Фолио потри кадифеномеките си ноздри в тила ѝ.

— Татко? — пошепна тя.

— Какво има, детето ми?

— Ти ли уби моята майка?

— Разбира се, че не. Алтея роди Малкия Фреди и умря. Но момчето не е виновно. Тя не беше достатъчно силна да преживее още

едно раждане.

— Не говоря за Алтея, татко, а за моята майка. За Илейн.

Линдзи устреми поглед към нея и Ровена разбра, че баща ѝ е напълно трезвен. Въздишката му издаваше копнеж.

— Трябваше да ѝ прекърша красивата шийка, но не можах. Всичко, което направих, бе да рева и да плача, а когато трябваше да бягам от глупавото момче, едва не счупих собствената си глава. Но кой би ме обвинил? Момче или не, в очите му беше изписана смъртта.

Ровена се претърколи отново по гръб. Двамата останаха дълго така, наблюдавайки облаците, които се носеха по нощното небе. Тя не беше особено изненадана от думите му. Той само бе потвърдил онова, което предполагаше: Линдзи Фордис не беше в състояние да убие дори бълха.

— А ти какво си очаквал, татко? Момчето е било влюбено в нея. И когато я е видяло в обятията ти...

Баща ѝ въздъхна тежко.

— Това не беше любовна среща. С Илейн се карахме. Тя отказа да тръгне с мен. Заяви ми, че смята да остане господарка на Карлеон, като се омъжи за сина на мъжа си. Тогава реших да взема теб. Да те отнеса при Алтея. Тя винаги е искала момиченце. Двамата с Илейн те дърпахме на две страни като побеснели селянки. Точно в този момент влезе момчето. — Почти забравен срам пламна в очите му. — Аз те изпуснах.

— И съм паднала на главата си, без съмнение.

Линдзи я погледна укорително.

— Скочих от прозореца. Мислех, че писъкът ти ще ме преследва завинаги.

Ровена изведнъж бе осенена от страхотна идея. Можеше да хвърли светлина в мрака на миналото като луната, когато се подава зад някой черен облак.

— Всъщност как съм дошла при теб, татко? Кой ме е донесъл?

Отговорът беше само неясно мърморене. Баща ѝ отново бе изпаднал в полусъзнателно състояние и тихо си тананикаше. От кулата над подвижния мост отекна вик и разкъса нощната тишина.

Ровена възседна баща си като кон и продължи настойчиво.

— Чуй ме, татко, трябва да ми кажеш. Кой ме е донесъл при теб след смъртта на Илейн? Помисли!

Баща ѝ отново потъна в спомена и изохка от болка.

— Проклетото момче ми счупи крака. Преряза въжето, когато бях на цели петнайсет стъпки над земята. За да стигна до коня си, трябваше да пълзя. Селянинът, който наместваше кости, го счупи отново, за да го нагласи както трябва. Но не се получи...

Ровена го сграбчи за яката и удари главата му в меката земя.

— Татко, моля те! Как съм се озовала в Ревълууд? Кой ме е донесъл при теб?

Откъм замъка прозвуча сигнал на тромпет и Фолио вдигна глава. Когато се вдигна на задните си крака и изцвили, гривата му блесна като водопад от коприна.

Гърдите на баща ѝ затрепериха под нея и Ровена с ужас видя, че той плачеше.

— Просто не можах да повярвам, че моята сладка Илейн е мъртва. Нямах сили да се надигна от постелята. Онова същество бутна детето в ръцете ми. — Треперещата му ръка улови една от висящите ѝ къдрици, за да избърше сълзите. — Толкова исках моята малка Ровена. Трябваше да я махна оттам, преди детето да плати за греховете на майката.

Ровена вдигна глава.

— Кой, татко? Кой ме е донесъл в Ревълууд?

Тя се наведе към устата му, опитвайки се да разбере дрезгавия му шепот.

Тропот на копита отекна като гръмотевица в мрака. Фолио изцвили пронизително, когато през подвижния мост прелетя черна фигура и препусна в нощта.

Ровена не забрави до края на живота си кошмарните усилия, които положи, за да натовари баща си на седлото и да се метне след него. По лицето ѝ се стичаха вадички пот, смесена със сълзи. След като най-после успя, Фолио отказа да ѝ се подчинява. Наострил уши и вдигнал опашка, той се обърна към приближаващия се ездач. Ровена изруга и отчаяно заудря с юмруци по гърба му. Ездачът приближаваше, наведен над гривата на бойния кон, извън себе си от гняв. Надали щеше да има търпение да я изслуша. Ровена знаеше, че животът на жалкия старец зад нея висеше на косъм.

Под натиска на петите ѝ Фолио най-сетне се раздвижи. В конския му ум просветна отдавнашен спомен за играта на малките кончета. Обърна се рязко, размахвайки игриво опашка, и побягна от господаря си, който се приближаваше с бързината на вятъра. Ровена хвана здраво юздата с едната си ръка, докато с другата се опитваше да държи баща си на седлото.

Дългите крака на Фолио сякаш не докосваха земята. Вятърът пареше в очите на Ровена. Когато посмя да се обърне назад, тя установи с учудване, че разстоянието между тях и преследвача се е увеличило. Дори натоварен с двама ездачи, Фолио притежаваше силата и скоростта на бурен пролетен вятър. Когато изкачиха едно възвишение, Ровена почти повярва, че жребецът ще се сдобие с криле и ще полети към небето, чак до ясната, чиста луна.

След поляната започваше черна дупка. Ровена насочи коня към гората, неспособна да прави разлика между биенето на сърцето си и ударите на копитата му. Когато се потопиха в закрилническите сенки на дърветата, тя дръпна юздата и Фолио спря неохотно.

Далече зад тях се чуваше тропот на копита, примесен с грозни проклетия. Имаха съвсем малко време. Ровена скочи от седлото, но когато баща ѝ понечи да я последва, не му позволи.

— Татко, чуваш ли ме?

Линдзи се облегна на седлото и отвори кръвясалите си очи.

— Какво има?

Ровена обхвана главата му с две ръце и приближи лицето му до своето.

— Трябва да се задържиш на седлото. Трябва да продължиш напред. Препускай, докато видиш замък или селище. Не спирай, все едно какво ще ти струва това. Разбра ли ме?

Когато го пусна, той удари главата си в седлото и изстена.

— Ще си счупя врата — пошепна безсилно той.

— Може би. Но ако останеш тук, Гарет със сигурност ще ти отсече главата.

Линдзи положи големи усилия да се изправи. Ровена го потупа окуражително по бедрото.

— Браво на теб. Бързай, татко. Препускай като вятър.

Устните на Линдзи Фордис се изкривиха в жалко подобие на някогашната слънчева усмивка, с която беше омагьосал Илейн.

— Пак ще дойда, момиче. Щом спечеля малко пари, ще се върна. Ще ти донеса панделки и злато, толкова много, че едва ще се съберат в малките ти ръчички.

Очите на Ровена се напълниха със сълзи. Оредялата руса коса и бледосините очи бяха трогателни.

— Да, татко. Ще те чакам.

Фолио отново отказа да се подчини и Ровена трябваше да прибегне до драстични мерки, за да не му позволи да опише кръг и да препусне обратно към замъка. Намери в гънките на роклята си дебела игла и я вдигна към лунната светлина. Помилва снежнобялата грива на жребеца, извини му се през сълзи и решително заби иглата в задницата му.

Фолио изцвили пронизително и препусна като вихър. Ровена едва успя да се отдръпне от обсега на тежките му копита. Баща ѝ се задържа на седлото с неочаквана упоритост. Вероятно замъгленият му мозък го беше пренесъл в някаква драма, която беше по-близо до действителността, отколкото предполагаше.

— Препускай, жребецо мой — извика тържествуващо той. — Напред, на бой! Ще разбием арабските езичници и ще върнем Свещения кръст в Йерусалим!

Фолио летеше като бяла светкавица. След минута изчезна от очите ѝ. След още една минута земята се разтрепери от нов тропот на копита. Когато стигна до гората, Гарет спря коня си. Без да има време

да размисли, Ровена се покатери на най-близкия бряст и с копнеж си пожела да имаше поне шлема на Марлис.

Тя се хвана за един тънък клон с изпотената си ръка и в този миг точно под нея се появи кошмарът в сребърно и черно. Тя присви очи и се хвърли върху него. Възползва се от устрема на падането, за да го събори от седлото. Уви крака около раменете му, когато двамата заедно паднаха от черния боен жребец — от сто стъпки височина, както й се стори. Когато се търкулнаха на земята, Ровена изрита коня и той побягна уплашено в посоката, от която беше дошъл.

Ръка в кожена ръкавица я сграбчи за врата и я хвърли по гръб. Мускулести пръсти размахаха меч. В продължение на един дълъг миг Ровена повярва, че Гарет няма да я познае и ще я прониже със сребърното острие. Още по-страшен обаче беше мигът, когато в очите му блесна разбиране, а мечът въпреки това остана вдигнат над главата му. Десет цола стомана изсъскаха покрай ухото й — Гарет заби меча в земята точно до главата й и нададе толкова силен вик на болка и гняв, че всички шумове на нощта около тях замлъкнаха.

Ровена лежеше в смъртоносната му хватка и пулсът й бързо отслабваше под натиска на железните му пръсти. От окото й се отрони сълза и остави светла следа по мръсната й буза.

Гарет я сграбчи за рамото и я вдигна.

— Как можа! — Той я раздруса като кукла и отново я пусна на земята.

След това рязко се изправи, наклони глава и се вслуша да долови тропот на копита или стъпки на човек. Отговори му само подигравателен вик на нощна птица.

— Гарет... — пошепна плахо Ровена към треперещия му гръб. Той й даде знак да мълчи.

— Двайсет години търсих човека, който обезчести името ми. Мъжа, който хвърли сянката си върху надеждите на баща ми, върху честолюбието и мечтите ми. Онзи, който се погрижи да загубя доброто си име, всички да се отвърнат от мен и да затръшнат вратите си пред носа ми. Двайсет години търсих този жалък страхливец.

— И златокосото му дете...

Гарет се обърна като ужилен.

— Точно така. Детето, което Илейн донесе в Карлеон и представи на баща ми като законно дете на починалия си съпруг. Скоро

след това пристигна и любовникът ѝ и предложи услугите си на господаря на Карлеон. — Той направи крачка към нея и Ровена стисна здраво зъби, за да не се отдръпне пред убийствения гняв в очите му. — Марлис смяташе, че е най-добре да си отмъстя, като изнася златокосото дете и го върна на баща му с копеле в корема.

Нощният вятър охлади горещите бузи на Ровена.

— Но за теб това не беше достатъчно, нали? Ти искаше нещо по-различно. Нещо дяволско.

— Всичко, което искам, е истината. Цял живот съм лъгал, за да стигна до истината.

— Не ми говори за истина! Тази дума от твоите уста е чиста подигравка. — Ровена скочи на крака. — Не, Гарет, ти не търсиш истината. Ти искаш да изчистиш името си. Искаш да накажеш друг човек за убийството, в което обвиняват теб. Искаш да накажеш някого за болката, която са ти причинили.

— Предполагам, скъпият ти татко е успял да те убеди, че е невинен — изсъска вбесено Гарет.

— Когато си прерязал въжето, татко си е счупил крака — отговори твърдо Ровена. — Едва е допълзъл до коня си. Това означава, че му е било невъзможно да се изкачи по стълбата и да забие своя меч в гърдите на Илейн.

Гарет изпуктя презрително.

— Още една от приказките на Фордис. Ти лъжеш почти толкова добре, колкото майка си. — Ровена пребледня. Неговото лице стана още по-тъмно. — Каж ми тогава, мила моя — Гарет направи една заплашителна крачка към нея, — щом скъпоценният ти баща не е убил Илейн, кой го е направил?

Лунната светлина най-сетне успя да пробие облаците. Ровена не беше подготвена за този въпрос. Гарет не биваше да я погледне в очите. С отчаянието на заклещено в примка животно тя се обърна, за да избяга, но ръцете му се заключиха около кръста ѝ, преди да е направила и две крачки. Тя не се опита да се отбранява. Сърцето му заби в луд ритъм до ребрата ѝ.

Горещият му дъх опари ухото ѝ.

— Ясно. Баща ти те е убедил, че убиецът съм аз.

Тя опря глава на рамото му, решена да мълчи. Стисна здраво очи, но няколко сълзи се отрониха и капнаха на ръката му.

Ръцете му се плъзнаха бавно по раменете ѝ, мушнаха се под разбърканата коса и обхванаха крехката шия. Облечените в кожа пръсти помилваха хлътналите ѝ бузи. Докосването беше извънредно нежно. Ровена потрепери, сякаш я бе ударил.

Тихият му смях предизвика тръпки на ужас по гърба ѝ.

— Ето че се отдръпваш от мен. А само преди дни очакваше с нетърпение да те помилвам, нали? Преди две нощи, когато лежеше под мен и ме умоляваше...

— Гарет, недей...

— Какво недей? Да не продължавам? Или да не преставам? Защо не искаш да ти покажа, че мога да бъда много мил доведен брат? — Пръстите му се плъзнаха към гърдите ѝ, мушнаха се в деколтето и закръжиха около чувствителното зърно с опитна чувственост. Ровена настръхна. Страхът и желанието стегнаха гърлото ѝ.

— Престани да ме мъчиш! — изкрещя вбесено тя и блъсна ръката му. — Няма да ти позволя да ми се подиграваш. — Освободи се от прегръдката му и се отдръпна назад.

Той я следваше стъпка по стъпка с протегнати ръце.

— Защо се плашиш от мен, сестричке? Ръцете на убиеца са ти доставили достатъчно удоволствие, нали? Тогава не се интересуваше дали са оцапани с кръв или не.

Ровена прибра косите на тила си и продължи да отстъпва, докато гърбът ѝ се опря в грапавата кора на едно дърво. Тя се изсмя, опита се да остане сляпа за болката, която му причиняваше. Не смееше да му каже истината за убиеца на Илейн, защото знаеше, че тя ще го унищожи.

— И мен ли ще вземеш сега, Гарет, както си постъпвал с другите жени, посмели да те погледнат накриво? Ще приложиш тялото си като оръжие, за да ме принудиш да замълча? Или ще затвориш очи и ще си представиш, че съм майка ми? От самото начало ли правеше така?

Той застана пред нея и устните му се изкривиха в подигравателна гримаса.

— Познавам те. И трябва да кажа, че влезе в леглото ми много по-лесно от повечето други. Вероятно не можеш другояче — с кръвта на курвата във вените ти.

Ровена забрави, че нарочно го дразнеше. Забрави всичко и над очите ѝ падна червена пелена. Вдигна юмрук и го удари в брадичката с

такава сила, че той се олюля. Всеки друг мъж на негово място щеше да падне.

Ръката я заболя адски, сякаш кокалчетата ѝ бяха счупени, но дори болката не беше в състояние да спре перверзния триумф, който се разпространи по тялото ѝ. Мелодията му беше сладка, но не продължи дълго. Когато Гарет я сграбчи за раменете и я притисна към кората на дървото, тя се замисли за последствията от необузданото си поведение. За нейна изненада той се ухили като зъл демон, прогонен от ада. По лицето му не бе останала никаква светлина. То вече не беше лицето на прекрасния мъж, когото бе обичала в някакъв друг живот, а лицето на момче, току-що прекрачило прага на мъжествеността — диво, влюбено, болно от ревност.

— Ти, малко златокосо копеле. Винаги съм знаел, че ще ми създадеш повече трудности, отколкото мога да понеса.

Устните му завладяха нейните. Пръстите му се заровиха в косата ѝ и много скоро тя капитулира безславно под напора на целувката му. Вкуси кръвта от езика му — наистина го бе ударила много силно. За кой ли път се понесе във вихрушката на страстта: сякаш целият ѝ досегашен живот я беше водил тъкмо към този момент, когато осъзна, че любовта към този мъж я правеше негова пленница.

Когато езикът му трескаво се втурна в дълбината на устата ѝ, тя простена задавено. Коляното му се мушна между краката ѝ и ги раздели почти грубо. Когато вдигна ръка да помилва бузите му, той се отдели от нея. Макар че сведе глава, Ровена не беше в състояние да скрие чувствата в очите си. Дори нощният мрак не беше в състояние да ѝ помогне.

Гарет дишаше накъсано.

— Ти си глупачка, милейди. Защо не избяга заедно с баща си? — Хвана лицето ѝ между ръцете си и продължи: — Щом смяташ, че съм убил майка ти, значи съм способен да убия и теб, така ли е? Твоето недоверие към мен ме нарани много по-дълбоко, отколкото лъжите на Илейн. — Палецът му нежно се плъзна по долната ѝ устна.

Ровена преплете пръсти с неговите, притисна ръцете му върху лудо биещия си пулс и ги задържа дори когато той се опита да се отдръпне.

— Хайде, какво чакаш — подкани го тя. — Убий ме, ако това е желанието ти. Ти си ме мразил, още когато съм била малко дете. И сега

ме мразиш. Ще кажеш на другите, че съм избягала с татко. Тук има достатъчно листа, за да покриеш с тях трупа ми. Никой няма да узнае. Аз няма да се движа. Ще стоя ето така. Дали ще ти е по-лесно, ако затворя очи? Ето така?

Пръстите на Гарет се втвърдиха и натискът се усили. Ровена стисна здраво очи и се опита да не трепери. Съзнаваше, че е близо до истерия.

— Защо се колебаеш? Ти искаше да убиеш баща ми, нали така? Можеш ли да го отречеш? Беше готов да го осъдиш без съдебно дело и без проверка на доказателствата, както някога са осъдили теб. Аз го освободих. Значи е редно да заема мястото му в ръцете на палача. — Ровена отпусна ръце и остана неподвижна в ръцете на мъжа, който можеше да пречупи крехката ѝ шия само с едно движение на ръката.

Хватката на Гарет се разхлаби. Ровена отвори очи.

— Не, скъпа моя. Няма да имаш удоволствието да разбереш каква свобода е смъртта. — Устните му помилваха подигравателно крайчето на ухото ѝ. — Ръцете на палача ще направят с теб много приятни неща, каквито не могат да правят с баща ти. Предпочитам да си жива и да ми служиш. И ще се погрижа никога вече да не се отделиш от мен. — В очите му святкаха странни светлинки. Без предупреждение коленичи в краката ѝ и откъсна края на полата ѝ. — Дай ми ръцете си.

Ровена имаше чувството, че преживява сцена, случила се поне преди сто години.

— Това не е нужно.

— Ти бягах от мен още от първия миг, в който те видях.

Ровена му протегна ръце и той ги върза с брокатената ивица.

— Ако се опитам да бягам, можеш да ме удариш с нещо по главата — предложи тя тихо, почти заплашително.

— Предпочитам жените ми да са в съзнание — заяви спокойно той. — Омразна ми е представата, че могат да се събудят доволни и разранени между краката, но без да знаят на кого трябва да благодарят.

В гърдите на Ровена се надигна омраза.

— Вече се убедих, че сте благороден и честен рицар.

Гарет дръпна импровизираните въжета и тя падна на гърдите му.

— Като освободи баща си, ти ми открадна и последната надежда да възстановя честта си. Време е да докажа, че ненапразно ми се носи

славата на убиец. Ако още веднъж започнеш да ми четеш проповеди за рицарство, ще ти запуша устата, кълна се.

Ровена мъдро си спести отговора.

Двамата излязоха от гората и намериха бойния жребец на Гарет да пасе мирно на поляната. Конят вдигна масивната си глава. Въпреки плашещата си големина той беше лишен напълно от неспокойствието на Фолио, от нервните му потропвания. Остана неподвижен, когато Гарет върза китките на Ровена с въже и го възседна. Без да я погледне, рицарят пусна коня в умерен тръс и го насочи към замъка. Явно му беше все едно дали тя ще се препъва след него или ще падне и ще бъде влачена до Ардендон. Ровена стисна зъби и тръгна след коня.

Крепостта светеше като огромен диамант, увенчан с корона от облаци. Зъберите и кулите се очертаваха ясно на фона на катранено-черното небе. Тя се учуди, че бяха толкова близо. Бързината на Фолио и собственият ѝ страх я бяха накарали да повярва, че са оставили замъка далеч зад себе си. Защо небето продължаваше да сияе така мирно, след като целият ѝ живот беше разрушен? Вятърът се усили и над шума на тревите се понесе сигнал на тромпет, обезобразен от времето и разстоянието. Ровена гневно изтри капналата на бузата ѝ сълза. Когато Гарет се обърна да я погледне, тя местеше механично крак след крак, устремила поглед към земята пред себе си. Мъжът изпухтя подигравателно.

— Наистина трогателна картина на невинно преследвана млада дама. Сигурно ще изглеждаш прекрасно на прозореца на някоя катедрала. Смирената поза и невинно гледащите сини очи ще смекчат сърцето и на най-закоравелия грешник.

— Ако изобщо има сърце.

Гарет говореше с нарочна небрежност.

— Ако този грешник е имал нещо общо с жени, няма съмнение, че сърцето му отдавна е било изтръгнато от гърдите и поднесено за вечеря на някоя дама.

— Тогава бог да ѝ е на помощ, защото сигурно ще умре от глад с такава оскъдна храна.

Гарет удвои темпото на жребца и Ровена се запрепъва зад него, твърде разгневена, за да съжали за необмислените си думи. Когато над полята изведнъж се понесе дълбокият му баритон, тя се стресна до смърт.

Мортимър никога не би се осмелил да запее пред изискано общество подобни песни. Гарет пееше с пълен глас за любовните приключения на похотлива млада дама на име Розалийн. Ровена не разбра и половината от дръзките стихчета, но мрачните погледи, които Гарет ѝ хвърляше през рамо след всеки куплет, ѝ вдъхнаха обезпокояващото чувство, че ще ги разбере още преди да свърши нощта. Когато вече не можеше да понася самодоволното му хилене, тя се включи в песента и изпя рефрена с такова въодушевление, че той млъкна и се намръщи още повече.

Ала задоволството ѝ не трая дълго. Копитата на могъщия боен жребец изтрополиха заплашително по каменния мост към замъка на Блейн. Вятърът къдреше повърхността на езерото, лунната светлина танцуваше по сребърните вълни. Подвижният мост се опъна пред тях като черен език, който ги канеше да влязат в отворената муцуна на замъка. Когато минаха през портата, Ровена се разтрепери. Цялата грация на Ардендон изведнъж бе задушена от киселата миризма на развалата му.

В двора миришеше на вино, на пот и на още нещо, което Ровена предпочете да не нарече с думи. Когато Гарет слезе от коня, погледът ѝ се стрелна с надежда към вратата на обора в подножието на полегатия склон. Гарет хвърли юздите в ръцете на някакъв непознат паж. Като видя вързаните ръце на Ровена, момчето зяпна от изненада.

Гарет дръпна въжето, сякаш Ровена не беше нищо повече от упорит териер, изнервил господаря си.

— Къде са...? Какво си направил с тях? — заекна уплашено Ровена.

— Ти да не очакваше, че главите на братята ти ще ни посрещнат над портата, набити на колове? Съжалявам, че те разочаровах. Реших, че вече няма да ги държа отговорни за слабоумните дела на роднината им.

Ровена въздъхна облекчено. Не беше чак толкова лошо, колкото си беше представляла. Пажовете продължаваха да играят на зарове в ъгъла на двора.

Онези, които не бяха слепи или пияни, се спогледаха изненадано и си зашепнаха, като видяха Гарет и Ровена.

Един рицар излезе, препъвайки се, от залата, като теглеше след себе си скромно облечена слугиня. Блъсна я на колене пред себе си и

несръчните му ръце се опитаха да развържат връзките на панталона.

Ровена бързо отмести поглед.

— Преди да свърши нощта, ще победи плахостта ти — зарече се Гарет.

Ровена се вцепени. Дори не усети върху себе си погледа на Гарет, когато той провери въздействието на думите си. Пребледня, защото всичките ѝ грижливо изградени илюзии изведнъж се срутиха като къщичка от карти. Досега бе живяла с убеждението, че каквото и да ѝ направи той, тя ще може да му го прости. Някъде в най-далечното ъгълче на съзнанието ѝ дори живееше детинската надежда, че той ще ѝ прости и ще се смее на глупостта ѝ. Че ще я прегърне нежно и ще я целуне. А вместо това... Тъгата, която я обзе, беше несравнима с нищо изпитвано досега. Прониза я остра болка и тя се олюля.

Гарет нави на юмрука си въжето и я дръпна към себе си като риба на въдица. Като видя дълбоката тъга в погледа ѝ, той потръпна, но стисна зъби и се овладя.

— Тръгвай, Ровена — изръмжа той. — Не съм в настроение да се мотая.

Трескавият ѝ поглед се плъзна по двора.

— Няма да понеса всички да ме зяпат.

— Много бързо ще се научиш да го понасяш. Аз как се научих...

Той дръпна въжето, но краката ѝ сякаш бяха сраснали с камъните. Дръпна по-силно, но Ровена успя да му устои, стиснала здраво безкръвните си устни.

Лицето на Гарет стана толкова дружелюбно, че Ровена се уплаши до смърт. Той я сграбчи за раменете и я бутна назад в сянката, докато раменете ѝ се опряха в каменния зид. Обхвана с една ръка главата ѝ и я превеи назад. Устните му завладяха нейните в толкова страстна целувка, че и най-внимателният наблюдател би се заклел, че вижда любовна двойка, събрана отново след дълга раздяла. Коварното кискане на пажовете премина в шумен смях.

Гарет се отдели от нея и Ровена сведе глава. Беше безсмислено да протестира.

— Кълна ти се, уважаема — заяви той през здраво стиснатите си зъби, — че ако пак откажеш да ме последваш, ще утоля жаждата си още тук, в двора, както правят десетки други мъже. Знам, че копнееш за ласките ми, но желаеш ли да ги приемеш тук, на двора?

Сякаш за да потвърди думите му, от близките храсти се чу дълбок мъжки стон. Ровена го дръпна за ръкава и опря глава на гърдите му в безмълвна молба.

Той я блъсна грубо напред. Цената на тази жестокост пролича само в тежкото му дишане и в упорито вирнатата брадичка.

Когато влязоха в залата, той се бе овладял и вървеше сигурно и равномерно. Мина покрай танцуващите двойки и се насочи право към стълбата. Когато Ровена забавяше крачка, той дърпаше въжето, без да обръща внимание на ужасеното пъшкане и укорните погледи на гостите, които все още не хъркаха по пейките или под масите. Ровена съзнаваше колко зле изглежда. Бе загубила обувките си, косата ѝ висеше на сплъстени кичури по гърба. Погледна надолу и забеляза нещо като черно петно на носа си. Рубиненочервената рокля висеше на парцали.

Тя се постара да се затвори в себе си и си представи, че неодобрението се отнасяше за нея. Песните и смеховете постепенно заглъхнаха. Едно от джуджетата престана да бие барабана си и Ровена чу ясно възмутените гласове на гостите.

— Как смее!

— Бедното дете!

— Безсърдечен негодник!

— Кой знае как се е отнасял с нея в замъка си... Но тук се намира в дома на сър Блейн, а той няма да допусне такова поведение.

Гарет вървеше право напред, сякаш беше не само глух, но и сляп.

Вече бяха стигнали до стълбата, когато Блейн излезе от навалищата и пристъпи към тях. Лицето му изразяваше искрена загриженост и в очите на Ровена нахлуха сълзи. Алис го следваше като неспокойна птица.

Всички затаиха дъх в очакване да чуят думите на домакина.

— Хората са прави, Гарет. Няма да търпя подобно отношение в замъка си.

Никой не се напегна да чуе отговора на Гарет.

— Тя открадна коня ми и го даде на друг човек.

Даже Блейн потръпна от тези думи и отстъпи назад. Гостите си зашепнаха ужасено. Само Алис се усмихна.

Блейн коленичи пред Ровена и улови вързаните ѝ ръце.

— Скъпа, кажете, че той лъже! Не знаете ли какво означава за рицаря конят му? Бойният жребец е най-ценното му притежание.

Ровена се усмихна сухо.

— По-ценно от мен. Това вече ми е ясно.

— Не е прилично да коленичиш в краката на тази крадла — прекъсна го гневно Гарет. — Стани, ако обичаш, за да мога да продължа пътя си.

Блейн се надигна и в стройната му фигура имаше повече достойнство, отколкото Ровена беше смятала за възможно.

— Гарет, умолявам те. В името на приятелството ни, прояви милост към тази сладка...

Думите на Гарет падаха като гръмотевици в напрегнатата тишина.

— Тя е престъпница. Открадна коня ми. Какво ще кажеш, да я отведа ли в стаята си или предпочиташ ти да я обесиш? — Той подаде въжето на Блейн, сякаш му беше все едно какво ще се случи с Ровена.

Алис подръпна ръкава на Блейн.

— Обеси я, Блейн. Затвори я и заповядай утре на разсъмване да я обесят.

Ноздрите на Гарет потрепериха и той удостои лейди Алис с презрителен поглед. Тя се мушна бързо зад гърба на Блейн, който също направи крачка назад.

Гарет мина покрай тях и Ровена усети съчувствената милувка на Блейн по рамото си, когато мина покрай него. В края на тясната стълба Гарет спря изведнъж и от устата му се изтръгна тихо проклятие. Ровена се удари в гърба му.

— Никога друг път не ми се е налагало да преодолея толкова препятствия, за да отведа една жена в спалнята си. Ти да не си скрила папата под леглото ми?

В края на коридора беше клекнала Марлис. Под тъмната коса лицето ѝ беше смъртнобледо. Гласът ѝ бе загубил напълно самоувереното си звучене.

— Трябва да говоря с теб, Гарет.

Той помилва с показалец мръсното носле на Ровена.

— По-късно.

— Сега.

Очите на Ровена светеха ярко, в тях имаше и предупреждение, и молба. Тя се изсмя тихо.

— Ако си дошла да го молиш за милост за мен, спести си усилията. Блейн го направи много добре, но никой не чу молбите му. Боя се, че е необходимо нещо повече, за да укротиш наранената суетност на могъщия си брат.

— Като например човешка жертва? — осведоми се остро Марлис.

— Но възхитителна — отвърна любезно Гарет.

Марлис скочи със задавен вик, профуча покрай тях и се изгуби надолу по стълбата.

Гарет въведе Ровена в стаята си, затвори вратата и грижливо спусна дебелото резе.

Ровена остана до вратата, той пристъпи към прозореца. Лунната светлина очертаваше остро контурите на лицето му.

— Молбите на приятелите ти са трогателни, нали?

— Но безполезни — отвърна глухо тя.

Като видя смачканите чаршафи, изпита остра болка. Много по-добре беше Гарет просто да я убие, вместо да легне под него в леглото, което още носеше следи от присъствието на лейди Алис. Тя се обърна, изплака задавено и притисна чело към вратата.

Плачът ѝ прониза Гарет право в сърцето. Той прекоси помещението и застана зад нея. Сложи ръце на раменете ѝ и заговори с тих глас:

— Плахостта ти щеше да е по-убедителна, ако тялото ми не пламтеше от спомените за страстното ти отдаване. Аз не мога да спя, не мога да се храня. Не мога да мисля, защото образът ти се е настанил трайно в главата ми. Отровата ти е сладка, но смъртоносна. Не мога да намеря друга противоотрова, освен да я пия отново и отново, докато душата ми се пречисти — или докато умра.

Ровена отметна глава назад. Стичащите се по бузите ѝ сълзи намокриха брадата му.

— Какво искаш от мен, Гарет? Да викам, да пиция, та всички да ме чуят? Да падна на колене и да моля за милост?

— На колене? Това е добро начало.

Той я обърна и я притисна към вратата. Устните му завладяха нейните без капчица нежност. Езикът му разпали пламъка в тялото ѝ

със сила, която я предупреди, че в желанието му се примесваше лудост. Коляното му се мушна между краката ѝ и ги отвори. Все още не бе свалил ръкавиците си и силното триене на кожата о коприната предизвика неприятно усещане и накрая болка. Ровена изплака и се опита да се освободи. Той я вдигна във въздуха и мушна ръка между бедрата ѝ.

После я сложи на леглото и вдигна краката ѝ към таблата, за да са разтворени максимално. Смъкна жакета през главата си и разголи мощните си гърди.

— И ти си безгръбначна като баща си — заяви презрително той. — Отдаваш се на мъж, който те мрази, вместо да се бориш.

Думите му бяха като кофа с ледена вода върху пламъците на любовта ѝ. Тя остана неподвижна под него, вцепенена от толкова подлост и несправедливост. Гарет посегна да отвори панталона си и това го спаси. Ако ръцете му не бяха точно на това място, щеше да изпита пълната сила на ритника ѝ. Но той реагира светкавично. С рефлекс, изострен през дългите години на борба, той хвана стройния ѝ крак, преди да е нанесъл удар. Смехът му беше тих, саркастичен.

— Да, момиче, знаех, че някъде дълбоко в теб е скрита милата ти майка. Само че не знаех как да я измъкна на повърхността.

Ровена седна в леглото и изтръгна крака си от ръката му.

— Двамата сте си били lika-прилика.

Тя се метна настрана, но той не я пусна.

— Ти имаш нейната фалшивост, нейното предателско и непостоянно сърце. Може би е дошло времето да те науча и на някои от другите ѝ номера.

— Ти ги знаеш от нея, нали? — озъби се Ровена, скочи от леглото и се опита да избяга от този зъл демон, когото доскоро беше обичала с цялата си пламенност. Гарет я улови през кръста, дръпна я обратно в леглото и я сложи да легне под него с лице във възглавниците. Ровена вдигна глава и пое въздух, за да извика, но той светкавично затисна устата ѝ и тя само изхърка.

— Ако викаш, ще дойдат Блейн и хората му — изсъска той. — Ако си въобразяваш, че тяхното рицарство няма цена, значи нищо не разбираш. Нима искаш да станеш курва на половин дузина мъже?

Ровена падна тежко във възглавниците и се предаде на съдбата. Когато Гарет я обърна към себе си, в очите и имаше също толкова

горчивина, колкото в неговите.

Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ в болезнено нежна милувка. Устните погалиха слепоочието и той усети фините косъмчета като захар върху езика си.

— Как да ти простя всичко, което ми причини? — пошепна безсилно тя.

Гарет меко притисна устни във вдлъбнатинката на шията ѝ.

— Щом съм убиец, какво ме е грижа!

Ровена копнееше да изкрещи истината в лицето му, но си забрани да отвори уста. Макар да съзнаваше, че трябва да плати прекалено висока цена за мълчанието си.

Когато Гарет отвори копченцата на корсажа ѝ, тя лежеше под него готова за любов и с мъка потисна тръпката си, когато тялото ѝ се разголи пред жадния му поглед.

Без да сваля ръкавиците си, Гарет започна да масажира гърдите ѝ. Чувствителните зърна се стегнаха и се втвърдиха, сякаш имаха собствена воля. Гарет я целуна пламенно, после посвети вниманието си на гърдите ѝ. Засмука едното, после другото зърно, нежно и внимателно, и Ровена простена от наслада. Когато зарови пръсти в косата му, той вдигна глава ѝ отговори на погледа ѝ между съвършените хълмчета на гърдите ѝ.

Най-сетне свали тежките си кожени ръкавици.

Дъхът ѝ спря, когато ръката му се мушна между бедрата ѝ и я потопи в чувствена магия, от която нямаше измъкване. Гарет следеше напрегнато тръпките по лицето ѝ, омагьосан от страстта, която тя не беше в състояние да прикрие. Тялото ѝ се стягаше и отпускате в ритъма на пръстите му, които милваха подутите, влажни гънки с дразнеща бавност. Те я подготвяха за цялостното изпълване, което скоро щеше да последва. Бузите ѝ пламтяха, миглите трепкаха върху тях като ветрила. Главата ѝ се мятеше, кораловочервените устни оформяха неразбираеми думи. Ръката му задълбочаваше магията в подлудяващ ритъм, докато тялото ѝ се разтърси от силна тръпка и тя извика задавено.

Ровена се надигна от възглавниците, изви се като струна и падна изтощено на леглото. Гарет усети как мускулите на корема му се стегнаха болезнено. Ровена отвори очи, тъмни и замъглени от преживяната страст, но със следи от старата горчивина. Той извади

пръстите си от нея и размаза росата им по гърдите ѝ. Отново пъхна един пръст в утробата ѝ и го поднесе към носа ѝ. Устата му устремно завладя нейната. Миризмата и вкусът на подчинението ѝ ги свързаха по-здраво от кръвта.

Гарет разтвори краката ѝ с коляно. Едва отворил панталона си, проникна устремно в нея, следвайки пътя, подготвен от пръстите ѝ. Тя скри лице в шията му. Той се отърка о нея, но се въздържа да проникне по-дълбоко. Тя захапа нежно ключицата му и той чу дрезгавия ѝ стон в ухото си. Пръстите му се преплетоха с нейните и я задържаха в измамно мека хватка, в действителност яка като стомана. Тя се вкопчи в ръцете му и най-сетне той се задвижи в нея.

Гарет я взе постепенно, с мъчително бавни тласъци, всеки по-дълъг и по-дълбок от предишния. Ровена трепереше неудържимо и вече не знаеше къде свършва нейното тяло и започва неговото. Той се движеше все по-бързо между бедрата ѝ, докато самообладанието му рухна и от гърлото му излезе дълбок стон. Ровена се надигна срещу него и усети чак в сърцето си как семето му се изля в нея. Двамата паднаха изтощено на леглото и дълго не помръднаха.

Луната залезе като бледа перла в море от кадифен мрак и освети пода на стаята, осеян с ръкавици, панталони и рубиненочервено кадифе.

Гарет сложи Ровена в средата на леглото с лице към себе си. С ръце от двете страни на главата ѝ меко, но решително я принуди да го погледне.

— Веднъж ти се заклех, докато седеше на коленете ми. — Пръстите му разделиха косите ѝ. Тя се плъзна по него, докато опря буза върху стоманеното му бедро. Косата скри пламтящото ѝ лице. Той протегна ръка и нежно вдигна брадичката ѝ, за да я принуди да го погледне. — А сега, сладка моя лейди, искам да чуя твоята клетва.

Ровена го погледна изненадано, но сладката леност на любовната им игра все още я държеше в плен. Неговите ръце и тялото му я водеха умело в тези необичайни ласки, докато устните и езикът ѝ изтръгнаха от гърдите му стонове на неземна наслада. Той отметна глава назад и здраво стисна зъби, за да не закрепчи в екстаз. В този миг Ровена разбра каква власт имаше над него и се засмя доволно.

Луната бягаше от облаците, които се надигаха на хоризонта. Главата на Ровена почиваше на гърдите на Гарет. Пръстите му

рисуваха по влажния ѝ корем букви и образи.

— Вече не искаш да ми намериш съпруг, нали? — попита тихо тя и Гарет спря да рисува. Когато поклати глава, Ровена продължи: — И когато лятото отmine, няма да ме пуснеш да си отида?

Тя вдигна глава към лицето му, но той я притисна да лежи.

— Никога няма да ти позволя да си отидеш.

При тези думи очите ѝ потъмняха от отчаяние. Доскоро най-силното ѝ желание беше да чуе именно тези думи, но не с този тон, не като заплаха, в която звънеше омраза. Докато тя примигваше, за да прогони сълзите си, той я обърна по корем и започна да я люби с такъв плам, че прогони от главата ѝ всички мъчителни мисли.

Ровена се взираше с невиждащи очи в сивия утринен здрач, който навлизаше през тесния прозорец. Някъде изкукурига самотен петел и замлъкна. Тя погледна мъжа до себе си, сякаш беше чужд човек. Една къдрица беше залепнала за влажното му от пот чело. В съня чертите на лицето му изглеждаха отпуснати, но когато усети погледа ѝ, той направи гримаса и стисна устни, сякаш не можеше да намери покой дори в съня. Сърцето ѝ спря да бие. Не можеше повече да понася болката му. По-добре да се занимае със собствените си болки. Бутна коляното му, което притискаше крака ѝ, и се измъкна ловко изпод него.

Намери на пода жакета му и го облече бързо. Тежкият вълнен плат одраска голата ѝ кожа и я покри до коленете. Тя спря за миг на вратата, после се върна до леглото и зави Гарет с ленения чаршаф. Той се претърколи настрана, сложи възглавницата под брадичката си и зашепна нещо насън.

Навсякъде в залата лежаха спящи фигури — жертви на безмилостната епидемия на удоволствието. Ровена с погнуса прекрачи изпоцапаните поли на една слугиня, която лежеше с разперени ръце и крака на корема на един пъпчив паж.

Когато прекоси двора, дробовете ѝ се напълниха със свеж въздух, който прогони вонята на кисело вино и немити тела. Тя спря в горния край на подвижния мост. Босите ѝ пети се забиха в грубото дърво, погледът ѝ се устреми към оборите, изпълнен с копнеж. Беше дошла

тук с намерението да потърси утеха при братята си, ала откри, че ги разделя нещо повече от голямата площадка за военни упражнения.

Между нея и роднините ѝ се беше отворил ров, който през изминалата нощ бе станал още по-широк и по-дълбок. През тази нощ Гарет се бе възползвал от любовта ѝ, за да я подчини окончателно на волята си. Тъмното му изкуство изтръгваше от сърцето ѝ викове, които самата тя не можеше да познае като свои. Смелостта, която я бе тласнала да му се противопостави, я напусна при мисълта, че щеше да застане пред Малкия Фреди облечена в жакета на Гарет, с подути устни и разбъркана коса. Съзнаваше, че доказателството за завладяването ѝ от Гарет е отпечатано съвсем ясно на лицето ѝ — като леката разраненост между бедрата ѝ.

Тя сложи ръце на кръста си и си пожела да се беше сетила да вземе поне шал. Утрото беше хладно и напомняше за зимата. На хоризонта се тълпяха облаци, миришеше на дъжд.

Ровена се опря на крепостната стена, мина по издатината, която стърчеше над дълбокия ров, и седна, като спусна крака над тъмното огледало на водата. Над езерото се издигаха изпарения и забулваха моста в мъгла. Ако тръгнеше сега, колко време щеше да ѝ трябва, за да стигне до Ревълууд? И колко време щеше да употреби Гарет, докато я настигне и отново я повлече след себе си към Карлеон?

Никога няма да ти позволя да си отидеш.

Ледените му думи отново отекнаха в главата ѝ. Гарет Дьо Креси беше могъщ рицар. Стига да поиска, можеше да я затвори завинаги в Карлеон.

Ровена си представи как седи в самотна кула, как се сбръчква и посивява, изправена до прозореца на тъмната си стаичка. През това време Гарет щеше да доведе в Карлеон избраницата си, да вдигне сватба, да създаде синове и постепенно да остарее. И да забрави заслепяващата страст, която ги беше свързвала някога.

Тя притисна длани към очите си и се помоли натискът да прогони мъчителните картини. Когато отново отвори очи, видя по водата да се носи нещо млечнобяло. Примигна и се запита дали зрението я мами или наистина е видяла нещо.

Застана на колене и се наведе над тъмната вода. Бялото нещо плуваше право към нея. Ровена се поколеба, но накрая все пак протегна ръка и се опита да го улови. Нямаше представа дали опасните

риби на Блейн бяха дълги само един сантиметър или грамадни като китове. Пое дълбоко въздух и хвърли бялото нещо на брега.

Обърна се и пръстите ѝ се сключиха около гладък цилиндър, по който капеше вода. Погледна го и разбра, че това беше кост. И на тази кост все още висяха стройни пръсти, вкопчени в струните на лютнята. Ровена изпищя пронизително и викът ѝ разкъса утринната тишина. Тя продължи да пищя, докато дотича Блейн, отвори скованите ѝ пръсти и измъкна костта от ръката ѝ. После я прегърна утешително и скри лицето ѝ в рамото си.

Сенешалът тракаше възбудено с връзката ключове, които висяха на колана му. Когато влезе в главната отбранителна кула, той погледна любопитно към камината. Ровена отговори на погледа му, без да трепне, и мъжът побърза да извърне глава.

— Милорд, милорд, вече крещят пред вратата! Какво да правя сега? — Сенешалът последва крачещия напред-назад Блейн, кършейки дебелиите си ръце.

— Кажи им да вървят по дяволите — изсъска Блейн. Сенешалът ускори крачка.

— Вие не разбирате, сър Блейн. Първо ги събудиха и ги изхвърлиха от замъка като вчерашно ядене. Половината са още пияни. Настроението е ужасно, носят се страшни слухове. Ардендон никога не е затварял портите си пред своите гости — все едно рицари ли са или негодници. — Той понижи глас. — Освен това започва да вали. Чух, че викат да се намери дебело дърво, с което да разбият вратата.

Блейн се обърна рязко към своя сенешал. Явно търпението му беше на изчерпване. Хвана го за яката и процеди през зъби:

— Ти си сенешалът, нали? Вдигни подвижния мост. Пусни проклетата решетка.

Мъжът примигна сепнато.

— Падащата решетка? Естествено! Как не се сетих, че имаме решетка? Веднага ще се погрижа. Макар че сигурно е ужасно ръждясала.

Блейн го пусна на пода и сенешалът се оттегли забързано, щастлив, че има важна задача за изпълнение. Блейн издиша шумно и зарови пръсти в разрешената си коса. В този момент приличаше повече на стъписан тринайсетгодишен хлапак, отколкото на самоуверен тридесет и тригодишен мъж. Бледите му бузи бяха осеяни с лунички.

От кухнята излезе дебела слугиня с още подути очи от изстъпленията през нощта. Разчисти набързо покритата с боклуци маса и остави таблата, която носеше. После намигна съзаклятнически

на Блейн и се запъти обратно към кухнята. При това се удари с такава сила в рамката на вратата, че Ровена потрепери.

Блейн клекна пред Ровена, която седеше на ниската пейка пред камината, и сложи в ледените ѝ ръце чаша с топла напитка.

— Ейл щеше да е по-добре. Ако горчивият вкус ви дразни, ще заповядам да сложат малко канела.

Ровена се усмихна с благодарност и обхвана чашата с две ръце, за да се стопли. Вдъхна дълбоко аромата на напитката и поклати глава.

— Не. Искрах мляко — отвърна тя с тракащи зъби. Духна каймака и отпи голяма глътка. Топлината се разпространи в тялото ѝ и ѝ вдъхна нов кураж. Блейн я уви с още едно одеяло и непохватно я помилва по рамото.

Отвън се чу силно трополене и скърцане, последвано от железните стонове на въртяща се верига, която очевидно никога не е била използвана. Тежката падаща решетка се, освободи с мъка от опорите си и се спусна към камъните. Ровена отново затрепери. Дося ѝ се да затисне ушите си.

— Ей, Оуен, внимавай с ръчката — извика сърдито някой.

— Държа я, приятелче. О, по дяволите!

— Махни се оттам! Внимавай за краката си!

Чу се глух шум от отскачащи на всички страни мъже, последван от шумно дрънчене и скърцане на метални зъби о камъка. Ударът беше оглушителен, но накрая отзвуча. Блейн все повече заприличваше на изоставено дете.

— Решетката не е ръждясала — каза тихо Ровена в напразен опит да го развесели.

Сенешалът на Блейн явно се почувства по-сигурен след падането на решетката, защото събра хората си и отвори портата. По каменната настилка плющеше дъжд. По небето се търкаляха гръмотевици. Когато отвън се чу гръмогласен протестен хор, лицето на Ровена пламна. Тя вдигна одеялото на главата си, но въпреки това различи отделни викове от тълпата пред замъка.

— Изведете убиеца!

— Справедливост за Мортимър!

— Обесете тъмния рицар!

Блейн прекоси стаята с невероятна бързина.

— Веднага затворете вратата! — изкрещя той. — И спуснете големите греди. Ако я отворите още веднъж, ще започна да ви хвърлям един по един през решетката на тълпата и да видим какво ще остане от вас.

Мъжете отговориха в един глас:

— Както желаете, милорд.

— Велики боже, вие ли сте, сър Борис? Влезте. — Блейн въведе в стаята сивокос рицар. Непознатият потърка зачервените си очи и устреми поглед към Ровена. За разлика от повечето обитатели на Ардендон той беше облечен сравнително прилично, макар че беше забравил втората си ръкавица. Ровена скри босите си крака под одеялото и си каза, че няма право да съди другите, докато самата тя е облечена само с жакета на Гарет и загърната с одеялото на Блейн.

— Това ли е момичето? — осведоми се тихо мъжът.

— Да — отговори почтително Блейн.

Сър Борис направи учтив поклон, — но Ровена нямаше чувството, че заслужава такова отношение, докато изглеждаше като проститутка от пристанището.

Блейн очевидно нямаше време за рицарски ритуали.

— Аз съм напълно безпомощен, сър Борис. Какво да правя?

— Щом аз съм най-възрастният и най-опитният, очевидно трябва да поема товара на съветник. Не можете ли да се обърнете към баща си?

— Боя се, че не. Той почива в гроба.

— О, бях забравил. Хмм... — Сър Борис приглади назад посивялата си коса. — Положението е сериозно. Сър Брайън щеше да знае какво трябва да се направи. Помня, че той реши проблема, когато Гарет попадна в онази крайно неприятна ситуация.

Ровена изпитваше нарастващо възмущение.

— Защо всички сте убедени, че Гарет е в крайно неприятна ситуация? Може би виновният е друг!

Сър Борис я огледа с присвити очи, сякаш я виждаше за пръв път.

— Вижте, детенце, трябва да разберете, че хората вярват в онова, с което са свикнали от години. Всички чуха как Гарет заплаши Мортимър. И това не беше за първи път. Гарет е страшен като славата, която му се носи.

Дружелюбните сиви очи на стария рицар и непоколебимото му самообладание й вдъхнаха повече страх, отколкото тълпата отвън. Тя стана и одеялото падна от раменете й.

— И вие щяхте да се чувствате като него, ако целият ви живот бе преминал под сянката на обвинения и грозни слухове.

— Костите на трубадура са повече от слухове, Ровена — намеси се Блейн. — Миналата нощ загина човек.

Ровена се обърна като ужилена.

— И вие сте убеден, че го е убил Гарет?

За миг погледът на Блейн потъмня.

— Все ми е едно — заяви сърдито той. — Във всеки случай няма да го дам на ревящата тълпа отвън.

— Добро момче. И аз съм на това мнение. — Сър Борис го потупа по рамото. — Ще свикаме съд и ще разгледаме делото му, преди тълпата да получи правото да го обеси. Ще съберем най-добрите рицари на краля.

— За да могат те да ме обесят, така ли? — Гарет се бе облегнал на рамката на вратата, скръстил ръце под гърдите с нарочна арогантност. Ровена се запита откога ли стоеше там.

Погледите им се срещнаха. Очите му я помилваха нежно, на лицето му се изписа несигурност. Нощта стоеше между тях, тъмна и непроницаема като очите му. Ровена отмести поглед. Насили се да мисли за начина, по който той беше използвал тялото си и нейното желание като оръжия, за да я примами в мрежата на чувствеността. За да потисне порива си да изтича при него, тя издигна около сърцето си стена от стомана. Седна отново на пейката и вдигна одеялото на раменете си.

Устата на Гарет се разкриви в горчива усмивка.

— И кои рицари ще повикате, за да ме съдят, сър Борис? От прозореца си видях в тълпата сър Дамиен и сър Бечфийлд да подскачат като обезумели и да искат главата ми. Те ли ще участват в трибунала?

Блейн се отпусна в най-близкия стол. Гарет влезе в стаята и се опря на ръба на една маса. Сър Борис се покашля.

— Опитайте се да разберете позицията им, Гарет. Мортимър беше извънредно популярен трубадур. Любимец на двора, още откакто беше момче. Разглезен фаворит на краля.

— И на много от бароните му, доколкото си спомням. — Гарет се усмихна иронично.

— Няма съмнение, Мортимър не беше безгрешен. Като всички нас. Но талантът му беше много по-голям от пороците му.

— Всъщност той имаше много таланти.

— Проклятие, Гарет! — изригна Блейн. — Обуздай нахалния си език, ако обичаш. Сър Борис се опитва да ти помогне.

Старият рицар вдигна с треперещи ръце стомничката от таблата и си наля пълна чаша. Ровена беше готова да скочи и да раздруса Гарет, за да се опомни.

Като видя козето мляко в чашата, сър Борис изкриви отвратено лице и я остави, без да отпие.

— Хората имат чувството, че Мортимър принадлежи на тях. С баладите си и с магията на думите и музиката си той беше гласът на живота им. Затова бяха снизходителни към него и му прощаваха пороците, детинското му цупене...

— И пиянството — завърши тихо Ровена.

Сър Борис се обърна към нея и я погледна втренчено.

— И аз си помислих за това, детенце. Възможно е просто да се е спънал и да е паднал във водата. — Разтърси глава, за да проясни ума си, и продължи: — Но има стотици свидетели, които са чули последната песен на Мортимър и заплахите на сър Гарет и са видели как бардът излезе, за да не се върне жив.

Гарет изръкопляска цинично.

— Браво! От думите ви ще излезе чудесна балада. Какъв драматичен талант у един стар рицар!

Ровена се намеси отново в разговора — повече за да спре грубостите на Гарет, отколкото за да го защити.

— Сър Гарет не може да е убил Мортимър, защото през цялата нощ беше с мен.

Сър Борис я изглежда съжалително. Все едно му беше казала, че е прекарала нощта с джудже.

Бузите ѝ пламнаха, когато Гарет се изсмя злобно.

— Лоялността ти е трогателна, милейди, но няма защо да лъжеш заради мен. Всички ме видяха да напускам залата сам, както после ни видяха да се връщаме заедно.

Сър Борис избра следващите си думи много грижливо.

— Колкото по-малко споменаваме името на младата дама, толкова по-добре. Вече имаше много неприятни приказки — изразявам се възможно най-меко. Ако я покажем пред хората, това ще навреди още повече на доброто ви име и ще възпламени гнева им.

Гарет изпуктя презрително.

— И какво говорят блюстителите на добродетелта за Ровена?

Сър Борис го погледна изпитателно.

— Че сте я отвели в Карлеон против волята ѝ. Че сте я вързали за леглото си и сте я принудили да изпълнява извратените ви желания.

Ровена видя как маската на Гарет се пропука. Щеше да плати висока цена за слуховете, които сам беше пуснал в обръщение, за да предизвика Линдзи Фордис да дойде в Карлеон. Той се олюля и като слепец затърси края на масата, за да се задържи прав. Когато погледна Ровена, в очите му се появи страдание. Знаеше, че онова, което ѝ беше сторил миналата нощ, бе превърнало слуховете в потвърдени факти.

Този път Ровена издържа на погледа му и Гарет трябваше да сведе своя.

— Всичко това не ви засяга. Щом толкова искат да ме хванат, нека дойдат в Карлеон и да ме обсадят.

Блейн скочи като ужилен.

— Ами ако доведат армията на Едуард? Какво тогава? Гражданска война ли искаш? Не можеш да се биеш срещу цяла Англия.

— И защо не? Правя го, откакто станах мъж.

Сър Борис сложи ръка на рамото на Блейн и се обърна към Гарет.

— Правя го с голямо съжаление, синко, но предлагам да те затворим, докато пристигнат рицарите, които ще те съдят. Така и най-крвожадните отвън ще се укротят.

Гарет се обърна рязко. Заплахата от едва удържано насилие трептеше във всяка част на тялото му и той изглеждаше още по-едър, отколкото и без това беше. Представата да хвърлят в затвора този могъщ рицар беше повече от смешна — все едно да вържат гръмотевицата, която в този миг отекна над отбранителната кула.

Гарет се изправи, отиде с отмерени крачки до Блейн и му протегна ръцете си.

— Хайде, приятелю, отведи ме в затвора. В тази къща на удоволствията няма ли вериги?

Блейн блъсна ръцете му и дори сър Борис изглеждаше смутен.

— Спалнята ви е напълно достатъчна. Ще възложи на сина си да се грижи за вашата сигурност. Той е млад и не се влияе от мнението на другите.

Когато погледът на Гарет падна върху сведената глава на Ровена, лицето му омекна, на устните му заигра усмивка, в която нямаше и капчица подигравка.

— Тази черта е достойна за възхищение, но опасна. Пазете го добре.

Когато Ровена вдигна глава, Гарет бе сложил ръка на рамото на сър Борис и го водеше към изхода на стаята, докато двамата оживено обсъждаха най-новите турнирни правила.

Блейн скри лице в ръцете си и между пръстите хвърли отчаян поглед към Ровена. Пред стаята проехтя предупредителен вик, последван от тежко падане на тяло. Ровена захвърли одеялото и хукна към вратата. Още на прага изплака задавено: Гарет лежеше в безсъзнание на каменния под. Тя падна на колене и сложи главата му в скута си.

— Какво сте му направили?

Едър млад рицар стоеше наблизко и се взираше глупаво в грамадния меч в ръката си.

— Видях, че беше обгърнал раменете на татко и когато ръката му се стегна, го ударих с тъпата страна на меча.

— Негодник! Можехте да го убие! — изкрещя невъздържано Ровена и младият мъж се отдръпна назад, стреснат от гневния ѝ глас.

Тя приглади назад косите на Гарет и зашепна в ухото му тихи думи на утеха, които той не можеше да чуе. Гърдите му се повдигаха и спускаха равномерно. Тъмните мигли почиваха върху бледите бузи. Изглеждаше съвсем спокоен, сякаш потънал в дълбок сън.

Сър Борис потърка брадичката си и преглътна мъчително.

— Точно така беше, както казва момчето. Синът ми постъпи правилно.

— След малко ще кажете, че се е опитал да ви убие. Че вероятно е обсебен от смъртоносна лудост и ще изтреби всички ни. — Ровена целуна Гарет по ухото и се огледа решително. Никой нямаше да я отдели от любимия ѝ.

Блейн коленичи пред нея.

— Всички знаем, че Гарет не е имал намерение да убие сър Борис. Аз познавам Гарет. Сигурен съм, че е искал да избяга, да се махне от Ардендон. Не разбирате ли, Ровена: ако Гарет излезе през портата, ще има мъртви! И нищо чудно той да е един от тях. — Той помилва бузата ѝ, за да отнеме от остротата на думите си. — Позволете ми да го защитавам. Дори от самия него.

Ровена отпусна ръце. Нито един от тримата мъже не отговори на погледа ѝ. Те вдигнаха предпазливо Гарет и го понесоха по слабо осветения коридор.

Леко прошумоляване с полите и трепереща усмивка бяха достатъчни да убедят сър Борис, че непременно трябва да види. Гарет. Младият рицар я проследи с поглед, когато влезе в помещението, изпълнен с възхищение към куража, с който понасяше тежките изпитания на съдбата. Може би трябваше да преосмисли отношението си към сър Гарет. Мъжът, който беше завоювал любовта на това прекрасно същество, не можеше да е толкова лош, колкото разправяха хората. Споменът за гневния ѝ поглед, когато видя проснатата на пода фигура на любимия си, го преследваше неумолимо. Вече си представяше как не сър Гарет, а той е паднал в безсъзнание и главата му почива в скута на лейди Ровена. Сега послушно изчезна зад ъгъла, за да я остави спокойно да поговори със сър Гарет.

Най-доброто, което можа да предложи Ардендон за затвор, беше малка стая в края на един страничен коридор в кухненското крило. Това беше едно от малкото помещения в замъка, чиято врата имаше желязна заключалка — там се съхраняваха сол и скъпи подправки. В дебелината дъбова врата имаше прозорче с желязна решетка.

Ровена се надигна на пръсти и погледна между пръчките. В стаята гореше голяма свещ. Трябваше ѝ доста време, докато очите ѝ свикнат с полумрака, за да забележи мъжа, седнал на една бъчва.

— Гарет?

— Не можеш ли да почакаш до деня на екзекуцията ми, за да се порадваш на злощастната ми съдба? — Гарет размахва дългите си крака. Сиянието на свещта очертаваше линиите на лицето му и Ровена повярва, че е видяла трепването му. Той потърка тила си. — Проклетият хлапак едва не ме уби.

Ровена пхна носле през решетката. Край стената бяха подредени сандъчета и кошници. Усети аромат на канела и джинджифил.

— Фолио се върна.

— И трупът на баща ти беше на гърба му?

— Боя се, че не. Конят се върна сам. Размахваше гордо глава и изглеждаше много възбуден. — Тя се опита да различи нещо по лицето му. — Лошо ли е тук?

— Не чак толкова. Още не съм намерил нито един череп на някого от предишните затворници, а Блейн още не ме е пратил в камерата за мъчения. Знам, че ти не одобряваш толкова меко отношение, но...

Ровена стисна до болка студеното желязо.

— Наистина ли ме смяташ за толкова отмъстителна?

Гарет стана и сложи пръсти върху решетката. Ръцете им се докоснаха. Горещината на кожата и беше единственото трайно нещо на този свят, излязъл от релсите. Той очакваше тя да отдръпне ръката си, но тя не се помръдна.

— Защо да не си отмъстителна? Миналата нощ се постарях да направя чест на лошата си слава, нали?

Ровена знаеше, че той не говори за убийството — значи не беше нужно да го утешава с лъжи.

— Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Мисля, че ти го дължа.

— Когато майк... — Ровена не можа да произнесе думата. — Когато са намерили Илейн убита, ти не си направил опит да се защитиш. Защо? Сигурно е имало хора, които да ти повярват. Бащата на сър Блейн. Свещеникът...

Гарет сведе глава и челата им се докоснаха.

— Баща ми ме е възпитал винаги да съм най-добрият. Трябваше да бъда най-силният, най-умният и най-доблестният рицар, който Англия някога е виждала. Всичките ми мечти за чест и слава умряха с целувките на Илейн. През нощта, когато лежах до нея, баща ми е умрял, задавен от собствената си кръв. Чувствах се виновен в убийство, както твърдяха всички. Затова не се защитавах.

Ровена стисна бързо пръстите му и се отдръпна от решетката.

— Всичко ще бъде добре, Гарет.

Гарет се надигна.

— Естествено. Ще ме обесят и ти ще си свободна.

Тя поклати глава, погледна подозрително към края на коридора и зашепна с треперещ глас:

— Няма да те обесят. Когато докажа, че не си убил Илейн, всички ще разберат, че Мортимър сам е паднал от подвижния мост.

Гарет пребледня.

— Ти си полудяла!

Ровена се усмихна самоуверено.

— Не. Напълно съм с ума си.

Гарет вдигна глава. Най-сетне осъзна какво означаваха думите ѝ и в студеното му сърце проникна топъл слънчев лъч.

— Искаш да кажеш, че не вярваш да съм убил Мортимър? Защо тогава ме остави да вярвам... Божичко, щях да...

— Какво? Да ме убиеш ли? Глупости! Ти не смееш дори да ме напляскаш по задника!

Гарет се опита да промуши ръце през решетките, но не успя. Пръстите му се раздвижиха заплашително.

— Не разчитай много на това. Ако те хвана, с удоволствие ще ти извия красивата шийка.

Ровена го заплаши с пръст.

— О, боже! Бях забравила колко си избухлив.

Той изръмжа разярено, раздруса железните пръчки, после се обърна рязко и се заразхожда неспокойно напред-назад в тясната килия.

— Кой е, Ровена? Как мислиш, кой е убил Илейн?

— Не сега. По-късно ще имаме достатъчно време да обсъдим този въпрос.

Гарет се хвърли към вратата, усетил, че гласът ѝ се отдалечава. Тя си отиде. Изчезна като призрак в тъмния коридор.

— Ровена! — изрева Гарет. — Искам да изляза оттук. Ти, малка глупачке! Не смей да се излагаш на опасност!

Гласът ѝ стигна до него, мелодичен като песен.

— Никаква опасност, милорд. Само истината.

Шумът от стъпките ѝ заглъхна. Гарет се хвърли към вратата и заудря с юмруци по дървото, докато кожата на кокалчетата му се ожули и, потече кръв. Проклятията му преминаха в гневен рев. Крещя, докато

прегракна и гласът му се превърна в дрезгав шепот. Едва когато настана пълно мълчание, младият му пазач се осмели да повика сър Блейн. Боеше се, че пленникът му се е наранил смъртоносно.

Ровена прекоси устремно просторния двор. Дори калта под тънките подметки на обувките ѝ не беше в състояние да я спре.

Облаците се бяха разсеяли и откриха толкова яркосиньо небе, че въпреки онова, което ѝ предстоеше, Ровена крачеше леко и едва ли не безгрижно. Слънцето рисуваше златни и сребърни ивици по долната страна на облаците.

При новината за арестуването на Гарет тълпата, която се бе събрала пред портите на замъка, се разотиде доволно. Вратите на Ардендон отново се отвориха. Бреговете на езерото бяха яркозелени. По стръковете трева и пъпките искряха дъждовни капки като диаманти. Заслепена от толкова много светлина, Ровена се наведе и влезе в малкия параклис.

Навсякъде висяха паяжини и една от тях се закачи на лицето ѝ. Тя я избърса бързо, боейки се, че отмъстителният ѝ обитател ще падне на главата ѝ. В каменния параклис все още цареше зимен студ. Очите на Ровена свикваха трудно с мрака, пронизан от отделни слънчеви лъчи, успели да проникнат през прашното прозорче високо над олтара. Ноздрите ѝ потрепериха от миризмата на гнило и забрава.

До стените бяха струпани ниски махагонови пейки. Ровена едва успя да се пребори с неудържимото желание да се изсмее истерично, питайки се дали пък Блейн не ги беше струпал тук, за да освободи място за танци. Архангел Михаил, вдигнал високо пламтящия си меч, я гледаше намръщено. От сянката пред олтара се чу тихо ръмжене.

Шумът беше толкова ужасен, че Ровена се вцепени, фините косъмчета на тила ѝ настръхнаха. Веднъж вече беше чула такъв шум: у дома, в Ревълууд. Един ден, точно когато излезе от реката, пред нея се изправи бесен язовец. От устата му капеше кървава пяна. Ровена се уплаши до смърт, но накрая милосърдието победи и тя сложи край на страданията му с ловния си нож. Сега прокле меката пола, в която беше облечена — защо нямаше джоб, в който можеше да пхне ножа си?

Ръмженето се повтори, последвано от задавен стон.

— Дявол да го вземе! — изрева дрезгав глас.

Ровена изтри потните си ръце в полата и бавно се запъти към олтара.

— Гръм и мълния! — От пода скочи облечена в тъмно фигура. Тя потрепери и се сгърчи, напълни дробовите си с въздух и изстена измъчено. Ровена се скри зад една пейка. Оттам чу още едно грозно проклятие, последвано от шумно стържене.

Тя се надигна и се вгледа към олтара. В яркото петно от слънчева светлина, заобиколено от безброй златни пращинки във въздуха, стоеше грозното същество, което проклинаше господата и опустошаваше стария параклис. Съществото трепереше. Лицето му изобщо не се виждаше зад завесата от сплътена тъмна коса. От него струеше миризма на гнило, по-силна дори от страха. Ровена пристъпи по-близо. Съществото хвърли олтарната кърпа на пода и започна да я тъпче. Ръка в тежка кожена ръкавица размаза дебелия паяжини по олтара.

Тънки пръсти като нокти на хищна птица посегнаха към златния кръст.

Ровена стъпи здраво на краката си и гласът ѝ отекна звънък и ясен в сводестото помещение.

— Остави реликвата. Тя пази Ардендон от зли духове.

Марлис се обърна като ужилена, стиснала кръста в десницата си, с широко отворени очи, сякаш очакваше да види пред себе си самия господ-бог със светкавица в ръка, дошъл да я накаже за богохулствата. Упорито вирнатата брадичка не се отпусна.

— Така си мислиш ти — отбеляза язвително тя. Ровена направи още една крачка към нея.

— Ако си очаквала всемогъщия, боя се, че ще те разочаровам.

Марлис отпусна рамене. Ровена внимателно взе кръста от ръката ѝ и го постави обратно в месинговата му поставка. Ръмженето, което я бе уплашило, бяха всъщност хълцанията на Марлис, толкова дълбоки и гърлени, сякаш сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

Ровена посегна и помилва тръпнещото рамо на Марлис, боейки се, че тя ще се нахвърли върху нея като диво животно и ще ѝ отхапе някой пръст. Марлис се вцепени под докосването ѝ, но след миг отметна глава назад и Ровена можа да види под тъмните кичури зачервени от плач очи. Сега обаче те святкаха злобно и тя бе готова да избяга.

— Какво искаш, по дяволите? Да не си дошла да ми кажеш, че са го обесили?

Ровена пое дълбоко въздух.

— Никога не бих помислила, че ще се скриеш в параклиса.

Марлис изтупа праха от жакета си с кратки движения, които болезнено напомниха на Ровена за Гарет.

— А ти какво предпочиташ: да се нагиздя с бяла рокля и да плача на рамото на Блейн, докато брат ми виси на бесилката?

— Невъзможно. Ти нямаш бяла рокля. И не можеш да плачеш като дама.

— Защото нямам опит като теб. — Марлис се облегна небрежно на олтара и отново възвърна обичайната си дързост. — Какво искаш?

— Да помогна на Гарет.

Марлис изпухтя презрително.

— Вероятно ще помагаш на палача да го обеси. Без онова жалко представление снощи в залата хората нямаше да побеснеят така срещу Гарет. — За да покаже презрението си към Ровена, тя започна демонстративно да чисти калта под ноктите си.

Ровена несъзнателно изтри с два пръста праха от олтарната маса.

— Аз знам кой е убил Илейн.

Един мускул на шията на Марлис потръпна. Тя вдигна рамене.

— Ако вярваме на тълпата отвън, това се знае от всички.

Ровена я дари с предизвикателна усмивка.

— Но ние с теб знаем, че не са прави, нали? — Тя скръсти ръце зад гърба си и направи няколко крачки към вратата.

Тихият смях на Марлис я разтрепери.

— И кой, според теб, е утрепал старата вещица?

Ровена вдигна учудено едната си вежда.

— Защо я наричаш „стара вещица“? Гарет твърди, че си я обожавала.

— Гарет не знае нищо. — Ровена мълча, докато Марлис продължи сърдито: — Прекрасната дама ме викаше в покоите си само когато нямаше с кого друго да си играе. Започваше да ми плете косата с дългите си пръсти, докато й омръзваше. Тогава ме отпращаше и започваше да си търси друго развлечение.

— Например Гарет?

— Например Гарет. — Марлис се усмихна злобно. — Но понякога не си отивах. Тя си мислеше, че съм излязла, но се лъжеше.

Ровена сведе глава.

— Скривалището в шкафа.

Марлис кимна тържествуващо.

— Наблюдавах я. Видях как тъчеше отровната си мрежа около Гарет, как го учеше на придворни маниери и танци. Отначало той се бранеше, като муха, заловена в лепкава паяжина. Но много бързо спря да се брани. Кой би могъл да устои на сладостта ѝ? — Ровена затвори за миг очи. Не искаше да слуша историята за любовта между майка ѝ и Гарет, но не беше в състояние да спре изповедта на Марлис. — Брат ми се оказа усърден ученик в изкуството на любовта. Учеше бързо и следваше всяко нейно указание. Но не е нужно да ти обяснявам тези неща, нали? — Марлис се обърна с гръб към Ровена. Опря се на олтарната маса и стисна ръце в юмруци, за да спре прилива на чувства.

Ровена отново пристъпи по-близо.

— Беше ли в шкафа в нощта, когато Илейн бе убита? Видя ли как Гарет влезе?

Марлис сви рамене и се изсмя горчиво.

— Всичко видях. Първо баща ти се вмъкна в спалнята през прозореца, а когато Гарет нахлу като разярен ангел на отмищението, отново излетя, сякаш му бяха пораснали крила. Видях как Гарет вдигна меч си над Илейн, но в следващия миг го пусна в краката ѝ. Видях как Илейн се хвърли на леглото, сякаш черното ѝ сърце се бе пръснало...

Ровена я хвана здраво за лакътя.

— А после?

Марлис изтръгна ръката си. Погледът ѝ падна върху следите в праха, които образуваха разкривените букви на името ѝ, и тя ги изтри с гневно движение.

— Ти знаеш, нали? — попита тя. Ровена беше готова да се закълне, че в гласа ѝ звънна нежност. — Аз бях последна. Аз я убих. После те измъкнах от окървавените ѝ ръце и те отнесох на баща ти.

Марлис се обърна рязко и косата откри лицето ѝ. Ровена потрепери — за втори път виждаше това невероятно красиво лице, което Марлис отчаяно се стремеше да скрие. Погледите им се срещнаха. Марлис се усмихна и по гърба на Ровена пробягаха тръпки на ужас. Въпреки това тя не се предаде.

— Трябва да му кажеш. Достатъчно е наказан. Миналата нощ и аз бях наказана за мълчанието си. Как смяташ, колко още можем да продължим така? Тогава си била само деветгодишна. Наранено малко момиче. Той ще ти прости.

Марлис изкриви устни.

— И ти си като проклетия Мортимър. Непрекъснато изкарваш старата история на бял свят, дълбаеш в старите рани, докато отново бликне кръв.

— Мортимър? — повтори глухо Ровена и отстъпи крачка назад.

— Ровена! — произнесе предупредително Марлис.

Още една крачка. Ровена се удари в една преобърната пейка, обърна се рязко и хукна да бяга. Ала още преди да е стигнала до вратата, Марлис падна върху нея и я затисна с цялата си тежест върху каменните плочи. Хвана плитката ѝ и дръпна главата ѝ назад с такава сила, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Горе главата, малката. Първият хленч ще ти бъде и последният.

Когато леденостуденото острие на ножа разкъса нежната кожа на гърлото ѝ, Ровена се отпусна безсилно.

Марлис и Ровена вървяха под ръка през двора и разговаряха оживено.

— И как ще ме убиеш, Марлис? — попита през стиснати зъби Ровена, макар че устата ѝ беше разтегната в усмивка. — Ще ме прободеш като Илейн или ще ме хвърлиш в дълбокия ров като бедния Мортимър?

Марлис махна весело на пазачите и двете минаха през главната порта. Острият връх на камата ѝ се опираше в ребрата на Ровена, скрит под ръката ѝ.

— Мортимър си получи заслуженото. Защо не се научи да съдържа неуморния си език?

Ровена хвърли изпълнен с надежда поглед към обора, но не видя нито великанската фигура на Големия Фреди, нито сребърно-русата грива на Малкия Фреди.

— Без кон няма да стигнеш далеч.

Тя изписка тихо, когато острието разкъса тънкия лен на роклята ѝ и се заби в кожата ѝ.

— Виждам, че ти и Мортимър имате много общо.

Стигнаха до подвижния мост. Ровена гледаше право пред себе си, за да не вижда мазно блещукащата вода в рова. Когато минаха моста и стъпиха във влажната трева, тя въздъхна облекчено. Ала облекчението ѝ не трая дълго. Марлис ускори темпото надолу по склона и Ровена разбра, че всичките ѝ надежди са останали в замъка зад нея. При всяка от крачките на Марлис острието на камата я пробождаше под мишницата.

Червени и жълти палатки бяха разпръснати по поляната. Марлис поздрави безгрижно група пажове и поведе Ровена към каменния мост. След дъжда езерото изглеждаше по-голямо и светеше под милващите го лъчи на следобедното слънце. Ровена отново изплака от болка, когато острието одраска нежната ѝ кожа.

— Велики боже! — избухна тя, неспособна да се владее повече. — Защо не ме убиеш веднага? Трябва ли да ме мъчиш?

Марлис се огледа дали някой не ги вижда и гневно отблъсна Ровена от себе си. Ровена се подхлъзна на тревата, размаха ръце и падна на дупето си. От мястото, където седеше, се виждаха само безкрайни ливади и меки възвишения. Зад рамото на Марлис стърчеше висока кула. Марлис пъхна камата си в ножницата. Слезе, препъвайки се, по хълма, вдигна Ровена на крака и я блъсна към поляната. Беше силна като мъж, ръцете ѝ бяха жилести и целите в мазоли.

Ровена се обърна и я погледна втренчено. Марлис извади от жакета си въже. Гневът на Ровена отлетя в миг. Примирението заплаши да я надвие.

— Вие, хората от Карлеон, сте винаги готови за всичко, нали? — отбеляза жлъчно тя.

Докато Марлис връзваше ръцете ѝ, Ровена не се помръдна. Само когато погледна Марлис, видя, че на горната ѝ устна бяха избили капчици пот. Прекосиха поляната колкото можеше по-бързо. Ровена крачеше, препъвайки се, след Марлис, вързана с въже за нея. Когато прекосиха един ров, Марлис дръпна с все сила въжето, което беше навила на ръката си. Ровена политна напред, но успя да запази равновесие и посрещна спокойно подигравателния поглед, който мъчителката ѝ хвърли през рамо. Въжето жулеше китките ѝ, но гневът ѝ нарастваше с всяка крачка.

— Защо, Марлис? Какво смяташ, че ще постигнеш с това?

— Гарет не бива да узнае — отговори Марлис, без да се обръща.
— Никога няма да ми прости, като разбере, че през всичките тези години е трябвало да носи моята вина.

— Да не мислиш, че ще ти прости, ако убиеш жената, която обича?

Марлис се обърна като ужилена, замахна и ѝ удари силна плесница. След малко вдигна ръка да избърше челото си и Ровена ясно видя треперенето ѝ.

След това Ровена дълго мълча. Извървяха много мили, без да разменят нито дума. Марлис вървеше напред, Ровена я следваше, докато краката ѝ натежаха като олово. Загуби едната си обувка в калта на рекичката, но в никакъв случай нямаше да помоли Марлис да я потърси. Няколко мили вървя с една обувка, после захвърли и другата. Някога стъпалата ѝ бяха дебели като кожа, но след месеците спокоен живот в Карлеон сега усещаше всяко камъче, всеки трън. Марлис също

бе свела глава, раменете ѝ висяха — и тя беше изтощена не по-малко от Ровена. Със злоба, от която сама се уплаши, Ровена ѝ пожела да падне и да се удари. Представи си как тогава ще се втурне към нея, ще я пребие от бой и накрая ще я удуши със собственото ѝ въже.

Ровена се взираше неотстъпно в краката си, потънала в приятните си мисли, и не забеляза, че Марлис е спряла, докато не се удари в гърба ѝ. Наоколо миришеше свежо на борове и ели. Ровена вдигна глава и изненадано установи, че се бяха изкачили на върха на един доста висок хълм.

Слънцето проби облаците и на небето се разигра зашеметяващ спектакъл в лавандуловосиньо и розово. Вечерният вятър изсуши потта от челата им.

Двете стояха една до друга като стари приятелки, въжето висеше ненужно помежду им. Най-сетне Марлис наруши тишината. Гласът ѝ беше тих, замислен.

— Открих това място още когато бях малко дете. Всяко лято гостувахме в Ардендон. Блейн и Гарет си играеха на турнири или препускаха на понитата си. Аз бях винаги сама. Лежах тук горе на хълма или седях, опряла брадичка на коленете си, и си представях как ще стана рицар и ще препускам през полята на могъщия си боен жребец.

— Сигурно си била много самотна.

Марлис вдигна рамене.

— Соколите и гората ми бяха приятели. В някои дни това беше достатъчно.

— А в другите дни?

Марлис ѝ обърна гръб. Падащата нощ хвърляше сянка върху профила ѝ. Тя изчезна между дърветата и Ровена чу шумолене на клони. Последва я, преди да е усетила дърпането на въжето. Пръстен от ниски борчета образуваше почти непроходим защитен вал. Кръгът вътре беше почти съвършен. На хоризонта светеха шепа звезди. Ровена се наведе под гъстите клони.

— Случайно да си скрила тук някъде нощно гърне?

Марлис извади камата си от ножницата.

— Нищо, нищо. Мога да чакам.

Марлис направи крачка към нея. Ровена се отдръпна, докато въжето се опъна.

— Ако си решила да ме принесеш в жертва, няма ли първо да донесеш камък, за да положиш главата ми? Мисля че заслужавам поне милостта, която Мойсей е оказал на Исус.

— Това са били Авраам и Исаак, глупачке. Никога няма да разбера защо брат ми се влюби в идиотка като теб. — Острието се плъзна почти нежно по кожата на Ровена. — Или може би все пак разбирам...

Ровена потръпна, когато камата се плъзна, по-надолу. Марлис разряза въжето, което я свързваше с нея, но остави ръцете ѝ вързани. После приглади косата ѝ назад в почти сестрински жест.

— Върви да си потърсиш нощно гърне, малката. А аз ще намеря нещо за ядене.

Марлис се върна много скоро с убита катеричка и наръч клони, които хвърли в средата на полянката. Ровена се настани колкото можеше по удобно в тревата, докато Марлис запали огън, одра катеричката и я сложи да се пече на жарта.

Когато месото се опече, Марлис го разкъса на парчета и клекна пред пленницата си. Ровена я погледна сърдито, но къркорещият стомах я издаде. Макар и колебливо, тя отвори уста. Марлис пхна в устата ѝ парченце месо. Катеричката беше жилава, но вкусна. Докато живееше в Ревълууд, ядяха и много по-ужасни неща.

— Защо ми даваш храна, щом си решила да ме убиеш?

Марлис се ухили.

— Не си ли чувала нищо за угоеното теле?

Марлис я нахрани грижливо, накрая дори изтри лицето ѝ с ръкава си. После седна срещу нея на тревата и жадно захапа своята част от месото.

— Ще допуснеш ли да обесят Гарет? — попита тихо Ровена. Марлис облиза пръстите си и отговори небрежно:

— Той ще намери начин да се измъкне. Винаги намира.

— Но на каква цена, Марлис?

— Кой го е грижа за това?

Ровена сведе глава и се загледа в пламъците. Марлис остави последното парче месо.

— Аз никога не бих се отнесла с тебе така, както той направи миналата нощ.

Ровена отговори на мрачния ѝ поглед и едва сега забеляза, че Марлис вече не криеше лицето си под водопада от коси.

— Откъде знаеш как се е отнесъл с мен? И в Ардендон ли имаш скривалище в шкафа?

— Не, но бях в стаята до неговата. Нали имам уши.

Ровена се изчерви смутено.

— Изненадвам се, че не сме чули подигравателния ти смях.

— Как да го чуеш, като ти самата вдигаше достатъчно шум!

Ровена затрепери от безпомощен гняв. Марлис вдигна подигравателно едната си вежда.

— Ти си глупачка, Ровена Фордис. Кога най-сетне ще разбереш, че за брат ми не означавах нищо повече от всяка друга жена на света? Ти си част от притежанията му. Той може да търгува с теб, да те спечели, да те открадне или да те даде на онзи, който е предложил най-висока цена, за да завърже важни връзки.

— Ти беше същото за баща си, нали?

— Аз не означавах нищо за него. Той си имаше Гарет и нищо друго не го интересуваше. Даже не му се сърдех, когато се опитваше да ме вкара в правя път. Аз лъжех, крадах, мамех, биех се... какво ли не правех, но Гарет винаги получаваше повече внимание, все едно дали беше убил птичка или бе овладял някоя нова турнирна хватка.

— И тогава опита с убийство.

Марлис се изсмя тържествуващо.

— Баща ни умря на бойното поле. Но Гарет се държеше с мен по същия начин. Почти не ми обръщаше внимание.

Дебел клон падна в огъня и разпръсна сноп от жълти искри. Марлис се прозя и се изтегна на постелята си от борови иглици. Когато очите ѝ се затвориха, Ровена се опря на лакът и се вгледа любопитно в непокритото ѝ лице, търсейки следи от Гарет в извивката на енергичната брадичка и в гъстите вежди, подчертаващи финото чело с цвят на слонова кост. Красотата на Марлис беше тъмна, примамваща и естествена, пулсираща от живот. Ровена разбра защо някога Блейн я бе преследвал с такава жажда и защо по-късно се беше научил да я мрази със страст, равна по сила на желанието му. Какво ли щеше да стане между тях, ако Марлис не се беше затворила в грозната черупка, измислена от самата нея?

— Можех да ти бъда приятелка — пошепна тихо Ровена, едва осъзнавайки, че говори на глас. Марлис отвори очи и я погледна втренчено в трепкащото сияние на огъня.

— Не е достатъчно, сладката ми. Никога не е достатъчно.

Ровена ѝ обърна гръб. Лежа дълго, загледана в мрака, вслушвайки се в безгрижното хъркане на Марлис.

Ровена притисна носле в меката кожа под главата си и продължи да сънува, че се е върнала в Карлеон и лежи под кожените завивки в леглото на Гарет. Помилва мекия лен на чаршафа и откри полъх от чистата мъжка миризма на своя любим. В сънищата ѝ падаше сняг и покриваше света с прекрасна ледена белота.

— Събуди се, глупачке! Няма да седя тук цял ден и да милвам скъпоценния ти задник!

Улучена от ритник в дупето, Ровена скочи и разтърка очи с вързаните си ръце. Марлис стоеше над нея, бушуваща като побесняла харпия. Небето над нея беше сияещо синьо, сякаш господ беше потопил четката си в гърненце с прясна боя и беше изрисувал света наново. Птиците пееха веселите си утринни песни.

Марлис отново замахна заплашително с крак и Ровена побърза да се изправи. Едва сега забеляза, че жакетът на Марлис беше сгънат грижливо под главата ѝ, за да ѝ послужи за възглавница.

Марлис я блъсна грубо.

— Ако имаш някакви потребности, върви да си свършиш работата сега. Няма да спрем преди падането на нощта.

Ровена се запрепъва към храсталака. Марлис презрително ѝ обърна гръб. Преследвана от грубия ѝ смях, Ровена побърза да се облекчи, като едва се справи с разкъсаните си поли. Когато се изправи, боровете нежно я помилваха по бузите. Тя вдигна клонките и се наслади на свежата им миризма. Събратята им леко се поклащаха в ритъма на утринния вятър.

Утринният здрач отдавна беше отстъпил място на деня. Слънцето вече бе поело пътя си по небето. От поляните се издигаха сребърни изпарения. Изведнъж Ровена спря да диша.

— По дяволите, Ровена! — развика се Марлис зад нея. — Цяла сутрин ли ще клечиш в храстите? Да не искаш да...

Когато се появи зад Ровена и видя онова, което бе видяла тя, гласът ѝ замря.

— Велики боже! — прошепна изумено тя и се вкопчи в рамото на младата жена.

Далече под тях по поляните се носеше рицар, възседнал бойния си кон — също като в детската фантазия на Марлис.

Наведен над шията на Фолио, Гарет го управляваше само с лек натиск на бедрата, чиято сила Ровена познаваше много добре. Слънчевите лъчи позлатяваха скъпоценната сбруя. Гривата на Фолио се развяваше от вятъра, а свободно пуснатата тъмна коса на Гарет светеше синкавочерна. На хоризонта се появиха още пет коня, които следваха Гарет, но Ровена и Марлис не им обърнаха внимание. И двете виждаха само Гарет и бързото му приближаване. Фолио се носеше право към хълма, на който стояха.

Марлис отпусна ръка. Ровена се обърна изненадано и видя, че по бузите на похитителката ѝ се стичаха сълзи.

Гарет препускаше към тях, без да намали темпото нито за миг. Копитата на Фолио почти не се виждаха. Ровена почти повярва, че ще изкачи на един дъх стръмния хълм, но в последния момент той дръпна юздите и запененият кон спря. Възбуден от шеметната езда и рязкото спиране, Фолио изцвили пронизително и се вдигна на задните си крака.

Ровена, която беше впила очи в лицето на Гарет, видя как чертите му се смекчиха и гневът се скри в тънките линии около устата.

— Вие сте две малки глупачки! Какво си въобразявате, като тръгвате сами на такова дълго приключение? Едва не ме убихте с вашето лекомислие.

Той хвърли бърз поглед през рамо, спомнил си, че го преследваха пет черни сенки. Скочи от гърба на Фолио и забърза нагоре по склона.

— Гарет!

Рицарят спря, изненадан от острия тон на сестра си. Премести поглед от едната жена към другата и лицето му потъмня. Ровена бавно вдигна вързаните си ръце. Изненадата отстъпи място на неразбиране.

— Какво става тук, по дяволите? Аз мислех, че си тръгнала по следите на убиеца.

— Точно така — отговори меко Ровена.

Когато брат ѝ отново тръгна нагоре по хълма, без да е разбрал нищо, Марлис извади камата си и я опря в гърлото на Ровена. Гарет се вцепени, опрял ръце на коленете.

След кратък размисъл втренченият му поглед намери Марлис и спря върху лицето ѝ. Ровена усети как Марлис задиша пресекливо зад гърба ѝ.

— Ти? — попита тихо той.

Марлис отметна глава назад. Презрителното ѝ изражение беше достатъчен отговор.

— И през всичките тези години ме остави да вярвам, че съм го извършил аз?

— Нямах друг избор — отговори тихо Марлис. Ръката ѝ трепна и острието се заби в нежната кожа на Ровена. — Ти си силен. Никой не може да ти стори нищо. Ти си господарят на Карлеон. А аз щях да прекарам живота си в някоя лудница или в манастир.

Умът на Гарет работеше трескаво.

— Ти си убила и Мортимър, нали?

— Той се бе навел над рова. Когато отвори панталона си, просто го ритнах и готово. Не живя достатъчно дълго, за да чуе извинението ми.

Гарет погледна Ровена. На гърлото ѝ се бе очертала тънка червена линия, по рамото капеше кръв. Тя затвори очи.

— Пусни я, Марлис.

Вместо това Марлис я хвана още по-здраво.

— И защо? Твоят меч я наранява по-дълбоко от моя. Ти проля повече кръв от нея, отколкото аз бих могла да пролея до края на живота си.

Гарет направи още една крачка нагоре. Марлис дръпна Ровена назад, докато опря гръб в един бор. Гарет не спря да се изкачва.

— Колко ли си ме мразила...

Чертите ѝ се разкривиха от отчаяние.

— Ти си глупак! Илейн ти причини болка и аз не можах да го понеса. Нима не разбираш? Ти беше единственият, който се държеше мило с мен. Даже когато разруших живота ти, остана добър и милостив. Ти си всичко, което някога съм искала да бъда.

Конският тропот вече се чуваше съвсем ясно. Марлис се огледа панически. В очите на Гарет заблестяха сълзи и той протегна ръка на

сестра си.

— Марлис, ела при мен. Аз ще се грижа за теб. Няма да позволя да ти сторят зло.

— Не — отговори твърдо тя. — Върни се. Слез долу, Гарет, и се отдалечи от Фолио.

Острието на камата отново одраска шията на Ровена. Гарет се подчини без колебание. Даже разпери ръце в знак, че се предава, докато Марлис буташе Ровена пред себе си по склона.

Фолио подуши недоверчиво двете жени, но не избяга и им позволи да се хванат за него.

— Искам меча ти, братко — каза Марлис.

Гарет отвори колана си и го хвърли в краката ѝ. Марлис хвана Ровена за косата, с другата си ръка вдигна колана с меча, хвърли го на седлото на Фолио и се метна на гърба на могъщия жребец. Преследвачите на Гарет бяха вече съвсем близо. Марлис се наведе над стройната шия на коня и за момент зарови лице в разбърканите къдрици на Ровена. Горещият ѝ дъх опари ухото ѝ.

— Никога не бих ти сторила зло, малката ми — пошепна дрезгаво тя.

Последва груб ритник и Ровена се озова в топлите обятия на Гарет. Марлис се надигна с нагла усмивка, която улучи Ровена право в сърцето.

— Грижи се добре за нея, братко. Ако чуя, че си станал грубиян, ще дойда да ти поискам сметка.

С тези думи тя завъртя коня в кръг, извади меча и го размаха над главата си. Поклони се подигравателно в посока към преследвачите, нададе боен вик и се понесе към далечния хоризонт. Свободна като рицаря, който винаги е искала да бъде.

— Марлис! — Вятърът отнесе надалеч дрезгавия вик на Гарет. Ровена стисна ръката му.

— Остави я да си отиде, Гарет.

Краката му поддадоха и тя го улови за жакета, но той падна на колене в меката трева. Над тях излетя самотен сокол, издигна се високо в небето и последва Марлис. Скоро двамата бяха само сенки над вълнуващата се трева.

Ровена се отпусна в тревата до Гарет и замилва ръката му, шепнейки нежни съчувствени думи. Той се обърна към нея и внимателно попипа тънката червена линия, която загрозяваше шията ѝ.

— Ранена ли си? — попита рязко той.

Ровена поклати глава с треперееща усмивка. Спомни си какво ѝ бе казала Марлис на сбогуване — Гарет със сигурност не беше чул думите ѝ. Той целуна нежно малката рана и плъзна устни към лицето ѝ. Отначало я целуна колебливо, после жадно и собственически, обсипа с целувки брадичката, бузите и носа ѝ. Тя отговори на целувките му, наслаждавайки се на триенето на небръснатата му брада по меката ѝ кожа. Устните им отново се сляха в жадна целувка. Острата миризма на преживяното сътресение ги свърза още по-здраво, а вкусът ѝ беше като нектар. Гарет сложи ръце на раменете ѝ и скри глава на рамото ѝ.

— Какво ще правя сега без нея?

Ровена помилва твърдите му гърди.

— Ще продължиш да живееш. Сигурна съм, че тя иска същото.

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Ти го казваш така убедено, че ще взема да ти повярвам.

— Всичко е възможно, милорд...

Ровена не можа да завърши изречението. Въздухът се огласи от тропот на копита и тя скри лице на гърдите на Гарет, уплашена, че всеки миг можеха да ги стъпчат. Изведнъж шумът изчезна. В продължение на един дълъг миг не се чу нищо, после започна риене на копита и изтощено пръхтене на коне. Ровена отвори очи и се видя заобиколена от обвиняващи лица. Най-силно беше неодобрението по кръглото лице на Ъруин, който беше възседнал едър сивокафяв кон. Малкият Фреди и големият му брат язدهа далеч по-незабележими кафяви коне. Сър Борис се намести по-удобно на седлото и посегна към навитото въже.

Блейн изпуктя презрително и скочи от седлото на черния си жребец. Гарет закрилнически прегърна Ровена.

Красивият черен пръстен около окото на Блейн подхождаше отлично на цвета на коня.

— Затова ли избяга? — попита сърдито Блейн и разпери ръце. — За да се забавляваш с това достойно за съжаление мило същество на горската поляна? Затова ли трябваше да оставиш дузина трупове в залата ми?

Ровена се вцепени от ужас.

— Не се притеснявай, малката ми — пошепна Гарет. — Припаднали, не мъртви. — Обърна се към Блейн и изрече обвинително:

— Ти си ядосан само защото беше един от тях.

— Прав си, по дяволите! Ядосан съм. Да проснеш в безсъзнание любезния си домакин е признак на крайно лош вкус. Ти наруши всички закони на гостоприемството. Престолонаследникът щеше да припадне от ужас.

— Признак на крайно лош вкус е и да затвориш госта си в килера за подправки.

Блейн кимна мрачно, обърна се и изрита един камък. Отмести поглед към хоризонта и се намръщи.

— Къде, по дяволите, забягна Марлис?

Ровена отвори уста, но Гарет предупредително стисна ръката ѝ.

— Сестра ми не те засяга Блейн. Тя също ти го каза недвусмислено.

— Болезнено недвусмислено. — Блейн сърдито потърка брадичката си. — Може би просто е решила да не гледа как ще те обесят на най-близкото дърво.

Малкият и Големият Фреди се спогледаха угрижено. Ровена се откъсна от прегръдката на Гарет, решена да пренебрегне безмълвните му предупреждения.

— Марлис не отиде доброволно в изгнание, за да продължаваш ти да носиш товара на вината ѝ.

Блейн се обърна рязко.

— Каква вина? — В погледа му блесна интерес. Гарет най-сетне стана и изтупа праха от дрехите си.

Блейн отново претърси с поглед хоризонта. Издиша бавно, по-скоро учуден, отколкото изненадан.

— Значи свадливата малка вещица е убила Мортимър?

— И Илейн — добави твърдо Ровена. Гарет ѝ хвърли мрачен поглед.

Блейн се втурна към коня си. Гарет го настигна с два скока и хвана юздата.

— Къде отиваш?

— Да гоня убийцата.

— За да я обесиш?

Блейн го изгледа с вдигнати вежди.

— Имах предвид по-скоро луксозен частен затвор. Естествено, аз ще съм главен надзирател.

— За съжаление ти отдавна пропусна шанса си да укротиш Марлис. Не вярвам да ти даде още един.

Гарет не се отдръпна нито на сантиметър. Блейн хвърли умолителен поглед към сър Борис, ала старият рицар беше втренчил поглед в ръцете си. Ровена се присъедини към Гарет и също хвана юздата на коня.

Блейн изруга сърдито.

— Би трябвало да те обеся вместо нея, дори и само заради начина, по който се отнесе към тази сладка дама. И не точно за шията.

Ровена пребледня. Гарет я бутна зад гърба си.

— Както и друг път съм ти казвал, Блейн, ако имаш нещо против начина, по който се отнасям с тази сладка дама, можеш да ме предизвикаш на двубой.

— Разбира се, че имам нещо против. Много дори — изсъска Блейн.

Гарет извъртя очи. Блейн вдигна заплашително един пръст.

— Ти я отведе в Карлеон против волята ѝ. Довлече я в Ардендон вързана като пленница. Позволи да бъде отвлечена от една луда убийца. Намирам, че изобщо не се грижиш добре за дамата, уважаеми.

Гарет се прозина с досада.

— И какво сега? Ще ме обесиш ли или ще ме предизвикаш на двубой?

С гъвкаво движение Блейн свали едната си ръкавица и удари Гарет по лицето. Гарет дори не трепна, макар че кожата остави червена следа на челото му.

— Всичко е по правилата — произнесе сковано той. — Кога ще се проведе турнирът?

Блейн се отдалечи на няколко крачки, скрил ръце зад гърба си.

— Който спечели, ще получи лейди Ровена — оповести тържествено той.

Ровена очакваше Гарет да реагира с презрение, да отхвърли категорично това смешно предложение.

— Позволи ми да уточня условието — отговори вместо това той. — Спечелилият ще получи ръката на лейди Ровена. Ще я направи своя законна съпруга.

— Защо ръката ми? — попита сърдито Ровена. — Защо не главата или крака ми? — И ядно дръпна Гарет за ръкава.

Той усети движението и изрече тихо, без да се обърне към нея:

— Не се притеснявай, любов моя. Блейн не иска съпруга. Със сигурност ще оттегли предизвикателството.

Блейн нахлузи ръкавицата си и кимна.

— Е, добре. Значи дамата ще отиде под венчило.

Долетя още една ръкавица и удари Гарет по слепоочието.

— Аз също ще участвам. — Лицето на Ъруин беше преbledняло, но гласът прозвуча твърдо. — Все пак тя беше първо моя.

Ровена смаяно местеше поглед от единия към другия. Нима всички бяха обезумели?

— Значи решено — засмя се Блейн. — Турнирът ще се проведе утре следобед. Лейди Ровена ще заеме мястото на кралицата на сърцата и красотата. Който падне от седлото, губи.

Ъруин се местеше неспокойно на седлото. Големият Фреди го цапна по рамото и той не посмя да помръдне повече.

Всички се обърнаха и погледнаха изненадано Ровена, която се отдалечаваше с големи крачки. Лицето на Гарет потъмня.

— Какво има, любов моя?

— Вие сте си загубили ума! Поне ти да беше проявил малко здрав разум, Гарет! На нищо ли не те научи Марлис? Жената не е собственост, която купуваш или продаваш. Ако беше убедил Марлис, че я цениш като сестра, а не като част от имуществото ти, може би нямаше да я изгубиш.

Всички я зяпаха слисано, сякаш ѝ бяха пораснали рога и опашка. Големият Фреди упорито се чешеше по главата. Блейн изглеждаше смутен.

— Но вие би трябвало да сте извън себе си от радост, Ровена! Повечето жени биха възприели като най-висока чест, че трима рицари искат да се бият за ръката им. — И погледна към сър Борис, търсейки помощ.

Старият рицар кимна и в очите му блесна мечтателност.

— Кралицата на сърцата и красотата заема място, за което всяка жена в страната ѝ завижда.

Гарет колебливо протегна ръка, сякаш се боеше, че Ровена ще избяга. Гласът му беше съвсем тих, думите — предназначени само за нейните уши.

— Един рицар не може да отхвърли предизвикателството, без да загуби честта си.

Ровена се обърна рязко и мина спокойно покрай коня на Ъруин. Гарет я последва и я хвана за ръката с обичайната си стремителност.

— Аз загубих всичко, Ровена. Не мога да си позволя да загубя и теб.

— Глупости, милорд — отвърна тихо тя. — Вие си възвърнахте онова, което беше най-важното за вас и което сте търсили цял живот — вашата чест. Надявам се тя да ви топли през нощта.

С тези думи тя събра разкъсаните си поли и закрачи през високата трева. Малкият Фреди бързо обърна коня си и я последва. На минаване покрай Гарет направи лек поклон, повече обиден, отколкото почтителен. На устата му заигра нахална усмивка.

— С ваше позволение, милорд.

Гарет изръмжа и махна с ръка. Малкият Фреди последва сестра си. Гарет не изпусна от очи Ровена, когато тя се качи на коня зад брат си, без да промени гордата си поза. После разтърка пулсиращите си слепоочия.

Блейн приятелски сложи ръка на рамото му.

— Жени! Прекрасни същества, но дяволски тайнствени.

— Какво ще кажеш да насиня и другото ти око?

Блейн бързо се отдръпна назад. По знак на сър Борис групата потегли обратно към Ардендон. Блейн и Гарет възседнаха черния жребец, стараейки се да избягват всеки телесен контакт. Ъруин яздеше зад тях и се молеше и кръстеше на всяка крачка, треперещ от страх.

Гладката кожа, намазана с восък, се изплъзна от ръцете на Ъруин. При четвъртия опит най-сетне успя да закопчее тежкия нагръдник — само за да открие, че беше сложил задната страна отпред. Сигурно никой нямаше да забележи, ако сложеше и шлема на обратно. Изтри запотеното си чело и се замисли каква лудост го беше накарала да предизвика сър Гарет на двубой. По дяволите красотата на Ровена.

Бившата му годеница изглеждаше толкова крехка и възхитителна, когато се бе вкопчила в сър Гарет, с черната линия на нослето и разкъсаната рокля. Това му напомни за миналото, когато се биеха всеки ден. За нещастие бе забравил, че не той, а тя печелеше всяка битка, докато той пищеше за милост като набучено на шиш прасенце. Беше забравил и острия ѝ език, докато тя не хвърли в лицето на сър Гарет рицарския кодекс на честта — образно казано.

Той отвори отново нагръдника и с голяма мъка го обърна обратно. Отпусна се на пода и докато се опитваше да затегне връзките на панталона, за стотен път съжали, че бе прогонил Големия Фреди. Не можеше да понесе братовчед му да види треперещите му ръце. Не можеше да понесе и сълзите, които капеха от очите на едрия момък всеки път, когато си мислеше, че Ъруин не го вижда. Кожената връзка се скъса, той я захвърли настрана и изруга. Заподскача на един крак до пейката и вдигна изплетения от железни халки подшлемник. Потръпна от студенината му и го нахлупи на главата си. Олюля се под тежестта му и прокле на ум рицаря, който прояви великодушието да му го заеме.

Протегна шия като костенурка, опипвайки около себе си за сребърния шлем и стараейки се да не загуби равновесие. Точно когато го сложи на главата си, някой го цапна от страни по врата.

Ъруин се изпъна като тетива, в следващия миг падна като камък на пода. Шлемът се удари със звън в перваза на камината.

Две нежни ръце свалиха внимателно шлема и положиха главата му върху мека възглавница. За съжаление той не усети нищо, тъй като беше изпаднал в благословено безсъзнание. Същите ръце махнаха от

главата му и плетения подшлемник, след това свалиха бронята, кожения панталон и късия жакет, докато остана само по долни гащи. След кратко колебание двете ръце свалиха и тях и ги хвърлиха върху купчинката дрехи.

Ъруин се претърколи настрана и промърмори нещо за ягодов мармалад. Изобщо не чу как резето на вратата падна и щракна зловещо.

— Излезте напред, рицари, излезте напред!

Пронизителен тромпетен сигнал отекна във въздуха и потече като злато. Без да става от стола си, Гарет вдигна завесата на палатката си. В сумрачната вътрешност се образува златен триъгълник. Поканата на херолда не беше за него. Като доказателство за способностите си на домакин Блейн беше издигнал за една нощ редица палатки и трибуна, за да настави удобно гостите си, и им бе осигурил разнообразни развлечения.

— Ако Ричард имаше такива добри командири, ордите на Саладин щяха да бъдат победени в една-единствена битка — изрече тихо той.

— Без съмнение, езичниците щяха да пукнат от смях — отговори приглушен глас.

Гарет изръмжа нещо в знак на съгласие. Пътуващи артисти и акробати, преоблечени като рицари, излязоха от една палатка на ивици и започнаха да се премятат и да подскачат. Той пусна отново платнището, доволен да седи в полумрака. В краката му лежеше стройно момче, което сякаш беше без глава.

Гарет дръпна момчето за глезените и главата на Малкия Фреди отново се върна в палатката. Оръженосецът му гледаше мрачно.

— Нямаш причини да пълзиш по корем, момче. Можеш да излезеш навън и да погледаш.

Малкият Фреди отупа праха от дрехите си и се нацупи.

— Нали трябва да се грижа за вас. Така ми заповяда Ровена.

— И защо? Ти ме мразиш почти колкото тя.

— Не е точно така.

Гарет не можа да намери отговор. Стана и направи няколко крачки в палатката. Плетената му ризница подрънкваше при всяка

стъпка. Още от разсъмване беше на крака, в пълно бойно снаряжение. Пред палатката проехтя шумен смях. Той се обърна рязко и се отдръпна навътре. Малкият Фреди сложи стола, освободен от господаря му, на входа, за да може да наблюдава веселите номера на артистите. От време на време се смееше и ръкопляскаше. Гарет посегна да помилва русата му глава, но в последния момент оттегли ръката си. Пръстите му се разтрепериха от спомена за коприненомеките руси къдрици в ръката му и сърцето му се изпълни с отчаяние.

— И какво друго ти каза сестра ти тази сутрин? — Думите му прозвучаха по-остро, отколкото възнамеряваше.

Фреди вдигна рамене.

— Отказа да изпълни молбата ви за залог или някакво късметче за копието ви.

Смеховете навън заглъхнаха. Зрителите очакваха с нетърпение турнира. Гарет се обърна към изхода. Малкият Фреди скочи от стола и набързо провери вещите на господаря си. Гарет не бе оставил нищо в замъка. Смяташе да победи набързо в този смешен турнир, да вземе дамата на сърцето си и да си замине. Сведе глава, малкият Фреди се надигна на пръсти и нахлузи над ризницата му черна туника. Гарет остана неподвижен, докато момчето стегна кръста му със сребърен колан. Не носеше меч. Единственото му оръжие щеше да бъде копието, което чакаше отвън. Острието му беше увито в платно, за да се избегнат наранявания.

Отново прозвуча сигнал на тромпет и зрителите замлъкнаха почтително. Малкият Фреди донесе шлема на Гарет, но колкото и да се надигаше на пръсти, не успя да го сложи на главата му. Усмихна се извинително, покатери се на стола и нахлупи шлема на главата на господаря си. Гарет вдигна наличника.

Отново подадох сигнал и той почувства как пулсът му се ускори.

Вместо пътуващи артисти и акробати, този път от палатките излязоха двама рицари и се запътиха един срещу друг по пистата. След горещия, задушен въздух в палатката свежият вятър за момент замая Гарет. Слънцето го заслепи. В продължение на един дълъг миг не можа да види нищо, освен тъмни очертания върху кадифенозелена основа.

Метна се на седлото на черния боен жребец, предоставен му от Блейн, и си пожела Фолио да беше тук.

Лека-полека контурите на света наоколо станаха по-ясни. Възвишението край турнирната площадка беше осеяно с разноцветни палатки. По края на самата турнирна площадка бяха издигнати павилиони, украсени с червени и зелени панделки. Седящите в тях гледаха напрегнато към пистата. За момент плющенето на пъстрите знамена беше единственият шум.

В следващия миг от най-далечния павилион се надигнаха викове и се понесоха като вълна през редиците. Крака затропаха в хор и павилионите затрепериха. Зрителите заръкопляскаха въодушевено. Малкият Фреди хвърли копие то на Гарет и рицарят го улови ловко във въздуха. Едва тогава забеляза, че всички лица бяха обърнати към него. Одобрителните викове и аплодисментите бяха за него. Изправени на крака, жените и мъжете изразяваха почитта си към сър Гарет Дьо Креси, мрачния господар на Карлеон. Никой не обърна внимание на домакина на турнира, който тъкмо се качваше на коня си в другия край на полето.

Новината за невинността му се бе разпространила като огън по страната и сега всички искаха да поправят злото и справедливостта да победи. Гарет леко смуща коня и гордото животно тръгна в лек тръс напред, докато стигна до главната трибуна. По дървените пейки бяха насядали пъстро облечени дами и размахваха кърпи и панделки.

Гарет беше чакал този миг двадесет години, но сега, когато той най-после настъпи, аплодисментите на благородниците звучаха в ушите му кухо и празно — както беше празно мястото на кралицата на сърцата и красотата. Цветовете на дамите бяха прекалено ярки, гласовете им — прекалено пронизителни. Слепоочията на Гарет запулсираха болезнено. Той обърна коня си и се върна към своя край на полето. Под шлема му отекваше злобен шепот: „Ти спечели най-скъпоценното, което се опитваше да постигнеш през целия си живот — твоята чест.“

Единственото му желание в този миг беше да види русата коса на Ровена, позлатена от слънчевата светлина. Да открие стройната ѝ фигура зад дървения парапет, да види усмивката, вдигнатата ръка, с която го окуражаваше. Беше преживял много двубои през живота си — понякога смъртоносни. Всеки път разчиташе на гордостта си, дълбоко

в себе си знаеше, че правото е преди силата, все едно вярваха ли му или не. Знаеше, че под мрачната му външност се криеше момчето, което бащата беше възпитал като човек на честта. Днес, преди най-важния турнир в живота си, се чувстваше празен и нещастен. Нямаше какво да доказва на зрителите. Единственият човек, на когото трябваше да докаже нещо, беше Ровена, а той имаше чувството, че започва по най-лошия възможен начин.

Блейн се местеше неспокойно на седлото. Сър Борис, избран за сенешал на турнира, насочи коня си към средата на пистата и предизвика нови въодушевени викове. Слънчевата светлина позлатяваше златото на тропетите. Прозвуча сигнал с фанфари. Гарет притисна бедра към сатенената покривка на гърба на коня.

Сър Борис заговори с дълбокия си глас:

— В името на бога и на свети Архангел Михаил...

Той млъкна изведнъж, когато Гарет вдигна ръка. Рицарят се приведе напред и пошепна нещо в ухото на пажа си. Малкият Фреди светкавично изчезна в палатката. Блейн направи някакво движение, което Гарет не можа да разбере. Някои от зрителите се изсмяха подигравателно. Малкият Фреди дотича при господаря си и му подаде нещо. Гарет го завърза на дръжката на копието си. Одобрително мърморене премина през множеството, когато хората видяха финия копринен шал с цвят на праскова. Зрителите не знаеха, че шалът беше взет тайно от Ровена. Тя никога не би му го дала доброволно — даваше му само себе си. Той не посмя да се отдаде на спомените, предизвикани от тази мисъл, а бързо даде знак на сър Борис, че е готов.

Старият рицар се покашля и започна отначало:

— В името на бога и на свети Архангел Михаил, турнирът да започне!

Херолдите отговориха в хор:

— Изпълнете своя дълг, благородни рицари!

Всички напуснаха пистата, за да направят място за двубоя. Гарет спусна наличника си. Светът се смали до тясна ивица — в края ѝ беше противникът. Той сведе копието и вдигна щита си. Кръвта забуча в ушите му.

Златни шпори се забиха в хълбоците на конете и добре обучените животни се стрелнаха напред в равномерен галоп. Изпод копитата

хвърчаха парчета земя. Гарет се приведе над шията на жребеца си и се приготви за идващия сблъсък.

Само за миг, преди копието му да удари щита на Блейн, той видя кафявите очи на приятеля си в цепката на наличника. Копията се удариха в щитовете с оглушителен звън. И двете издържаха. Гарет усети сблъсъка в раменете си. Олюля се, ала успя да се задържи на седлото. Множеството заръкопляска въодушевено.

Когато мина покрай централната трибуна, Гарет не можа да се удържи и погледна към зрителите. Лейди Алис му изпрати въздушна целувка. Почетното място все още беше празно. Конят му направи завой. Зад въжетата в другия край на полето се тълпяха селяни и прислужници. Мъжете крещяха груби предложения как да бъде победен господарят им. Едра жена с широко, загоряло от слънцето лице, вдигна над главата си малко момиченце, което хвърли в краката на Гарет букетче от пирен.

Конят мина точно през цветята, когато Гарет отново го обърна, за да атакува повторно Блейн. Приведе се почти до седлото, гривата на коня се удряше в шлема му. През наличника му свиреше вятър. Зрителите изчезнаха. Всичко, което трябваше да гледа, беше пред него: тясната дълга писта и разперилият криле сокол върху щита на рицаря, който летеше срещу него. Гарет устреми поглед точно в окото на сокола. Още малко наведе копието си и се постара да прогони от мисълта си оръжието, което държеше противникът му. Забрани си да мисли и за предстоящите седмици с болки в мускулите след този решителен сблъсък. Цялото му внимание беше съсредоточено в окото на сокола.

Когато копието му се удари в щита на Блейн, той затвори очи. Още преди да ги отвори, знаеше, че е спечелил. Копието на Блейн се счупи с оглушителен шум, сякаш беше само сух клон в ръката на рицаря. Зрителите изохкаха. Гарет нанесе удар. Жребецът на Блейн падна на задните си крака. Необузданата сила на удара в окото на сокола изхвърли Блейн от седлото и го метна на земята.

Конят на Блейн направи няколко крачки встрани и започна да пасе точно пред трибуната с благородните дами. Една засмяна селянка украси ушите му с венец цветя. Пажът на Блейн се затича по пистата към господаря си, но Блейн му махна да спре.

Без да слезе от коня, Гарет се наведе напред и му протегна ръката си в кожена ръкавица.

— Стани, приятелю, и бъди благодарен, че не си заложил замъка си.

Блейн се настани по-удобно на земята и свали шлема си. Погледна мрачно Гарет и разтри бучащите си слепоочия.

— Какво е замъкът без господарка, която да го украси?

Гарет се ухили.

— Знаеш ли, отскоро и аз започнах да се питам същото.

Зрителите се разkreщяха въодушевено, когато Блейн най-сетне пое ръката на Гарет и се изправи. Всеобщото напрежение отслабна. Блейн разпери ръце и направи поклон, който би бил чест за всеки фокусник. Стъпи на краката си и леко се олюля.

— Следващия път, приятелю, ще решим спора на шахматната дъска или в игра на зарове — заяви решително той.

— Никакъв хазарт. — Гарет решително поклати глава. — Никога вече няма да играя на зарове.

Блейн го удари по коляното.

— Не ми е приятно да те оставя сам, но виждам цяла трибуна с изпълнени от съчувствие дами, които ми махат. Нищо друго не събужда майчинските им чувства така, както ранено малко момче. Според мен това е най-приятният начин да си възстановя силите след сблъсък с теб. Освен това ти предстои още един двубой.

Гарет изпухтя презрително.

— Не мисля така. Доколкото познавам Търуин, сега тича с последни сили към Ревълууд.

Сър Борис излезе в средата на пистата, следван от дузина херолди.

— Както повелява традицията, ще попитам: Има ли още рицари, които желаят да предизвикат сър Гарет на двубой?

Повечето рицари сведоха глави към земята или зашепнаха нещо на дамите си.

— Ако някой желае да го направи — извика тържествено сър Борис, — да излезе сега или вечно...

На възвишението се появи самотен ездач.

— ... да мълчи — завърши старият рицар с внезапно отслабнал глас.

Гарет вдигна наличника си и измери с остър поглед ясно очертаната под косите лъчи на следобедното слънце фигура. Мекият бриз изсуши потта от челото му. Зрителите утихнаха.

Тъмната фигура с висок шлем на главата вдигна копието си. Това беше недвусмислено предизвикателство и по редиците зрители се понесе шепот. Всички зяпаха възхитено тайнствения рицар. Гарет смръщи чело, опитвайки се да разбере дали фигурата на коня беше едра и набита като Ъруин. Ала непознатият не му остави много време за размисъл.

Вдигнал щит и свел копието си, чуждият рицар препусна надолу по склона. Гарет хлопна наличника си. Множеството затаи дъх, когато копитата на белия жребец се отделиха от земята и животното с лекота прескочи бариерите в края на турнирното поле. Мъже и жени се вкопчиха в дървените парапети, питайки се дали пък непознатият няма просто да прегази сър Гарет, пренебрегвайки всички правила на турнира.

Ръцете в тежки ръкавици дръпнаха юздите с такава сила, че жребецът спря изведнъж. Гарет примигна. По тила му потече студена пот. О, не, жребецът не беше Фолио. Черни петна красяха козината му.

Непознатият даде знак на сенешала и сър Борис произнесе съответните думи с бързина, която подсказваше, че му е безкрайно неприятно да остава по-дълго между двамата непредвидими противници.

— В името на бога и на свети Архангел Михаил, започнете двубоя!

Отговорът на херолдите прозвуча нестройно и глухо. Те побързаха да се оттеглят от турнирното поле, като се блъскаха доста грубо. Музикантите захвърлиха тромпетите си и избягаха.

Когато се обърна към противника си, Гарет усети как го обзе непознато чувство: страх. Това го разгневи. Ако това беше номер, скроен от Ъруин, щеше да го напердаши здравата, след като го победи. Вдигна копието си и изръмжа като разярен звяр, при което няколко дами на трибуната припаднаха. Блейн усети как космите на тила му настръхнаха.

Непознатият рицар вдигна щита си. Две двойки ботуши се забиха в хълбоците на конете. Едните бяха с шпори, другите — без. Конете се втурнаха напред, от влажната след пролетните дъждове земя

почти не се вдигаше прах. На щита на чужденеца нямаше герб. Гарет нямаше в какво да се прицели. Под копитата на жребеца му хвърчаха буци пръст. Още не беше готов, когато копието на противника се удари в щита му. И двамата рицари се олюляха, но се задържаха на седлата. Виковете на зрителите бяха приглушени, сякаш всички бяха попаднали под магията на непознатия.

Гарет едва имаше време да обърне коня си, когато противникът му отново нападна. Той изруга безмълвно, защото съзнаваше, че все още не е възстановен от първия сблъсък. Потърси някакъв признак на човечност под простия шлем, но видя само лъч слънчева светлина в тясната цепка, която сякаш му се подиграваше. Наличникът хвърляше сянка и пазеше тайната на чужденеца. Беше изминал едва половината разстояние до средата на полето, когато копието на непознатия отново удари щита му. Жребецът се вдигна на задните си крака и размаха копита. Побеснял от гняв, Гарет стисна зъби.

Вече знаеше, че не се бие срещу Ъруин. Момъкът не притежаваше нито сръчност, нито необходимата сила, за да води едновременно коня, копието и щита. Ето че чуждият рицар отново се носеше срещу него и безогледно гонеше коня си по смарагдовозелената трева.

В мига, когато двете копия трябваше да се ударят, Гарет светкавично вдигна своето. Противникът му се протегна напред, за да посрещне удара, но другото копие не беше там и той политна напред, право срещу щита на Гарет, следвайки движението на копието си. Сблъсъкът беше толкова силен, че Гарет се разтрепери. Едва успя да се задържи на седлото с помощта на коленете си, но конят му направи неумело завъртане. Острието на копието му се закачи в платнището, което покриваше трибуната, и прасковеният воал се скъса в грапавото дърво на гредата, която държеше платнището. Парчето платно, с което беше увито острието, падна в скута на лейди Алис.

Вбесен от скъсания воал и без да забележи какво бе станало с острието, Гарет размаха дългото копие, решен да изненада противника си. Мъчейки се да обуздае жребеца си, чуждият рицар вдигна щита си с една секунда закъснение. Една жена изпищя, когато блестящото острие на копието проби бронята му.

Зрителите скочиха на крака. Над полето се възцари мъртвешка тишина.

Гарет се взря невярващо в кръвта, която потече по кожата нагръдник и бавно го обагри в червено. Заби копието си в земята и погледна смаяно върха му. Белият жребец бавно отстъпваше назад. Ездачът му клюмна и се хвана с две ръце за гривата на жребеца. Един от херолдите зареди молитва на латински.

Времето сякаш спря нормалния си ход и Гарет запомни всяка секунда от случващото си. На полето не се появи нито един паж, за да помогне на господаря си. Гарет вдигна наличника си и кръвта замръзна във вените му — беше го връхлетяло страшно подозрение. Рицарят рухна на гърба на коня. Със сила на волята, която заслужи всеобщо възхищение, една ръка се вдигна към шлема. Гарет искаше да затвори очи, за да не види дългите тъмни коси, които ей сега щяха да се появят.

С последни сили рицарят сведе глава и смъкна шлема от главата си. Златноруси къдрици обрамчваха пепелносиво лице.

Изведнъж турнирното поле се напълни с хора. Блейн крещеше за лекар. Лекарят повика свещеник. Дребна фигура със сребърно-руса коса изскочи от палатката в другия край на полето и се втурна към ранения.

Въпреки цялата бъркотия Гарет стигна пръв при Ровена. Скочи от коня си, забравил за победата, и я улови в ръцете си, когато падна. Положи я внимателно на земята и безпомощно погледна кръвта, останала по гривата на белия жребец.

Положи главата ѝ в скута си и златните къдрици се разпиляха по краката му. Сините и очи погледнаха в неговите, замъглени от болка. Тя вдигна ръка и очерта с един пръст брадичката му. Устните ѝ оформиха нежна усмивка.

— Сега съм свободна, милорд. Сама спечелих себе си.

Очите ѝ се затвориха и тя загуби съзнание. Един заблуден порив на вятъра подхвана разкъсания воал от покрива на трибуната и го понесе високо във въздуха, докато остана само мъничка прасковена точка в синьото небе.

Големият Фреди държеше главата на Ровена над ръба на леглото. Силните му ръце излъчваха спокойствие и утеха. Пръстите му притискаха челото ѝ, докато тя повръщаше оскъдното съдържание на стомаха си. Лицето ѝ беше посивяло, влажните мигли лежаха като удавени паячета върху хлътналите бузи. Блейн протегна ръка към нея, но Гарет застана между него и леглото и го бутна към вратата. Големият Фреди внимателно положи безсилното тяло на Ровена обратно в леглото. Блейн и Гарет излязоха, следвани от Малкия Фреди.

Гарет се изкачи на най-близката бойница, залови се за парапета и задиша дълбоко и равномерно, за да се успокои. Накрая изтри устата си с ръкав и се обърна, за да се върне в стаята на Ровена. Блейн го задържа.

— Трябва ти почивка. От три дни не си спал. Иди да си починеш.

Гарет блъсна ръката му.

— Може би не ѝ остава много. Тя има нужда от мен. Не мога да я изоставя точно сега.

— Големият Фреди се грижи добре за нея.

Гарет блъсна приятеля си и се запъти към стълбата, като леко се олюляваше. След минута обаче се обърна рязко и отново пристъпи към парапета. Облегна се на каменния зид и вдигна лице срещу хладния дъжд. Когато затвори за миг очи, под тях се очертах черни кръгове. Блейн застана до него и двамата останаха дълго така, заслушани в ритмичното плискане на водата в близкия улук.

— Не е лошо, че повръща — проговори тихо Блейн. — Лекарят каза, че по този начин ще изхвърли отровата от раната. Това увеличава шанса ѝ да оцелее.

— Ами гърчовете? И те ли са добри за нея? Снощи трябваше да се хвърля върху нея и да я затисна с цялата си тежест, за да не падне от леглото. Ами треската? И тя ли е добра? Ами студените тръпки? А кошмарите? — Гласът му се пречупи и той сведе глава. Вятърът носеше дъжда над бойниците и го изливаше право върху главата му. Косите му залепнаха на челото.

Когато Блейн не отговори, Гарет мина покрай него и се запъти обратно към стаята на Ровена. Блейн го последва. Малкият Фреди остана до парапета, загледан в сивите мъгли, които забулваха близките планини. Откакто отнесоха ранената Ровена в замъка, Блейн не се отделяше от приятеля си. Никой не знаеше какви тъмни тайни бяха споделили двамата мъже през първата нощ, докато бяха затворени в стаята при Ровена. Единственото, което се чуваше отвън, бяха гласовете им, надпреварващи се в разгорещен спор, и ехото на дрезгаво хълцане. В края на нощта се чу дори трясък, сякаш някой се удари във вратата.

Дойде утрото и Ровена беше още жива. Гарет не позволи на свещеника да прочете молитвата, която щеше да осигури на душата ѝ безпрепятствено пътуване към чистилицето. Лордът на Карлеон бе решил, че Ровена ще живее. И тя оцеля. Без да съзнава какво прави, Малкият Фреди зашепна молитвата за спасение, която смяташе, че отдавна е забравил. Когато не можеше да си спомни последните думи, претърси с поглед сивото небе и извика към бога да признае дълбочината и безусловността на любовта, която Гарет изпитваше към сестра му, и да се смили над всички тях.

Малкият Фреди седеше на прага и милваше жълтото куче в скута си. Гарет намокри с вода чиста бяла кърпичка и капна няколко капки върху сухите устни на Ровена. След треската, която я разтърсваше през нощта, сега кожата ѝ беше бледа и хладна.

Скулите ѝ бяха силно изпъкнали, някога розовите бузи бяха хлътнали и посивели. Гарет повдигна главата ѝ и я настани удобно. Превръзката на рамото ѝ беше чиста и суха. Той оправи възглавниците със свободната си ръка и внимателно я положи обратно в леглото.

В този миг срещна погледа на две ясни сини очи и дъхът му спря. Устните се извиха в безсилна усмивка.

— Благодаря, милорд. — Гласът ѝ се пречупи и тя се закашля мъчително. Цялото ѝ тяло се разтърси.

След пристъпа на кашлица Ровена се отпусна безсилно. Гарет се наведе и погледна изпитателно в лицето ѝ. Тя отвори отново очи, грамадни и блестящи на бледото лице.

— Гарет?

Погледът ѝ беше изпитателен, неумолим. За да го избегне, Гарет взе гребена и се опита да среши загубилите блясъка си къдрици, разпрострени на възглавницата.

— Кажу ми, любов моя.

— Много ли ми се сърдиш?

Усмивката отне остротата на отговора.

— Бесен съм.

— Прости ми.

Гребенът спря насред движението, когато тя обърна глава настрана и устните ѝ докоснаха китката му.

Той нави един светъл кичур на пръста си, стегна го толкова здраво, че косата се вряза в плътта му. Ровена се прозя и сгуши глава във възглавницата. За първи път от много дни насам дишането ѝ беше равномерно.

Къдрицата падна от ръката му. Гарет стана и излезе от стаята. Прекрачи през момчето и кучето, без да забави ход. Изкачи се на бойницата, седна на тясната стълба, скри лице в ръцете си и заплака безмълвно.

Когато вратата на голямата стая в главната отбранителна кула се отвори с трясък, Блейн скочи и отпрати сенешала си с рязко движение на главата. Възрастният мъж изпусна пергаментите, които тъкмо навиваше на руло, и побърза да мине покрай едрият рицар с хлътнали бузи, застанал на прага. Гарет носеше жакет и плетена ризница. На колана му висеше широк меч. Блейн скръсти ръце под гърдите си, очаквайки най-лошото.

Торбичка със злато профуча във въздуха и падна със звън на дъбовата маса пред него. Блейн я погледна намръщено.

— Няма нужда да ми плащаш за престоя. Ти си мой гост.

— Това не е за теб, а за Ровена.

Блейн се отпусна и му хвърли торбичката обратно.

— Тогава ѝ я дай сам.

Гарет хвърли торбичката отново на масата, опря се с две ръце на рамката на вратата и проговори бавно и отчетливо.

— Аз няма да бъда тук.

Между веждите на Блейн се вдълба тънка бръчица. Той развърза шнуровите на торбичката и надникна вътре. Очите му се разшириха от изненада.

— Това е значителна сума.

— Достатъчна.

Блейн се ухили.

— Достатъчна да се купи цяло графство.

— Каквото иска.

Блейн се настани удобно на стола си и вдигна крака на масата.

— Това ли искаш?

— Тя спечели свободата си. Зестрата ще ѝ позволи да си намери мъж, какъвто наистина иска. — Гарет помълча малко и добави: — Или да живее спокойно без мъж.

Блейн отново се ухили и огледа с преувеличено внимание коленете си.

— Даваш ми злато за нея, но не искаш да ми я повериш.

— Бих бил глупак, ако го направя. Но тиверявам брат й. Тук има достатъчно злато, за да получи момчето добро възпитание.

Блейн вдигна подигравателно едната си вежда.

— Нима искаш да го направя като мен?

— О, небеса, не! Искam да го възпиташ по образа на баща си.

Блейн внимателно пригладя пергамента на масата. Гарет се вгледа изненадано в чертежа.

— Но това са отбранителни кули...

Блейн вдигна рамене.

— Няколко стари рисунки на баща ми. Смятам да укрепя Ардендон.

— Залата ти е пуста...

— Пратих гостите да си вървят по пътя. С покана за майския празник, естествено.

В очите на Гарет светна усмивка.

— Естествено. — Стисна рамото на Блейн в приятелски поздрав и се запъти към вратата.

— Гарет?

Рицарят спря колебливо и се обърна.

— Какво да ѝ кажа, като се събуди и попита за теб? Сигурен съм, че точно така ще стане.

Гарет устреми тъмните си очи в лицето му.

— Кажи й, че не съм достоен за нея. Нямам право да мисля нещо друго.

Беше вече на прага, когато Блейн произнесе тихо и ясно:

— Ти и проклетата ти гордост.

Тези думи отново го накараха да се обърне.

— Точно така. Проклетата ми гордост. Тази гордост, която едва не я уби. — Гласът му омекна изведнъж. — Няма да допусна това да се случи още веднъж.

Гарет кимна и остави приятеля си, който се взираше в чертежите на масата, без да ги вижда. Мина покрай нишата, в която се беше скрил малкият Фреди, и момчето излезе от сянката точно когато бившият му господар изчезна в снопа от слънчеви лъчи, които нахлуваха през отворената врата.

За момент Малкият Фреди се вцепени, стиснал ръце в юмруци, после се затича към стълбата. Мина по тесния коридор, изкачи още една стръмна стълба. Накрая влезе в дълъг, виещ се коридор. Дишаше накъсано, но успя да стигне до тежката врата. Вдигна с мъка железното резе и най-сетне излезе в покритата галерия на върха на кулата. Вятърът издуха сълзите от парещите му очи. Пръстите му се вкопчиха в стопления от слънцето парапет.

Далече под него от обора излезе едър жребец. Тъмно облеченият рицар взе поводите и обърна гръб на Големия Фреди, който безсилно се свлече по стената на обора.

Когато Гарет праметна крак над гръба на жребеца, Малкият Фреди се вкопчи още по-здраво в парапета на бойницата. Беше му невъзможно да каже къде свършва синкаво-черната козина на жребеца и започва жакетът на рицаря. Гарет подкара коня в лек тръс, слезе към главната порта, мина покрай езерото, но не пое по пътя, който водеше към Карлеон, а в обратната посока.

Когато ездачът стигна първия завой на пътя, Малкият Фреди затаи дъх. Конят забави ход и Гарет се обърна. Дори от разстоянието, което ги разделяше, Фреди усети как Гарет спря очи точно върху сребърно-русата му коса горе на кулата. Рицарят вдигна за поздрав ръката си в кожена ръкавица.

Малкият Фреди замахна с две ръце, издаде се над парапета и за малко да загуби равновесие. Гарет отпусна ръка и отново обърна коня си. До слуха на малкия Фреди достигна звън на камбанки. Жребецът препусна в галоп, пренесе ездача си през завоя и двамата изчезнаха от полезрението на момчето. На следващия завой се появиха отново —

самотно черно петно на фона на безкрайната виеща се кафява линия. Малкият Фреди продължи да маха, докато не усети на раменете си лекия натиск на сър Блейн. Изтри сърдито сълзите, които бяха намокрили бузите му, и избърса носа си с ръкав.

— Как ще й кажа, че той няма да се върне?

Блейн притисна раменете му.

— Разбира се, че ще се върне, момче. Не се притеснявай. Разбира се, че ще се върне.

Казвайки това, Блейн не беше сигурен дали искаше да убеди момчето, или и себе си.

Силните пориви на вятъра и непреставашият дъжд късаха листата от клоните. Те танцуваха и се въртяха в кръг, шумоляха и сякаш се шегуваха с Гарет, който стоеше и ги гледаше. Студеният, влажен дъх на есента духаше в тила му. По брадата му бяха нависнали дъждовни капки. Той се уви в наметката си и се опита да си представи топлата камина у дома и сбръчканото лице на Дунла, разтегнато в усмивка. Дългите самотни месеци далече от Карлеон, когато се сражаваше редом с Едуард срещу шотландците, размиха този светъл образ и го смесиха с други картини: ослепително бели зъби под разбъркана черна коса, пшеничено-руси къдрици, тежки и влажни от банята, блестящи в сиянието на огъня... окървавено копие на земята. Конят му стъпи в една къртичина и Гарет прехапа устни, благодарен на пречистващата болка. Спомените бяха опасни. По-добре да не потъва в тях.

Мокри листа падаха по гърба му. Погледна нагоре и видя, че между черното гнездо на почти голите клони сивото небе бързо потъмняваше. Скоро щеше да падне нощта. Нямаше го червеният летен залез, който отбелязваше края на деня. От сутринта валеше, над земята бяха надвиснали сиви облаци.

Прастари дървета обграждаха широкия път, масивни, знаещи. Неподвижни очи го наблюдаваха от дупки в кората, обрасли с мъх. Винаги ли бяха изглеждали толкова заплашителни? Гарет усещаше тежестта им върху сърцето си и дишаше все по-трудно. Между стъблата се издигаха изпарения, костеливи пръсти мамеха непредпазливия пътник. Рицарят потрепери и прокле фантазията си. Смушка коня, за да ускори ход. Сега имаше нужда от буен огън и кана топъл ейл. Още един завой, и щеше да си бъде вкъщи.

Дървото над него изведнъж експлодира и по гърба му се посипаха мокри листа. Нещо, приличащо на огромен прилеп, нададе гръмогласен вик и падна върху него от ниския клон. Почти не му остана време да вдигне ръка, за да се защити, когато горското същество се удари в него. Задавеният му вик заглъхна в лудешките

крясъци на зверчето, когато двамата паднаха от седлото сред мокрите листа. Гарет удари главата си в един стърчащ клон. Ушите му забучаха. Внезапно точно пред лицето му се появиха две прекрасни заоблени хълмчета.

— Предай се — изръмжа съществото и вдигна заплашително тоягата си.

Гарет примигна. Прекрасните женски гърди изчезнаха. Прилепът носеше черен шлем с дупка на мястото, където трябваше да има плочка за носа.

Гарет поклати глава и юмруците му бавно се отвориха. Вдигна ръце, сякаш се предаваше.

— Ха! — прозвуча тържествуващ вик.

Главата се сведе и две ръце, скрити под стари кожени ръкавици, уловиха стария шлем.

В главата на Гарет отново зазвъняха камбани — луд звън, който би заглушил и камбаните на катедрала.

Шлемът се търкулна в листата и Гарет бе почти задушен от гъста руса грива, която се разпиля по лицето му. Ровена се отдели от него и се засмя триумфално. Очите ѝ блестяха.

— Лесно ви победих, милорд.

— Винаги съм се предавал лесно, когато е ставало въпрос за теб. — Гарет посегна към нея. Пръстите му се склениха около китките ѝ и разтъркаха силно меката кожа, сякаш искаха да се убедят, че тя е от плът и кръв, не е само мъчително видение, изскочило от уморения му мозък.

— Ако си разбойник, трябва със съжаление да ти кажа, че нямам злато. Една прекрасна дама разкъса сърцето ми и отне цялото ми злато.

— И това ли е от нея? — Ровена откъсна един косъм от посивялото му слепоочие.

Гарет мушна ръка под косата ѝ и обхвана тила ѝ.

— Не. Това е от страха, че ще я загубя.

— Много се радвам, че сте беден. Аз имам огромен замък и толкова злато, че никога няма да го изхарча. — Тя го дари с похотлива усмивка. — Не ми трябва злато.

— Защо тогава ме нападна, жено?

Тя се потърка в него и дръзкият ѝ поглед го накара да забрави изтощението от дългия път.

— Дълги дни и нощи чаках, за да си хвана най-добрия рицар — пошепна тя.

— За да го отвлечеш в омагьосания си замък и цяла нощ да се наслаждаваш на тялото му?

Ровена се нацупи очарователно.

— Несправедлив сте, рицарю. Намеренията ми са почтени. В замъка чака свещеник, който ще потвърди брачните ни клетви.

— Сигурно те е венчавал с всеки рицар, минал по този път? Сигурно в стаята си имаш цяла ракла с обезглавени рицари, които само чакат да се присъединя към тях?

— Това е риск, който трябва да поемете.

Ровена му помогна, като се наведе и нежно притисна устни към устата му. Гарет я привлече към себе си и я зацелува, докато и двамата останаха без дъх. Притисна лицето ѝ към рамото си и въздъхна благодарно.

Ровена се засмя дрезгаво в свивката на шията му.

— Позволи на едно момиче да те надвие. Започвам да мисля, че дългото странстване те е направило мек.

— Отведи ме при твоя свещеник и ще прекарам остатъка от живота си в старания да ти доказвам обратното.

Той се засмя като дявол, прегърна я здраво, притисна тялото ѝ към своето. Устните му отново намериха нейните, за да пият от сладкия Граал, който бе намерил отново в края на своето самотно пътуване. Ровена го удари по гърдите.

— Засрамете се, сър. Опитвате се да ми дадете доказателство без благословията на свещеник.

Косата ѝ се плъзна изкусително по лицето му и той се намръщи грозно. Ровена го сграбчи за яката.

— Защо гледате така мрачно? Какво ви мъчи, милорд?

Той посочи клоните над главите им.

— Преди да изрека брачната клетва, милейди, искам да ми кажете едно: нима всеки път, когато се връщам при своята скъпа съпруга, трябва да очаквам такова посрещане?

— Не. Но можете да очаквате нещо друго. Например това.

Ровена го прегърна и двамата се претърколиха в тревата, без да обръщат внимание на сипеция се от небето дъжд. Гарет погледна в две очи, сини като небето на детството му.

Ровена изписка възхитено, когато той стана и я вдигна на ръце. Гарет се запъти към замъка, без да обръща внимание на превзетите й протести.

— Гридмор! — изрева той. — Ела тук и донеси въжета! Хванах една разбойничка!

Потърка носа си в нейния и Ровена затихна в обятията му, омагьосана от желанието в очите му, от безкрайната нежност на усмивката му.

— И мисля, че ще я задържа.

Тя притисна буза към неговата и понижи глас:

— За зимата ли, милорд?

— Не, милейди. Завинаги.

Когато стигнаха завоя, Ровена вдигна глава. На всички прозорци в Карлеон горяха факли. Дъждът се засили. Ровена прегърна здраво Гарет и се сгуши на гърдите му. На вратата се появи Малкият Фреди и се втурна да ги посрещне. Като видя Ъруин, който му махаше от покритата галерия, увит в топло кожено палто, Гарет избухна в смях. Мрачният господар на Карлеон се бе завърнал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.